صداقت خپرندویه ټولنه

د ځوانۍ ساتنه

دریم چاپ له سمونو سره

صیانة الشباب والنسوان عن اعمال
قوم لوط و فتنة المردان

له بد نظرۍ، تناسلي ګناوو او لوطي عملونو څخه
د ځان ساتنې په هکله بشپړ لارښود کتاب

لیکنه او څېړنه
مفتي فضل الرحمان فیضون

مفتي فضل الرحمن فيضون
Mufti Fadulrehman Faydoun 39

د ځوانۍ ساتنه

(صِيانة الشّباب والنّسوان عن أعمال قوم لُوط وفِتنة المُردان)

درېيم چاپ: له سمونو سره

له بدنظرۍ، تناسلي ګناهونو او لُوطي عملونو څخه د ځان ژغورني
په هکله بشپړ لاربنوود کتاب

ليکنه او څېړنه

مفتي فضل الرّحمٰن "فيضون"

بن شيخ الحديث حضرت مولانا محمد لعل مکي

Published by
Sadaqat Book Publishing Institution
Kandahar-Afghanistan
2020

د خوانۍ ساتنه

ليکنه او څېړنه: مفتي فضل الرحمن فيضون

دریيم چاپ:۱۳۹۹ل. / ۲۰۲۰م.

خپرندوی: صداقت خپرندویه ټولنه

چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

د خپرونو لړ: (۱۰۰)

د تر لاسه کولو ځایونه:

صداقت خپرندویه ټولنه-کندهار

اوله ناحیه، نوی سړک- کریم اعتماد مارکېټ

۰۷۰۰۳۰۵۴۰۷ – Sadaqat.books@gmail.com

کندهار: صداقت خپرندويه ټولنه- ارګ بازار- قلم او کتاب مارکېټ / ۰۷۰۰۳۰۹۲۴۴

کابل: صداقت خپرندويه ټولنه، کوټه سنګي مینه یار مارکېټ او اکسوس کتاب پلورنځی.

هلمند: تاج منور خپرندويه ټولنه. **هرات:** صداقت کتاب پلورنځی. **جلال آباد:** مومند خپرندويه ټولنه.

غزني: نعماني کتاب پلورنځی. **پکتیکا:** مجاهد کتاب پلورنځی. **خوست:** اسلامي کتاب پلورنځی.

ټول حقوق په خپرندوی اړه لري.

ډالۍ

❖ زما د مور او پلار په نامه چې له ووکړي تر ځوانۍ یې په دیني خدمتونو کې مصروفه کړم ! تر دې چې د علم ډګر ته یې راورسولم او په الهي دین سره یې زما پالنه وکړله !

❖ بیا د هغو ځوانانو په نامه چې د خپلو ځوانیو یې ښه پوره ساتنه کړې ده ؛ منحوس عمل لواطت، زنا، موټ وهنې او نورو کرغېړنو عملو ته یې د نفرت په نظر کتلې دي او خپل ټول وخت یې په طالب علمی، یا جهاد، یا دعوت إلی الله تعالی او یا داسې بل دیني خدمت کې سپارلی دی.

❖ او د هغو مېرمنو په نامه چې خپلو شرمګاهو لره ښه پوره ساتونکې او د خپلو خاوندانو امانت او عزت ښه په کلکه خوندي کوي.

د داسې ځوانانو او مېرمنو ژوندون دې تل ترتله آباد وي

په درنښت

"فیضون" بنده

د پوهانو خبري

◆ هغه ځوان چې زما پر تقدير [دښو او بدو] ايمان لري، زما پر فيصلې راضي وي، زما پر رُوزي قناعت لرونکی وي او زما لپاره د خپل شهوت پرېښوونکی وي ؛ نو هغه زما په نېز د څينو فريشتو په شان دی . (قُدسي حديث)

◆ الله ﷻ ته تر ټولو خوښه توبه د ځوان توبه ده.

(حضرت مُحمّد ﷺ)

◆ نن د ځوان لپاره تر ټولو غوره وسيله د الله ﷻ په لاره کې هڅه کول دي . (ملا مُحمّد عُمر حفظه الله)

◆ د ځوان لپاره فارغ اُوسېدل تر ټولو چټل کار دی.

(ابن جرير رحمه الله)

◆ ځواني امانت ده ؛ نو دا ښه امانت مه ضايع کوئ!. (يو بُزرګ)

◆ د ځوانی عبادت سره زر دي . (پښتو متل)

◆ که نن انسان له بې خايه باڼدارو، چټلياتو، انټرنيټي پټو، بې هوده فلمونو، کېمرييزه موبايل او بې کاره مجلو څخه ځان وژغوري ، نو هغه به له ډېرو ګناهونو څخه په ساتنه کې ژوند تېر کړي . (فيضون)

له ګرانو لوستونکو څخه يوه لنډه هيله

السّلام عليکم ورحمة الله وبرکاته، أمّا بعد :

له ټولو لوستونکو څخه زه دا هيله لرم ! چې په دې کتاب کې کومه يوه غلطي په نظر ورسي ؛ هغه دې هم هلته اصلاح کړي، غلطي که اعرابي وي، يا د متن وي، يا معنوي وي او يا داسې بله غلطي وي څه فرق نه لري ؛ بس اصلاح دې يې يا په ذهن کې او يا په قلم سره وکړي او ما ته دې د زړه له مُوخې معافي وکړي ؛ ځکه هر انسان د هيرې او خطا خاوند دی، هيڅ يو انسان داسې نسته چې خطا دې نه ځنې کيږي .

پوهان وايي : " بنده معنا مانده " او بل دا چې څرنګه يو څوک دا نه غواړي چې د ده په عيب باندې بل يو پوه سي ؛ نو بايد چې د بل مسلمان انسان لپاره هم دا نه وغواړي چې د ده عيب ونورو ته ښکاره سي .

پښتانه څومره يو ښه متل ويلی دی، وايي : " بنده راسه د خدای خپل سه ! لکه پر ځان داسې پر بل سه ! " .

او د مسلمان پر عيب پرده اچول نه يوازې داسې چې هغه خوشاله کړي، بلکې د ده د خپلو عيبونو د دې لامل ګرځې چې الله ربّ العزت به يې ورپټ کړي، يا په دې دُنيا کې او يا په آخرت کې ؛ مُبارک عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ فرمايي : (مَنْ سَتَرَ مُسْلِمًا سَتَرَهُ اللهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ)، يعني : څوک چې د يو مسلمان عيب ورپټ کړي ؛ نو الله ﷻ به يې په دُنيا او آخرت کې پرده وکړي .

نور بحث نه اوږدوم ! د هوښيار لپاره صرف اشاره هم کافي ده ؛ والسّلام .

"فيضون"

بسم الله الرحمن الرحيم

أَعَزُّ مَكَانٍ فِي الدُّنْيَا سَرْجُ سَابِحٍ * وَخَيْرُ الجَلِيْسِ فِي الزَّمَانِ كِتَابٌ (شعر)

ډېر د درناوي ځای په دنيا کي د تېز آس زين دی او په زمانه کي غوره ملګری کتاب دی.

الشَّبَابُ شُعْبَةٌ مِنَ الجُنُوْنِ (اثر)

ځواني د لېنتوب يو ښاخ دی.

د رسول الله ﷺ دعاء

(اللَّهُمَّ أَرِنِيْ الأَشْيَاءَ، كَمَا هِيَ!)

اې لويه څښتنه! موږ ته دې ور وګرځوه چي شيان لکه څنګه چي دي؛ هغسي يې وپېژنو!

دا دعاء د يو شي د تحقيق معلومولو لپاره ويل کيږي او ډېره مجربه ده.

په مطالعه کي د ذهن تېزولو لپاره مجربه دعاء

هر وخت تر مطالعې مخکي دا دعاء درې واره وواياست:

(اللَّهُمَّ أَخْرِجْنِيْ مِن ظُلُمَاتِ الوَهْمِ. وَأَكْرِمْنِيْ بِنُوْرِ الفَهْمِ. وَافْتَحْ عَلَيَّ أَبْوَابَ فَضْلِكَ. وَانْشُرْ عَلَيَّ خَزَائِنَ عُلُوْمِكَ).

اې لويه څښتنه! ما د توهم له تارکيو څخه وباسه! د پوهي په ځلامي عزتمند کړه! ستا د فضل دروازې او د علومو خزانې را باندي خلاصي کړه! آمين.

هغه شيان چي دماغ بشپړ کوي او حافظې ته قوت ورکوي

۱- پينځه وخته لمونځ په خپل وخت کي ادا کول سره له دې چي له ګناهونو څخه به ډډه هم کوي.

۲- سهار او ماښام سيابندی ميسواک وهل، په تېره د لمانځه او د قرآن کريم د تلاوت لپاره وهل ډېره ګټه کوي.

۳- په اندازه او به چیښل او ووړی خوړل .

٤- د دیني کتابو او رسالو مطالعه په مناسبه توګه کول .

٥- د مور او پلار سره ښه سلوک کول .

٦- سهار او ماښام په اوداسه کي تېرول .

۷- ښه اخلاق کول .

۸- ښه مناسب پر دماغ برابر سهار وختي خوشبويي لګول .

۹- د دماغ د کمزورتیا پر مهال دا دعاء درې، یا یوولس ځله ویل :

(اللّٰهُمَّ قَوِّ دِمَاغِيْ !) یعني : اې لویه څښتنه ! زما دماغ ته قوت ورکړې آمین .

۱۰- هره ورځ، که وس نه وي ؛ نو په هره میاشت کي درې، درې ورځي درې کاچوغي اصلي شات په نهاره څښل .

۱۱- هر سهار وختي په نهاره په ووړي نس باندي یوویشت ۲۱ دانې سره کشمش خوړل .

۱۲- او تر هر فرضي لمانځه وروسته چي سلام ګرځوې ! نو پر خپل تندي راسته لاس ایږده او یوولس ځله دا دالله تعالی نوم وایه ! : (یَا قَوِيُّ !)، یعني : اې قوت ورکوونکې ذاته !

دا شیان په تجربه ثابت سوي دي چي دماغ بشپړ کوي او بل ارخ ته دا ټوله په خپلو ځایو کي عبادتونه دي او عبادتونه ثواب هم لري .

تر مطالعې مخکي د کتې اخیستلو لپاره مجربه ماثوره دعاء

تر مطالعې مخکي دا دعاء ووایه : (اللّٰهُمَّ عَلِّمْنِيْ مَا يَنْفَعُنِيْ . وَانْفَعْنِيْ بِمَا عَلَّمْتَنِيْ !) .

اې لویه څښتنه ! ما ته داسې څه راوښیه چي ما ته ګټه ورسوي او په هغه څه ګټه راورسوې چي تا رابنوولي دي . آمین

(اللّٰهُمَّ اجْعَلْ هٰذَا الْكِتَابَ نَافِعًا يَا نَافِعُ ! يَا نَافِعُ ! يَا نَافِعُ !)

اې لویه څښتنه ! دا کتاب ګټور وګرځوه اې ګټه ورکوونکې ! اې ګټه ورکوونکې ! اې ګټه ورکوونکې ! آمین، یا رب العالمین .

فهرست

د مفتي سيّد عبد الرّحيم "حُسيني" صاحب لاسليک (تقريظ) ۹
د مولوي محمّد ياسين "فهيم" صاحب تقريظ ۱۱
د مفتي عصمت الله "برهان" صاحب تقريظ ۱۴
د مولوي عبد الرّحمن "صميم" صاحب تقريظ ۱۵
د شيخ مولوي أطيع الله صاحب تقريظ ۱۷
د مفتي مولوي عبد الرازق "راشد" صاحب تقريظ ۱۹
د مفتي حبيب الله "حنيف" صاحب تقريظ ۲۰
د کتاب خصوصيات (ځانګړتياوي) ۲۲
دکتاب ليکلو سبب (لامل) ۲۵
سريزه (مقدمه) ۲۹
لومړی برخه ۳۲
بد نظري څه ته وايي ؟ ۳۲
د نظر څو ډولونه دي ؟ ۳۳
د بدنظری د بدوالي په هکله آياتونه، حديثونه او څه نور ۳۶
الله ﷻ د نظر ټيټ ساتلو امر کړی دی ۳۶
بد نظري د شيطان لعين له غشو څخه يو غشی دی ۳۸
هغه سترګه چي بدنظري نه کوي نو هغه به اُور نه مسح کوي ۴۰
لغږزني ته په شهوت سره کتل منع دي ۴۰
بدنظري کول د زنا کولو په شان دي ۴۲
د شپږو شيانو پر ساتنه د جنت ضمانت ۴۳
پر بد نظري کوونکي د الله ﷻ لعنت دی ۴۵

د بدنظرۍ په هکله د حضرت داوُد علیه السلام وینا ۴۶
د بدنظرۍ په هکله د حضرت عیسی علیه السلام وینا ۴۶
د بدنظرۍ په هکله د حضرت سرّي سقطي رحمه الله وینا ۴۷
له بدنظرۍ څخه د ځینو بزرگانو تقوی ۴۷
له بدنظرۍ څخه د پرهېز په هکله د امام أبو حنیفه رحمة الله علیه تقوی ۴۹
لغړزنو ته په شهوت سره کتل، یعني: بدنظري کول حرام دي ۵۰
لغړزنو ته کتل د ابلیس لعین له غشوجالونو څخه دي ۵۱
لغړزنو ته کتل او شناخت ورسره کول د قرآن شریف ۵۲
د هیرېدو او له یام څخه د خان رالوېدو لامل جوړیږي........ ۵۲
مُسلمان باید د لغړزنو له شناخته خان وساتي ۵۵
مُسلمان باید له لغړزني سره په یوه خونه کي شپه تېره نه کړي ۵۸
له لغړزنو سره شناخت کول د فتنې لامل گرځي ۵۹
پلار باید خپل بچیان له بدو ملگرو څخه راوگرځوي ۶۱
له لغړزنو او کشرانو سره ناسته او ولاړه مکروه ده ۶۲
له لغړزنو څخه د ناستي او ولاړي مُمانعت ۶۴
د ماره له زامنو سره چي ښایسته وي ناسته او ولاړه نه ښایي ۶۴
لغړزنی هلک د ځوان لپاره تر اویا پیغلو بدتر دی........ ۶۵
د ځوان لپاره لغړزنی د یو درینده حیثیت لري ۶۶
د لغړزنو په شوق به له الهي قربه ترټلی انسان اخته کیږي ۶۶
له لغړزني سره اوولس ۱۷ شیطانان دي ۶۷
له لغړزني څخه د یوې مچي اخیستلو سخت وبال ۶۸
د بدنظرۍ د مسئلو او د پاته نورو موضوعگانو مُهمي نتیجې........ ۷۱
دویمه برخه ۷۴

موټ وهنه څه ته وايي ؟ ۷۴
موټ وهل څنګه پیل سو ؟........................ ۷۵
د موټ وهلو بدوالی........................ ۷۶
موټ وهونکی ملعون دی ۷۷
موټ وهونکی به د قیامت په ورځ ۷۹
د الله تعالی له رحمته او کلامه محرومه وي ۷۹
یو اُمت د موټ وهلو په سبب هلاک (پوپناه) سو ۷۹
موټ وهونکی به د قیامت په ورځ په سخت عذاب کي راګیر وي ... ۸۰
د موټ وهونکي لاس به د قیامت په ورځ بلارب وي ۸۰
د موټ وهلو تاوانونه ۸۴
ایا موټ وهنه یو مهال روایښت لري ؟ ۸۷
(په مکمله توګه) ۸۹
د موټ وهني د مسئلو او پاته نورو موضوعګانو مهمي نتیجي........................ ۸۹
درېیمه برخه ۹۲
زنا څه ته وايي ؟ ۹۲
زنا څنګه پیل سوه ؟ ۹۳
په لنډه توګه د زنا بدوالی........................ ۹۴
زنا کار ته دنیاوي سزاوي........................ ۹۸
زنا کار ته اُخروي سزاوي ۱۰۱
الله تعالی زنا ولې ناروا کړې ده ؟ ۱۰۳
(په مکمله توګه) ۱۰۶
د زنا د مسئلو او پاته نورو موضوعګانو مهمي نتیجي ۱۰۶
څلورمه برخه ۱۱۲

لواطت څه ته وايي ؟ ۱۱۲
لواطت له کوم وخت څخه پیل سوی دئ ؟ ۱۱۲
د لوط عَلَیْهِ السَّلَامُ نسب او شجره (پښتلیک ۱۱۳
د حضرت لوط عَلَیْهِ السَّلَامُ کیسه ۱۱۴
قوم لوط اوس چیرې دئ ؟ ۱۲۱
(بحر میت) کوم دریاب دئ ؟ ۱۲۲
د قوم لوط آخر پای (انجام) ۱۲۳
د قرآن شریف په رڼا کې د لواطت بدوالی ۱۲۴
د الله ﷻ پر قوم لوط او د هغوی پر عمل نیوکې ۱۲۴
په قرآن کریم کې هغه کوم ۱۲۸
سورتونه او آیاتونه دئ ؟ چې د لواطت بدوالی پکې ذِکر دی ۱۲۸
د حدیثو په رڼا کې د لواطت بدوالی ۱۲۹
الله ﷻ لوطي له خپل فراخ رحمته ترټلی دی ۱۲۹
لواطت کولو والا ملعون دی ۱۳۰
د مُبارک عَلَیْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ پر لوطیانو بیره ۱۳۱
له خپلې ښځې سره لواطت کولو والا ملعون دی ۱۳۱
لواطت کوونکي نارینه او مساحقت کوونکي ۱۳۲
ښځې د الهي سزا په تمه ورځې او شپې سبا کوي ۱۳۲
د نن وخت پر لواطت کوونکو نارینه ؤ او ۱۳۳
مساحقت کوونکو ښځو د ډیرو د باران اورېدلو بیره ده ۱۳۳
په آخره زمانه کې به ځینې لوطیان خپل عمل روا ګڼي ۱۳۵
د مخلوق په ناولې لواطت کولو لوی ۱۳۶
عرش لړزیږي او فرښتې خفه کیږي ۱۳۶

الله ﷻ د لوطیانو هیڅ پرواه هم نه لري ۱۳۷
چیري چي یې خوښه وي ؛ هم هلته یې هلاکوي ۱۳۷
تر آسمانو را لاندي په ټول مخلوق کي ۱۳۹
اووه کسان د الله تعالی په لعنت پوښلي دي ۱۳۹
په ټول مخلوق کي تر لوطي بل سخت ملعون نشته ۱۴۰
څلور کسان د الله تعالی په غضب کي ورځي اوشپې سبا کوي ۱۴۱
لواطت، زنا او داسي فحاشي کارونه د مرګ لامل ګرځي ۱۴۲
نږدې ده چي آسمانونه د لواطت له کړني راشوه سي ۱۴۴
د (لَا إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ) ګواهي د لوطي او مساحقې لپاره نه قبلیږي ۱۴۵
د آثارو په رڼا کي د لواطت بدوالی ۱۴۶
آسمان، مځکه، کور او بام ټوله د لوطي ختمېدو ته تیار دي.......... ۱۴۶
له لغړزني سره په شهوت بازی کول د لواطت یو ښاخ دی ۱۴۷
لوطي له جنابته (ناولتیا) څخه په توبه ایستلو پاکیږي ۱۴۸
لواطت کول کُفر ته ورته ګناه ده ۱۵۰
د الله ﷻ دوست لوطي نه سي جوړېدلای ۱۵۱
د لواطت کولو یو سخت تاوان ۱۵۲
د قبر په ژوند کي د لواطت کولو سخت تاوان ۱۵۳
الله ﷻ ته ډېر ناخوښ او ابلیس لعین ته ډېر خوښ عمل لواطت دی۱۵۵
د لواطت په عمل سرکوزی او ګدا هم بد ښکاره کیږي ۱۵۷
د امامانو او بزرګانو د اقوالو په رڼا کي د لواطت بدوالی ۱۵۸
لوطیان پر درې ډوله دي ۱۵۸
پوه انسان که څه هم جره وي ؛ نو له لواطت څخه کرکه کوي ۱۵۹

د لواطت عمل كول ؛ ګويا د تاريكيو په درياب كې د ځان ډوبول دي ۱۶۰
د لواطت عمل كول د بد بچي زيږيدو لامل ګرځي ۱۶۰
د لواطت عمل كول د لاعلاجه ناروغۍ لامل ګرځي ۱۶۱
د لواطت د بدوالي په هكله زما يو الهام ! ۱۶۲
د لواطت په عمل كې هيڅ خير نشته ۱۶۴
لواطت كوونكي ته دنياوي سزاوې ۱۶۵
د مذاهبو اربعه ؤ په رڼا كې د فاعل او مفعول په سزاوې ۱۶۹
د لواطت كولو جِسماني او رُوحاني تاوانونه ۱۷۱
لواطت كوونكي ته اخروي سزاوې ۱۷۲
په آخرت كې د لواطت كولو سخته سزا ۱۷۳
اووه كسان به دوږخ ته اوله پلا ورننوځي ۱۷۴
د قيامت په ورځ به لوطي له قوم لوط سره راپورته كيږي ۱۷۶
د قيامت په سخته ورځ به د لوطي له ضايع سوو منيو څخه ۱۷۷
بې سره هلكوان جوړ سي او پر ده به د ظلم ګواهي ادا كوي ۱۷۷
د جنت بوی به د لوطي تر سږمو هم نه سي ۱۷۹
له هلك څخه د يوې مچې اخيستلو په آخرت كې سخت وبال ۱۷۹
په دوږخ كې به لوطي ته پرمخې عذاب وركول كيږي ۱۸۰
د جنت پر غاليو ناسته او ولاړه پر مفعول حرامه ده ۱۸۰
ربّ العِزت لوطي په قبر كې قوم لوط ته ورليږي ۱۸۱
الله تعالى به د قيامت په ورځ لواطت كوونكي ۱۸۲
او لواطت ورسره كېدونكي ته ډېر سخت په غصه وي ۱۸۲
د قيامت په ورځ به لوطي او ملوط ۱۸۳

د خپل شرمنده عمل پر حالت راپورته سي ۱۸۳

د قیامت په ورځ به لوطي او ملوط دوږخ ته جوړه سره ځي ۱۸۳

د قیامت په ورځ به لوطیان د بزوګیانو او سرکوزانو په بڼه راپورته سي ۱۸۴

لوطي له جنابته بې له توبې نه سي پاکېدلای ۱۸۴

ملوط به په قبر کي د شیطان په بڼه مسخه کیږي........................ ۱۸۵

لوطي به په قبر کي د سرکوزي په بڼه مسخه کیږي ۱۸۵

په آخرت کي د مُساحقې او مُساحقت ورسره کېدونکي ښځي سزا. ۱۸۶

لوطي او ملوط بې له توبې له جنابته نه سي پاکېدلای ۱۸۷

په دوږخ کي به د لوطي او ملوط خانګړي اندامونه په اور سره بدلیږي ۱۸۸

د قیامت په ورځ به د لوطیانو هیڅ مرستیال نه وي ۱۸۹

د قیامت په ورځ به د لوطیانو ډېره بده بدبويي ځي ۱۸۹

د لوطیانو او مساحقیانو پر حال افسوس دی ! ۱۹۰

ایا له خپلي ښځي سره لواطت کول روا دئ ؟ ۱۹۱

د لوط عَلَیْهِ السَّلَام د قوم او د لواطت په اړوند نور بد عملونه ۱۹۴

د لواطت، مُساحقت، زنا او موټ وهلو لاملونه ۲۰۲

ایا په جنت کي د لواطت شهوت پوره کېدلای سئ ؟..................... ۲۰۵

د لواطت د حراموالي حکمتونه ۲۰۹

د الله ﷻ غیرت او د لواطت حُرمت ۲۱۱

د لواطت عمل د طبیبانو او ساینس پوهانو په اند ۲۱۳

له لواطت سره په زړه کي مینه درلودل لويه ګناه ده ۲۱۵

له لواطت څخه په زړه کي کرکه کول ثواب لري ؟ ۲۱۶

زنا او لواطت نن سبا ولې ورځ په ورځ زیاتیږي ؟ ۲۱۷

د اوسنیو ځوانانو لپاره څه کول په کار دئ ؟............................. ۲۲۱

د شهوت قابو کولو لپاره مختلفي مجربې نسخې ۲۲۳
د سُرعت انزال، اِحتلام او جِریان لپاره رُوحاني نسخې ۲۳۰
د غیر فِطري عمل لواطت پرستی علاج ۲۳۵
(په مکمله توګه) ۲۳۸
د لواطت د مسئلو او د پاته نورو موضوعګانو مُهمې نتیجې ۲۳۸
پینځمه برخه ۲۵۰
د شرابو او د عامو نشیزو توکو بدوالی ۲۵۰
لکه: سګرېټ، بیړی، نسوار، چرس، اپین او داسې نور ۲۵۰
د شرابو پرېښودلو لپاره یوه رُوحاني نسخه ۲۵۲
د عامو نشیزو توکو بدوالی ۲۵۴
لکه: سګرېټ، بیړی، نسوار، چرس، اپین او داسې نور ۲۵۴
د نشیزو توکو نړیوالي ناخوالې او زیانونه ۲۶۱
د نشیزو توکو پرېښودلو لپاره مختلفي طریقې او نسخې ۲۶۳
(په مکمله توګه) ۲۶۶
د نشیزو توکو د مسئلو او پاته نورو موضوعګانو مُهمې نتیجې ۲۶۶
شپږمه برخه ۲۷۲
د حرام خوړلو بدوالی ۲۷۲
د حرامو په هکله څو مُهمې خبرې، لارښوونې او یادونې ۲۷۵
(په مکمله توګه) ۲۸۱
د حرام خوردنی د مسئلو او د پاته نورو موضوعګانو مهمې نتیجې .۲۸۱
اوومه برخه ۲۸۸
د کِتاب د برخو تتمه ۲۸۸
عبرتناکه کیسې ۲۸۸

لومړی : له لواطت سره اړوند عبرتناکي کیسې ۲۸۸
دویم : له زنا سره اړوند یوه عبرتناکه نبوي کیسه ۲۹۳
درییم : له شرابو سره اړوند دوې عبرتناکي کیسې ۲۹۴
د کیسو غرض او مطلب ۲۹۶
د لواطت تعبیر ۲۹۶
د ځوانۍ ارزښت ۲۹۹
د ځوانۍ عبادت سره زر دي........................ ۳۰۰
د ځوانۍ، یا پیغلتانه ساتنه ۳۰۴
د ځوانانو لپاره خوږې خبري ۳۰۸
(مل پانه)........................ ۳۱۲
د ګټورو خبرو سوغات، یا غوره ویناوي........................ ۳۱۲
ځیني خلګ وایي : کتابونه ورځ په ورځ زیاتیږي او ګټه یې نسته... ۳۱۲
ځیني خلګ فقیر او مسکین ته شی نه ورکوي ۳۱۴
ځیني خلګ له الهي بیري محرومه دي او په خپلو نېکیو مغروره دي ۳۱۵
ځیني خلګ بیله تحقیقه حُکم کوي ۳۱۶
پر لاره، یا سړک او یا داسي بل ځای سپین کاغذ غورځول بې ادبي ده ۳۱۷
د ماخوستن تر لمانځه وروسته مجلس کول ۳۱۸
د ځوانانو لپاره یو جامع او ګټور نصیحت ۳۲۰
ځلوېښت ملغلري په ډول د وصیت نامې ۳۲۴
لاس لپه کوم !........................ ۳۲۷
حوالي او مراجع ۳۲۹

❁❁❁

د مفتي سيد عبد الرّحيم "حُسيني" صاحب لاسليک
(تقريظ)

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

الحَمْدُ للهِ رَبِّ العَالَمِيْنَ والصّلاة والسّلام علىٰ رسُوله محمّداً وعلىٰ آله وصحبهٖ وعلىٰ كُلّ مَن تَبِعَهُم بإحسانٍ إلىٰ يوم الدّين .

وبَعْدُ :

دا کتاب " د ځوانۍ ساتنه " چې ديو ځوان ليکوال بناغلي مولوي فضل الرحمن فيضون صاحب سلمه الله تعالى ليکنه او څېړنه ده . زما مخ ته پروت (سبا به ستا مخ ته پروت وي) دئ ؛ د شو ځايونو د سرسره کې مطالعې، په لړ ليک باندې يې د نظر او د ده له محتوى څخه دا خبرې رااخر ګنده شوې چې :

دا کتاب او تولګه د عصري او تنتي ځينو هر وخت پېښو ګناوو تذکرې ؛ په هغو باندې آخرتي وعيدونه ؛ په قرآن او حديث کې د هغوى د دږې امرونه ؛ د دې علاجونه او نور ډېر څه ته وقف شوى دئ او جِناب مؤلف صاحب تر ډېره حده پکې بريالى شوى دئ .

د کتاب کتابي ژبه روانه او خوږه، هره خبره يې اِستنادي، لهجه يې نرمه او حکمتي او ترتيب يې طبعي او منطقي دئ .

درنو ځوانانو ! دا کتاب وګورئ ! مطالعه يې کړئ ! په ځانو باندې يې عرض کړئ که دالله تعالى په فضل او کرم له دې روحاني ناروغيو څخه خلاص ياست

؛ خو د الله تعالی شکر ادا کړئ او همدغسې ثابت قدمه و اوسئ، الله تعالی دې ستاسې نوره هم ساتنه وکړي آمین.
او که چیرې له دغو ګناوو څخه یوه درپکښې وي (نو د نا اُمیدۍ خبره نه ده)، هره ناجوړي درملنه لري ؛ د ګناوو درملنه استغفار دئ، استغفار وباسه ! او د توبې لار خپله کړه ! نو فوراً به داسې له ګناوو څخه صفا شې لکه تا چې هیڅ نه وي کړي.
د الله پاک یو فضل دئ چې توبه د ګناوو لپاره داسې ده لکه د مار د چیچل شوي لپاره تارياق.
نور نو تاسې او دا مو کتاب !
په پای کې یو ځل بیا له ښاغلي فیضون صاحب سلمه الله تعالی څخه مننه کوم چې د وخت یو ضرورت یې د دې کتاب په لیکلو سره پوره کړ ؛ و أجره علی الله تعالیٰ.
نور نو د محترم لیکوال قلم ګړندی غواړو، چې نور څه هم په دې علمي ډګر کې وکړي.

والسّلام

سیّد عبد الرّحیم "حُسیني" قندهاري

۱۰/ ربیع الأول / ۱۴۳۸ هـ

د مولوي محمد یاسین "فهیم" صاحب تقریظ

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

الحمد لله ربّ العالمین ، حمد الشاکرین .

الصّلاة والسّلام علیٰ سیّد الأنبیاء والمُرسلین ، سیّدنا ونبیّنا وشفیعنا ومولانا محمّداً وعلیٰ آله وأصحابه الطّیّبین الطّاهرین .

قدرمنو لسوتونکو دژوند له لاري د مطالعې مینوالو !

السّلام علیکم ورحمة الله وبرکاته : ستاسو روغتیا او خوشالي د پاک رب نه غوارم ! په دې هیله چي د صحت او عافیت جامې پر تن ولرئ ! او خوشالي مو په برخه وي .

ګرانو لوستونکو ! تاسو ته به معلومه شوې وي چي ځواني د لوی متعال څښتن ﷻ له لوري امانت ده او دا امانت اوس ټولو ځوانانو ته ورکول شوی دی . او د دې امانت ساتل ؛ روزل ؛ په شرعي چوکاټ کي کارول او ناسي د هر اړخ لحاظ او مراعات یې ساتل پر موږ او تاسو ټولو واجب او لازم دي .

متعال څښتن ﷻ په خپل مقدس کتاب قرآن عظیم الشان کي دوه ځایه په ناګه د هغو کسانو په دې عنوان ستاینه کړې چي دوی د خپل تنکي عمر وحلې ساتي او فرمایي : ﴿وَٱلَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَٰفِظُونَ ﴿٢٩﴾﴾[1] او هغه کسان [نارینه او ښځینه] چي دوی خپلو شرمګاهو لره ساتونکي دي، بیا یې هغه کسان یاد کړي چي دوی د امانت ساتنه کوي او فرمایي : ﴿وَٱلَّذِينَ هُمْ لِأَمَٰنَٰتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ

---

[1] د المعارج سورت، ۲۹ آیت .

او هم دغه آیت د المؤمنون په سورت کي ۵ شمیره آیت دی ! .

رَٰعُونَ﴿٣٢﴾﴾[1] او هغه کسان چي دوی امانتونو خپلو لره او وعدو خپلو لره ساتونکي دي، ﴿وَٱلَّذِينَ هُم بِشَهَٰدَٰتِهِمۡ قَآئِمُونَ﴿٣٣﴾﴾[2] او هغه کسان چي هم دوی په شاهدي خپلي باندي سم ولاړ وي [او شاهدي نه پټوي]. ﴿وَٱلَّذِينَ هُمۡ عَلَىٰ صَلَاتِهِمۡ يُحَافِظُونَ﴿٣٤﴾﴾[3] او هغه کسان چي هم دوی پر لمانځه خپل باندي ساتنه کوي [په خپلو وختونو کي] ؛ نو تر دې وروسته له دوی ټولو سره يې د جنت ژمنه کړې ده او فرمايي ؛ ﴿أُوْلَٰٓئِكَ فِي جَنَّٰتٖ مُّكۡرَمُونَ﴿٣٥﴾﴾[4]، بېشکه دغه کسان به [چي موصوف په دغو صفاتو سره وي نارينه وي، که ښځينه] په جنتونو کي وي عزتمن کړای شوي . او دا راز رسول اکرم ﷺ فرمايي ؛ چي د قيامت په ورځ به انسان تر هغې له ځمکي خپل قدم پورته نه کړي تر څو چي د څلورو پوښتنو ځواب ورنه کړي ؛ (عَنْ عُمْرِهِ فِيمَا أَفْنَاهُ ؟). د عمر به يې پوښتنه کېږي چي خپل عمر يې په څه کي تېر کړئ؟، (وَعَنْ شَبَابِهِ فِيمَا أَبْلَاهُ ؟) او دا چي خپله ځواني يې په څه شي کي ځره کړې ده ؟، (وَعَنْ مَالِهِ مِنْ أَيْنَ اكْتَسَبَهُ. وَفِيمَا أَنْفَقَهُ ؟) او دا چي مال يې له کومه ځايه لاس ته راوړئ او په کوم ځای (څه) کي يې لګولئ ؟ او – څلورم – (عَنْ عِلْمِهِ مَا ذَا عَمِلَ فِيهِ ؟)[5] دا چي په خپل علم يې څومره عمل کړی دئ ؟ نو راشئ مسلمانانو دې ستر حديث ته ځېر شئ ! چي د خپلي ځوانۍ ساتنه وکړئ !

---

[1] د المعارج سورت، ۳۲ آيت .

او هم دغسي آيت د المؤمنون په سورت کي ۸ شمېره آيت دی .

[2] د المعارج سورت، ۳۳ آيت .

[3] د المعارج سورت، ۳۴ آيت . او هم دغسي آيت د المؤمنون په سورت کي ۹ شمېره آيت دی .

[4] د المعارج سورت، ۳۵ آيت .

[5] حديث بيهقي په شعب الإيمان کي روايت کړی دی، حديث شمېره (۱۶۴۸) او ترمذي په خپل السّنن کي روايت کړی دی، حديث شمېره (۲۴۱۷) او (صحيح) دی لکه څرنګه چي علامه الباني ويلي .

ځواني په دين کي مصرف کړئ ! د دين په خدمت کي يې مصرف کړئ ! په ځواني کي ځان د دين او اسلام خادمان وګرځوئ ! .
د زنو ځوانانو خپلي ځوانۍ په خپلو لاسونو مه بربادوئ ! د ځوانۍ چاپيريال بايد د قرآن او سنتو په رڼا کي راولئ ! مطلب دا چي د ځوانۍ په اړه کوم ارزښت، حدود او هدايات په قرآن، يا حديثو، يا د صحابه وو په اقوالو کي راغلي ؛ دا ټول بايد په نظر کي ولرئ ! او ددې تري ونه کړئ ! او د دې آياتونو، حديثونو، اقوالو په هکله مادا (د ځوانۍ ساتنه) په نامه کتاب د خپلو زياتو مصروفيتونو باوجود څه ناڅه وکوت چي په دې هکله صريح قرآني آيتونه پکي راغلي ؛ د رسول الله ﷺ له پنده ډک احاديث پکي بيان شوي او داسي نوري ډيري ارزښتناکه وينا وي او بيانونه پکي چاپ شوي دي ؛ نو په دې ماڼا دا يو ټولنيز او سولييز کتاب دی .
له هر زلمي (ځوانه) د زړه له تله هيله کوم ! چي دا کتاب پيدا کړئ ؛ ښه يې مطالعه کړئ ؛ ځان پري پوه کړي ؛ عملي کړښي يې وازمويئ او خپله ديني ګټه تري واخلئ ؛ څکه په دې سره به يې دنيا او آخرت ښايسته او سمسور شي .
الله تعالی دې ليکوال فضل الرحمن فيضون بن مولوي شيخ الحديث حضرت مولانا محمّد لعل مکّي صاحب ته پوره اجر ورکړي .
الله تعالی دې يې د ټول اُمت محمّدي د ځوانانو لپاره د خير او هدايت ذريعه وګرځوي . آمين

سُبْحَانَكَ اللّٰهُمَّ وَبِحَمْدِكَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا أَنْتَ أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ .

وَصَلَّى اللهُ عَلَىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ .

بنده : مولوي محمّد ياسين "فهيم" زيد مجده

د مفتي عصمت الله "برهان" صاحب تقریظ

دلوران الله ﷻ په سپیڅلي نامه

د خپل ګران قدرمن ورور محترم فیضون صاحب با ارزښته ټولګه "د ځوانۍ ساتنه" مې تر سراسري کتنې لاندې راغله، که د نن عصر ساینس او ټیکنالوجي ډګر ته پاملرنه وکړو؛ نو په تأسف سره ویلای شو! چې د دې پر ځای د اسلامي او پښتني ټولنې ځوان قشر له دې وسائلو څخه سالمه استفاده کړې وای؛ خو بر عکس په ټولنه کې یې منفي تاثرات تر سترګو کیږي.

شاهد علت به یې دا وي چې زموږ د ټولنې علماء کرامو دغه میډیائي نظام له خپلو خدماتو څخه بې برخه کړی دی؛ ځکه د کایناتو حقیقي خالق په ټولو وسائلو کې د خیر او شر دواړه صفات ایښي دي. د پښتني ټولنې ځوان قشر چې له اسلامي تعلیماتو او سالمې تربیې څخه یتیم قشر په بې رحمانه ټولګه د اغیارو او باطل پرستو د فحاشۍ شوم خور جال میډیائي شبکو نصب شوؤ داموتو ته په منګلو کې ورکړل او د نړیوال میډیائي یرغل طوفان دغه قیمتي ملغلرې د خپلو اسلامي ټولنو له علماء کرامو څخه فراره او نابلده کړل.

په همدغه طوفاني دوران کې د محترم فیضون صاحب دغه ټولګه د ستاینې وړ ده. متعال خدای ﷻ دې د پښتني ټولنو باد رکه علماء کرامو ته له دغه میډیائي نظام څخه د سالمې استفادې لپاره د ځوان قشر په همدغه عنکبوتي شبکه کې د قلم، ژبې او قدم د اوچتلو نه ستړې کېدونکې هلې ځلې ور په برخه کړي؛ نو د محترم فیضون صاحب دغه هڅه هم د همدغه یرغل ورو کې جواب دی او د دغه کتاب له هر ځوان لوستونکي څخه هیله کوم! چې د کتاب بنایسته مطالب په خپلو انټرنیټي صفحاتو کې د عامو ځوانانو د استفادې لپاره نشر ته وسپاري تر څو له کتاب څخه لیرې ځوانان هم ترې مستفید شي. والسلام

مفتي عصمت الله "برهان"

د مولوي عبد الرّحمن "صميم" صاحب تقريظ

د متعال څښتن ﷻ دستر وياړلي په نامه

متعال خدای هر څه ته ښوونه کړې ؛ وهر څه ته يې روزنه ورکړې او هر څه ته يې پاملرنه کړې .
موږ انساني ټولنه په وياړ دا وايو ! چې الله ربّ العزّت په دې سفلي کايناتو او څيزونو کي انسانانو ته پر نورو مخلوقاتو او ژوو ډېر غټ فضيلت ورکړی .
او د دې فضيلت مصداق په انسان کي هغه مهال روښانه کيږي چې کله دی د خپل حقيقي څښتن ﷻ اوامر ومني او هم د ده له نواهيو او نافرمانيو څخه ځان راوګرځوي .
دا خبره دې ښکاره وي چې زموږ په نني ټولنه کي د شهوت لاملونه بيخي زيات سوي او ځوانانو مو په بېلابيلو تناسلي ګناهونو لګيا دي . که ووايم ! په ټولنه کي که په سل فيصده ۱۰۰ ٪ کي نوي فيصده خلک په دې ګناهونو اخته وي ؛ نو هم لېږي نه ده او دا و هر انسان ته ښه معلومه ده .
مطلب دا چې د دې تناسلي ګناهونو په پوهېدلو او د هغوی د سزاګانو په خبرېدلو سره و انسان ته له هغوی څخه د ځان ژغورلو لاره پيدا کيږي ؛ نو د دې ګناهونو د پېژندلو، سزاګانو او داسي نورو ځانګړيو ملوماتو لپاره دا ستاسو په لاس کي غوړېدلی "د ځواني ساتنه" په نامه کتاب ډېر ښه رول لوبوي او دا کتاب چې څرنګه يې نوم دی ؛ همدغسې يې محتوا ده ؛ د دريم چاپ په لړ کي راروان دی چې تر چاپ وروسته لاس په لاس رسيږي او ختميږي .
په باوري توګه زموږ د ټولني ټولو هغو وګرو ته چې په تناسلي ګناهونو ککړ وي، يا يې ورته پټي ارادې ساتلي وي ؛ د زړه له کومي ورڅخه هيله کوم ! چې

کتاب پیدا کړي او رایې نیسي، په ښه معیاري ترتیب یې ولولي او عملي خبري یې په خپلو عملونو کې جاري وساتي.
الله تبارک وتعالی دې وښاغلي لیکوال فضل الرحمن فیضون ته اجر عظیم ورکړي چې د تولني دغه تشه خوا یې په دې علمي او عملي کتاب ډکه کړه او الله تعالی دې یې په خپل سپیڅلي درشل کې ځني قبول کړي، بیشکه همدی ربّ العزت دنیکو دعاګانو قبلوونکی دی. آمین

الشیخ عبد الرّحمٰن "صمیم" عفي عنه

د شیخ مولوي أطیع الله صاحب تقریظ

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

نحمدُهٗ ونُصلي علیٰ رسُوله الکریم، أمّا بعد :

انسان ته الله تعالی په دنیا کې زندګي ورکړې ده ؛ خو د انسان زندګي په دنیا کې ډېره مختصره، عارضي، فاني او ژر ختمېدونکې ده او دغه زندګي د الله تعالی له طرفه یو امانت ده چې انسان د هغه پر حفاظت کولو مکلف دی، بیا خاص چې د انسان زندګي د ځوانۍ بهار ته ورسیږي ؛ نو هلته د انسان د پاره د دغه امانت حفاظت کول ډېر اهم وګرځي ؛ ځکه چې دا زندګي او ژوند او بیا خاص د ځوانۍ زمانه د انسان د پاره لویه سرمایه او د الله تعالی لوی نعمت دی .
او نن سبا د هغه قدر ناشناسي او ناشکري په معاشره کې عامه ده، لکه یو شاعر وایي :

وَالشَّبَابُ أَنْفَسُ مَا عُنِيْتَ بِحِفْظِهٖ ؛ وَ أَرَاهُ ! أَسْهَلَ مَا عَلَيْكَ يُضِيْعُ

یعني : ځواني ډېر نفیس او بیش قیمته شی دی چې د هغه د حفاظت ته مکلف ګرځول سوی یې ؛ لیکن زه چې ګورم ! دغه قیمتي او نفیس شی ستا څخه تر ټولو په آسانه سره ضائع کېدونکی دی .
دا یو ښکاره حقیقت او تجربه ده چې کوم څوک د ځوانۍ په دورانیه کې د خپل ځان حفاظت وکړي ؛ نو د هغه اثرات د ده د مستقبل پر ژوند د ښه صحت او ښو اخلاقو په شکل کې ښکاره وي او تر ده وروسته ژوند په ښه صحت او سکون او آسانه شکل تېریږي .
خدانخواسته که چیري له ده څخه د ځوانۍ په بهار کې د خپل ځان سره بې احتیاطي وسي، بیا خو تر ده وروسته زندګي د حکیمانو او طبیبانو پر رحم او

کرم پاته سي چي بیا د ژوند هره شیبه ده ته د هغه ندامت او پښېمانۍ محسوسیږي.

الله تعالی دي د ښایسته قلم درلودونکي صاحب صلاحیته انسان حضرت مولانا فضل الرحمن فیضون ولد مولوي محمد لعل مکي صاحب ته خیر کثیر ورکړي.

چي د دې فتنو په دور کي (چي هغه اوس د نوجوانانو دپاره د وبا شکل اختیار کړی دی) قلم پورته کړی او په محققانه انداز کي یې نوجوانان د ځوانۍ د خرابو له عواملو څخه آگاه کړل او هم یې د هغه دنیوي او اخروي نقصانات د هغو و مخ ته واضح کړل.

چي د یو نوجوان دپاره، بلکي د هر انسان دپاره د هغه مطالعه کول او د هغه مضامین د عبرت په شکل ومخ ته ایښودل او د هغه په رڼا کي د خپلي زندگۍ حفاظت کول ضروري عمل دی.

دا مي دعا ده چي: الله تعالی دي د فیضون مولانا دغه کوشش د معاشرې دپاره د اصلاح ذریعه جوړه کړي او هم دي یې د ده د مور، پلار او ټوله خاندان دپاره ذریعه د نجات وگرځوي؛ آمین یا ربّ العالمین!.

أطیع الله عُفي عنه

۱۷/ شعبان المعظم/ ۱۴۳۹ هـ.

د مفتي مولوي عبد الرازق "راشد" صاحب تقريظ

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

د لوړ اند لوړين الله ﷻ په نامه

سپېڅلتيا او پاکلمني د ايمان وزرونه دي .

پاکلمني د وګړيز ژوند د سمتيا او يوې بشپړې رغانده او برياليٰ ټولنې له آرونو څخه ګڼل کېږي . هغه کس برياليٰ دی چې خپلې پتې او ښکاره څرکبې (حواس)، اند (فکر)، واند (خيال)، انګېرنه (وهم)، تنګېرنه (احساس)، توږيز ځواک (جنسي طاقت) او مالي شتمني په خپل واک کې ولري .

او د اسلام د سپېڅلي او رڼانده شريعت او د حنفي مذهب له پرېکړو سره سم يې وکاروي ; سترګې له ناوړو کتلو، غوږونه له ناوړه اورېدلو، ژبه له ناوړه ويېلو، ژبه له ناسم ويلو، اند، سُول (عقل)، توږيز ځواک، مالي شتمني او هره وړتيا (استعداد) له بې ځايه کارولو وژغوري : دا څرګند حقيقت دی چې وسمهال ډېری وګړي د ناوړه کتلو (بدنظری) بلا په خوله کې نيولي دي او ځيني خو بيخي د هم توږلوبي (هم جنس پرستی) بشامار په خوله کې اخيستي دي ; آن چې مخور، لويان او پلازوالان هم په دې خوی بوخت دي . د ښاغلي مُفتي فضل الرّحمن فيضون ليکنه، يانې " د ځواني ساتنه" له پورته بلاګانو څخه د ژغورلو پوره بسنه کوي .

د هر وګړي لپاره په ځانګړي ډول د مُسلمان لپاره دا ډېره اړينه ده چې په ښه غور او د عملي کولو په هوډ يې وګوري .

په مانريدي مينه : مُحمّد عبد الرّازق "راشد"

۵/ څلورمه خور / ۱۴۳۶ لمريز سپوږميز کال .

د مفتي حبیب الله "حنیف" صاحب تقریظ

بِسۡمِ اللهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

د لوړ او اند لوړین الله ﷻ په نامه

الحمد لله وکفیٰ، وعلیٰ عبادہ الّذین اصطفیٰ، أمّا بعد:

ربّ العالمین ﷻ په هره زمانه کې د خپل دین د خدمت (چوپړ) لپاره مینه پال خلګ پیدا کوي؛ که موږ د تاریخ پاڼې واړو: داسې ډیرې څیرې به راته روښانه او ښکاره شي چې د قرآن کریم او نبوي احادیثو سپېڅلي او ګټور خدمت ته یې خپل قیمتي عُمر او ژوند وقف کړی وي.

د همغو مبارکو ګړندیو، هلو ځلو، ژوړو، مشمرو او اوږدو هڅو د اسلامي دین ښایسته او بې جوړې ملغلرې رابرسېره کړې دي.

دا به بې ځایه نه وي که ووایو: چې د اسلامي زده کړو او علومو ډېوه د دوی د پر مخ تللو تکړه او په زړه پورې هڅو له کبله تر اوسه هم روښانه او پر پښو ولاړه ده.

همدوی تل د علم په ګټه کې زړه ځپانده، تپانده زیار کښلی، په ټولو علومو کښلي، لکه: قرآن مجید، نبوي احادیث، اسلامي فقه، نحو، صرف، بلاغت، ادب، تصوف فلسفه او نورو کښلي دلوړ تبحُر او ژور تفکُر خاوندان ول.

موږ به د دوی په نامه تل ویاړو او یادژو به یې! او زموږ دیني علمي مجلسونه او محفلونه به همېشه د دوی په یاد رنګین او ځلېدونکي وي.

لوی څښتن تعالی دې د دوی پر قبرونو او لحدونو د خپل فضل، مهرباني او رحمت باران ونه واوروي آمین.

ښاغلی، ملی او وتلی ورور مولوي فضل الرّحمن "فیضون" د دې میدان تکړه، کره او چمتو ملګری دی . دا تالیف، یعني : "د ځوانۍ ساتنه" چې خپل عربي نوم یې "صیانة الشّباب والنّسوان عن أعمال قوم لوط وفتنة المُردان" دی ؛ د هغه دوهم تالیف دی چې د فقیر تر نظر او کتنې لاندې تېر دی .

ښاغلي په دغه تصنیف کې ډول ډول، رنګین، خوندور او مُثمر تحقیقات د علم مینه والو ته رابرسېره کړي دي . هغه دیو روان چلان قلم څښتن دی، په دغه موضوع کښې نوموړي یوه لویه علمي پانګه مُرتبه او رامنځ ته کړې ده ؛ نو زما په اند په دغه ځانګړې موضوع کښې به بل چا پر یوه ځای دومره ارزښت ناکه مواد، علمي څېړنې، تحقیقونه او ژور بحثونه نه وي راجمع کړي ؛ څومره چې ګران فیضون راغونډ کړي دي .

هو ! فیضون صاحب هم د نورو انساني وګړو په څېر یو انسان دی چې د تېروتنې او اشتباه په دام کښې کله نا کله لوېږي : باید ګران لوستونکی هغه ځایو ته چمتو او د پام لرونکی وي ؛ د بېلګې په ډول ښاغلي ! د لوطت د مذمّت په اړه څه احادیث راوړي چې ځینې یې خي ضعیف او نور بیا وموضوع ته ورته دي .

پکار وه مُحترم د هغوی له بیان څخه ډډه کړې وای ؛ خو بیا هم په مجموعي لحاظ کتاب ډېر ګټور، مُثمر او پر لویو بحثونو مُشتمل دی ؛ باید د علم تږي او د پوهې مینه وال په دغه عیب کتاب ته شا نه کړي . د (خُذ ما صفا، ودَع ما کدر) عاملان دې جوړ سي .

ربّ العالمین ﷻ دې د ښاغلي په عُمر کښې اُوږدوالی او د کتاب په ګټه کښې پراختیا راولي ؛ آمین یا ربّ العالمین ! [1] .

کښونکی : فقیر إلی الله محمّد حبیب الله "حنیف"

❁❁❁

[1] تر دې ځایه تقریظونه پای ته ورسېدله ، والحمد لله تعالی .

«اللّٰهُمَّ افْتَحْ لِيْ بِخَيْرٍ، وَاخْتِمْ لِيْ بِخَيْرٍ يَا مُفَتِّحَ الْأَبْوَابِ، يَا فَتَّاحُ! يَا فَتَّاحُ! يَا فَتَّاحُ!»

د کتاب خصوصیات (ځانګړتیاوې)

ګرانو لوستونکو! د کتاب ځانګړتیاوې ټولې په راتلونکي ډول سره دي:

۱. (لومړۍ ځانګړتیا): دا کتاب پر اوو برخو مُشتمل دی چې لومړۍ برخه د بدنظرۍ؛ دویمه برخه د موټ وهنې، درېیمه برخه د زنا؛ څلورمه برخه د لواطت؛ پینځمه برخه د شرابو او داسې نورو نشییزه شیانو شپږمه برخه د حرامو خوړلو او آخري اوومه برخه د کتاب د تتمې په هکله ده چې د کتاب پاته خبرې او مقصودي بیانونه پکې حل سوي دي او د هرې برخې په پای کې خپلې مُهمې سرټکي (نتیجې) بیان سوي دي، کُومې چې د دې برخې پاته خبرې او موضوعګانې پکې بشپړې سوي دي.

۲. (دویمه ځانګړتیا): کوم ګران آیاتونه، یا حدیثونه، یا آثار او یا ویناوې چې پکې راوړل سوي؛ نو د هغو لپاره به په زړه پورې شرحې، فایدې او نُکتې هم بیانې سوي دي.

۳. (درېیمه ځانګړتیا): یو ځوک چې هر ځومره د هلک بازۍ شوق لري او شیرین بچشونه یې خوښ وي، یا یې لواطت ته پټه اراده وي، یا د زنا شوق لري، یا موټ وهي، یا بدنظر کوي او د خپل بدنظر له امله دې عملو ته تیار سوی وي، یا یې په دې هکله نور کتابونه کتلي وي او له هغو ځخه یې سمه شافي ګټه نه وي تر لاسه کړې، بیا دا کتاب پسې وګوري؛ نو ډېر ژر به یې درملنه وسي او د مجازي عِشق اُور به یې سوړ سي، یعني نلروغي به یې پای ته ورسیږي، لکه ځرنګه چې په تجربه رسېدلې ده؛ إنْ شاء الله تعالیٰ.

۴. (څلورمه ځانګړتیا) : همدا ډول له نورو لوطي عملونو، نشییزه شیانو او حرامو خوړلو څخه به یې زړه واوړي، شوق به یې ځني ختم سي او توبې ته به یې زړه چمتو سي او په اخلاص به خپل رب ته توبګار سي ؛ إنْ شاء الله تعالیٰ .

یادونه : لواطت د قوم لوط لومړی بد عمل وو او دوی له لواطت څخه پرته نور بد عملونه هم کوله ؛ د تفصیل او مُطالعې لپاره په دې کتاب کي په دې نامه عنوان (سرلیک) وګورئ ! (دلوط عَلَيْهِ السَّلَام د قوم او دلواطت په اړوند نور بد عملونه) او ټوله عملونه یې الله ربّ العزّت ته ناخوښه ول چي د داغه عملونو په وجه یې هلاک کړله او له مځکي څخه یې پاک کړله .

۵. (پینځمه ځانګړتیا) : د کتاب په مُطالعه کولو کي به یې زړه خوشاله وي او دآخري زمانې له ټولو فتنو څخه به، لکه : غیبت، درواغ، بُهتان [یعني : پریو چا تُور تړل]، شکنځا، بدنظري او داسي له نورو ګناوو او فتنو څخه به په امن وي ؛ إنْ شاء الله تعالیٰ .

۶. (شپږمه ځانګړتیا) : الله تبارک وتعالی به ځني راضي وي ؛ ځکه د دیني کتاب مُطالعه کول عبادت دی او په عبادت باندي الله ﷻ راضي کیږي او هغه که هر عبادت وي : قلبي وي، یا لساني وي، یا فعلي وي او د دیني کتاب مُطالعه کول قلبي عبادت هم دی او د سترګو عبادت هم دی .

۷. (اوومه ځانګړتیا) : که د دین یوه خبره پکي زده کړي، لکه : آیت شریف، یا حدیث مُبارک، یا اثر او یا قول، یا داسي نوري د دین خبري پکي زده کړي – که څه هم عمل په وکړي، یا یې نه په وکړي ؛ نو الله تعالی به د قیامت په ورځ د سلو رکعاتو نفلي لمنځونو ثواب ورکړي ؛ ځکه له ابو ذره رضي الله عنه څخه روایت دی، چي رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل : (یَا أَبَا ذَرٍّ ! لَأَنْ تَغْدُوَ فَتَعَلَّمَ آيَةً مِنْ كِتَابِ اللهِ ؛ خَيْرٌ لَكَ مِنْ أَنْ تُصَلِّيَ مِائَةَ رَكْعَةٍ ! وَلَأَنْ تَغْدُوَ فَتَعَلَّمَ بَابًا

مِنَ الْعِلْمِ عُمِلَ بِهِ أَوْ لَمْ يُعْمَلْ ؛ خَيْرٌ لَكَ مِن أَنْ تُصَلِّيَ أَلْفَ رَكْعَةٍ ا)[۱]، يعني : اې أبي ذره ! كه ته سهار ووځې او د كتاب الله (قرآن شريف) يو آيت زده كړې ؛ نو دا به تا لره تر سلو ركعاتو كولو غوره وي ! او كه د علم يو باب (يعني : د دين يوه خبره) زده كړې، كه عملي سي او كه نه ؛ خو تا لره به تر زرو ركعاتو كولو غوره وي !.

سُبحان الله څومره لوی ثواب دی ؛ مسلمان بايد د داسي ثواب تږی وي او عملي يې كړي. ۸. (اتمه ځانګړتيا) : په كتاب كي د آياتونو، حديثونو، آثارو، قولونو او داسي نورو خبرو حوالې تولي په حاشيو كي ذِكر سوي دي.

۹. (نهمه ځانګړتيا) : د اوسنيو ځوانانو لپاره غوره لارښووني او د شهوت قابو كولو لپاره روحاني نسخې زياتره پكي ذِكر سوي دي.

۱۰. (لسمه ځانګړتيا) : په پای كي يې د ګټورو خبرو ضميمه ده چي د اوسنيو خلكو لپاره ډيري ګټوري او مُهمي دي.

۱۱. (يوولسمه ځانګړتيا) : تر ضميمې وروسته له أصولو اربعه ؤ، يعني : قرآن، حديث، اجماع د أمت او قياس څخه يوه خوږه وصيت نامه هم ذِكر سوې ده چي تقريبًا د ټولو ښتو غوره خبرو مجموعه ده.

۱۲. او آخري (دوولسمه ځانګړتيا) : تر وصيت نامې وروسته د كتاب تتمه ده چي د كتاب پاته خبري پكي تولي حل سوي دي او بيا وروسته ماخذونه تول په ترتيب سره ذكر دي.

الهي ! دغه ځانګړتياوي او فايدې هر لوستونكي ته په برخه وركړې او زما دا بابيځه هڅه په خپل سپيڅلي درشل كي قبوله او مقبوله وګرځوې ؛ آمين.

❁❁❁❁

[۱] حديث ابن ماجه روايت كړی دی په خپل كتاب (السُنن) په المقدمه كي، حديث شميره (۲۰۷) ۱ توك، ۴۲ او ۴۳ مخونه او مُنذري په الترغيب والترهيب كي نقل كړی دی، ۱ توك، ۵۴ مخ او حديث (حسن) دی.

د کتاب لیکلو سبب (لامل)

د کتاب لیکلو تر مخه ما د علم طِب په اړه دیوښه په زړه پوري کتاب نیت کړی وو چي هغه دمړوو، وچومړوو او شین کیاو د کتو په هکله وي؛ تقریبا یوولس ورځي ما دا هڅه کوله! چي له اوس زماني سره یو ښه مطابق کتاب تألیف (جوړ) کړم! نو بیا په دوولسمه ورځ چي د پنجشبې غرمه وه یو ریشتونی خوب مي ولید، خوب دا وو چي کله په اوداسه بیده سوم! یوسپین کالی سړی راته راغی او دا یې راته وویل: چي د طِب په باره کي کتاب مه لیکه! ځکه نن سبا په طِبي کورس کي مسلمانان او کافران دواړه هڅې کوي او د ناروغیو درملني کوي، زه په دې مهال کي حیران سوم! نو ما ورته وویله: چي زه اوس په څه باره کي او په کومه موضوع کي کتاب جوړ کړم؟! بیا هغه راته وویل: چي د لوطت، زنااو موټ وهني او داسي نورو گناهونو په بدوالي کي یو ښه کامل کتاب تالیف کړه! ما ورته وویل: چي زه ولې په دې باره کي کتاب جوړ کړم؟! هغه راته وویل: ایا نن سبا دا بد عملونه نه دي زیات سوي؟ او ایا ستاسو زیات وګړي (ځوانان) په دې بد عملیو نه دي اخته؟ ما ورته وویل: چي هو! بېشکه دا عملونه خو زیات سوي دي.

بیا یې راته وویل: چي اوس یې نو بدوالي ښه په پوره او بشپړه معنی ولیکه! د قرآن او سنتو په رڼا کي یې مذمت (بدوالی) بیان کړه!

کله چي یې دا خوږ امر راته وکړی؛ نو بیا یې یو ښایسته کتاب راکړی چي د لواطت په بدوالي کي او داسي نورو لُوطي عملونو په اړوند لیکل سوی وو او د مخ پر وقایه یې د اوښانو تنداره او داسي نور ښایسته شیان ول چي اوس زما ذهن ته سم نه حاضرېږي، وروسته یې دُعاء راته وکړه! او په مینه راڅخه ولاړی.

او تر کتاب وروسته مي حضرت سلیمان عَلَيْهِ السَّلَامُ هم ولیدی چي د خپل وخت تاج یې پر سر وو کوم چي په شکل کي د جګي لنګوټې وو، په داسي حال کي چي سترګې یې توري وې او ما ته یې په موسکا کتل.

تر دې وروسته خوب پای ته ورسېد او زه راپیداره سوم ! په داسي حال کي چي زما زړه د دې خوب په لیدلو سره یو ناولده خوشالي ومونده کومه چي تر اوسه د هغې اثر زما په زړه کي پروت دی .

او کله چي مي دا بنایسته حالات په خوب کي ولیدله ! نو څه وخت وروسته مي له دریو علماؤ څخه د خوب تعبیر وپوښتی ! چي یو مي په هغو کي دوړې دوړې استاذ هم وو او دریو سره دا تعبیر راکړی : چي دا سړی په خوب کي دالله ﷻ یوه فرښته وه او تا ته یې دغه اطلاع درکوله چي د طب په هکله کتاب مه لیکه ! بلکي د هغې بدترینې گناه بدوالی بیان کړه ! او کتاب پکي تالیف کړه ! کومه چي نن سبا ډېره مخ ته تللې ده چي هغه لواطت دی او داسي د دې تر څنګ د نورو لوطي عملونو بیان پکي وکړه ! او کوم چي په خوب کي یې تا ته کتاب درکړی دا به هم ته یو داسي کتاب په دې فن کي تالیف کړې ! چي مثال به یې نه وي ؛ بإذن الله تعالىٰ .

او کوم چي وروسته تا حضرت سُلیمان عَلَيْهِ السَّلَامُ پیغمبر ولیدی ؛ نو دا د دې جامع کتاب (د ځوانی ساتنه) او داسي ستا د نورو ښو عُمده کتابونو د جوړولو دلیل دی چي ته به یې دالله تعالى په فضل سره جوړوې او هغه به ټوله دمُحمّدي اُمت لپاره ګټور ثابتیږي او ستا لپاره به د دنیا او آخرت ذخیره سي ؛ بإذن الله تعالىٰ .

کله چي مي له علماؤ څخه دا ښکلي تعبیر د خوب واورېدی ؛ نو ډېر خوشاله سوم ! او درې ورځي وروسته مي پر کتاب لیکلو پیل (شروع) وکړه ! چي د تاریخ هجري شمېره یې دا وه : ۸/ ۶/ ۱۴۳۰ هـ ق او د دوشنبې مبارکه ورځ وه .

د کتاب د برخو ترتیب : نو اوس دا دې دا کتاب ستاسو په لاسونو کي دی چي خالص مي د لوی څښتن ﷻ په توفیق سره تیار کړی او نوښته کړی دی ! او پر اوو برخو مي مشتمل کړی دی چي لومړی برخه د بدنظري په هکله ده ؛ ځکه بدنظري لومړی هغه ګناه ده چي د تناسلي ګناوو لامل جوړیږي او نن سبا دغه

ابتلا عامه ګرځیدلې ده . دویمه برخه د موټ وهنې په هکله ده چې له بدنظرۍ وروسته وناوادہ انسان ته جوتیږي او هغه په اخته کیږي . دریمه برخه د زنا په هکله ده چې په بدي کې تر موټ څه سخته ګناه ده . څلورمه برخه د لواطت په هکله ده چې دا بیا تر زنا هم په بدي او وبال کې سخته ګناه ده . پینځمه برخه د شرابو او داسې نورو نشییزه شیانو په هکله ده چې دا هم په اوسنیو ځینو ځوانانو کې مروجه ګناه ده او د اُمت ډېر وګړي په اخته دي . شپږمه برخه د حرامو خوړلو په هکله ده، حال دا چې خواره هغه څه دي چې د اُمت د ژوند او پایښت دار او مدار ورباندې کیږي او تر نفقې تړاو لري ؛ نو پر نفقه ژوند ولاړ دی . او آخرې اُوومه برخه د کتاب د تتمې په هکله ده چې د کتاب پاته خبرې او مقصودې بیانونه پکې حل سوي دي .

او اووه سره هغې برخې دي کومې چې ډیرې مُهمې دي او د نن سبا خلګو ورته ضرورت دی او په آخرې اووه برخه کې د کتاب تتمه په مُکمله توګه حل سوې ده کوم چې د کتاب پاته مقاصد او خبرې پکې ذِکر سوي دي .

او الحمد لله په اوو سره برخو کې مې : د لواطت د بدوالي برخه ډېره څېړلې ده ! ځکه د هلک بازۍ شوق نن ډېر زیات سوی دی. پردیو بنځو ته نن زیاتره ځوانان ګوري او د عشق اورونه د زیاترو ځوانانو په زړونو کې بل دي او د دوی بنایستې ځوانیانې ورځ په ورځ ویلې کوي ؛ نو ما هم پر دوی زړه وسوځېدی او د دوی پر حالاتو ژړا راتلل ؛ ځکه چې دوی ټول په مجازي عشق کې غرق دي او عشق د الله ﷻ بنه دی چې هغه حقیقي عشق دی، نه د مخلوقاتو چې فاني او مجازي عشق دی ؛ یو شاعر څومره بنه ویلي دي :

ہر عشق مجازی کا آغاز بُرا دیکھا

انجام کا یا اللہ یہ حال ہوگا ؟!

بس نو له همدې کبله مې په کتاب کې د لواطت د ناخوالي او بدوالي موضوع بنه وڅېړله ! چې د پی مخې هلکانو او عامو وګړو په زړونو کې په بشپړه توګه د لواطت نفرت پیدا سي او د راتلونکي وخت لپاره توبې ځنې وباسي .

او بل مي له دې کبله په دې کتاب کي د لواطت موضوع ښه وڅېړله ! چي په خوب کي هغې فرښتې چي د سپين کالي سري په بڼه کي راته ښکاره سوې وه ټينګار راته وکړی چي ويل يې : دلواطت موضوع ښه وڅېړه !

نو الله تبارک وتعالی لره دي ټولي ستايني او حمدونه وي چي ما ګناهګار او بې وزله بنده ته يې دا توفيق راکړی او دا سپېڅلی الهام يې راته وکړی چي کتاب مي د لواطت پر موضوع ښه مفصل وليکی ! او د لواطت تر څنګ مي د نورو لوطي عملونو يادونه هم پکي وکړه !

او داسي پر نورو موضوعګانو مي هم ښه بيان پکي وکړی، لکه : بد نظري، موټ وهنه، زنا، شراب چيښنه، نشئيزه شيان (توکي) او حرام خوړنه او دا شپږ سره غټي ګناوي دي چي په مونږ کي نن خورا په پيغمبر خپرې سوي دي .

او ورپسې مي ددېري ګټي لپاره : په تتمه کي مي تر پاته خبرو وروسته د ټولو دلايلو يوه غورچانه وصيت نامه غوره کړې ده ! مطلب دا چي کتاب مي د خواصو او عوامو لپاره د لا يزال ذات په امر او فضل سره ګټور سي، خواص لکه : په عربي ژبي پوهان، خطيبان، واعظان، ملايان، طالبان او داسي نور کسان او عوام لکه : ټول اُمت مُحمّدي : والحمدُ لله الجامعُ وحدَه .

آخري شعبان المُعظم : ۳۰/۸/ ۱۴۳۰هـ ۲۱/ ۸/ ۲۰۰۹ ع

وَالحمدُ لِله أوّلاً وَآخِرًا، ظاهِرًا وَباطِنًا، مَاشَاءَ اللهُ كَانَ وَمَا لَمْ يَشَأْ لَمْ يَكُنْ .

إلهي ! اجْعَلْ هذا الكِتاب خالصًا لِوَجهكَ الكَريمِ، ونافعا لِكُلِّ ذِيْ طَبعٍ سليمٍ إنّكَ علىٰ كُلّ شيءٍ قديرٌ، وَبالإجَابة جديرٌ ، آمين يَا إلهَ العالمين ! .

❁❁❁

سریزه (مقدمه)

اَلْحَمْدُ للهِ الَّذِيْ حَرَّمَ الْفَوَاحِشَ وَالذُّنُوْبَ، وَلَعَنَ فِيْ خَلْقِهِ الرَّاكِبَ وَالْمَرْكُوْبَ، وَأَعَدَّ لَهُمَا فِي الْآخِرَةِ نَارٍ مُلْهُوبٍ، وَلِلْحَافِظِيْنَ فُرُوجَهُمْ مَاءٍ مَسْكُوْبٍ ؛ الَّذِيْنَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ للهِ الْمَحْبُوْبِ، وَهُوَ الْعَفُوُّ وَالتَّوَابُ عَلَىٰ مَنْ يَتُوْبُ، لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الشُّرُوقِ وَالْغُرُوْبِ .

وَصَلَّى اللهُ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ كُلَّمَا ذَكَرَهُ الذَّاكِرُوْنَ، وَكُلَّمَا غَفَلَ عَنْ ذِكْرِهِ الْغَافِلُوْنَ، وَعَلَىٰ آلِهِ وَأَصْحَابِهِ الْهَادِيْنَ الْمُهْتَدِيْنَ الَّذِيْنَ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ .

گرانه لوستونکې ! نن سبا هر څوک او هر ځوان دا غواړي چې د خپلې ځوانۍ ساتنه وکړي او هره پېغله دا غواړي چې د خپلې پېغلتابه ساتنه وکړي ؛ خو ساتنه به یې تر هغو پورې ورته آسانه نه سي تر څو چې خپل زړه یې خپل لوی څښتن ﷻ ته تسلیم کړی نه وي او له ټولو ګناهونو څخه یې توبه ایستلې نه وي.

او په موجوده زمانه کې ځیني داسې ګناوې دي چې د حضرت مُحمّد ﷺ په اُمت کې د وېنو او خزندو په څېر رواني دي او د دوی د اخلاقو خوړونکې دي ؛ هغه ګناوې، لکه : بد نظري، موټ وهنه، زنا، لواطت، شراب څښنه او داسې نورې نشې او حرام خوړنه .

دغه ګناهونه په موجوده وخت کې دومره عامې سوې دي چې ځیني خلک یې پر ګناوو هم نه ګڼي ! دا لا څه ؟! بلکې په سلو کې نهه نوي (۹۹) فیصده انسانان په اخته دي، حال دا چې د دغو ګناوو حراموالی په قطعي دلایلو ثابت سوی دی چې ټولې غټې (کبیره) ګناوې دي ؛ قال الله المشتکی .

د ډېر افسوس او ژړا خبره ده چي نن سبا ځيني خلک او ځوانان او د اُمت خولور او مخور پتنګان په کومو ناوړو عملونو او دندو اخته دي ؛ وهغو ته به د سليم مزاج انسان عقل حيران پاتې سي.

که دغه کسان په دنيا کي هغه عذابونه وويني کوم چي اوس الله تبارک وتعالی په قبرونو کي د حضرت لوط عليه السلام قوم او نور ګناهګاران په مبتلا کړي دي ؛ نو ډېر ژر به يې رُوحان (اروګان) وخيږي او مره به سي ؛ ځکه دوی د داسي لوی ذات نافرماني کوي چي د دوی پيدا کوونکی او پالونکی دی ؛ نو دا کسان به بالکل دوږخ ته ځي چي د خپل پالونکي ﷻ نافرماني کوي او په ځاګه يې پر بيابانو او دامانو کوي.

مطلب دا دئ چي : کوم ځوان د خپلي ځوانی ساتنه غواړي، يا يوه پېغله د خپلي پېغلتانه ساتنه غواړي، يا يو مسلمان په ناپوهي داسي بد کار کوي، يا يو د شيطان له پيروی او خپلي پوهی سره سره داسي بد کار کوي او غواړي چي په ټولنه کي نور ناخبره انسانان د ده له لاسه په دې بدي کي ونه لوېږي او غواړي چي له اوسنيو فتنو ځنځه خپل ځان وساتي ؛ نو د بد نظر، د لغړزنو له شوق، لواطت، زنا، موټ وهني، نشييزه توکو، شيرين بخښونو، حرام خوړلو او دا ډول له هري ګناه ځنځه دي پرهېز او اجتناب وکړي او اجتناب هغه مهال له ګناوو ځنځه کولای سي کله چي يې پېژندنه او بدوالی وګوري او په صحيح معنا ځان ورباندي پوه کړي.

او په دې کتاب کي الحمد لله د هغو ګناوو پېژندنه لوستونکی انسان ښه پوره کولای سي کومې چي اوس په ځينو ځوانانو کي ښکرګنده سوي دي، لکه : زنا، لواطت، موټ او داسي نور ګناهونه، بلکي د ټولو لوطي عملونو او تناسلي ګناوو پېژندنه يکي کولای سي إلّا ما شاء الله تعالیٰ.

او کله چي ګران لوستونکی د مذکوره ګناهونو او داسي نورو ګناوو پېژندنه تر ذهنه کړي ؛ نو بيا به په بشپړه ځني ژغورلی هم وي او دا د عربو مشهوره

حکیمانه وینا ده چې وایي : (إنَّ مَعرِفَةَ الکَبَائِرِ أوَّلُ طَرِیقٍ لِتَجنُّبِ الکَبَائِرِ)، بیشکه د غټو ګناهونو پېژندنه لومړنۍ هغه لاره ده چې انسان ځنې په اجتناب کیږي ؛ نور بحث نه اوږدوم ! د هوښیار لپاره صرف اشاره هم کافي ده . وروسته به پر مقصد او موضوع پیل وکړم ! .

الله ربّ العالمین دي دا کتاب د هر لوستونکي لپاره د ګټې او نېکمرغۍ لامل وګرځوي، بیشکه دی خو پر دې قدرت لرونکی دی ؛آمین .

لومړۍ برخه

بد نظري څه ته وايي؟

بد نظري عام لفظ دی، په اردو او فارسي کې يې هم دغه نوم دی چې انسان کشرانو (لغړزنو)، ښځو او نامحرمو شيانو ته کوري په داسي نظر سره چې ورته خوند ورکوي او شهوت يې راپيداره کوي.

په عربي کې (فُضُول النّظر)، په اردو کې هم (بد نظري) او په انګريزي کې (sight,faulty)، يعني: سيګټ فولټي ورته وايي.

يادونه: د بدنظري په هکله مختلف حديثونه او قولونه بيان سوي دي تفصيل به يې که خدای کول په خپل ځای کې راسي او د نظر، يعني د کتلو بيلابيل ډولونه دي.

د نظر څو ډولونه دي؟

نظر مُختلفو ډولو ته وېشل کيږي او هغه ټوله په لاندي ډول سره دي:

أ. لومړی بده کتنه ده: چي انسان وداسي شيانو ته کوري چي الله تعالی او د هغه رسول ﷺ کتنه ورته ناروا کړې وي، لکه: لغړزني ته د شهوت په نظر سره کتل، نامحرمي ښځي ته د شهوت په نظر سره کتل، که څه هم هغه ښځه کوچنۍ، يا پېغله، يا سپين سرې وي؛ خو څه فرق نه لري په ګناه کي او لوڅ پوڅ تصويرونه، فحش روزنامې او ناکاره فلمونه کتل، د نارينه يا يو ښځينه يو اندام ته په شهوت سره کتل، د خلکو کورو ته کتل او خپل فرج ته بغېره عُذره کتل – ودې ټولو ته بدنظري وايي کومه چي غټه ګناه ده او په عربي ژبه کي ودې ډول نظر ته (فُضُول النّظر)، يا (سُوء النّظر) وايي. او د بدنظرۍ په اړوند

نور تفصيل او بيانونه راتلونکي دي چي الله ﷻ، د هغه رسول ﷺ او دوستانو څومره مُمانعت ځني کړی دی .

ب. دويم ډول نظر هغه دی : چي د انسان ناڅاپه نظر پر نامُحرمه شي ولوېږي، د بېلګي په توګه يو انسان په لاره کي را روان دی ؛ نو تر سترګو يې ناڅاپه لغړزنی، يا يوه نامُحرمه ښځه راسي ؛ په دې مهال کي که دغه انسان خپل شهوت نه کړي راپيداره او پروا نه په وکړي ؛ نو دی نه ګناهګاره کېږي او که يې شهوت راپيداره کړی، بيا خو ګناهګاره دی او دې ډول نظر ته (نظر الفُجأة) وايي.

ج. درېيم ډول نظر هغه دی : چي انسان وشيانو ته په اعتبار او تفکُر سره ګوري، د بېلګي په توګه انسان وآسمان ته په دې توګه ګوري : چي الله تعالی څنګه جوړ کړی دئ؟! ستوري يې څنګه پيدا کړي دئ؟! څنګه يې شين کړی دئ؟! او داسي ډول نظر کول په بل شي کي ؛ نو په دې نظر کي ډېري ګټې دي او ثواب هم لري او دې ډول نظر ته (نظر الاعتبار) وايي .

د. څلورم ډول نظر هغه دی : چي انسان په زړه کي وشيانو ته ګوري او دا نظر په خپل مينځ کي دوه ډوله دی : (۱) يو وشيانو ته په اعتبار او فکر کولو سره کتل دي، د بېلګي په توګه : د الله تبارک وتعالی وعجايبو ته ګوري، د شيانو ورازونو ته ګوري، کيفياتو او صورتو ته يې ګوري . (۲) او بل په زړه کي وحرامو شيانو ته کتل دي، د بېلګي په توګه : کوم شی چي الله تبارک وتعالی حرام کړی وي په هغه کي فکر کول، د هغه اُميد او خواهش کول او هغه ته په شهوت سره کتل، لکه : يو انسان چي په زړه کي لغړزني، يا و نامُحرمي ښځي ته په شهوت سره ګوري، له هغه سره د بدکار کولو تمنا کوي، يو ځل يې په فکر کي پرېباسي، بل ځل يې لوڅ کړي ؛ دا ډوله د زړه بدنظري ده چي دا هم د ځينو عُلماؤ کرامو په نېز غټه ګناه ده.

همدا ډول نظر د شيطان لعين دوکې او وسوسې دي، صرف د سترګو بدنظري او د زړه د بدنظرۍ فرق دا دئ چي د سترګو بدنظري غټه ګناه ده او د زړه بدنظري کوچنۍ ګناه ده، که چېري په زړه کي د ناروا کار قصد ټينګ کړي ؛ نو بيا دا نظر

د زړه هم په غټه ګناه کې راځي او مُتقي، پرهېزګار او ښه مُسلمان انسان هغه دی چې د دواړو له بدنظرۍ ځځه ځان وساتي، که د زړه وي او که د سترګو او د زړه ونظر ته (نظر القلب) وايي.

ه. پېنځم ډول نظر هغه دی: چې انسان یو شي ته په تعجُب (اریانتیا) سره وګوري، لکه په پښتو کې چې خلک سره وايي: (زما وشي ته په تعجب سره مه ګوره! داسې نه وي چې راځخه نظر یې کړي!) او کله چې انسان یو ښایسته شي ته وګوري، په داسې معنا چې په زړه کې یې دغه ښایست پر هغه شي نه وي پېرزو؛ نو هغه شي نظر کیږي او نظر حق دی: زموږ ستر پیغمبر ﷺ فرمایلي دي: (الْعَيْنُ حَقٌّ)[1]، یعني: نظر حق دی او په حدیث کې رسول الله ﷺ فرمایلي دي: (الْعَيْنُ تُدْخِلُ الرَّجُلَ الْقَبْرَ، وَالْجَمَلَ الْقِدْرَ)[2]، یعني: نظر سړی وقبر ته او اوښ وکټو ته ننباسي؛ مطلب دا که یو انسان وبل انسان ته په حسد او اریانتیا سره وګوري چې هغه ښووالی یې نه وي وربانديي پېرزو؛ نو نظر به سي او هغه به پسي مړ سي، همدا ډول که یو اوښ، یا داسي وبل ځاروي ته په دې نظر د حسد وګوري؛ نو راوا به وړي او مړ به سي او خلک به یې پسي حلال کړي؛ نو په کټو کي به یې غوښې پخې کړي.
او په حسد سره یو شي ته کتل، خپل ښووالی نه وربانديي پېرزو کول او په قصده سره نظر کول غټه ګناه ده، لکه ځرنګه چې یادونه مي یې د ګناوو په موسوعه کي کړې ده کومه چې (شِهاب القُلُوب فی ذمّ الذّنُوب) نومیږي.

و. شپږم ډول نظر هغه دی: چې انسان د ځېړني او تحقیق لپاره په شیانو کي ګوري، لکه په خرځولو او رانیولو او داسي نورو معاملاتو کي د ښه او بد د

---

[1] حدیث امام بُخاري رحمه الله په خپل الجامع الصّحیح کي روایت کړی دی، حدیث شمیره (۵۴۰۸).

[2] حدیث أبو نُعیم په الحلیه کي، خطیب بغدادي په تاریخ بغداد کي او أبو بکر شیرازي په الأمالي کي روایت کړی دی او د حدیث سند (حسن) دی، لکه ځرنګه چې علامه الباني په سلسلة الصّحیحة ۳ توک، ۳۲۳ مخ کي ویلي دي، حدیث شمیره (۱۲۴۹).

تو پیر لپاره یو انسان وګوري، بیا له بده جلا کړي، یا د کوزدې کولو لپاره یو څوک د یو چا کره مرکه واستوي او نجلۍ وګوري چې ښه ده، که یا؟! او داسې نور: ودې ته (نظر التحقیق) وایي.

ز. او اووم ډول نظر د مُشاهدې (ننداري) دی، چې انسان یو کار، یا یو شی ته د مُشاهدې په نظر سره ګوري: ودې ته (نظر المُشاهدة) وایي.

او تر دې ځایه د نظر اړوند ټول ډولونه او داسې پېژندنه یې پای ته ورسېده، بیا هم د ښه تفصیل لپاره زما یو بل کتاب (حُصُول الفِکر في ذمّ فُضُول النّظر) ته مراجعه وکړئ! وروسته به د بدنظرۍ بدوالی د قرآن او حدیثو په رڼا کې بیان سي: بالله التّوفیق، وبیده أزمّة التحقیق.

د بدنظرۍ د بدوالي په هکله آیاتونه، حدیثونه او څه نور

الله ﷻ د نظر ټیټ ساتلو امر کړی دی

د بدنظرۍ په هکله په ټول قرآن عظیم الشّان کې په باګه یو آیت نازل سوی دی او هغه دا دئ چې الله ﷻ فرمایي: ﴿قُل لِّلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّواْ مِنْ أَبْصَٰرِهِمْ وَيَحْفَظُواْ فُرُوجَهُمْ ذَٰلِكَ أَزْكَىٰ لَهُمْ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرٌۢ بِمَا يَصْنَعُونَ﴾[1].

ژباړه: ووایه (ای مُحمّده ﷺ!) مومنانو (او ټولو مسلمانانو) ته چې دوی نظرونه ټیټ کړي او خپلو شرمګاهو لره ساتنه وکړي، دا (نېک عمل، یعني: له بدنظرۍ څخه ساتنه) دوی لره (د دې له ګناه او وبال څخه) پاکي کوونکې ده؛ بېشکه الله (تعالی) د دوی (انسانانو ګناهګاران وي او که نه وي) په عملونو باندې (چې د دوی له نظر سره اړوند وي) ډېر ښه خبردار دی.

---

[1] د النّور سورت، ۳۰ آیت.

او همدا ډول الله رب العزت تر دې آیت مُبارک وروسته دستي په دستي ښځو ته خطاب کړی چي: نظرونه مو ټیټ وساتئ!.

مطلب: دا چي انسان کله خپل نظر ټیټ ساتي؛ نو هغه به له ګناوو څخه محفوظ وي، په ځانګړې توګه له هغو ګناوو څخه چي شهوت راپاروي، لکه: موټ وهنه، زنا، لواطت او داسي نور؛ ځکه بدنظري لومړنۍ هغه لاره ده، لومړۍ هغه زینه ده او لومړی هغه لامل دی چي انسان دغو ګناوو ته چمتو کوي، لکه څرنګه چي په دې معنا بیان راتلونکی دی.

د مذکوره آیت په هکله د ځینو باطل استدلال: ځیني ناپوهان لغړزنو، یا داسي نورو شیانو ته د کتلو د دلیل لپاره دا وایي: چي په آیت کي په دې اګه دا نه دي ویل سوي: چي لغړزني ته کتل، یا داسي بل شی ته کتل په شهوت سره حرام دي؛ نو مونږ خود ورته ګورو! دا نو کوم دئ؟! چي حراموالی پکي ښکاري! یا داسي ویناکوي؛ چي مونږ ورته ګورو؛ خو شهوت نه لرو! که شهوت لرو! هغه هم داسي کمزوری دی چي د بدنظرۍ پر مهال سم نه راپاریږي.

ځواب: د دوی دغه استدلال بې ځایه دی؛ ځکه چي په شریعت مُطهره کي ډېر داسي شیان سته چي د هغه حراموالی که په قرآني دلیل نه وي ثابت؛ نو په حدیثي دلیل، یا اجماعي دلیل او قیاسي دلیل ثابت سوی وي؛ نو لغړزنو ته د کتلو د حراموالي دلیل په حدیثي دلیل ثابت دی چي په څنګ کي یې د حراموالي پر بنا څو آثار او قولونه هم وارد سوي دي.

او دا خبره چي ځیني یې بهانه کوي: چي زه کوم لغړزني، یا ښځي ته ګورم! خو له بده مرغه شهوت نه لرم! یا مي شهوت کمزوری دی! دا هم بې ځایه ده؛ ځکه کوم انسان ته چي یو شی خوند ورنه کړي او پر طبیعت یې ونه لګیږي؛ نو هغه نه ورته ګوري او شهوت وایي ودې خبري ته: چي انسان کله یو شی ته وګوري؛ نو په زړه کي خوند ورکړي، تمنا یې پیدا سي چي ورسره یوځای

سي، خوا كه څه هم له دې ارزو او تمنا سره انتشار د آلې (تناسلي اندام) وي او يا نه، څه فرق نه لري .

د ځينو بل باطل استدلال : ځيني تاويل گر او مرض مند انسانان بيا وايي او دا بهانې ورته لټوي : چي موږ ورته گورو ! هغه خو ښايسته نه دي او نور خلگ هم په دې نه ورته گوري چي بدرنگه دي .

ځواب : د دوى دغه استدلال هم بې ځايه دى ، ځكه ښايست په تور او سپين پوري تړوا نه لري، بلكې طبيعت ته كتل كيږي او دا مشهور مقوله هم ده چي ځيني پښتانه وايي : "خوب چي درسي بالښت نه غواړي ؛ زړه چي عاشق سي ښايست نه غواړي" . نو په تېره بهانه كي دا استدلال كول : چي ښايسته نه دى ؛ ځكه ورته گورم ! دا باطل دى او دا صرف د شيطان لعين دوكه او وسوسه ده .

د سترگو د مثال په هكله مطلب : او په دې پوهېدل په كار دي چي د سترگو مثال داسي دى كه د الله ربُ العزت له بيري څخه اوښكي ځني توى سي ؛ نو د دوږخ اُور وربانديي حرام دى، همدا ډول كه يو گړى د الله په لار كي بې خوبه سي ؛ نو د آخرت تكليفونه به وربانديي رانه سي او كه د اسلام د معيار او تگلاري په خلاف كتل او نظر وربانديي وسي، يعني : لغرزني، يا نامحرمي ښځي، يا داسي بل شى ته د شهوت په نظر سره وربانديي وكتل سي او له شريعته مخالفي استعمال سي ؛ نو د زهرو لړلى غشي دى، بيا به په دنيا او آخرت كي له كتوونكي سره هغه معامله وسي كومه چي د شيطان له پيروانو سره كيږي ؛ مطلب مي دا دئ : چي هغه نور څلور اندامونه، لكه : لاس، پښه، غوږونه او ژبه دا هم دغسي كارول كېداى سي چي ښه او بد عواقب به پيدا كړي، يو نه په يو به برخمن سي . تر دې ځايه د بدنظرى بدوالى د يو صريح آيت په رڼا كي بيان سو چي ورسره څو مهمي خبري هم ذكر سوې، وروسته به د بدنظرى بدوالى د حديثو په رڼا كي بيان سي ؛ بالله التّوفيق، وبيده أزمّة التّحقيق .

بد نظري د شيطان لعين له غشو څخه يو غشى دى

(۱) عَنْ حُذَيْفَةَ ﷺ، قَالَ : قَالَ [سيدنا] رَسُولُ اللهِ ﷺ : «النَّظْرَةُ سَهْمٌ مِنْ سِهَامِ إِبْلِيسَ مَسْمُومَةٌ، فَمَنْ تَرَكَهَا مِنْ خَوْفِ اللهِ، أَثَابَهُ جَلَّ وَعَزَّ إِيمَانًا يَجِدُ حَلَاوَتَهُ فِي قَلْبِهِ»[۱].

ژباړه : له (حضرت) حُذيفه ﷺ څخه روايت دى، وايي : چي [زموږ سردار] رسول الله ﷺ فرمايلي دي : (بد) نظر د ابليس (لعين) له غشو څخه په زهرو لړلى غشى دى، که څوک د الله (تعالى) له بيري څخه پرېښووي ؛ نو دى بزرګ او عزتمند به داسي اطمنان په برخه ورکړي چي په زړه کي به يې خوند وڅکي.

مطلب : دا چي څوک بد نظر نه کوي، لغړزنو او داسي نامحرمو انسانانو ته په شهوت سره نه ګوري ؛ نو هغه به د لوړي ځل لپاره له تناسلي ګناوو څخه په ساتنه کي وي او سره له دې چي دا بدنظري که دې د الله تعالى له بيري پرېږدي ؛ نو خوند به يې په زړه کي څکي او دى به يې په خوند پوهيږي او دا هم معلومه خبره ده څوک چي بدنظري نه کوي ؛ نو هغه به د شيطان لعين له دوکو او وسوسو څخه په امن وي لکه څرنګه چي په تجربه رسېدلې ده.

علمي نکته : بدنظري کول د شيطان لعين له غټو جالونو څخه يو پولادي جال دى کوم چي مسلمانان په ښکارولاى سي او بدنظري کول د ابليس لعين يوه ناولې او مُهلکه لاره ده چي ځيني نارينه او ښځينه يې څه ناڅه په بدي پوهيږي، مګر د هوش او خوشالۍ په حالت کي يې بند دي او ځيني پر دې بنا روان دي

---

[۱] حديث امام حاکم په المُستدرک ۴ توک، ۳۴۹ مخ کي روايت کړى دى او ويلي يې دي : چي سند يې (صحيح) دى او شيخينو نه دى را ايستلى.

چي روا او ښه کار ورته معلومیږي او دا بهانې لټوي ؛ چي موږ ښه نېکان او رهبران په دې لاره لیدلي دي ! .

او زه سخت افسوس پر داسي خلکو کوم ! چي دوی روا ته ناروا وایي ؛ ځکه اسلام چي کله مکمل سو ؛ نو روا او ناروا یې تو له ثابت کړل، اوس که یو انسان نېک او روا کار کوي ؛ نو هغه بد او ناروا نه سي ګرځېدلای، بلکي اوس به هم هغه حلال او روا وي او که بد او ناروا کار کوي ؛ نو هغه نېک او روا نه سي ګرځېدلای، بلکي اوس به هم هغه حرام او ناروا وي، مطلب دا چي موږ دا نه سو ویلای : چي فلانی مولوي صاحب، یا قاضي صاحب، یا مفتي صاحب، یا فلان صاحب لغړزنو ته ګوري، یا وفلاني حرام شی ته په شهوت سره ګوري، یعني : د بدنظری کار کوي ؛ نو دا ښه کار کوي، بلکي موږ به دا وایو : چي ډېر بد کار کوي او په دې نکته پوهېدل په کار دي .

هغه سترګه چي بدنظري نه کوي نو هغه به اور نه مسح کوي

(۲) عَنْ أَبِي رَيْحَانَةَ ﷺ قَالَ : خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي غَزْوَةٍ فَسَمِعْتُهُ يَقُولُ : (حُرِمَتِ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ دَمَعَتْ مِنْ خَشْيَةِ اللهِ ؛ حُرِمَتِ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ سَهِرَتْ فِي سَبِيلِ اللهِ، وَنَسِيتُ الثَّالِثَةَ، وَسَمِعْتُ بَعْدُ أَنَّهُ قَالَ : حُرِمَتِ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ غَضَّتْ عَنْ مَحَارِمِ اللهِ)[1] .

ژباړه : له (حضرت) أبي ریحانه ﷺ څخه روایت دی، وایي : چي موږ له رسول الله ﷺ سره په یوه غزا کي راووتو ؛ نو ما له هغه څخه داسي واورېدل چي فرمایل یې : پر دوږخ هغه سترګه حرامه سوې ده چي د الله (تعالی) له بیري څخه ژړلي ؛ حرامه سوې ده پر اور هغه سترګه چي دالله

[1] حدیث امام نسائي په خپل السنن الکبری کي روایت کړی دی، حدیث شمیره (۸۸۱۸) او سند یې (صحیح) دی .

(تعالی) په لاره کي روانه سي او د رپيمه مي هېره سوه او وروسته مي واورېده چي بيشکه فرمايل يې: حرامه سوې ده پر اور هغه سترګه چي د الله (تعالی) له محرماتو څخه پټه سي [يعني: بدنظري نه کوي او د الله تعالی د رضا لپاره دا نېک عمل کوي آه!].

او دا ډېر لوی ثواب دی؛ نو انسان بايد د تل لپاره د داسي مبارک ثواب تږی وي!

لغړزني ته په شهوت سره کتل منع دي

(٣) وَقَالَ العلَّامَةُ إِبْنِ الجوزِيِّ بِسَنَدِهِ عَنِ الشَّعبِيِّ رَحِمَهُ اللهُ أَنَّهُ قَالَ: لَمَّا قَدِمَ وَفْدُ عَبدُ الْقَيْسِ عَلَى رَسُوْلِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَفِيْهِمْ غُلَامٌ أَمْرَدُ ظَاهِرُ الْوَضَاءَةِ، فَأَجْلَسَهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَرَاءَ ظَهْرِهِ، وَقَالَ: (كَانَتْ خَطِيْئَةُ دَاوُدَ النَّظَرَ)[١].

ژباړه: او (حضرت) علامه ابن جوزي په خپل سند سره له (حضرت) شعبي رحمه الله څخه نقل کړي دي، وايي: بيشکه چي ده وفرمايل: کله چي د عبد القيس ډله رسول الله صلی الله عليه وسلم ته مخامخ سوله او په دوی کي يو سپين ښايسته لغړزنی وو؛ نو نبي (کريم) صلی الله عليه وسلم هغه شا ته کښېنوی او دا يې وفرمايل: چي د (حضرت) داوُد (عليه السلام) خطا هم له کتلو څخه وه.

(٤) وَقَالَ أَيْضًا بِسَنَدِهِ عَنِ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: (نَهَى رَسُوْلُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ يُحِدَّ الرَّجُلُ النَّظَرَ إِلَى الْغُلَامِ الأَمْرَدِ)[٢].

ژباړه: او داغه ډول (حضرت ابن جوزي رحمه الله) په خپل سند سره له (حضرت) أبي هُريره رضي الله عنه څخه نقل کړي، بيشکه چي ده وفرمايل: رسول الله

---

[١] دا قول هم ابن الجوزي په ذمّ الهوی کي روايت کړی دی، ٩٦ مخ.

[٢] تېره حواله.

ﷺ منع کړې ده چې سړی دې ولغړزني ته په تېزي (شوق او شهوت) سره ګوري.

یادونه : دا ډول ځو داسې وېناوې د امت له شیخانو څخه نقل سوي دي چې لغړزني ته کتل مطلقاً مکروه عمل دی او دا یاد ساتئ! چې په شهوت سره کتل ورته حرام دي او که کتل د عبرت او د دې لپاره وي چې دا څنګه الله ﷻ ښایسته کړئ او جوړ کړی دئ؟! او د الله ﷻ په قدرت کې خپل فکر وهي او د شهوت خطره نه وي ورسره؛ نو بیا پروا نه لري، بلکې ثواب لري او که لږ څه د شهوت خبره پکې راسي، که څه هم دیوې ذرې برابر وي؛ نو بیا ورته کتل نه دي ښه او د شیخانو هغه وېناوې هم د تېرو وېناوو په ډول دي آه!.

بدنظري کول د زنا کولو په شان دي

(٥) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ﷺ. قَالَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: إِنَّ اللهَ كَتَبَ عَلَى إِبْنِ آدَمَ حَظَّهُ مِنَ الزِّنَا أَدْرَكَ ذَلِكَ. لاَ مَحَالَةَ؛ فَزِنَا الْعَيْنِ النَّظَرُ. وَزِنَا اللِّسَانِ الْمَنْطِقُ. وَالنَّفْسُ تَمَنَّى وَتَشْتَهِي. وَالْفَرْجُ يُصَدِّقُ ذَلِكَ وَيُكَذِّبُهُ[1].

ژباړه : له (حضرت) أبي هُريره ﷺ څخه روایت دی، وایي: چې نبي (کریم) ﷺ وفرمایل: بیشکه الله (ﷻ) پر زوی د آدم (چې مراد ځنې ټول بني آدمان دي) د هغه حصه له زنا څخه لیکلې ده، هغه به دی کوي خامخا؛ نو د سترګو زنا (بد) نظر دی او د ژبې زنا وېنا ده او نفس یې تمنا کوي او خواهش یې کوي او عورت یې رښتیا ګویي کوي د هغه او دروغجنوي یې.

د حدیث لنډ مطلب او مقصد دا دئ : چې کله یو انسان بدنظري وکړي، یعني: په شهوت سره ولغړزني، یا نامحرمې ښځې ته وګوري؛ نو کیسه دې ته

[1] حدیث مُتفق علیه دی، یعني: امام بخاري او امام مسلم دواړو راوړی او پر صحت یې اتفاق کړی دی.

ورسیږي چي خبري ورسره شروع کړي یا په موبایل او یا مخامخ، بیا د زړه دا اراده پخه سي چي بد کار ورسره وکړم ! تر دې چي عورت یې بدکار ترسره کړي او خپل ځان دغسي مختلفو ګناوو ته چمتو کړي ؛ ځکه ده خو د لومړي ځل لپاره له بدنظرۍ څخه ځان نه وو ژغورلی او په دې هکله یو شاعر څومره ښه ویلي دي :

این همه آفت که به تن می رسد *** از نظر توبه شکن می رسد

دیده فرو پوش چو دره در صدف *** تا نشوی تیر بلارا هدف

یعني : دا ټوله آفتونه (ګناوي) چي انسان ته رسیږي، دا د بدنظرۍ له امله رسیږي، ته پر سترګو داسي پرده واچوه ! لکه په صدف کي چي ملغلره پټه وي ؛ ځکه چي بلاوي تا هدف ونه ګرځوي [یعني : ښکار دي نه کړي آه !] .
الهي ! د بدنظرۍ له فتنې څخه مي ستا په فضل وژغورې آمین .

د شپږو شیانو پر ساتنه د جنت ضمانت

(۶) عَنْ أَبِي أُمَامَةَ ﷺ، قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ ﷺ يَقُولُ : (اُكْفُلُوا لِيْ بِسِتٍّ، أَكْفُلْ لَكُمُ الْجَنَّةَ : إِذَا حَدَّثَ أَحَدُكُمْ ؛ فَلَا يَكْذِبْ، وَإِذَا اُؤْتُمِنَ ؛ فَلَا يَخُنْ، وَإِذَا وَعَدَ ؛ فَلَا يُخْلِفْ، وَغُضُّوا أَبْصَارَكُمْ، وَكُفُّوا أَيْدِيَكُمْ، وَ احْفَظُوا فُرُوْجَكُمْ)[1] .

ژباړه : له (حضرت) أبي أمامه ﷺ څخه روایت دی، وایي : ما له رسول الله

[1] حدیث امام بغوي په معجم الصّحابة کي او طبراني په المعجم الکبیر کي روایت کړی دی او (حسن) دی لکه څرنګه چي علامه الباني رحمه الله په صحیح الجامع الصّغیر کي ویلي دي، حدیث شمېره (۱۰۵).

ﷺ شخه واورېدله چي فرمايلي يې : تاسي وما ته د شپږو شيانو ضمانت راکړی، زه به تاسو ته د جنت ضمانت درکړم ! : (١) کوم يو چي ستاسو خبري کوي : نو دروا‌غ دي نه پکي وايي، (٢) او که امانت [د يو چا] ورسره کښېښوول سي : نو خيانت دي نه پکي کوي (٣) او که يو [څوک] وعده ورسره وکړي : نو مخالفت دي نه پکي کوي، (٤) تاسي خپل نظرونه ټيټ کړئ ! [يعني : بدنظري مه کوئ !]. (٥) او لاسونه [له غلا، موټ وهني او نورو ناروا کارونو څخه] وساتئ ! (٦) او خپل فرجونه (له زنا، لواطت او داسي نورو تناسلي گناوو څخه) وساتئ !.

څه تشريح : په حديث کي چي د درواغو يادونه سوې ده : نو له دې څخه په ځينو ځايو کي درواغ ويل مستثنی (را جلا) دي، لکه : د صلحي لپاره، مېړه يا مايني ته د خوشالی لپاره، په جنگ کي د دښمن خطا ايستلو لپاره او د دې لپاره درواغ ويل چي يو مسلمان له قتل او ضرره وساتل سي : په دې ټولو صورتو کي درواغ ويل روا دي، لکه څرنگه چي ما د دې ښه پوره تفصيل په خپلي يوې رساله (حُصُول الفِکر في ذمّ فُضُول النّظر) کي کړی دی.

دويم : په حديث کي د امانت يادونه سوې ده، چي څوک يې مسلمان ته وساتي: نو ښه کار دی او په دې امانت کي دوې مهمي خبري دي : يوه دا چي څوک يو چا ته امانت کښېښېږدي، خال دا چي هغه ورک سو، يا نادرکه سو : نو په دې لړ کي دي هغه امانت د هغه واهل او قربانو ته وسپاري، که ممکنه نه وي : نو دي يې د هغه پر نامه خيرات کړي : څکه غاړې يې نه بنديږي، بلکې ثواب هم لري او بله خبره د امانت په هکله دا ده : که امانت د هر چا وي : نو دی به يې ساتي، خوا که څه هم هغه کافر وي : خو فرق نه لري، هو ! که کافر داسي امانت ايښی وي چي هغه د ده لپاره ضرر رسوي او يا ومسلمانانو ته ضرر رسوي : نو بيا دي يې نه ساتي.

درېيم : په حديث کي د وعدې يادونه سوې ده، وعده پوره کول د ايمان نښه ده او په دې کي هغه وعده مراد ده چي انسان يې په شرعي کار کي له يو چا سره وکړي، نه دا چي په يوه ګناه کي يې له يو چا سره وکړي، لکه يو چا ته ووايي : زه ستا سره زنا، يا غلا او يا داسي بل ناروا کار کوم ! ځکه د داسي وعدې پوره کول ګناه ده، که يې کړې وي ؛ نو ماته دي يې کړي ؛ څه غاړي يې نه په بنديږي .

څلورم : په حديث کي د نظر يادونه سوې ده، چي نظر ټيټ وساتئ ! او دا جمله په ټول حديث کي مقصوده ده او مطلبي ده او په دې څلورم عمل کي دې خبرو ته اشاره ده چي تاسي خپل نظر له بېګانه ښځو، لغړزنو، عورت او داسي له هر هغه څه شخه ټيټ کړئ ! چي هغه د شهوت او فتنې لامل جوړېږي .

پېنځم : په حديث کي د لاسو يادونه سوې ده، چي څوک يې له ناروا کارو شخه راوګرځوي ؛ نو هغه به له ډېر ګناوو شخه ژغورلی وي، لکه : غلا، په ناحقه د يو چا مال خوړل، موټ وهنه، زنا او داسي هغه ګناوي چي له لاس سره اړوند وي .

او شپږم : په حديث کي د عورت يادونه سوې ده، چي څوک يې ساتنه وکړي ؛ نو هغه به له هغو ټولو ګناوو شخه ژغورلی وي چي له عورت سره اړوند وي، لکه : موټ وهنه، زنا، لواطت، له ځاروي سره لواطت، له يو عام ژوي (حيوان) سره بدکاري، پر مرغه شهوت سړول، په کمپيوټر، انټرنېټ، موبايل او داسي نورو آلو کي د لوڅو تصويرونو (انځورونو) او سکسي فلمونو په ليدلو د شهوت سړول او داسي نور .

مطلب : که څوک د دغو شپږو کارونو اهتمام وکړي او په صحيح معنا يې لحاظ وساتي ؛ نو هغه به حتمي جنت ته ځي او دا شپږ سره کارونه د ژوند مختلف کارونه او مهم اړخونه د ښو اعمالو يوځای کوي، که يې څوک لحاظ ساتي : نو ژوند به يې روښانه وي او په خوند به يې پوهيږي .

پر بد نظري کوونکي د الله ﷻ لعنت دی

(۷) عَنْ عَمْرٍو مَوْلَى الْمُطَّلِبِ، أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ قَالَ: (لَعَنَ اللهُ النَّاظِرَ وَالْمَنْظُورَ إِلَيْهِ)[١].

ژباړه : له عمرو څخه چي د مُطلب بادار وو روایت دی، وایي ؛ چي رسول الله ﷺ وفرمایل: الله (تبارک وتعالی) لعنت کړی دی پر هغه چا چي (په بده کتنه او نظر) ګوري، یا ورته کتل کیږي.

مطلب : دا چي بدنظري کوي، یعني : ولګړزنو، نامحرمو ښځو، لوڅو انځورونو او داسي ناروا شیانو ته ګوري، خپل قیمتي شهوت وربانديي سروي او پروا د دې نظر نه کوي، له خپله ربه بخښنه نه ورباندي غواړي ؛ نو پر ده او هغه دواړو د الله تعالی لعنت اوري، لعنت معنا دا چي د الله ربّ العزت له رحمته لیری وي او عذاب یې ورته متوجه وي آه ! .
او بل غټ مطلب د دې حدیث شریف دا دئ چي مسلمان باید خپل ځان له هغو ټولو عملونو وژغوري کوم چي حضرت محمد ﷺ یې پر کوللو لعنت ویلی دی ! .

یادونه : تر دې ځایه دبدنظرۍ په هکله مهم حدیثونه پای ته ورسېدله، وروسته به د بدنظرۍ بدوالی د آثارو او اقوالو په رڼا کي بیان سي ؛ بالله التّوفیق، وبیده أزمّة التّحقیق.

د بدنظرۍ په هکله د حضرت داوُد علیه السلام وینا

(۸) حضرت داوُد علیه السلام فرمایلي دي : (اې پرهېزګارو انسانانو ! راسئ چي

---

[١] حدیث امام بیهقي په السّنن الکبری کي روایت کړی دی، حدیث شمیره (۱۳۹۵۰).
او حدیث (مُرسل) دی.

له الله تعالی څخه د بیري طریقه درزده کړم، خبردار ! هر هغه بنده چې خوبنه ګڼي : زه ژوندی سم او په خپل ژوند کې نېک عملونه وکړم ؛ نو هغه دې خپلې سترګې له حرامو څخه وژغورې او خپله ژبه دې له درواغو څخه وژغورې، بېشکه د الله تعالی رحمت پر صادقانو دی او دی یې [په وخت د غمونو کې] د اوازو اوریدونکی دی)[1].

د بدنظرۍ په هکله د حضرت عیسی علیه السلام وینا

(۹) حضرت عیسی علیه السلام فرمایلي دي : (له بدنظرۍ یې ځانونه وساتئ ! ځکه دا په زړه کې [د ګناه] شهوت کري او دا په اعتبار سره وبدنظري کوونکي ته پوره ګناه او فتنه ده)[2].

د بدنظرۍ په هکله د حضرت سرّي سقطي رحمه الله وینا

(۱۰) حضرت سرّي سقطي رحمه الله وایي : ما له معروف کرخي څخه اوریدلي دي چې ده به ویل : (تاسې خپلې سترګې له حرامو څخه راوګرځوئ ! که څه هم له مېږي څخه وي)، یعني د شهوت په نظر ومېږي ته هم مه ګورئ ! .

له بدنظرۍ څخه د ځینو بزرګانو تقوی

(۱۱) حضرت داوُد طائي رحمه الله ویلي دي : (ما ته دا خبره رسېدلې ده چې امام مُجاهد رحمه الله په خپل کور کې یوه بالاخانه درلوده ؛ مګر ده رحمه الله په دېرش کاله کې د بدنظرۍ له بیرې څخه د لوړې بالاخانې له دریچې څخه [یې ګانه کورو

---

[1] دغه اثر امام ابن جوزي په خپل سند سره په ذم الهوی ۸۱ مخ کې روایت کړی دی.

[2] دغه اثر امام حقي په خپل تفسیر روح البیان ۶ ټوک، ۱۸۴ مخ کې نقل کړی دی.

او ښځو ته] کتلي نه دي)[١].

مطلب : دا چې کله به امام مُجاهد بالاخانې ته وختی ؛ نو هلته به تر ډېواله شاوخوا، یا له دریڅې څخه څه شیان معلومېدل ؛ مګر امام مُجاهد له ډیري تقوی څخه شاوخوا نه کتل سره له دې چې ده رحمه الله دېرش کاله پکې ووسېدی چې هلته به یې مطالعه کوله او تلاوت به یې کاره.

(١٢) حضرت داوُد بن عبد الله رحمه الله له ډیري پرهېزګارۍ یې یوې شناخته ښځي رونډ وباله او حال دا چې هغه ړوندنه وو.

یادونه : په دې خبره کې د پرهېزګارۍ وښوولي ته اشاره ده چې پرهېزګاري کول د ښېګڼو سرچینه ده آه!.

(١٣) حضرت ابو عبد الله حسّان رحمه الله په عیدګاه کې د بدنظرۍ له ېیري څخه یوې ښځي ته هم نه وکتل، چا چې به پوښتنه ځني وکړه : ایا تا په عیدګاه کې یوه ښځه په لمانځه کې ولیده، که یا؟! نو ده به ورته وویل : نه ! ما یوه ښځه هم نه ده لیدلې.

(١٤) حضرت ابن أبي سنان رحمه الله یوه ورځ د عیدګاه ولمانځه ته ووت، کله چې فارغ سو او کور ته راغلی ؛ نو میرمنې یې ورته وویل : چې تا به نن څومره ښځي په عیدګاه کې لیدلي وې ؟! هغه ورته وفرمایل : های افسوسه ! زه چې کله له کوره ووتم ؛ نو صرف خپلي بتې ګوتي ته مي وکتل او له هغه مهاله مي هیڅ شي ته هم نه دي کتلي ! تر څو چې زه واپس کور ته راتلم !.

(١٥) حضرت ابن جوزي رحمه الله فرمایلي دي : (ډېر عابدان او بزرګان د بدنظرۍ په وجه له الهي رحمته محرومه سوي دي او د عُبودیت له دېوانه [دفتره]

[١] د تېري ویناماخذ د ذمّ الهوی کتاب ٨٢ مخ دی او د دې ده ٨٣ مخ دی.

په ایستل سوي دي ؛ دا هم له دې وجې چې دوی لومړی بده کتنه پیل کړه ؛ مګر پر هغې سربېره یې بیا هم بده کتنه کول چې آخر د عبُودیت له دېوانه وایستل سول او دوی که پر اولي پلا بدي کتني صبر کړی وای ؛ نو پاته عُمر به یې سالم سوی وای ، های افسوس ، افسوس د دوی پر حال او عمل ! !)[1] .

څه تشریح : دا خبره یقیني ده چې پخوا هم ډېر عبادتګاران د بدنظری له امله له الهي رحمته و تړټل سول او دعبُودیت له دېوانه په وایستل سول ، خاص نن بیا زموږ په زمانه کې د دې خبرې ډېر ښه مصداق ښکاره سوی دی چې ورځ په ورځ ښه طالب علمان ، پوهان ، څوانان او پېغلاني د بدنظری له امله دالله ﷻ د رحمت له مختلفو ښېګڼو څخه محرومه کېږي او د عبُودیت ، طالب علمیت ، پوهاوی او ښووالی له دفتره د دوی ښه نومونه محوه کېږي چې په آینده کې یې وګړي په عابد ، طالب ، پوه او ښه نه نوموي ؛ دا زما په سترګو لیدلی حال دی ! فَإِلَى اللهِ الْمُشتكىٰ .

تر دغه ځایه د بدنظری په هکله په زړه پوري قولونه پای ته ورسېدل ، وروسته به هغه قولونه ذکر سي چې تر بدنظری خو تعلق لري ؛ مګر له هغې سره سره د لغړزنو د شوق تر مُذمت هم تړاو لري .

له بدنظری څخه د پرهېز په هکله د امام أبو حنیفه رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ تقوی

(١٦) وَفِي حِكَايَةٍ أَنَّ (أَبَا حَنِيفَةَ رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ إِذَا كَانَ جَلَسَ غُلَامٌ فِي دَرْسِهِ كَانَ يَأْمُرُهُ بِالْجُلُوسِ مِنْ خَلْفِهِ)[2] .

---

[1] دا قولونه توله د ابن جوزي له کتاب ذم الهوی څخه راخېستل سوي دي ، وګوره ! ٨٢ او ٨٣ مخونه .

[2] تېره حواله .

(۱۷) وأيضًا أنَّ الإمام أحمد بن حنبل رحمة الله عليه إذا جلس في درسه غلامٌ أمردٌ كان يأمره بالجلوس من خلفه[۱].

خلاصه : د دوارو وېناوو دا ده چې کله د دوو امامانو، يعني: امام أبو حنيفه او امام أحمد بن حنبل رحمة الله عليهما په درسونو کې بې لغړزني د زده کړې لپاره کښېنستې ؛ نو دا امر به يې ورته وکړی چې مخ ته مو مه کښېنه ! بلکې شا ته کښېنه !.

څکه يې دا امر ورته کاوه چې دوی ډېر پرهېزګاران ول او دا يې ويل : چې دا موږ په فتنه کې اچوي او داسې د اُمت زياتره پرهېزګاران او مشايخ [يعني: سپين ږيري عُلماء] په درسونو، مجلسونو او داسې نورو لارو چارو کې د لغړزنو له کتنې، ولاړې، ناستې او شناخته پرهېز کاوه او څانونه به يې په بشپړه څنې ساتل.

نو بايد چې موږ هم د دوی پر نقش قدم روان سو او د دوی دغه مُبارک خويونه خپل کړو ! او بنه عمل ورباندې وکړو !.

څه هم زموږ د امام صاحب په اره : د امام أبو حنيفه رحمة الله عليه په مناقبو [يعني: صفتونو او د ژوند په حالاتو] کې راځي ؛ کله چې امام محمد چې د حسن صاحب زوی وو پر ده سبق شروع کړی ؛ نو دغه وخت امام محمد صاحب کشر او لغړزنی وو او امام صاحب د مسجد، يا د مدرسې په هال کې درس کاوه ؛ نو امام محمد صاحب يې دغه مهال پر دې امر کړی چې زما له ﭘيلر څخه وشا ته کښېنه ! او امام صاحب تر هغو امام محمد صاحب سم نه وليدی تر څو يوه ورځ داسې پيښه سوه چې امام صاحب په ﭘيتاوي [يعني : د ژمي په لمر] کې ناست وو او د امام محمد د ږيرې سايه يې تر سترګو سوه ؛ نو له دغې ورځې يې کتنه ورته شروع کړه.

---

[۱] ذم الهوى ۱۰۰ مخ.

دا ز موږ د امام أبو حنيفه رحمه الله امام الأئمة له شاګردانو سره د چال او چلند په هکله دومره تقوي وه ! او دومره پرهېزي يې وو ! بايد چې موږ ټول مسلمانان د ده مُبارک خويونه خپل کړو ! او په عمل کې يې راولو !.

لغړزنو ته په شهوت سره کتل، يعني: بدنظري کول حرام دي

(۱۸) وَفِي خَمْسَةِ أَقْوَالٍ أَلْفَاظُهَا مُتَرَادِفَةٌ: «أَنَّ النَّظَرَ إِلَى الْمُرْدَانِ حَرَامٌ»[۱].

ژباړه: او په پينځو قولونو کې (د بزرګانو رحمهم الله) چې الفاظ يې سره مختلف دي او معناوې يې يوه ده (نقل سوي دي): چې لغړزنو ته (په شهوت سره) کتل حرام دي.

لغړزنو ته کتل د ابليس لعين له غټو جالونو څخه دي

(۱۹) وَمِنْ مَفْهُومِ مَاقَالَهُ ابْنُ الْجَوْزِيِّ رحمه الله: «النَّظَرُ إِلَى الْمُرْدَانِ وَصُحْبَتُهُمْ مِنْ أَقْوَى حَبَائِلِ الإِبْلِيسِ وَجُنُودِهِ الَّتِي يَصِيدُ بِهَا الشَّبَابَ»[۲].

ژباړه: د (حضرت) ابن جوزي رحمه الله له وينا څخه په پام کې دا نيول کېږي: چې لغړزنو ته کتل او شناخت ورسره کول د ابليس (لعين) او د ده د لښکر له زورورو جالونو څخه يو جال دی چې ځوانان په ښکاروي. (يعني: لغړزني هلکوان د ابليس لعين هغه جالونه دي چې ځوانان د پر ژر په ښکارولای سي او خطا ايستلای سي).

[۱] ذمّ الهوی ۹۷ او ۹۸ مخونه.

[۲] د ابن جوزي رحمه الله الفاظ داسي دي: (وصُحبة الأحداث أقوی حبائل إبليس التي يصيد بها الصّوفية). په دې کې يې پر صوفيانو نيوکه کړې ده چې ابليس لعين صوفيان په لغړزنو کتلو سره ښکاروي؛ مګر اصلي خبره دا ده: چې ځوانان په ښکاروي، هوا زه منم چې له صوفيانو څخه هغه صوفيان مراد دي چې هغه د شريعت محمدي پر طريقې برابر نه وي؛ نو ابليس يې د لغړزنو په کتلو سره خطا باسي، وګوره! تلبيس إبليس د ابن جوزي ۲۸۸ مخ.

څه تشریح : مخکې هم دې خبرې ته اشاره وسوه چې لغړزنو ته کتل د ابلیس لعین پولادي جال دی چې څوک پکې راګیر کړي ؛ نو هغه وځان ته د عاشق او مُحب نوم ورکوي، شپه او ورځ یې پر ځان یوه کړې وي، کار او روزګار یې ټوله پرې ایښی وي، ذکر او فکر یې بښایسته مخې کښران وي، شرم او حیا ځني ولاړه سي او بیا هم د دې مجازي عشق لپاره دا دلیل ثابتوي، چې وایي : زه خو له یو معلوم کشر سره علاقه لرم ! او نور په چا باندي کار نه لرم ! خو که هغه کشر او لغړزنی د ده پر دغه لاره ولاړ نه سي، بیا نو خوابدی وي، سترګې یې سرې سي او شونډې یې وچې سي، خپل ښه نوم په مجنون بدل کړي د دې لپاره چې دا لغړزنی ځان ته راجلب کړي، که بیا هم هغه لغړزنی د ده پر رضا د الله تعالی له بیري او د خپل وجدان او غیرت په وجه ولاړ نه سي او د ده وناوړي کار ته تیار نه سي ؛ نو بیا دی دَر په دَر ګرځي او واسطې پیدا کوي تر څو د هغوی په مرسته دې لغړزني ته قناعت ورکړي چې دا سړی خو عاشق دی، مظلوم دی او ته پر ګران یې، ستا سره په اخلاص مینه کوي او ته خو ورباندي ظالم یې ! چې شناخت نه ورسره کوې ! البته خبره هلته رسوا سي چې د دې لغړزني او کشر معشوق کله ږیره راسي، بیا لکه دکاغي مُرغانو په مینځ کي چې یو څوک ټک وکړي ؛ نو دی یوائې په میدان کي مړزګه پاتې سي، نور بیان نه اُوږدوم ! د هوښیار لپاره صرف اشاره هم کافي ده .

یو بل ابلیسي جال : ځیني مجازي عاشقان کوم چې د خاله، یا د آکا، یا د ملما، یا هسې د بل پر زوی یا لور مین وي دا دعوا کوي : چې مو ږد خالا، یا د آکا، یا د ملما له زوی، یا لور سره په دې وجه عشق کړو ! چې دا مو ږ د الله تعالی وعشق ته وصل کوي ؛ نو افسوس ! پر دغسې خبري، رښتیا چې وایي :.د ناپوه پوهه کوتاه وي .

دا خبره بې ځایه ده او په حقیقت کي د ابلیس لعین له پولادي جالونو څخه یو جال دی، هسې دا یو بهانه لټول دي د خپلې باطلې مدعا لپاره، دا او دې ته ورته

خبري دي انسان هیڅ کله پر غوږ نه نیسي آه ! الهي ستا په خاص او خالص فضل مو دابلیس له جالونو څخه وژغورې ؛آمین.

لغړزنو ته کتل او شناخت ورسره کول د قرآن شریف د هیرېدو او له بام څخه د ځان رالوېدو لامل جوړېږي

(۲۰) وَفِي سَبعَةِ حِكَايَاتٍ مُخْتَلِفَةٍ : «أَنَّ بَعْضَ الصَّالِحِيْنَ قَدْ عَاقَبَهُمُ اللهُ تَعَالَى بِنَسْيِ الْقُرْآنِ، وَإِلْقَاءِ أَنْفُسِهِمِ مِنَ السُّقُفِ وَغَيْرِ ذَلِكَ بِالنَّظَرِ إِلَى الْمُرْدَانِ وَصُحْبَتِهِمْ»[۱].

---

[۱] یادونه : له (سبعة حکایات) څخه مراد اووه کیسې دي او هغه کیسې ابن الجوزي رحمه الله په خپل کتاب ذمّ الهوی کې په خپل سند سره ذکر کړي دي او ټولې په عربي متن کې په راتلونکي ډول سره دي:

قال ابن الجوزي رحمه الله: أخبرنا محمد بن عبد الباقي، قال: أنبأنا محمد بن أحمد الحداد، قال: أنبأنا أبو نعيم أحمد بن عبد الله قال : حدثنا أبو بكر بن مالك، قال : حدثنا عبد الله بن أحمد بن حنبل، قال : حدثني أبو معمر، قال : حدثنا أبو معاوية الضرير، عن أبي سنان، عن عمرو بن مرة، قال :

نظرتُ إلى امرأة فأعجبتني ،فكفّ بصري ،فأرجو أن يكون ذلك جزائي .

أخبرنا عمر بن ظفر، قال : أنبأنا جعفر بن أحمد، قال : أنبأنا عبد العزيز بن علي، قال : أنبأنا علي بن عبد الله الصّوفي، قال : حدثنا محمد بن الحسن بن الجلندي المقري، قال : سمعت أبا عبد الله بن الجلاء، يقول: كُنْتُ واقِفًا أنظر إلى غلام نصراني حسن الوجه ، فمرّ بي أبو عبد الله البَلْخي، فقال : إيش وقوفك ؟ فقلت : يا عمّ! ما ترى هذه الصّورة تعذب بالنّار ، فضرب بيده بين كتفي، وقال: لتجدنّ غِبّها ولو بعد حين!. قال ابن الجلاء : فوجدْتُ غِبّها بعد أربعين سَنة ،نسيت القرآن ! .

أخبرنا عبد الرّحمن بن محمد القزاز، قال : أنبأنا أحمد بن علي بن ثابت، قال : كتب إليّ أبو حاتم أحمد بن الحسن الرّازي يذكر أنه سمع محمد بن أحمد بن عبد الوهاب الحافظ، يقول : قال أبو سعيد أحمد بن محمد الصّوفي : قال : حدثنا عبد الرحمن بن أحمد بن عيسى، عن أبي الأديان، قال : كنتُ مع أستاذي أبي بكر الدقاق ، فمرّ حدث فنظرتُ إليه، فرآني أستاذي، وأنا أنظر إليه ، فقال : يا بُنيّ ! لتجدنّ غِبّها ولو بعد حين ، فبقيت عشرين سَنة، وأنا أراعي فما أجد ذلك الغبّ ، فنمتُ ليلةً وأنا متفكّر فيه، فأصبحت وقد نسيت القرآن كلّه .

أخبرنا أبو بكر الصّوفي، قال : أنبأنا أبو سعيد الحيري، قال : أنبأنا أبو عبد الله الشّيرازي، قال : أخبرني أبو عبد الله الشّيرازي، قال : أخبرني أبو يعقوب النهرجوري، قال : رأيتُ في الطّواف رجلاً بفرد عين، وهو

يقول: في طوافه أعوذُ بكَ منكَ! فقلت له: ما هذا الدّعاء؟ فقال: إني مجاور منذ خمسين سَنَة، فنظرت إلى شخصٍ يوماً فاستحسنته، فإذا بلطمةٍ وقعت على عيني! فسالتْ عيني على خدّي، فقلت: آه! فوقعت أخرى، وقائل يقول: لو زدْت لزدناك!.

أخبرنا عبد الرحمن بن محمد، قال: أنبأنا أبو بكر الخطيب، قال: حدثني محمد بن أبي الحسن السّاحلي، قال: أنبأنا عمار بن عبد الله الصّوفي، قال: سمعت محمد بن حماد الرّحبي، يقول: سمعت أبا عمرو بن علوان، يقول: خرجت يوما إلى سوق الرّحبة في حاجةٍ، فرأيتُ جنازة فتبعتها لأصلّي عليها، ووقفت في جُملة النّاس حتّى يدفن الميت؛ فوقعت عيني على امرأة مسفرة من غير تعمد، فلححت بالنّظر واسترجعت، واستغفرت الله وعدت إلى منزلي؛ فقالت لي عجوز: يا سيدي! مالي أرى وجهك أسود؟ فأخذتُ المرآة فنظرت؛ فإذا وجهي أسود، فرجعت إلى سِرّي أنظر من أين دهيت؟! فتذكرت النّظرة، فانفردت في موضع أستغفر الله، وأسأله الإقالة أربعين يوماً؛ فخطر في قلبي أن زر شيخك الجنيد! فانحدرت إلى بغداد؛ فلما جئت الحجرة الّتي هو فيها! طرقتُ الباب، فقال لي: أدخل يا أبا عمرو؟ تذنب بالرّحبة، وتستغفر ربّك ببغداد!.

أخبرنا أبو بكر بن حبيب الصّوفي، قال: أنبأنا أبو سعد بن أبي صادق الحيري، قال: أنبأنا أبو عبد الله الشّيرازي، قال: أنبأنا محمد بن أحمد النجار، قال: أخبرني أبو بكر الكتّاني، قال: رأيتُ بعض أصحابنا في المنام، فقلت: ما فعل الله بك؟ قال: عرض عليّ سيئاتي، وقال: فعلت كذا وكذا، فقلت: نعم! قال: وفعلت كذا وكذا، فقلت: نعم! ثم قال: فعلت كذا وكذا، فاستحييت أن أقرَ، فقال: غفرت لك بما أقررت؛ فكيف بما إستحييت؟! فقلت له: ما كان ذلك الذّنب؟ فقال: مرّ بي غلام أمرد حسن الوجه؛ فنظرتُ إليه.

وقد روي نحو هذه الحكاية عن أبي عبد الله الزراد أنه رُئي في المنام فقيل له: ما فعل الله بك؟ قال: غفر لي كلّ ذنبٍ أقررت به في الدّنيا إلا واحداً إستحييت أن أقرّ به؛ فوقفني في العرق حتّى سقط لحم وجهي، فقيل له: ما الذّنب؟ قال: نظرتُ إلى شخصٍ جميلٍ؛ فاستحييت أن أذكره!.

وذكر هذه الحكاية أبو طالب المكّي عن منصور الفقيه، قال: رأيتُ أبا عبد الله السّكري في النّوم؛ فقلت له: ما فعل الله بك؟ فقال: وقفني في العرق حتّى سقط لحم خدّي، قلت: لم؟! قال: نظرتُ إلى غلامٍ مُقبلا ومُدبرا!.

وحدثت عن محمد بن علي بن أبي الصقر الواسطي، قال: حدثنا عبد الله بن هارون القطان، قال: حدثنا أحمد بن علي قال: حدثنا أبو الحسن الواعظ، قال: لما مات أبو نصر حبيب النّجار الواعظ بالبصرة؛ رُئي في المنام، ووجهه كدارة القمر في ليلة البدر، وفي وجهه نُكتةٌ سوداءٌ، فقال له الّذي رآه حبيب: مالي أرى في وجهك هذه النّكتة؟ قال لي: كنت ماراً بالبصرة في بني عبس، فرأيت غلاماً أمرد عليه غلالة يشرق منها بدنه؛ فنظرت إليه! فلما وصلت إلى ربّي، قال لي: حبيب! قلت: لبيك! قال: جزْ على النّار. فجزت عليها! فنفحتني هذه النّفحة؛ فقلت: أوه! فناداني نفحةٌ بلمحة، ولو زدْت لزدْناك!.

ژباړه: او په اوو (٧) مختلفو کيسو کې دا نقل سوي دي چې: الله تعالی ځينو بزرګانو ته د لغړزنو د کتلو او له هغوی سره د تعلّق او شناخت ساتلو په سبب دا عذابونه ورکړل چې يا به يې (خپل قدردان کلام) قرآن (شريف) ځني هېر کړی، يا به يې (په دې عذاب مبتلا کړل چې) خپل ځانونه به يې تر بامو راايله کړل او يا به يې په نورو عذابو مبتلا کړل (لکه: د سترګو ايستل، يا ړندېدل، د مخ تورېدل، له شرمه د مخ دغوبنو يا بار خوبهېدل او له الهي قربه لېرې کېدل).

يادونه: هغه اووه کيسې ټولې لاندې په تېره فراخه حاشيه کې په عربي متن سره ذکر سوي دي چې هر ملا، طالب او داسې څوک چې په عربي ژبه لږ بلد وي، پوهيږي.

ګرانه لوستونکې! دا دئ الله تعالی خپلو نازولو وليانو ته داسې عذابونه ورکړل صرف چې دوی به لغړزنو ته کتل او شناخت به يې ورسره کوی؛ نو ستا څه خيال دئ؟! داسې خلکو ته به الله ﷻ عذابونه څرنګه نه ورکوي چې دوی ګرد سره لواطتونه ورسره کوي او خپل بدنونه او شهوتونه په سړوي؟!! بېشکه الله ربّ العزت به بدله ځني اخلي او په دنيا او آخرت کې به عذاب ورکوي.

او دا خبره ما ته معلومه سوې ده، لکه څرنګه چې په تېرو زمانو او وختو کې الله ربّ العزت خپل خواخوږي وليان او دوستان د بدنظرۍ د ګناه په وبال باندې نه پرېښودل؛ نو زموږ د زمانې هغه طالبان او حافظان چې ځيني ځانونه مُجاهدين

وقد بلغنا عن أبي يعقوب الطبري أنه كان يقول: كان معي شاب حسن الوجه، وكان يخدمني، فجاءني إنسان من بغداد صوفي، وكان كثير الإلتفات إلى الشّاب، فكنت أجد عليه لذلك، فنمتُ ليلة من اللّيالي، فرأيتُ ربّ العزّة في المنام، فقال: يا أبا يعقوب! لم لم تنهه، وأشار إلى البغدادي عن النّظر إلى الأحداث، فوعزتي وجلالي! إني لا أشغل بالأحداث إلا مَن باعدته عن قربي. قال أبو يعقوب: فانتبهتُ، وأنا أضطرب، فحكيتُ الرؤيا للبغدادي فصاح صيحةً ومات، فغسلناه ودفنّاه، واشتغل قلبي به، فرأيته بعد شهر في النّوم، فقلت: ما فعل الله بك؟ قال: وبّخني حتّى خفتُ ألا أنجو! ثم عفا عني؛ إنتهى بالتّمام. ذمّ الهوى ١٠٩ ـ ١١٢ مخونه.

هم ګني او د لغړزنو شوق کوي، شيرين بحثونه کوي، لواطت ته يې پټې ارادې ساتلي وي؛ دوی بيخي الله تعالی نه پرېږدي، د دوی وبال ما ته اوس په مشاهده معلوم سوی دی چي په جهاد کي يې برکت نه وي، په نصيحتو کي يې اثر نه وي، سبقانو ته يې زړه نه غواړي، شپه او ورځ بس د هلکوانو بحثونه دي بل کار نه لري، شرم او حيا نه لري. که د هلک بحث ورسره وکړې! نو ستا مجلس تر هر چا خوښوي او تا ته نور هم جلبوي، زه چي د دوی مخانو ته ګورم! نو بې نوره معلومېږي، که يې علمونو ته ګورم! نو بې فيضه او بې ثمره معلومېږي. دا نه يوازې زه ناسي چي ما ته، بلکي هر هغه مسلمان ته معلومېږي چي لږ څه نصيحت ته غوږ ږدي او الهي بېره په زړه کي لري.

مُسلمان بايد د لغړزنو له شناخته ځان وساتي

(٢١) قَالَ فَتحِ المَوصِليّ رَحِمَهُ اللهُ عَلَيْهِ: (صَاحَبْتُ ثَلَاثِيْنَ شَيْخًا كَانُوا يُعَدُّوْنَ مِنَ الأَبْدَالِ كُلُّهُمْ أَوصَوْنِيْ عِنْدَ فِرَاقِيْ إِيَّاهُمْ: إِتَّقُوا مُعَاشَرَةَ الأَحْدَاثِ!)[1].

ژباړه: (حضرت) فتح الموصلي رحمه الله عليه فرمايلي دي: ما له ديرشو سپين ږيرو سره ملاقات کړی دی چي ټول له لوی بزرګان ول او ټولو دا وصيت را ته وکړی: چي د لغړزنو له شناخته ځان وساته! (څکه فتنه يې ډېره غټه ده).

په دې خبره کي بايد تاسي ډېر فکر وکړئ! چي دا لوی بزرګانو بل د هيڅ شي دومره ټينګ وصيت نه ورته کوی؛ مګر د دې چي د لغړزنو له شناخته ځان وژغوره! څکه څوک چي دغه وصيت پر ځای کړي، له لغړزنو څخه ځان وژغوري، بحث يې له چا سره نه کوي، شوق يې نه کوي، لواطت ته پټه اراده نه لري، په موبايل کي د هلکوانو او ښځو تصويران نه اچوي، بې کاره فلمونه نه ګوري، بې کاره مجلسو ته نه ورځي او نور هم دې ته جلبوي چي: له شناخته

[1] ذم الهوى، الباب الرابع عشر: في النهي عن النظر إلى المردان ومجالستهم - ١٠٠ مخ، تلبيس ابليس دا هم د علامه ابن جوزي رحمه الله عليه ٢٩٢ مخ.

یې ځانونه را وګرځوئ ! نو د هغه په طالبي کې به برکت وي، د قرآن په تلاوت کې به یې برکت وي، په علم کې به یې فیض او اثر وي .

(۲۲) قَالَ بِشر بن الحَارِث رَحِمَهُ اللهُ عَلَيهِ: (احْذَرُوا هٰؤُلَاءِ الْأَحْدَاثِ)[1] .

ژباړه : (حضرت) بشر بن حارث رحمه الله علیه فرمایلي دي : د لغړزنو له شناخت څخه خپل ځانونه وساتئ ! .
دا وینا هم د تیري وینا په شان ده او په دې وینا کې هم د تیر وصیت راز نغښتی دی چې له لغړزنو څخه ځانه ساتنه د ځوان لپاره د خیر لامل ګرځي .

فایده : دا دوه ډیر جامع نصیحتونه دي او مطلب یې دا دئ چې مسلمان باید، خاص بیا ځوان او جره د لغړزنو له شناخته په بشپړ ځان وساتي او داسي باید له بنایستو څخه خپل کالي راټولوي او ځان ځني ساتي لکه له مردارو اوبو څخه چې یې ساتي .

لطیفه : امام احمد رحمه الله خپلو ملګرو ته دا توصیه کول چې : له خپل خوریي سره راسه ولاړسه او ناسته پاسته هم مه کوئ ! خو له بده مرغه نن موږ پردې کشر او لغړزنی په خوریي تېروو او دا فکر نه کوو ! چې دا حرام کار دئ، که یا ؟! کلشکي ! زموږ امیرانو او مشرانو د مدرسو او مسجدو او ټولو عامو مسلمانانو د دې ناروا کار لپاره لاسونه سره یو کړي وای او دا شوق یې کم کړی وای، افسوس ! افسوس ! فإلى الله المشتكىٰ .

یوه مهمه نکته : د زیات خطر خبره دا ده چې یو څوک بدنظري کوي، لغړزنو ته په شهوت سره ګوري او شناخت ورسره کوي او دا کار د ثواب ګڼي او دا ګناه - العیاذ بالله - د عبادت په نیت کوي او په دې پوهېدل په کار دي چې ګناه د

[1] ذم الهوی، تېر باب، ۹۹ مخ؛ تلبیس ابلیس ۲۹۲ مخ .

عبادت په نیت کول کُفر دی، لکه څرنګه چې ماد دې کُفري عمل یادونه د ګناوو په موسوعه (ښهاب القُلُوب) کې کړې ده ؛ د تفصیل لپاره مُراجعه ورته وکړه ! .

یوه بله مهمه نکته : ځینې ناپوهانو ته چې د لغړزنو د مُمانعت خبره وسې چې دا بد کار دی ؛ نو دوی ورته وایې ؛ چې ډېر په زړه تورېږ، ډېر ځان پاک مه کوه ! او ځینې دا هم ورته وایي : ته د دې په خوند پوه نه یې ! که پوه وای ! نن به تا هم د لغړزنو سره شوق کولای، په پای کې دا ورته ووایې : ګامبڼه دګل په بوی څه پوهیږي. بس په دغسې بې هوده خبرو د سم مسلمان زړه ناروا ته مایله کړي، خپل ځان هم په ګناه مبتلا کړي او بل هم او سره له دې چې د دوی دغسې خبرې هیڅ شرعي دلیل نه سي ګرځېدلای او مطلب یې دا وي چې زه فاحش نه یم ! په ګناه نه یم اخته ! زه خو صرف لاس په لاس کې ورکوم ! زه نو کوم خوند پر اخلم ؟! او ځینې خو وایي : پر ما بد ګومان مه کوه ! بد ګومان ګناه ده او کله چې ساده سړی دا خبره واوري ؛ بس وېې مني .
باید چې مسلمان، خاص کر حافظ، یا عالم، یا طالب او یا پوه انسان ته کله هم د یو بدکار مُمانعت بیان سي ؛ نو دستي په دستي دې ځان ځنې راو ګرځوي – خُدا ناکرده په اخته نه سي .

مُسلمان باید له لغړزني سره په یوه خونه کې شپه تېره نه کړي

(۲۳) قَالَ بَعضُهُم رَحِمَهُمُ اللهُ : (لَا يَبِيتُ الرَّجُلُ فِي بَيْتٍ وَاحِدٍ مَعَ الْمُرْدِ)[1] .

ژباړه : ځینو (بزرګانو) رَحِمَهُمُ اللهُ فرمایلي دي : سړی (جره انسان) دې له لغړزني سره په یوه خونه کې شپه نه تېروي .

تشریح : لغړزنی که خورېی وي، یا دآکا زوی وي، یا د خاله زوی وي، یا د ماما زوی وي، یا بل قریب وي او یا داسې بل پردی وي ؛ خو چې ښایسته وي او د

[1] تلبیس إبلیس ۲۹۲ مخ .

ځوان، یا پیغلي، یا پوخ سړي، یا د بل لغړزني او یا داسي د بل عام عُمر والا انسان شوق ورته راپورته کیږي او د شهوت سړول په حاصلیږي ؛ باید انسان په یوه خونه کي شپه ورسره تېره نه کړي ؛ ځکه معلومه نه ده چي شیطان دي انسان پریږدي، بلکي خامخا یې په یو فتنه کي مبتلا کوي ؛ ځکه شیطان لعین ته دغه مهال موقعه په لاس ورسي.

او دا معلومه خبره ده چي شیطان زموږ ازلي دښمن دی او باید چي انسان له دغسي دښمن سره په هوښیاري کي وي، خپل پر کړه وړه دي ښه څېړمه کوي چي خطا يې نه باسي او باید په هر ځای کي د لغړزنو له فتنې څخه ځان وساتي او ډېر احتیاط به ورسره کوي، داسي احتیاط به ورسره کوي، لکه انسان چي له بجلی (برق)، لړم، مار او یا داسي بل خطرناک شی سره احتیاط کوي ؛ ځکه له دغو شیانو سره چي څرنګه د ظاهري وُجُود خطره ملکرې ده، لکه د بدن پر سېدل، یا چیچل، یا دردېدل، یا د مرګ راتلل ؛ نو د لغړزنو له فتنې سره د باطني وُجُود خطره ملګرې ده چي ایمان، رازونو او داسي نور باطني او پټو ارزښتناکو شیانو ته خطر پېښوي.

له لغړزنو سره شناخت کول د فتنې لامل ګرځي

(۲۴) قَالَ إِبنِ طَاهِرٍ رَحِمَهُ اللهُ عَلَيهِ : (مَنْ صَحِبَ الأَحدَاث، وَقَعَ فِي الأَحدَاث)[۱].

ژباړه : (حضرت) ابن طاهر رحمه الله علیه فرمایلي دي : څوک چي له لغړزنو سره شناخت ساتي ؛ نو هغه به په ګناهونو کي واقع سي.

مطلب : دا چي د لواطت په مقدمو کي لکه په شهوت روغبړ ورسره کول، په شهوت مچه ځني اخیستل، په شهوت ولاړه او ناسته ورسره کول او خاص بیا دا بد عمل د لواطت ورسره کول ؛ نو په دې کي به واقع سي او له ګناهونو څخه هم

[۱] تلبیس إبلیس ۲۹۳ مخ.

دغه مراد دي ! .

(۲۵) وَعَنْ أَبِي عَبْدِ الرَّحمن السُّلَمِي قَال : قَالَ مُظَفَّرُ الْقَرْمِيسِينِيُّ رحمه الله علیه : «مَنْ صَحِبَ الْأَحْدَاثَ عَلَى شَرْطِ السَّلَامَةِ وَالنَّصِيحَةِ ، أَدَّاهُ ذَلِكَ إِلَى الْبَلَاءِ ، فَكَيْفَ بِمَنْ يَصْحَبُهُمْ عَلَى غَيْرِ وَجْهِ السَّلَامَةِ؟!»[1] .

ژباړه : له أبي عبد الرحمن سُلمي څخه نقل سوي دي، وايي : چي (حضرت) مُظفر قرميسيني رحمه الله علیه به ويل : چا چي له لغړزنو سره شناخت پيدا کړی په دې شرط چي ځان يې ځني ساتی او نصيحت يې ورته کوی ؛ نو بېشکه دی به په مُصيبت کي مبتلا کړي او چيري لا هغه کس چي شناخت ورسره کوي او ځان نه ځني ساتي ؟! (يعني : هغه کس خو خامخا په مصيبتو، د مجازي عشق په اورونو، کړاونو او فتنو کي اچوي چي ځان نه ځني ساتي) .

(۲۶) قَالَ سَعِيدُ بنِ الْمُسَيَّبِ رحمه الله علیه : «إِذَا رَأَيْتُمُ الرَّجُلَ يُلِحُّ بِالنَّظَرِ إِلَى غُلَامٍ أَمْرَدَ ؛ فَاتَّهِمُوهُ !»[2] .

ژباړه : (حضرت) سعيد بن مُسيب رحمه الله علیه (چي يو لوی تابعي دی) فرمايلي دي : کله چي تاسي يو سړی ووينئ ! او دی يو لغړزني هلک ته په تېزې (شوق) سره ګوري ؛ نو تهمت پر ولګوئ ! .

مطلب او څه تشريح : دا چي تُهمت پر ولګوئ ! يعني : پېغور ور کړئ ! چي د راروان وخت لپاره د لغړزنو له هلکوانو څخه توبهٔ وباسي او تُهمت پر داسي موقعه پر چالګول ګټور وي ؛ څکه هغه له ګناه څخه راګرځوي او دا يې فايده ده .

---

[1] تېره حواله .

[2] ذم الهوى ۹۷ .

او په یو اثر کې راغلي دي چې د تهمت له ځایو څخه ځان وساتئ! عبارت يې دا دئ:

(إِتَّقُوْا مَوَاضِعَ التُّهْمَةِ !)، یعني: تاسې د تهمت له ځایو څخه پرهېز وکړئ! لکه: یو ځای لغړزنی حاضرېږي، حال دا چې هلته شوک نه وي، یا دا چول یوه نامحرمه ښځه په هغه ځای کې حاضرېږي، یا یو ځای فلم کتل کېږي، ګېم (Game) کېږي، وي سي آر (V.c.r) لګېږي، ډيش او کېبل لګېږي، فاسقان او ړيره خربونکي سره یو ځای کېږي او داسې نور عملونه کېږي؛ دا ټول د تهمت ځایونه دي، باید چې انسان په بشپړ خپل ځان ځني وساتي او دا ښه ګټور نصیحت دی.

مطلبي فایده: له تېرو دريو قولونو څخه دا په ډاګه معلومېږي چې بچای د دې چې کوم انسان د لغړزنو په فتنه اخته سي او مينه يې کوي؛ کاشکي د الله تبارک وتعالی په عشق کې اخته وای او زړه يې له الهي مينې ډک وای؟!! إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ راجعون.

پلار باید خپل بچیان له بدو ملګرو څخه راوګرځوي

(۲۷) قَالَ أَحَدُ أَوْلِيَاءِ اللهِ تَعَالَى إِبْرَاهِيمُ الْحَرْبِيُّ رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى: (جَنِّبُوْا أَوْلَادَكُمْ قُرَنَاءَ السُّوْءِ قَبْلَ أَنْ تَصْبَغُوْهُمْ فِي الْبَلَاءِ كَمَا يُصْبَغُ الثَّوْبُ)[1].

ژباړه: د الله تعالی له دوستانو څخه یو دوست چې ابراهیم حربي رحمه الله تعالی دی ویلي دي: تاسې خپل بچيان له بدو ملګرو څخه وساتئ! مخکې تر دې چې په مصیبت کې يې رنګوئ! (یعني: چې په فتنه کې در څخه لوېږي) لکه څرنګه یو دوی خپل کالي رنګوي (اغوندي).

[1] دا قول ابن الجوزي په ذم الهوی کې په سندسره نقل کړی دی ۱۰۲ مخ.

خلاصه : مطلب دا چې پلار، آکا، مشر ورور او داسې بل عام مشر ؛ باید خپل زامن، لوڼې او کشران له بدو دوستانو څخه وساتي او ځنې راوړې ګرځوي ! مخکې تر دې چې په فتنو او ګناهونو یې اخته کوي او دا هم ډېر ښه نصیحت دی آه ! .

(۲۸) وَقَالَ أَيْضًا : (أَوَّلُ فَسَادِ الصِّبْيَانِ بَعْضُهُمْ مِنْ بَعْضٍ) [۱] .

ژباړه : او زیاتوي : چې د کوچنیانو اول فساد (او فتنه) یو له بله څخه پېښیږي.

څه تشریح : له دې دواړو قولو څخه دا ثابته سوه چې انسان دې خپل بچي له بد اندېواله راګرځوي ؛ ځکه دا هم یو هغه لامل دی چې لواطت، غلا او داسې نورو ګناهونو ته انسان هڅوي ؛ ځکه تاسې وینئ ! کله نا کله انسان د اندیوال په خاطر لواطت، یا غلا او یا داسې بلې ناروا ته مجبوره سي .

او دا هم روښانه خبره ده چې کله نا کله یو اندیوال خپل اندیوال ته دا توصیه کوي : چې واده مه کوه ! ځکه ستا پر عشق او اشنایي چې ته یې له فلانې لغړزنې، یا ښځې سره کوې بده اغیزه کوي او ستا عشق درخراپوي او جفا ته دې مجبوره کوي او داسې دې او داسې دی ؛ نو انسان باید له اولې پلا څخه خپل بچې او کشر له بدو اندیوالانو څخه راوګرځوي او د ښو اندیولا نو کوشش دې یې کوي چې ښه اغیزه وریاندې وکړي، نه بده آه ! .

له لغړزنو او کشرانو سره ناسته او ولاړه مکروه ده

(۲۹) قَالَ مُحَمَّدٌ حَقِّيْ رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى : (يَكْرَهُ مُجَالَسَةُ الْأَحْدَاثِ وَالصِّبْيَانِ وَالسُّفَهَاءِ ؛ لِأَنَّهُ يَذْهَبُ بِالْمَهَابَةِ. وَيُوْرِثُ التُّهْمَةَ) [۲] .

ژباړه : (حضرت مولانا روم) محمد حقي رحمه الله تعالی فرمایلي دي : له لغړزنو،

---

[۱] ذم الهوی ۱۰۳ مخ .

[۲] تفسیر روح البیان به حواله د (بستان الفقیه) ۳ ټوک، ۱۹۸ مخ .

کوچنیانو او بې عقلانو سره ناسته مکروه ده ؛ ځکه له دوی سره ناسته (او ولاړه د انسان) هیبت (او رُعب) ختموي او (پر انسان) تهمت پیدا کوي.

شه تشریح : په دې باید پوه سئ ! مکروه پر دوه ډوله دی، مکروه تحریمي او مکروه تنزیهي او مکروه چې مطلق یو ځای ذکر سي ؛ نو مراد ځنې مکروه تحریمي دی او مکروه تحریمي عمل دا وړه (کوچنی) ګناه ده. لکه زموږ د مذهب علامه ابن نُجیم حنفي رحمه الله چې فرمایلي دي : "کُلّ ما کُرِہ عندنا تحریمًا ؛ فهُو مِن الصّغائر"، یعني : هر یو کار چې زموږ په نېز (د احنافو) بالندي مُطلق مکروه وي ؛ نو هغه له وړو ګناوو څخه دی او له کشرانو، لغړزنو او بې عقلانو سره ناسته او ولاړه که څه هم بې له شهوته وي ؛ خو مکروه تحریمي کار دی – دا خو یو تاوان سو چې اوس په مخ کې ثابت سو.
او بل تاوان یې دا دئ چې پر انسان د خلګو له لوري دا تهمت پیدا کوي : چې دا کس بده اراده لري، دا فلانی بد کار ورسره کوي، دا لواطت ورسره کوي، دا ولئ په خونه کې ورسره یو ځای او ملګری دئ ؟! دا ولئ ژر ژر ورته ګوري ؟! دا ولئ په نرمه او پسته لهجه خبري ورسره کوي ؟! ولئ یې تحفه قبلوي ؟! ولئ بې ضرورته ورسره کښېني ؟! او خبري ولئ ورسره کوي ؟! او داسې مختلف ګومانونه به وربانديٖ کوي او تهمتونه به وربانديٖ لګوي ؛ نو ښه لاره دا ده : چې د ضرورت پر مهال هم انسان احتیاط ورسره وکړي او د ضرورت مهالونه دا دي، لکه : د خرڅولو او راتیولو پر مهال، د یو کار پر مهال، له یو چا سره د مرستې پر مهال، د ګواهۍ پر مهال او داسې نور مهالونه چې انسان فکر پکې ووهي ؛ نو صورت یې ورته حاضریږي آه !.
(شعر) شیخ سعدي صاحب رحمة الله علیه خومره ښه ویلي دي :

اګر خواهی که قدرت بماند بلند **ول ای خواجه درساده رویان مبند

وګر خود نباشد غرض درمیان *** حذر کن که دارد بحرمت زیان

ژباړه: که غواړې ! چې ستاوس لوړ پاته سي، [يعني : عزت دې برقراره پاته سي] نو زړه اې سرداره ! په ساده مخو [يعني : لغړزنو] کې مه بندوه ! [د لغړزنو فکر مه کوه !] که دې په خپل ځان کې [څه] غرض نه وي ! نو وېبېږېږه [د لغړزنو له شناخته] ؛ ځکه [له دوی سره شناخت او علاقه ساتل] دا ډېر غټ تاوان دی.

او پوه سه ! په دې چې دا يوه مسئله ده : کله چې مجاهدين مرېي ونيسي، حال دا چې هغه ښايسته لغړزني وي ؛ نو د هغه رانيول مکروه دي، دا ډول پر خرڅوونکي يې خرڅول مکروه دي ؛ ځکه له دې سره د شهوت پوره کېدلو خطره ورسره ده[1] او نوري مسئلې به تولې چې د لغړزنو او بدنظرۍ سره اړوند وي ؛ هغه به که لوي خداي کول د دې برخې په نتيجو کې راسي ؛ اَللّٰهُمَّ احفظني مِن فِتنة المُردان بخيرٍ يا رحيم ! يا رحمٰن !.

له لغړزنو څخه د ناستي او ولاړي ممانعت

(٣٠) قَالَ الإمَامُ إِبْنُ الجَوْزِيِّ رَحمَةُ اللهِ عَلَيه بِسَنَدِهِ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَال : «لَاتُجَالِسُوا أَبْنَاءَ المُلُوكِ ، فَإِنَّ الأَنْفُسَ تَشْتَاقُ إِلَيهِمْ مَا لَا تَشْتَاقُ إِلَى الجَوَارِي العَوَاتِقِ»[2].

ژباړه: (حضرت) ابن جوزي رحمة الله عليه په خپل سند سره فرمايلي دي چې له نبي (کريم) صلى الله عليه وسلم څخه يې روايت کړی دی : بېشکه چې ده وفرمايل : تاسي د باچهانو له (ښايستو) زامنو سره مه کېنېږئ ؛ ځکه نفسونه [يعني: انساني خواهشات] دوی ته داسې شوق کوي چې له سري وناوده پېغلو ته هم دومره شوق نه کوي.

---

[1] لکه څرنګه چې د تفسير روح البيان مبارک ليکوال اشاره ورته کړې ده، وګوره ! ٣ توک، ١٩٨ مخ.

[2] دا قول ابن الجوزي به ذمّ الهوی کې په خپل سند سره له نبي کريم صلى الله عليه وسلم څخه روايت کړی دی ٩٦ مخ.

د ماړه له زامنو سره چې ښايسته وي ناسته او ولاړه نه ښايي

(٣١) قَالَ الْحَسَنُ بْنُ ذَكْوَانَ رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَىٰ: «لَا تُجَالِسُوا أَوْلَادَ الْأَغْنِيَاءِ؛ فَإِنَّ لَهُمْ صُوَرًا كَصُوَرِ الْعَذَارَى، وَهُمْ أَشَدُّ فِتْنَةً مِنَ النِّسَاءِ»[1].

ژباړه: (حضرت) حسن بن ذکوان رحمه الله تعالی فرمايلي دي: د مالدارو (اومړو) له زامنو سره مه کښېنئ؛ ځکه دوی داسې صورتونه (او رنګونه په ښايست کې) لري لکه څنګه چې ځوانانې پيغلې يې لري او دوی په فتنه کې تر ښځو سخت دي.

علمي فايده: دا څومره لوی نصيحت دی د اوسنيو ځوانانو او خلکو لپاره، که په ريښتيا يو ځوان په دې جُمله او نصيحت باندې عمل وکړي؛ نو هيڅ کله به په ناولي ګناه لواطت باندې مبتلا نه سي؛ ځکه په داغه سبب سره ځوان په ګناه کې ډوبيږي چې دی د مالدارو له زامنو سره کښېني، شناخت او تعلّق ورسره ساتي، د شهوت روغبړونه ورسره کوي او که له داسې مجلسو څخه ځان وساتي چې هلته هلکوان ناست وي، يا يوه بله ګناه شروع وي؛ نو دغه انسان به په دنيا او آخرت کې د دې حضرت حسن بن ذکوان صاحب د نصيحت ګټې ويني؛ إن شاء الله تعالىٰ.

لنډه زني هلک د ځوان لپاره تر اويا پيغلو بدتر دی

(٣٢) قَالَ ابْنُ أَبِي السَّائِبِ رَحِمَهُ اللهُ: «لَأَنَا عَلَى الْقَارِئِ مِنَ الْغُلَامِ الْأَمْرَدِ أَخْوَفُ مِنِّي عَلَيْهِ مِنْ سَبْعِينَ جَارِيَةً عَذْرَاءَ»، وَفِي رِوَايَةٍ: «لَأَنَا أَخْوَفُ عَلَىٰ عَابِدٍ مِنَ

[1] دا قول امام ذهبي رحمه الله تعالی په کتاب الکبائر کې نقل کړی دی، وګوره! ٦٤مخ.
او هيتمي رحمه الله تعالی په الزواجر کې نقل کړی دی، وګوره! (الكبيرة الخامسة والسادسة والسابعة والأربعون بعد المائتين: فعل هذه الثلاثة مع الأمرد الجميل مع الشهوة وخوف الفتنة).

غُلَامٍ مِنْ سَبْعِيْنَ عَذْرَاءَ»[1].

ژباړه : مطلب د دواړو وينا وو يو دى، (حضرت) ابن أبي السائب رحمه الله فرمايلي دي : زه پر يو عابد د اوبا پيغلو دومره بيره نه لرم ! لکه د يو لغړزني بيره چې وربانديې لرم ! [يعني : که يو کس له اويا وو پيغلو سره ناست وي دومره به ژر په فتنه کي مبتلا نه کړي، لکه يو لغړزنی هلک چې يې مبتلا کوي ؛ ځکه چې له ښځي سره د فتنې يو شيطان سته او له لغړزني سره د فتنې اوولس شيطانان دي او هغه هر يو شيطان د پيغلو تر شيطانانو زوروور هم دی. لکه څرنګه چې په دې معنا يو اثر راتلونکی دی ؛ إن شاء الله تعالىٰ].

د ځوان لپاره لغړزنی د يو درنده حيثيت لري

(٣٣) وَقَالَ بَعْضُ الصَّالِحِيْنَ التَّابِعِيْنَ رَحِمَهُمُ اللهُ : «مَا أَنَا بِأَخْوَفَ عَلَى الشَّابِّ النَّاسِكِ مِنْ سَبُعٍ ضَارٍ مِنَ الْغُلَامِ الْأَمْرَدِ يَقْعُدُ إِلَيْهِ»[2].

ژباړه : ځينو بزرګانو تابعينو رحمهم الله فرمايلي دي : زه دومره پر يو عبادت ګذاره ځوان د يو ضرري درنده بيره نه وينم ! لکه د يو لغړزني بيره چې پر وينم ! .

فايده : دا يوه ريښتيا خبره ده هر ځوان چې له لغړزني سره شناخت پيدا کړی دی، بيا يې خير نه دئ ځني ليدلی او په حقيقت کي لغړزنی ومست جره ځوان ته تر يو ضررمند درنده بدتر دی ؛ ځکه درنده چې پر ځوان راسي ؛ نو هغه به وداړي، يا به يې له سري مړ کړي او وبه يې خوري چې په نتيجه کي به شهادت تر لاسه کړي او ښايسته لغړزنی چې ورته راسي او ورسره کښيني ؛ نو د لواطت

---

[1] ذم الهوى، الباب الرّابع عشر : في النهي عن النظر إلى المردان ومجالستهم، ٩٨ مخ .

[2] الكبائر ٦٤ مخ، الزّواجر عن إقتراف الكبائر ٢ توک، ٢٣٢ مخ، ذمّ الهوى، الباب الرّابع عشر : في النّهي عن النظر إلى المردان ومجالستهم.

په ګناه به يې مبتلا کړي چې په نتيجه کې به د الله تعالى له فراخ رحمته وترټل سي، د جماداتو به غضب ورته راسي او جوهري مواد به يې په فضله موادو کې ضايع سي.

د لغړزنو په شوق به له الهي قربه ترټلى انسان اخته کيږي

(۳۴) وفِيْ حِكَايَةٍ مُسْتَنَدَةٍ أَنَّ أَبَا يَعْقُوْبَ الطَّبَرِيَّ رَحِمَهُ اللهُ قَالَ: «رَأَيْتُ فِي الْمَنَامِ رَبَّ الْعِزَّةِ، وَقَالَ: وَعِزَّتِيْ وَجَلَالِيْ! إِنِّيْ لَا أُشْغِلُ بِالْأَحْدَاثِ إِلَّا مَنْ بَاعَدْتُهُ عَنْ قُرْبِيْ»[1].

ژباړه: او په يوه مستنده[2] کيسه کې (حضرت) أبي يعقوب طبري رحمه الله بيان کوي: چې ما په خوب کې (الله ﷻ) ربّ العزت وليدى او دا يې وفرمايل: زما دې په خپل عزت او لويي سره قسم وي! زه په لغړزنو باندې نه اخته کوم [يعني: په شوق يې نه مبتلا کوم!] مګر چې ماله خپل قرب (رحمت) څخه ليرى کړى وي (يعني: ترټلى وي).

يادونه: دا کيسه يو ځل په عربي متن کې په سند سره په تېره فراخه حاشيه کې ذِکر سوې ده، اوس يې د سند مکررولو ته ضرورت (اړتيا) نسته.
الهي! هيڅ کله مې له خپل سپېڅلي درشل او مبارک قربه مه ترټه؛ آمين.

له لغړزني سره اوولس ۱۷ شيطانان دي

(۳۵) وَدَخَلَ سُفْيَانُ الثَّوْرِيُّ رَحِمَهُ اللهُ الْحَمَّامَ. فَدَخَلَ عَلَيْهِ صَبِيٌّ حَسَنُ الْوَجْهِ؛ فَقَالَ: «أَخْرِجُوْهُ عَنِّيْ! فَإِنِّيْ أَرَى مَعَ كُلِّ امْرَأَةٍ شَيْطَانًا. وَمَعَ كُلِّ أَمْرَدَ سَبْعَةَ عَشَرَ

---

[1] ذم الهوى ۱۱۲ مخ.

[2] مُستنده: يعني چې په سند وسپدلې وي.

شَيْطَانًا)[1].

ژباړه: او يو وخت (حضرت) سُفيان ثوري رحمه الله حمام (غسلخانې) ته ورننوت، که ګوري يو ښايسته هلک پسې ورننوت؛ نو سفيان ثوري رحمه الله وفرمايل (او نعارې يې کړې): دا له ما څخه وباسئ! بېشکه زه له هرې ښځې سره (د هغې د فتنې) يو شيطان وينم! او له هر لغړزني سره (د هغه د فتنو) اوولس شيطانان وينم!.

يادونه: په بل قول کې راځي چې يوولس شيطانان د فتنې لپاره ورسره وي.

له لغړزني سره د زياتو شيطانانو وجه: له لغړزني سره شيطانان ځکه زيات دي چې دوی په معاشره کې آزاد ګرځي، د خلکو په مېنځ کې هم کښيني، پلرونه او داسې نور مشران يې مختلفو مجلسو ته بيايي، بلکې ځيني د شوق لپاره خپل کشران بازارونو، مجلسو او محفلو ته بيايي، تر دې چې کورونو ته يې اجازې هم ورځي او کله چې دوی دومره په معاشره کې آزاد وي؛ نو ځوانان او جره خلک هم دوی ته په آزادۍ سره ګوري، په کتلو يې خوند اخلي؛ نو په دې وجه د دوی شا و مخ ته شيطانان چاپېره وي چې په نظرو کې يې ښايسته ورولي او کله چې د بدنظرۍ په فتنه يې اخته کړي: نو کرار په کرار يې د لواطت عمل ته ورتېل کړي او په اخته يې کړي او په همدې وجه شيطان لعين ځوانان، بلکې عام انسانان ډېر ژر په خطا ايستلای سي.

او بل اړخ ته لغړزني هلک داسې نه دي چې بدکاري ورسره وسي: نو حمل دې بس واخلي، بلکې د حمل خطره هم نه ده ورسره ځکه چې له ښځې سره ورسره ده.

او نه داسې دي لکه ښځه چې بس ماسې په ورسره يو ځای کېدو دې بدنامي راځي؛ ځکه د دوی له فتنې سره د خطا ايستلو پر مهال څه له پاسه لس شيطانان

---

[1] الكبائر د ذهبي ۶۴ مخ، الزواجر، وګوره! (الكَبِيرَةُ الخَامِسَةُ والسَّادِسَةُ والسَّابِعَةُ والأَرْبَعُونَ بَعْدَ المِائَتَيْنِ: فِعْلُ هَذِهِ الثَّلاثَةِ مَعَ الأَمْرَدِ الجَمِيلِ مَعَ الشَّهْوَةِ وَخَوْفِ الفِتْنَةِ) او ذم الهوی ۹۷ مخ.

ملګري وي چي انسانان په خطا باسي ؛ په ځانګړې توګه ځوانان، په ځوانانو کي حافظان، طالبان او عالمان او دا معلومه خبره ده چي لغړزني د شیطان لوی جال (تور) دی او په دې معنا هم يوه وړینا تېره سوه ؛ والحمد الله تعالیٰ .

له لغړزني ځخه د يوې مچې اخيستلو سخت وبال

(۳۶) وفي الأخير : قَالَ الإمَامُ [الْقَاضِيُ الْبِيْضَاوِيُّ] رحمة الله عليه : (مَنْ قَبَّلَ غُلَامًا بِشَهْوَةٍ ، فَكَأَنَّمَا زَنَىٰ بِأُمِّهِ سَبْعِيْنَ مَرَّةً ! وَمَنْ زَنَىٰ مَعَ أُمِّهِ مَرَّةً ، فَكَأَنَّمَا زَنَىٰ بِسَبْعِيْنَ بِكْرًا ! وَمَنْ زَنَىٰ مِنَ الْبِكْرِ مَرَّةً ، فَكَأَنَّمَا زَنَىٰ مَعَ سَبْعِيْنَ أَلْفَ إِمْرَأَةٍ !)[1] .

ژباړه : (حضرت) امام [قاضي بيضاوي] رحمة الله عليه فرمايلي دي : چا چي يو ځل له لغړزني ځخه په شهوت باندي مچه واخيستله ؛ ګويا لکه ده چي له خپلي موره سره اويا ځله زنا وکړه ! او چا چي له خپلي مور سره يو ځل زنا وکړه ؛ ګويا لکه ده چي له اويا پيغلو سره زنا وکړله ! او چا چي له پيغلي سره يو ځل زنا وکړه ؛ ګويا لکه ده چي له اويا زرو (۷۰۰۰۰) ښځو سره زنا وکړه !! ؛ إِنَّا لله وإِنَّا إليه راجعون .

ګرانه ځوانه ! چي انسان ته صرف له لغړزني ځخه په يو ځل مچه اخيستلو باندي دومره ګناه رسيږي ؛ نو چيري لواطت ورسره کول ؟!!

(شعر) او شيخ سعدي صاحب قدس سره ښومره ښه ويلي دي :

خرابت کند شاهد خانه کن *** برو خانه آباد کرو آن بزن
بيد هوس باختين باګلی *** که هر بامدادش بود بلبلی
مکن بد بفرزند مردم نګاه *** که فرزند خويشت برآيد تباه
راطفل يک روزه هوشش نبرد *** که در صُنع ديدن بر بالغ بر خر

[1] تفسير رُوح البيان ۳ توک، ۱۹۷ مخ . او تر دې ځايه د دې کتاب (تفسير) بيان چي پر لغړزنو يي کړی وو ؛ هغه پای ته ورسېدی، هو کې ! که څه يا نه وي ؛ نو هغه به په خپل ځای کي راسي، والحمد لله تعالی .

مُحَقَّق همی بیند اندر ابل *** که در خوب رویان این وکل

ژباړه: تاخراپوي (پردی لغړزني) که دي خپل کور ته حاضر کړي. ولاړ سه! خپل کور آباد کړه او هغه ورهه [یعني: پسي وایې خله او بې له ضرورته یې مه پرېږده! او تالره!]. نه ښایي چي ټول عمر دي هوس (بیداري) کوې، چي هر سهار دي بُلبُل یې. د خلکو هلک ته بدنظري مه کوه! . ځکه خپل زامن به دي تباه سي. کوچني لره یوه ورځ روژه نیول د ده بیداري نه ده. چي په کار د دید د هر بالغ او هر نابالغ [یعني: چي مراندي ته رسېدلی وي، یا نه؛ خو دا ورلره مناسبه نه ده چي په شهوت سره لغړزنو ته ګوري]. دا خبره ثابته ده چي ویني په مینځ کي، بلکي. په ښایسته مخو کي دغه او ټول [یعني: د هوښیار انسان فکر او نظر تل د شیانو په حقیقت کي وي؛ ځکه دی د لغړزني وحقیقت ته ګوري چي د ده په نس کي فضله مواد پراته دي، نه داسي چي دی د لغړزني ومخ ته. یا داسي ونورو شیانو ته په شهوت سره ګوري، بلکي فکر یې د حکمت او عبرت وي — او په دې شعر کي هر جره انسان لره کافي پند دی آه!]. إلهي أعوذ بك مِن سُوءِ النَّظر إلى المُرْدان، وتقبّل توبتي، وامْنُن عليَّ يا كريم العفو والإحسان.

یادونه: تر دې ځایه د بدنظرۍ او د لغړزنو د شوق او عشق په اړوند حدیثونه، مهم آثار او قولونه ټوله پای ته ورسېدل او ځوک چي د بدنظرۍ په هکله ټوله حدیثونه، آثار او قولونه مطالعه کول غواړي؛ نو هغه دي زما دغه رساله (حصول الفكر في ذمّ فضول النّظر) تر لاسه کړي! په هغه کي ما د نظر او بدنظرۍ سره اړوند هر څه ذکر کړي دي څومره چي زما په وس وه؛ مګر ما دلته په دې کتاب کي خالي د بدنظرۍ د مذمت بیانولو اراده کړې ده، نه داسي چي زه به یې هر اړخ ذکر کوم، هو! د هر اړخ او بحث په هکله ما څو نتیجې را وایستلې چي هغه به اوس ټولي په راتلونکي سرلیک کي بیاني سي؛ بالله التّوفيق، وبيده أزمّة التّحقيق.

❀❀❀

د بدنظرۍ د مسئلواو د پاته نورو موضوعګانو مهمې نتيجې

د بدنظرۍ په هکله چې کومې موضوعګانې، يا مسئلې، يا داسې نورې خبرې سوې دي او په مختلفو کتابو، رسالو، ورځپاڼو، مجلو، اسلامي انټرنيټي وېب پاڼو، اونيزو او مقالو کې سره پاشل سوې دي او زما څخه يې په دې کتاب کې يادونه پاته سوې وي، که يې زه دلته راوړم ؛ نو کتاب به ډېر اوږد سي او د مقصد له دايرې څخه به ووځي او پر لوستونکو به بوج سي ؛ مګر ما له هغو ټولو څخه داسې نتيجې راوايستلې چې هغه ټولې دلته په څو خبرو کې حل سوې دي او هر لوستونکی کولای سي چې په پام کې يې ونيسي او د ضرورت پر مهال خپله ګټه ترې واخلي او هغه ټولې په لاندې ترتيب سره دي :

أ. بدنظري کول د تناسلي ګناوو لومړی لامل جوړېږي .

ب. بدنظري وايي دې ته چې : انسان يو لغړزني، يا يوې ښځې، يا هسې داسې بل شي ته په شهوت سره ګوري، که څه هم خوند ورڅخه اخلي، يا نه .

ج. څرنګه چې بدنظري کول مخامخ ناروا ده ؛ نو دا ډول په مصنوعي آلاتو، لکه : ټي وي، موبايل، ډيش، کېبل او داسې نورو شيانو کې هم ناروا ده .

د. انسان بايد په تېره ځوان، يا پيغله د بدنظرۍ له اسبابو څخه په بشپړه ځان وژغوري ؛ څکه څوک چې ديو بد شي، يا يو بدکار له سببه (لامله) ځان راکنټرول کړي ؛ نو هغه به يې له کولو څخه هم بچاو وي او د بدنظرۍ لاملونه لکه : لغړزنې هلک، نجلۍ، لوڅ پوڅ، يعنې : سکسي (cxc) انځورونه او فلمونه، فحاشي ناولونه او نظمونه، عشقي ميسجونه اوبې کاره انټرنيټي وېب پاڼي .

ه. پلار، يا داسې بل مشر او مسؤل دي خپل کشر هلک وي، که نجلۍ له بدو انډيوالانو، بې کاره مصنوعي آلاتو او بې ځايه باتهارونو څخه په

بشپړ توګه راوګرځوي .

و. څرنګه چي بد نظر ګناه ده ؛ نو دا ډول نېک نظر عبادت دی، لکه : عالِم، کعبې، مور، پلار، مسلمان ورور، اُستاذ، نصیحت کوونکي، خطیب، قرآن شریف، دیني کتاب یا رسالې یا مقالې ته د عبادت په نیت کتل، یا د الله تعالی ومخلوقاتو ته، لکه : آسمان، ځمکه، غرونه، دریابونه او داسي نورو شیانو ته د عبرت په نیت کتل .

ز. او څرنګه چي بدنظرۍ کول بد عواقب لري ؛ دارنګه نېک نظر کول ښه عواقب لري، لکه : د سترګو د دید تېزي، د الهي امر پر ځای کېدل، د ایمان د خوند حاصلېدل، د شیطاني وسوسو او د شهوت له عذابه خلاصون، د ښه توجُه او فکر سمون .

ح. لغړزني، یا پردۍ ښځي ته په وفات کي د شهوت په نظر سره کتل، یا د شهوت په نظر سره داوبو، یا هنداري له طرفه ورته کتل ؛ دا ټول ناروا دي .

ط. د لغړزني، یا پردۍ ښځي په هکله ورځپاڼي، یا نظمونه، یا نکلونه، یا مېسجونه، یا رسالې او کتابونه په دې نیت کتل چي د عِشق اور په تازه سي، یا انسان خپل شهوت په سوړ کړي او خپل نظر ته خوند وربانديي حاصل کړي ؛ دا هم ټول ناروا کارونه دي .

ي. څرنګه چي د عام لغړزني، یا ښځي دغه حُکم دی چي په شهوت سره کتل ورته حرام دي ؛ دا ډول د هغه انسان چي نه سم نر وي او نه سم ښځه کوم چي په عُرفي اصطلاح پښتانه نرښځی او عرب (خُنثی) ورته وایي همدغه حُکم دی چي په شهوت سره ورته کتل ناروا دی .

ک. د خپلي میرمني، یا خپل عورت ته بې له عُذره کتل مکروه عمل دی چي کوونکی یې په ورو ګناهګارو کي شاملیږي .

ل. پردي کورو ته کتل مکروه عمل دی او که د شهوت یا فتنې خطره ورسره وه ؛ نو حرام عمل دی .

م. د کوزدې لپاره ښځې ته کتل، یا قاضي او مفتي د خپل حکم او فتوا د ثبوت لپاره ورپردۍ ښځې ته ګوري کومه چې دحکم او فتوا په صورت کې ورغلې وي، یا یو ډاکټر یا ډاکټره د علاج لپاره لغړزني، یا پردۍ ښځې ته یا یې یو اندام د اندامونو ته ګوري، یا د سُنت کېدو په صورت کې ډاکټر وتناسلي اندام ته ګوري، یا دایه ښځه د بلې ښځې وفرج ته د ولادت په صورت کې ګوري ؛ نو دا ټوله هر یو جلا جلا په خپل ځای کې روا نظر دی ، ځکه دا ټوله ضرورتونه دي. هو ! د شهوت له پارېدو ځخه به په بشپړ ځان ساتي .

ن. هر کله چې انسان یو لغړزني، یا یوې ښځې ته په شهوت سره وګوري ؛ نو له الله تعالی ځخه به په زړه کې بخښنه وغواړي، که یې مذي راووتل ؛ نو هغه ځای دي پرېولي او اودس دي تازه کړي ؛ ځکه د مذي راوتل اودس ماتوي او که یې مني راووته ؛ نو غسل وربالندي اوړي او غسل به ژر تازه کوي او که روژه یې وه نارینه وي، یا ښځینه. حال دا چې د بدنظرۍ یا نېک نظرۍ له امله یې مني راووځي ؛ نو روژه یې ماته سوه او د دې روژې قضا به راوړي او کفاره یې وربالندي نسته .

دا هغه نتیجې وې چې د بدنظرۍ ټوله ګټور بحثونه، ښې مسئلې او مهمې خبرې پکې حل سوې دي او شمېریې څوارلسو ته رسیږي ؛ والحمد لله تعالیٰ .

اوس به په کتاب کې دویمه برخه پیل سي، چې د موټ وهنې د موضوع په هکله ده ؛ بالله التّوفیق، وبیده أزمّة التّحقیق .

د لومړۍ برخې پای

❀❀❀

دويمه برخه

موټ وهنه څه ته وايي؟

موټ وهل په لغت کي د مني ايستلو تمنا ته ويل کيږي او په اصطلاح کي دې ته وايي چي: انسان خپل تناسلي اندام په موټ کي ونيسي، پکي ښورودي يې او مني ځني رابا‌سي، که څه هم دا مني د بل په لاس رابا‌سي، يا يې د خپلي او يا پردي، ميرمني په لاس رابا‌سي، يا دا چي په بالښت خپل ځان موږي او ځان انزالوي چي مني ځني راووځي، يا دا چي په خپلو ورنو کي يې سره موږي او مني رابا‌سي او يا يې په بله طريقه رابا‌سي؛ نو ودې ټولو ته د فقهاؤ په اصطلاح موټ وهل ويل کيږي[1].

---

[1] قال مؤلفوا الكتاب الجامع الموسوعة الفقهية من المذاهب الأربعة:

الاستمناء: مصدر استمنى، أي طلب خروج المني.

واصطلاحاً: إخراج المني بغير جماع، محرماً كان كإخراجه بيده استدعاء للشهوة، أو غير محرم كإخراجه بيد زوجته.

وهو أخص من الإمناء والإنزال، فقد يحصلان في غير اليقظة ودون طلب، أما الاستمناء، فلا بد فيه من استدعاء المني في يقظة المستمني بوسيلة ما، ويكون الاستمناء من الرجل ومن المرأة.

ويقع الاستمناء ولو مع وجود الحائل - جاء في ابن عابدين: لو استمنى بكفه بحائل يمنع الحرارة، يأثم أيضا - وفي الشرواني على التحفة: إن قصد بضم امرأة الإنزال، ولو مع الحائل يكون استمناء مبطلاً للصوم، بل صرح الشافعية والمالكية بأن الاستمناء يحصل بالنظر. ولما كان الإنزال بالاستمناء يختلف أحيانا عن الإنزال بغيره كالجماع والاحتلام، أفرد بالبحث.

وسائل الاستمناء: يكون الاستمناء باليد، أو غيرها من أنواع المباشرة، أو بالنظر، أو بالفكر. انتهى.

الموسوعة الفقهية ۴ توک، ۹۷ مخ.

په عربي کې (استمناء باليد)، يا (نكاح اليد)، يا (الخضخضة) يا (جلد عميرة) په فارسي کې (مُشت زنی)، په اردو کې (جلق)، يا (خود لذتی) او په انګريزي کې (Mastrubation)، يعني: ماستربيشن، يا (Hand practice)، يعني: هېنډ پريکټس، يا (Onanism)، يعني: اوناتيزم ورته وايي.

او نن سبا دا بد فعلي په ښځو کې هم پيدا سوې ده او هغه دا ډول چې ښځه خپله ګوته، يا د ګوټې په ډول پوست او يا کلک شی را اخلي او په خپل فرج کې يې ښوروي؛ د دې لپاره چې مَني راووځي او په دې سره خپل شهوت آراموي او خوند ورباندي اخلي. په فارسي او اُردو کې د ښځو دې بد عمل ته (انګشت زنی) وايي، په عربي او پښتو کې يې هم تېر نومونه دي او داسي جلا نوم نه لري.

او يادلره! د خپلي مېرمني، يا مينځي په لاس ځان انزالول که د هغې رضا پکښې وي؛ نو دا يې خلافه روا کار دی او نور تفصيل به مخ ته په نتيجو کې راسي؛ والحمدُ لله الموفّق والمُعينُ.

موټ وهل څنګه پیل سو؟

موټ وهل لومړی ځل د افريقې په ښار کې پيل سو او ځينو تاريخ پوهانو فرنګيانو ويلي دي: چې دا عمل په بني اسرائيلو کې يو سړي شروع کړی چې هغه (اُونان) نومېدی او د يهوديانو له زامنو څخه وو او د ځينو له نظره معلومېږي چې دا عمل لوطيانو په خپله زمانه کې شروع کړی لکه څرنګه چې د لوطيانو په اصالو کې يې ذِکر راتلونکی دی، بيا کرار کرار پسې خپرېدی چې دا دې نن سبا په سلو کې تهه نوي (۹۹) فيصده ځوانان په اموخت سول او په سلو کې اويا (۷۰) فيصده پيغلاني په اموختي سولې.

او دا ډول په ردّ المُحتار کې هم دغه خبري او تعريفونه سوي دي، وګوره ا ۲ ټوک، ۱۰۰ مخ او ۳ ټوک، ۱۵۶ مخ او په دې هکله د زيات تفصيل لپاره زما رسالې (ضياء المقصد في ذمّ الاستمناء) ته مراجعه وکړئ!.

او د دې بدفعلۍ لومړی کوونکی کس معلوم نه دی چې چا کړی او چا دود کړی دی؟! او که د پخواني اسلامي تاریخ له رویه ورته وګور ! نو د هري ګناه اصل او سرچینه ؛ خو ابلیس لعین ابنې ده – په دې معنا به دا هم لیری نه وي چې د موټ وهلو ابتدا به ابلیس لعین کړې وي ؛ ځکه دی لومړی هغه څوک دی چې کُفریې کړی دی، له ده څخه وراندې په مخلوقاتو کې بل چا کفر نه دی کړی.
او چې کفریې لومړی ځل کړی دی ؛ نو په ګناهونو کې یې هم د لومړي ځل لپاره ده ګام ایښی دی ؛ ځکه ګناهونه ټوله له کفر سره اړوند دي.
لکه څرنګه چې ځینو بزرګانو ویلي دي : "المعاصي برید الکُفر"، یعني : ګناهونه د کفر لېږوونکي دي چې کوونکی تر کفره رسوي آه !.
اللّهمّ إنّي أعوذ بك مِن آفات المعاصي وأنواع الكُفر !.

د موټ وهلو بدوالی

الله تعالی فرمایلي دي : ﴿وَٱلَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَٰفِظُونَ۝ إِلَّا عَلَىٰٓ أَزْوَٰجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ۝ فَمَنِ ٱبْتَغَىٰ وَرَآءَ ذَٰلِكَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْعَادُونَ۝﴾[٢].

ژباړه : او هغه (کسان به هم پر جنت بهرې او له دوږخه خلاصون تر لاسه کړي) چې دوی خپلو فرجو (تناسلي اندامو) لره ساتونکي دي ؛ مګر پر خپلو ښځو او یا هغو مینځو چې مالکان سوي دي پر هغوی د دوی ښې لاسونه (یعني : په ملکیت کې یې راغلي دي) او بېشکه دوی نه دي ملامت کړای سوي (په ورتلو سره خپلو ښځو او مینځو ته) ؛ نو هرهغه څوک چې وغواړي (دفع د شهوت خپل) سِوا له دغو (خپلو ښځو او مینځو څخه) وکړي ؛ بس دغه کسان دي (تر

[٢] د المؤمنون سورت ٥ – ٧ آیاتونه او همدا ډول آیاتونه د المعارج سورت په ٢٦ شمیره کي تر ٣١ شمیره آیته ذکر سوي دي.

خپل شرعي حد) تجاز کوونکي (او مخ اړوونکي).

خلاصه اوتفسیر : مفسرینو رحمهم الله علیهم ویلي دي : هغه کسان چي له خپلي حلالي منکوحې ښځي څخه او له هغي مینځي څخه چي تصرُف وربانديي لري په موټ وهلو، یا لواطت کولو، یا زنا کولو او یا په بله طریقه سره د خپل شهوت دفع کوي او ځان سړوي ؛ نو بیشکه دا کسان تر خپل شرعي حد تجاوز کوونکي دي چي الهي شرعي امر نه مني .

دا خو د موټ وهلو بدوالی په قرآن شریف سره ثابت سو او بل آیت مي په دې معنا نه دئ پیدا کړی او کوم چي بدوالی یې په حدیثو او آثارو کي نقل سوی دی ؛ نو هغه حدیثونه او آثار به اوس تړله د عنوانو په ترتیب په راتلونکي ډول سره ذِکر سي ؛ بالله التّوفیق وبیده أزمّة التّحقیق .

موټ وهونکی ملعون دی

(۱) په حدیث شریف کي روایت سوی دی چي نبي کریم صلی الله علیه وسلم فرمایلي دي : (خبردار سئ اې اصحابو ! ... الله ﷻ لعنت کړی دی پر هغه کس چي څاروي [یو حیوان] په نِکاح کړي او پر هغه کس یې لعنت کړی دی چي موټ وهي او پر هغه کس یې لعنت کړی دی چي نارینه ؤ ته د [خپل شهوت پوره کولو لپاره] راتګ کوي، ..)[۳].

[۳] دا حدیث ډېر اوږد دی ؛ علامه مُتقي په کنز العُمّال کي نقل کړی دی او هغه سره د حدیث له شمېري کوم چي مُتقي صاحب ورته ایښې ده په لاندي ډول دی :

۴۴۰۵۷ (ألا لعنة الله والملائكة والنّاس أجمعين على مَن إنتقص شيئا مِن حقّي، وعلى مَن أبى عترتي، وعلى مَن إستخف بولايتي، وعلى مَن ذبح لغير القبلة، وعلى مَن إنتفى مِن ولده، وعلى مَن برئ مِن مواليه، وعلى مَن سرق مِن منار الأرض وحُدُودها وعلى مَن أحدث في الإسلام حدثا أو آوى محدثا، وعلى ناكح البهيمة، وعلى ناكح يده، وعلى مَن أتى الذّكران مِن العالمين، وعلى مَن تحصر ولا حصور بعد يحيى بن زكريا، وعلى رَجُل تأنث، وعلى امرأة تذكرت، وعلى مَن أتى امرأة وابنتها، وعلى مَن جمع الأختين إلا

(۲) په بل روایت کې نقل سوي دي چې نبي اکرم ﷺ وفرمایل: (موټ وهونکی ملعون دی)[۴].

قد سلف، وعلى مغور الماء المنتاب، وعلى المتنوط في ظلّ النزال، وعلى مَن آذانا في سُبُلنا، وعلى الجارين أذيالا، وعلى الماشين إختيالا، وعلى الناطقين أشفارا بالخنى، وعلى الشايين فضالا، وعلى المعقوس نعالا).

"الباوردي عن بشر بن عطية، وضعف". دا ډول دا حدیث د موسوعة أطراف الحدیث مؤلفینو هم نقل کړی دی، حدیث شمېره (۳۰۲۸۰۱).

[۴] حدیث علامه ملا علي قاري رحمه الله په الأسرار المرفوعة ۳۷۶ مخ کې او داسې په بل کتاب اللؤلؤ المصنوع ۲۱۱ مخ کې او عجلوني په کشف الخفاء ۲ ټوک، ۳۲۵ مخ کې نقل کړی دی او دواړو د رُهاوي وینا کړې ده چې: دا اصل نه لري، مګر د رُهاوي قول په داسې ډول نه دی؛ ځکه يو صُوفي مشهور عالم مولانا رُوم حضرت علامه حقي په خپل تفسیر کې د رُهاوي قول په داسې ډول راخیستی دی چې عبارت يې په لاندي ډول دی:

وفي الحديث: "ناكح الكفّ ملعون"، وهو مَن يُعالج ذَكَره بيده حتى يندفق، كما قال في "شرح المنار" لابن الملك.

وقال الرّهاوي: لم أجِدْه في كُتُب الحديث، وإنما ذَكَره المشايخ في كُتُب الفقه، وفي "حواشي البخاري": والإستمناء باليد حرامٌ بالكتاب والسّنّة. روح البيان ۸ ټوک، ۲۵۲ مخ.

او رُهاوي ويلي دي: دا حدیث ما د حدیثو په کتابو کې نه دی پیدا کړی! بلکې دا شیخانو د فقه په کتابو کې ذکر کړی دی او د بخاري په حاشیو کې راغلي دي چې: موټ وهنه د قرآن او حدیثو په رڼا کې ناروا بلل سوي ده.

او رُهاوي رحمه الله داسې نه دي ویلي: چې ما يې اصل نه دی پیدا کړی! مطلب دا که څوددي اصل نه لري، نو مفهوم د اصل يې په صحیح حدیث کې ثابت دی چې نبي کريم ﷺ فرمايي: (الله تعالی له اوو کسانو سره د قیامت په ورځ باندي خبري نه کوي اونه د رحمت په نظر باندي ورته ګوري... يو په هغو کې موټ وهونکی دی ...) او دا حدیث سره د حوالو په تفصیل سره تیرسو؛ نو اوس يې مُکررولو ته اړتیا نسته! او دا ډول دا حدیث په نورو الفاظو باندي ځينو مُفسرينو هم په خپلو تفسيرو کې نقل کړی دی او هغه په داسې ډول چې: (ناکِحُ اليَدِ مَلعُونٌ) او معنا يې بوه ده اوحوالې يې دا دي: تفسیر د ابن عادل ۴ ټوک، ۵۲ مخ، تفسیر رُوح المعاني ۱۸ ټوک، ۱۱ مخ، تفسیر د فخر الدّين رازي ۱ ټوک، ۸۳۹ مخ او ۱۰ ټوک، ۱۵ مخ، تفسیر د نیسابوري ۲ ټوک، ۲۸ مخ او ۴۶۲ مخ او هُویدي په خپل تفسیر المُعین ۵۷۸ مخ کې نقل کړی دی او د حدیث معنا صحیح ده چې هیڅ شک پکې نسته آه!.

موټ وهونکي به د قيامت په ورځ د الله تعالى له رحمته او کلامه محرومه وي

(۳) داخروي سزاوو په اړوند په يو روايت کي نقل سوي دي چي: (درې داسي کسان دي چي نه الله [تعالى د رحمت په نظر] د قيامت په ورځ ورته ګوري، نه خبري ورسره کوي او نه يې [له ګناهونو څخه] پاکوي، بلکي دوی لره دردناک عذاب دی، لومړی خو هغه کس دی چي: د بدن سپين وېښته کاږي، دويم هغه کس دی چي: چي له ځانه سره په خپله نکاح کوي [يعني: موټ وهي] او درېيم هغه کس دی چي خپله سوغی يې بل ته په نِکاح ورکړې وي [يعني: مفعول به وي])(۵).

يو امت د موټ وهلو په سبب هلاک (بوبناه) سو

(۴) حضرت سعيد بن جُبير ﷺ فرمايلي دي: (په اُمتونو کي الله ﷻ يو اُمت ته په دې وجه عذاب هم ورکړی دی چي دوی به موټان وهل)(۶).

يادونه: په تېر اثر کي دا په ډاګه ثابتيږي چي موټ د خوند او شهوت پوره کولو لپاره وهل د عام عذاب الهي لامل ګرځي؛ ځکه پوره او بسته اُمت په مخکنيو امتونو کي الله ربّ العِزت د موټ په ګناه باندي هلاک کړی دی او ليږې

---

(۵) دا روايت هويدي په خپل تفسير کي نقل کړی دی، تفسير المُعين للواعظين والمُتعظين ۵۷۸ مخ.

(۶) دغه اثر حقي په تفسير رُوح البيان ۳ ټوک، ۱۵۱ مخ او دويم ځای يې په ۱۰ آخري ټوک او ۱۲۶ مخ کي نقل کړی دی او عبارت يې په داسي ډول دی:

وعن سعيد بن جبير: (عذّب الله أمّة كانوا يعبثون بمذاكيرهم)، إنتهى.

همدا ډول دغه اثر أبو طالب مكي په قوت القلوب کي د حديث په بڼه په خپل سند سره روايت کړی دی، سند او عبارت يې په لاندي ډول دی:

قال أبو طالب المكي: وقد روينا عن أبان بن إسماعيل عن أنس عن النبي ﷺ: (إنه أهلك الله تعالى أمة من الأمم كانوا يعبثون بذكورهم)، إنتهى.

نه ده چې د دې اُمت هغه ډله کوم چې خپل شهوتونه په موټانو سړوي ؛ نو دوی به هم الله تعالی په خپل یو عذاب تباه کړي او الله تعالی دې خپل رحم وکړي ؛ آمین .

موټ وهونکی به د قیامت په ورځ په سخت عذاب کې راګیر وي

(۵) حضرت ابن جُریج رحمه الله وایي : ما له (حضرت) عطاء ابن رباح رحمه الله څخه واورېدل چې ده فرمایل : (بېشکه د قیامت په ورځ به داسې یو قوم الله [تعالی] راپورته کړي چې لاسونه به یې بلارب وي او دا به هغه کسان وي چې دوی په دُنیا کې په لاسونو باندې موټان وهلي وي) [۷] .

د موټ وهونکي لاس به د قیامت په ورځ بلارب وي

(۶) په ځینو آثارو کې روایت سوی دی : (چې موټ وهونکی کله له قبره څخه راووځي ؛ نو لاس به یې بلارب وي او له ضایع سوو اوبو څخه به یې یو مخلوق جوړ سي چې یې سره به وي او دی به مُکلف سي چې جوړښت یې ورپوره کړي او ډېر سخت به غمجن وي) [۸] .

---

[۷] رُوح البیان ۳ ټوک، ۲۰۰ مخ، رُوح المعاني ۱۸ ټوک، ۱۱ مخ، تفسیر السمعاني ۳ ټوک، ۴۶۴ مخ، تفسیر السّراج المُنیر ۲ ټوک، ۴۵۱ مخ، تفسیر ابن عادل ۱۴ ټوک، ۱۷۲ مخ او ځیني داسې نور او اثر د معنا په لحاظ صحیح دی، هېڅ شک پکې نسته آه ! او عبارت د اثر په لاندې ډول دی :

قال إبن جُریج : سألت عطاء عنه ، فقال : (سمعت أنّ قوماً یحشرون وأیدیهم حُبالی وأظنهم هؤلاء) .

او د سمعاني صاحب عبارت په لاندې ډول دی :

وعن إبن جُریج أنّهُ قال : سألت عطاء عنه ، فقال : (هو مکروه)، فقلت : أفیه حدّ ؟ فقال : (ما سمعتُ !) .

وعن سالم بن عبد الله بن عُمَر أنّهُ سُئل عن هذا الفعْل ، فقال : (أف ! أف ! سمعت أنّ قوماً یحشرُون وأیدیهم حُبالی ، فأظن أنهم هؤلاء) . إنتهی

[۸] دغه اثر په تغیر سره د لږ الفاظو امام طحطاوي په خپله حاشیه د دُرّ المُختار کې نقل کړی دی او عبارت یې په لاندې ډول دی: قال الطَحطاوي رحمه الله : (وَرد أنّ الکف تجئ یوم القیامة حُبلی وأنّه

یادونه : د ځینو عُلماؤ کرامو رَحِمَهُمُ اللهُ عَلَيْهِم له نظره معلومیږي : د قیامت په ورځ به یوه ډله داسي وي چي په یوه سري پسي به یې شپږ سوه کسان، یا داسي تر دې بالا کسان به په پسې وي او دا به هغه اولاد وي چي د ده له بلارب سوي لاس څخه بې الله تعالی په ورځ د قیامت په خپل قدرت سره جوړ کړي او دا به هغه وي چي ده په ضایع سوو اوبو او خپلو منیو کي بایللي وي ؛ نو د داسي چا لپاره ډېر افسوس دی چي دا عمل کوي او توبه نه ځني باسي او د دې بلاربېدو اثر به د قیامت په ورځ معلوم سي .

او د دې عِلمي نظر عبارت لاندي په حاشیه کي په تفصیل سره بیان سوی دی(۹) .

يخلقُ خلقٌ مِن ذلک الماء لا رأس له يُطالب فاعل ذلک بإتمام خلقه تعذيبًا له)، كذا في حاشية الطحطاوي على دُرّ المُختار ۱ ټوک ۴۵۲ مخ .

(۹) قال في دروس شيخ سعيد بن مُسفر : (السّؤال) ما حُكم العادة السّرية ؟ وما هي طُرُق التّخلّص منها ؟ (الجواب) : هذه العادة السرية اسمها في الشرع : نكاح اليد، وسُمّيت بالعادة السرية ؛ لتخفيفها ولإمضائها على الناس بسهولة، وإلا ؛ فإسمها : نكاح اليد، وقد ورد في الأثر لعن صاحبها، قال : (لعن الله ناكح يده) .

وجاء في الأثر أيضًا : (أنّ ناكح يده يبعث يوم القيامة ويده حُبلى منه)، أي : ما من حيوان منوي يخرج عن طريق الإستمناء باليد إلا ويده تحمل منه، ولكن آثار الحمل لا تظهر الآن، تظهر يوم القيامة إذا بُعث الإنسان وقام من قبره، وإذا به يجد يده مثل الجبل، لها ستون سنّة ؛ فمَنْ يحاسب في ذاك اليوم على الحفائظ وعلى الرّضاعات ؟! وكيف يخارج نفسه في ذلک اليوم - لا حول ولا قوة إلا بالله ؟! وما موقفه إذا جاء أهل الإيمان يأخذون كتبهم بأيمانهم، وإذا قالوا : خُذ كتابک وإذا بها مشغولة بشهوته والعياذ بالله، والله إنها سفاهة وسفالة وخسة ونذالة، أن تستعمل يدک في هذا الأمر .

إنّ الله عزّ وجلّ يقول وهو يصف عباد الرحمن : ﴿ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ . إِلا عَلَى أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ ﴾ [المؤمنون : ۵-۶]، أي : الأمة، الجارية التي تملكها ؛ لأنّ أحد الشّباب يقول : إلا ما ملكت أيماننا، بحسب أنّها يده اليمين، لا بل ﴿ مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ ﴾ [المؤمنون : ۶]، أي : الأمة، القينة التي يملكها الإنسان، وهي رقيقة عنده ؛ فيجوز له أن ينكحها ويتسرّى بها : ﴿ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ ﴾ ﴿ فَمَنِ ابْتَغَى وَرَاءَ ذَلِكَ ﴾ [المؤمنون : ۷]، إبتغى وراء الزوجة، أو ملک اليمين المتسرّي بها : ﴿ فَأُولَئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴾ [المؤمنون : ۷]، أي : المعتدون على حُرمات الله .

والنبيّ عليه الصلاة والسلام يقول : (يا معشر الشباب ! منِ استطاع منكم الباءة ؛ فليتزوّج ؛ فإنّه أغض للبصر وأحصن للفرج، ومنْ لم يستطع ؛ فعليه بالصّوم ؛ فإنه له وجاء)، وجاء أي : حاجز وحصن .

فالصّوم يقطع منك الشهوة، ولا تأتيك بإذن الله ! .

كيف تصوم ؟! تصوم الإثنين والخميس، وتصوم ثلاثة أيام من كلّ شهر، وتستعين بالله، وعليك أن تتقي الله عز وجل ! .

ثم إنّ هناك فتوى منْ هيئة كبار العلماء بإجماع الهيئة : أنها محرمة تحريمًا قطعيًا، وأنّهُ لا يجوز أبدًا أنْ يقع فيها المسلم بأيّ حال من الأحوال .

ثم إنّ هناك فتاوى طبية من منظمة الصحة العالمية، يقولون : إنّ مزاولة هذه العادة مضرّ بالجسد وبالعقل وبالنّفس، (أولا) تضعف الأنسجة الموجودة في عضو الإنسان ؛ مما يجعله غير قادر على مباشرة زوجته إذا تزوّج .

(ثانيا) تضعف الحيوانات المنوية ؛ لأنه يستهلك في الإستمناء باليد طاقة كبيرة من القوّة والشباب والحيوية، مما يجعله إذا تزوّج غير قادر على الإنجاب ؛ فلا يرمي إلا حيوانات منوية تموت قبل أن تصل إلى رحم المرأة فلا ينجب، ويعيش عقيما - والعياذ بالله .

(ثالثا) يقول العلماء والأطباء : إنّ الإنسان الّذي يزاول هذه العادة تشعره دائما بالإحباط وبالضمور، وتجعله دنيء الهمّة، خفيف القصد ؛ لأنه كلّما بدرت عنده هذه النزوة ؛ وجدَ زوجة قريبة، فقام على يده، يعني : امرأته يده - والعياذ بالله ؛ فيتحول من إنسان كريم إلى إنسان سافل هابط .

فاتق الله يا مسلم ! واستعصم به ! . ثم هناك وسائل: لا تسمع الغناء، ولا تقرأ القصص الخليعة الغرامية، ولا تنظر إلى الحرام، ولا تتابع الأفلام ؛ لأنّ هذه تُذكي فيك نار الشّهْوة وتشعله، وإذا اشتعلت نار الشّهْوة ؛ فما يبرّدها إلا خرُوج هذه الحيوانات المنوية عن طريق الحلال بالزّوجة، أو طريق الحرام إمّا بالزّنا أو بالإستمناء .

فلا يجوز لك يا مسلم ! أن تشعل هذه الشّهْوة، وإذا زادت عندك ؛ فعليك بالصّوم، فإنّ الصّوم وجاء، وأيضا من رحمة الله أنه إذا زادت عندك نسبة الحيوانات المنوية أنّ الله يصرفها لك بطريق الإحتلام، تنام وتخرج منك في النّوْم ؛ فلا يأتيك أيّ ضرر، وذلك منْ فضل الله تبارك وتعالى .

فعليك أن تعتصم بالله، وأن تتوب، وألا تقع في هذه المعصية الكبيرة - والعياذ بالله . إنتهى

وقال الشيخ سعيد في موضع آخر :

هذه العادة السّرية أنا أسميها : العادة الشيطانية، وهم يسمّونها : العادة السّرية لتلطيفها، وإلاّ فإسمها في الشّرع : نكاح اليد ؛ لأنّ الإنسان يزني بيده، وقد ورد في الحديث لعنته : (لعن الله ناكح يده)، وإنّ ناكح يده يوم القيامة يبعث ويده حبلى، وما من حيوانٍ منوي يخرجُ عن طريق الإستمناء باليد إلا وتحمل هذه اليد منه ؛ لكن متى تطلع آثار الحمل ؟ يوم القيامة ؛ كيف تبرئ نفسك يا أخي ! إذا أتيت يوم القيامة، ويدك

(۷) دأخروي سزاوو په هکله په يو قول کې نقل سوي دي : (چې موټ وهونکی به د قيامت په ورځ دا خوبنه ګڼي چې په مخکه ژوندی ننوځي او دا به وايي : افسوس ! افسوس ! کاشکې ما په دُنيا کې موټ نه وهلای ! او خپله ځواني مې نه وای برباد کړې !)[۱۰].

دا د موټ وهونکي هغه سزاوې دي چې الله تعالی په آخرت کې ورته تياري کړي دي او ټوله په حديثو، آثارو او اقوالو سره ثابتې دي ؛ بايد چې په دې عمل اخته کسانان له دې مبارکو خبرو څخه په بشپړه پند او عِبرت واخلي .

يادونه : الله تبارک وتعالی چې څرنګه پر موټ وهلو په آخرت کې ډول ډول عذابونه مُرتب کړي ول ؛ نو داسي په دې دُنيا کې يې هم ډول ډول عذابونه پر مُرتب کړي دي او هغه عذابونه ځيني ناروغياني دي او ځيني تاوانونه دي او هغه به اوس ټوله په راتلونکي عنوان کې بيان سي – په داسي ترتيب چې هر لوستونکی به په پوهيږي ؛ وَاللهُ وَلِيّ التَّوفيق، وبيده أزمّةُ التَّحقيق .

حبلى فيها ثمانمائة أو تسعمائة ولد، مصيبة يا أخي ! كيف هذا، هذه عادة خبيثة محرمة، والدّليل قول الله عزّ وجلّ : ﴿ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ . إِلَّا عَلَى أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ ﴾ فقط، أي : أمة عندك، ﴿فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ . فَمَنِ ابْتَغَى وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴾، أي : المعتدون المتجاوزون لأمر الله، لو كان نكاح اليد سائغا، لأباحه الله ﴿ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا ﴾ [مريم: ۶۴] . إنتهى

وقال الشّيخ سعيد في موضع آخر :

ملعون والتي تأتي يده يوم القيامة حبلى له، كُلّ حيوان منوي يخرج عن طريق الإستمناء باليد فيما يسمونه بالعادة السرية، وما هي عادة سرية، إنّما هي عادة شيطانية، ويسمّونها في الشّرع نكاح اليد، والعياذ بالله، ولكن لا يرى آثار هذا الحمل إلا يوم القيامة، وتصوّر ! أنّ شخصاً معه ستمائة ولد يوم القيامة يسحبهم بيده ؛ فهذه مُصيبة . إنتهى

دروس للشيخ سعيد بن مسفر ۷ توک، ۳۲ مخ، ۳۳ توک، ۲۷ مخ، ۸۹ توک، ۲۶ مخ او تر دې مې بل په هيڅ يو کتاب کې دومره ښايسته بيان نه دئ پيدا کړی ! چې د موټ وهنې په باب دې يې دومره ښه اثري بيان کړی وي، لکه شيخ سعيد بن مسفر صاحب چې په خپل دې کتاب کې کړی دی او ما هم د الله ربّ العزت په توفيق سره دا بيان ټوله په دې کتاب کې په حاشيو کې ذکر کړی چې په عربي لوستونکي ګټه ترې واخلي ؛ وَاللهُ المُوفّقُ وَالمُعينُ .

[۱۰] د دې قول مفهوم مې په تفسير السّمعاني کې ليدلی دی ! ۳ توک، ۴۶۴ مخ .

د موټ وهلو تاوانونه

۱. لوی څښتن تبارک وتعالی په ناراضه کیږي؛ ځکه دا غټه گناه ده.
۲. د رحمت فرېشتې لیرې کوي.
۳. د عبادتو خوند او برکت ختموي.
۴. د جریان ناروغي پیدا کوي.
۵. د ملا درد پیدا کوي.
۶. دماغ او اعصابي رگونه کمزوري کوي.
۷. بدن کمزوری کوي چې له امله یې نامردي او کهالي پیدا کیږي، وینه کمیږي او په منیو کې دانې (حیوانات منویه) کوچني کیږي.
او د منیو دانې چې کله ډیرې کوچنۍ سي، یا خالي سي؛ نو چې کله د ښځې په بچه دانۍ کې ولوېږي د بچي د تاوان خطره ور سره ده. یا دا چې بچی بې ځایه سي او مړ سي.
۸. په ډېر موټ وهلو سره د زړه دوره هم پیدا کیږي او په زړه کې ډول ډول فکرونه او وسوسې پیدا کوي.
۹. په معده کې له خوراک مخکې، یا وروسته ړغ وغ پیدا کوي او بوج ورباندې راولي.
۱۰. د سترگو نظر کمزوری کوي.
۱۱. بې غیرتیا پیدا کوي، یعني: انسان بې غیرته گرځوي؛ ځکه له دې ځخه مردانه قوت ختمیږي.
۱۲. د کار، یا یو عبادت کولو اراده کمزورې کوي.
۱۳. د بدن غوړ کې وچوي کوم چې په هغه سره د بدن پرورش کیږي.
۱۴. په دیني کارونو کې د شرم ماده پیدا کوي، د مثال په توگه: کله چې موټ وهونکی په یو مجلس کې کښیني، حال دا چې ده ته د خبرو کولو اجازه هم وسي او د ده خبرې کول په هغه مجلس کې لازمي وي؛ نو دی به په داسې د

ښېگڼو او خیر خواهي په ځایونو کې شرمیږي او سره له دې چې شرم کول په داسې موارد و کې ښه نه دي، بلکې دا یو غټ تاوان دی .
۱۵. د زړه اندېښنې او غمونه زیاتوي .
۱۶. په ډېرو کولو سره د ځایو درد پیدا کیږي .
۱۷. پر مغ گرمکي او داڼې پیدا کوي او توروي یې، بې نوره کوي یې .
۱۸. زړورتیا او دلاورتیا ختموي .
۱۹. په ډېرو کولو سره د مني د و تلو خوند او لذت ختمیږي .
۲۰. د سر درد پیدا کوي .
۲۱. دا وربدلو قوت کمزوری کوي .
۲۲. د خولې بدبويي پیدا کوي .
۲۳. د زنا، لواطت او مساحقت غوندې بدفعلیو ته شوق پیدا کوي او مینه یې زیاتوي چې تولې کبیره (غټې) گناوې دي .
۲۴. تناسلي اندام کوږوالي ته مایلوي .
۲۵. د تناسلي اندام رگونه پړسوي .
۲۶. له حلالې نکاح او دیني زده کړې څخه بې رغبتي پیدا کوي .
۲۷. رعشه (یعني : رېږدېدل) پیدا کوي، د مثال په توگه موټې به په وخت د بېرې او جگړې کې رېږدي، لاسونه به یې کپیږي او زړه بې درېی کوي چې په طبي لحاظ سره ودې ته (خفقان القلب) ویل کیږي .
۲۸. په ډېر وهلو سره د انسان عمر لنډیږي ؛ ځکه جوهري مواد چې کم سي ؛ نو انسان بوډا سي او کله چې بوډا سي ؛ نو عمر یې د زاوال په لوري روان سي .
۲۹. په ډېرو کولو سره د مغ نور او ځلا ختمیږي او د مغ ژړوالی، یا توروالی زیاتیږي او دا هم یو تاوان دی .
۳۰. د وېښتیانو ټینگوالی کمزوری کوي ؛ په ځانگړې توگه د بانوگانو، وریځي او د ږیرې د وېښتیانو ختلو لامل جوړیږي چې په آسانې سره به خیږي، که داوداسه په دوران کې وي، یا داسې په بل دوران او کار کې وي ؛ نو وېښتیان

به يې سُست وي او په آسانۍ سره به خيږي .
۳۱. د تيانو او ځنګنو درد پيدا کوي .
۳۲. په ډېرو کولو سره مني په وينه بدلوي .
۳۳. عقل، ذهن او د حافظې قوت کمزوری کوي .
۳۴. په ډېرو کولو سره موتکې ته د سوزاک ناروغي پيدا کيږي چې د بولو وتلو پر مهال يې تناسلي کانال سوخت کوي، يا ځکه ځکه بولي يې بهيږي، يا بې له ارادې او اختياره بولي ځني بهيږي او يا د دې برعکس بولي يې بندي سي چې (حبس البول) ناروغي ورته وايي .
۳۵. د بې همتۍ لامل ګرځي، يعني : انسان به بې همته وي او له ژونده ځخه به يې زړه تور وي او ژوند ټېرول به خوند نه ورکوي .
۳۶. لوړه زياتوي .
۳۷. ځيګر کمزوری کوي .
۳۸. د سُرعت انزال او احتلام ناروغي پيدا کوي .
۳۹. په ډېرو کولو سره انسان بلوله، يا لېونی ګرځي .
۴۰. په ډېرو کولو سره د سِل ناروغي، يعني : زړه تبه پيدا کيږي .
۴۱. او په ډېرو کولو سره يې انسان ته مرګ ناڅاپه راځي .
دا هغه ټول ټول تاوانونه او ناروغياني دي چې الله ﷻ د موتې وهونکو لپاره دنياوي سزاوي ګرځولي دي او داخروي ذکر خو په مخکنيو عنوانو کي تېر سو چې کله دوی د قيامت په ورځ راپورته سي ؛ نو لاسونه به يې بلارب وي او دا تاوانونه ما د الله تعالی لايزال ذات په فضل سره له معقولاتو او منقولاتو ځخه راټول کړله ! د دې لپاره چې ځوان، يا هغه ښځه چې په دې بدفعلي اخته وي کله دا وپېژني ؛ نو زه اُميد لرم ! چې په بشپړه به له موتې وهلو ځخه خپل ځان وژغوري او خپله ځواني به په خپل لاس برباد نه کړي او د داروان وخت لپاره به په اخلاص توبه ځني وباسي ؛ والله المُوفِّقُ والمُعينُ، وبه أستعينُ ! .

فایده : الله تعالی دا تاوانونه د موټ وهونکو لپاره عبرتونه ګرځولي دي ؛ ځکه چې خپلې ځوانیانې له دې خبیث فِعل څخه راوګرځوي او په بشپړېې ځنې وساتي او د داغه حکمتونو له کبله الله ﷻ هم موټ وهنه ناروا کړې ده . الهي دغه مذکوره خبرې د ځوانانو لپاره د نېکمرغۍ لامل وګرځوې ! آمین، یا إلهُ العالمین.

یادونه : انسان چې موټ وهي ؛ نو یو سبب ورته مُهیا سي، بس د هغه له کبله موټ ووهي او د موټ وهلو بلابېل سببونه دي او هغه به ټوله په څلورمه برخه کې راسي چې هغه د لواطت په اړوند برخه ده، که یې ګورئ ؟! نو هلته یې پلټنه وکړئ ! او بس یې د لته مکررولو ته اړتیا نسته .
او که څوک یې له سببونو څخه خپل ځان وژغوري ؛ نو هغه به الله تعالی له دغو مذکوره ټولو تاوانونو څخه وژغوري ؛ دا د تجربې خبره ده .

د موټ وهنې پرېښودلو په هکله یادونه : د موټ پرېښودلو لپاره ډېرې مجربې نسخې سته کومې چې د څلورمې برخې په پای کې به ذِکر سي او هغه د شهوت قابو کولو لپاره هم ډېرې مجربې دي ؛ نو هلته یې وګوره ! . او پوه سه ! په دې چې هره هغه نسخه چې د یوې ناروغۍ د روغتیا . یا د یوې ګناه د دفعې لپاره استعمالېږي ؛ نو هغه هره یوه بس د هغې درملنه بلل کېږي او کومې نسخې چې د موټ پرېښودلو په هکله په څلورمه برخه کې ذکر کېږي ؛ هغه د موټ وهلو علاجونه دي آه ! اَللّٰهمّ احفظني مِن نکاح الید یا الله ! یا أحدُ ! یا فردُ ! یا صمدُ ! .

ایا موټ وهنه یو مهال روایښت لري ؟

دا پوښتنه د موټ وهنې له مهمو بحثو سره تړاو لري او ډېر خلک د دې عنوان لوستل غواړي او ځان وربانديې پوهول غواړي .
که وواېو : چې سپېڅلي شریعت د هرې سختۍ لپاره لاره ښودلې ده ! عجبه به نه وي ؛ خو دا موضوع چې موټ وهنه کله روایښت لري ؟ دې ته هم سپېڅلي شریعت لاره ښودلې ده .

د حنفي فقهي زياتره عُلماء كرام پر دې مُتفق دي چې كله يو انسان يوې سختې گناه ته، لكه : زنا، يا لواطت ته مجبوره سي ؛ نو د ده لپاره دغه مهال د موټ وهل واجب دي، لكه څرنگه چې قاضي ابن عابدين رَحِمَهُ اللَّهُ عَلَيْه پر دې خبرې تصريح كړې ده[۱۱] .

او همدا ډول علامه ابن عابدين رَحِمَهُ اللَّهُ عَلَيْه او ځينو نورو فقهاؤ نورې مسئلې هم بياني كړي دي چې د هغو او داسې د څو نورو گټورو بحثونو نتيجې به اوس تولې په راتلونكي سرليک كي بياني سي ؛ بالله التّوفيق، وبيده أزمّة التّحقيق .

❁❁❁

[۱۱] (قولهُ : ولَوْ خافَ الزّنى إلخ) الظّاهِرُ أنّهُ غيرُ قيدٍ بل لو تعيّنَ الخَلاصُ من الزّنى بِهِ وَجَبَ ؛ لأنّهُ أخفُّ، وَعِبارَةُ الفَتْحِ فإنْ غلبَتْهُ الشّهْوَةُ ففعلَ إرادَةَ تسكينِها بِهِ ، فالرّجاءُ أنْ لا يُعاقَبَ اهـ ! . حاشية إبن عابدين، كتاب الصّوم، باب : ما يُفسد الصّوم وما لا يُفسده، مطلب في حُكم الإستمناء بالكفّ .

(په مکمله توګه)

د موټ وهنې د مسئلو او پاتې نورو موضوعګانو مهمې نتيجې

د موټ وهنې په هکله چې کومې موضوعګانې، يا مسئلې، يا داسې نورې خبرې سوې دي او په مختلفو کتابو، رسالو، ورځپاڼو، مجلو، اسلامي انټرنيټي وېب پاڼو، اونيزو او مقالو کې سره پاشل سوي دي او زما څخه يې په دې کتاب کې يادونه پاتې سوې وې، که يې زه دلته راوړم؛ نو کتاب به ډېر اوږد سي او د مقصد له دايرې څخه به ووځي او پر لوستونکو به بوج سي؛ مګر ما له هغو ټولو څخه داسې نتيجې راوايستلې چې هغه ټوله دلته په څو خبرو کې حل سوي دي او هر لوستونکى کولاى سي چې په پام کې يې ونيسي او د ضرورت پر مهال خپله ګټه ترې واخلي او هغه ټولې په لاندې ترتيب سره دي:

أ. يو انسان چې کله زنا، يا لواطت ته مجبوره سي؛ نو دا ورته روا ده چې موټ ووهي او له دې سختې ګناه څخه – چې زنا، يا لواطت دى خپل ځان خلاص کړي؛ ځکه فقهاؤ دا قاعده ايښې ده چې وايي: "يَرْتَكِبُ أَخَفَّ الضَّرَرَيْنِ لِاتِّقَاءِ أَشَدِّهِمَا"، يعني: سپک د ضررې شيانو عملي کيږي چې له سخته يې ژغورنه راځي؛ نو زنا، يا لواطت تر موټ وهلو په بدوالي کې سخته ګناه ده. دغه حالت موټ وهل روا کيږي او له دې حالته ماسوا موټ وهل ناروا دي.

ب. او انسان چې موټ کله ووهي؛ نو دستي دې غسل وکړي او غسل په هر حال، يعني: د رواوالي او ناروا والي دواړو حالتونو کې ښه دى؛ ځکه دا يو ځانګړې ادب دى او بل ارخ ته فرض هم دى؛ ځکه دا غُسل کول له جنابته دي آه!.

يادونه : ما د موټ د رواوالي په حالت کي څو آداب بنودلي دي ؛ د تفصيل لپاره زما رسالې (ضياء المقصد في ذمّ الإستمناء باليد) ته مراجعه وکړه ! .

ج. بې له عذره موټ وهل چي د زنا، يا لواطت خطره هم نه وي ؛ نو مکروه دي او د ځينو په نېز حرام دي چي په غټو گناوو کي داخلېږي او د عُذر په خاطر وهل جايز دي، بلکي د علامه ابن عابدين او داسي نورو فقهاوو په نېز واجب دي چي ځيني د ثواب اُميد ورته کوي ؛ ځکه واجب عمل ترسره کول په اتّفاق سره د ثوابِ موجب گرځي، يعني : ثواب يې په آخرت کي واجب دي .

د. د خپلي ښځي، يا مينځي په لاس موټ وهل پروا نه لري چي د دوی رضا وي او که رضا يې نه وي ؛ نو بيا مکروه دي او د بل په لاس موټ وهل، يا په دېواله، يا يو غوږ، يا غوښو، يا بل داسي شی کي ته ايستل او ځان انزالول نارواد دي، که څه هم د روايښت حالت يې وي .

ه. که يو انسان په روژه کي موټ ووهي – خوا که فرضي روژه وي، يا نفلي ؛ نو روژه يې ماته سوه او د دې روژې قضا به راوړي، هو ! کفاره ورباندي نسته .

و. د اعتکاف په دوران کي موټ وهل اعتکاف فاسدوي او که بې موټه مني راووځي، يعني : صرف په فکر، يا د کتني، يا د احتلام په صُورت کي راووځي ؛ نو اعتکاف نه فاسديږي .

ز. د حج، يا عمرې په دوران کي موټ وهل حج، يا عمره نه فاسدوي، هو ! يو دَم، يعني : يو پسه خيراتول ورباندي واجبيږي چي خيرات يې کړي ؛ ځکه د دې انسان غاړي په خلاصيږي، يعني : د موټ وهني گناه يې رژيږي .

ح. او کوم انسان چي بې له عذره موټ وهي ؛ نو د وخت قاضي، يا امير، يا هسي يو مشر چي واک ورباندي لري تعزير (سزا) ورکولای سي او هغه سزا به داسي وي چي زخم، يا مرگ ژوبله به نه وي ورسره او که داسي وي چي صرف بېره او دباو ورباندي واچوي او له موټ وهلو يې وېږوي ؛ نو هم کافي

ده، لکه څرنګه چې د زیاترو علماؤ دغه رأیه ده[۱۲].

ط. د موټ وهنې غټ لاملونه دا دي : چې انسان سروز اوري، یا عشقي کیسې لولي، یا لوڅ پوڅ تصویرونه او فلمونه ګوري او یا لغړزني، یا نجلۍ ته په تېزۍ سره ګوري ؛ ځکه دا د شهوت اور بلوي چې بیا د هغه مړ کېدل او خاموش‌ېدل نه راځي ؛ مګر د شهوت داوبو (منیو) په وتلو سره او کله چې دا مني د موټ، یا زنا، یا لواطت له لارې ووځي ؛ نو دغه مهال د شهوت اور سوړ او زړه یخ سي.

ي. د پوهانو نظریه ده : څوک چې ډېر مجبوره نه سي او د زنا، یا لواطت پېره پر ځان وه نه وریني ؛ نو له موټ وهنې څخه دې په بشپړ پرهېز کوي. الله تعالی دې مو شهوتونه په خپل ځای د حلالو کې استعمال کړي ؛ آمین.

دا هغه نتیجې وې چې د موټ وهنې تولې ګټور بحثونه، ښې مسئلې او مهمې خبرې پکې حل سوي دي او شمېرې ئې لسو ته رسېږي ؛ والحمد لله تعالیٰ.

اوس به په کتاب کې د دریمه برخه پیل سي، چې د زنا د موضوع په هکله ده ؛ بالله التّوفیق، وبیده أزمّة التّحقیق.

یوه مهمه (ځانګړې) یادونه : ځیني داسې نور بحثونه هم سته چې تر موټ وهنې تړاو لري، لکه : د موټ د روأیښت پر مهال آداب، د موټ وهنې د ناروا والي حکمتونه، د عبرت مختلفې کیسې او داسې نور ؛ نو د دې ضرورت په دې کتاب کې نسته، بیا هم که څوک یې مطالعه کول غواړي ؛ نو زما دغه کتاب (ضِیاء المقصد في ذمّ الإستمناء بالید) ته دې مراجعه وکړي ؛ په هغه کې د تېرو مسئلو په بشپړ تفصیل هم تر ذهنه کولای سي کومې چې اوس په نتیجو کې بیاني سوې او هغه مې خالص د موټ وهنې په باره کې جوړ کړی دی.

د دویمې برخې پای

---

[۱۲] حاشیة إبن عابدین، تېره حواله، الموسوعة الفقهیة، شرعي مصطلح (إستمناء) او څو نور.

دريمه برخه

زنا څه ته وايي؟

زنا په لغت کي فاحش او بد کار ته ويل کيږي او په اصطلاح کي ودې ته وايي چي: انسان خپل تناسلي اندام په ناروا فرج کي استعمال کړي، يعني: انسان له يوې پردې ښځي سره کوروالی وکړي؛ نو ودې ته د عامو فقهاوو په نيز زنا وايي؛ د تفصيل لپاره لاندي حاشيه وګوره![۱۳] .

په عربي کي (الزِّنا)، يا (فاحشة)، په اُردو او فارسي کي هم (زنا) او په انګريزي کي (Adultery)، يعني: اډلټري ورته وايي.

---

[۱۳] قال مؤلفوا الكتاب الموسوعة الفقهية من المذاهب الأربعة:
الزِّنَى: الْفُجُورُ.
وَهَذِهِ لُغَةُ أَهْلِ الْحِجَازِ، وَبَنُو تَمِيمٍ يَقُولُونَ: زَنَى زِنَاءً، وَيُقَالُ: زَانَى مُزَانَاةً، وَزِنَاءً بِمَعْنَاهُ.
وَشَرْعًا: عَرَّفَهُ الْحَنَفِيَّةُ بِتَعْرِيفَيْنِ: أَعَمُّ، وَأَخَصُّ، فَالأَعَمُّ: يَشْمَل مَا يُوجِبُ الْحَدَّ وَمَا لاَ يُوجِبُهُ، وَهُوَ وَطْءُ الرَّجُل الْمَرْأَةَ فِي الْقُبُل فِي غَيْرِ الْمِلْكِ وَشُبْهَتِهِ. قَال الْكَمَال بْنُ الْهُمَامِ: وَلاَ شَكَّ فِي أَنَّهُ تَعْرِيفٌ لِلزِّنَى فِي اللُّغَةِ وَالشَّرْعِ، فَإِنَّ الشَّرْعَ لَمْ يَخُصَّ اسْمَ الزِّنَى بِمَا يُوجِبُ الْحَدَّ مِنْهُ بَل هُوَ أَعَمُّ. وَالْمُوجِبُ لِلْحَدِّ مِنْهُ بَعْضُ أَنْوَاعِهِ. وَلِذَا قَال النَّبِيُّ ﷺ: (إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ عَلَى ابْنِ آدَمَ حَظَّهُ مِنَ الزِّنَا أَدْرَكَ ذَلِكَ لاَ مَحَالَةَ، فَزِنَا الْعَيْنِ النَّظَرُ ...)، الْحَدِيثُ. وَلَوْ وَطِئَ رَجُلٌ جَارِيَةَ ابْنِهِ لاَ يُحَدُّ لِلزِّنَا، وَلاَ يُحَدُّ قَاذِفُهُ بِالزِّنَا، فَدَل عَلَى أَنَّ فِعْلَهُ زِنًا وَإِنْ كَانَ لاَ يُحَدُّ بِهِ.
وَالْمَعْنَى الشَّرْعِيُّ الأَخَصُّ لِلزِّنَى: هُوَ مَا يُوجِبُ الْحَدَّ، وَهُوَ "وَطْءُ مُكَلَّفٍ طَائِعٍ مُشْتَهَاةً حَالاً أَوْ مَاضِيًا فِي قُبُلٍ خَالٍ مِنْ مِلْكِهِ وَشُبْهَتِهِ فِي دَارِ الإِسْلاَمِ، أَوْ تَمْكِينُهُ مِنْ ذَلِكَ، أَوْ تَمْكِينُهَا". وَعَرَّفَهُ الْمَالِكِيَّةُ: بِأَنَّهُ وَطْءُ مُكَلَّفٍ مُسْلِمٍ فَرْجَ آدَمِيٍّ لاَ مِلْكَ لَهُ فِيهِ بِلاَ شُبْهَةٍ تَعَمُّدًا، وَهُوَ عِنْدَ الشَّافِعِيَّةِ: إِيلاَجُ حَشَفَةٍ أَوْ قَدْرِهَا فِي فَرْجٍ مُحَرَّمٍ لِعَيْنِهِ مُشْتَهًى طَبْعًا بِلاَ شُبْهَةٍ. وَعَرَّفَهُ الْحَنَابِلَةُ: بِأَنَّهُ فِعْل الْفَاحِشَةِ فِي قُبُلٍ أَوْ فِي دُبُرٍ.
وقال في موضع آخر: الزِّنَى فِي اللُّغَةِ: الْفُجُورُ. يُقَال: زَنَى يَزْنِي زِنًى وَزِنَاءً بِكَسْرِهِمَا: إِذَا فَجَرَ.
وَاصْطِلاَحًا: إِيلاَجُ حَشَفَةٍ أَوْ قَدْرِهَا فِي فَرْجٍ مُحَرَّمٍ لِعَيْنِهِ مُشْتَهًى طَبْعًا بِلاَ شُبْهَةٍ. انتهى
الموسوعة الفقهية الكويتية ۲۴ توک، ۲۵۱ مخ.

زنا څنګه پیل سوه؟

ابن جریر، ابن المُنذر، ابن أبي حاتم او بیهقي رَحِمَهُمُ اللهُ د حضرت ابن عباس رضي الله عنه
په حواله نقل کړي دي چي هغه یوپلا دا آیت ولوستئ: ﴿ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ
ٱلْجَٰهِلِيَّةِ ٱلْأُولَىٰ ﴾[۱۴].

او دا یې وفرمایل: چي د (حضرت) نوح عَلَيْهِ السَّلَامُ او (حضرت) ادریس عَلَيْهِ السَّلَامُ په مینځ کي د زرو کالو فاصله وه؛ نو په دې مینځ کي د (حضرت) آدم عَلَيْهِ السَّلَامُ له اولادې دي ښځه دوې ډلې پاتي سوې چي یوه ډله یې په اواره مځکه کي اوسېدله او بله ډله یې په غرونو [او شګلنه] مځکه کي اوسېدله او د اواري مځکي نارینه ډېر بدشکله ول اوښځي یې ښایستې وې او د غرونو [او شګلني مځکي] والاؤ نارینه ډېر ښایسته ول او ښځي یې بدشکله وې؛ نو هغه مهال ابلیس (لعین) د اواري مځکي د اوسېدونکو یو سړي ته د ښایسته زلمي په بڼه کي راغی او د هغه غلام جوړ سو، له هغه سره به اوسېدی او خدمت به یې کوی؛ نو بیا ابلیس (لعین) د چارپایانو په څېر یو لرګی جوړ کړی او هغه داسي آواز کاوه چي دا ډول آواز خلکو له دې څخه وړاندي هیڅ کله نه وو اورېدلی؛ نو دغه خلکو په خپل مینځ کي مشوره وکړل چي په کال کي یوه د خوښۍ ورځ جوړه کړي او دوی پکي راټول سي، بیا نارینه وو وښځو ته د ځان ورښکاره کولو په موخه خپل ځانونه ښایسته کول چي په مینه سره یوځای سي او کله چي سره یوځای سول؛ نو د غرو له اسېدونکو څخه یو کس په دوی کي ناڅاپه ولوېدی او هغه کس چي د دوی ښایست یې ولیدی؛ دستي یې د غرو اوسېدونکو ته خبر ورساوه چي هله ژر راسئ! هلته خو ډېري ښایستې ښځي دي، کله چي یې دا خبره واورېدله؛ نو دستي له غرو څخه راښوه سول او ښځو ته د میلمستیا په پلمه راغلل، بیا په دغه ډول یې له ښځو سره زناوي پیل کړې. او داغه راز الله

---

[۱۴] د الأحزاب سورت، ۳۳ آیت.

تعالی ارشاد فرمایلی دی: ﴿ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ ٱلْجَٰهِلِيَّةِ ٱلْأُولَىٰ ﴾.

ژباړه: او مه څرګندوئ (اې ښځو!) خپل ښایست (پردیو سړیو ته) په ډول د اظهار (او ښایست) د جاهلیت (د ښځو) لومړنیو[۱۵].

یعني: اې ښځو تاسي خپل ښایست پردیو سړیو ته مه ښکاره کوئ! لکه څرنګه چي د جاهلیت په زمانه کي ښځو وپردیو ته ځانونه په ښایست کي ښکاره کول.

دا د زنا پیل وو چي حضرت عبد الله بن عبّاس ﷺ د دې آیت شریف په تفسیر کي بیان کړی دی او حواله یې په حاشیه کي لاندي وګوره!.

په لنډه توګه د زنا بدوالی

الله تبارک وتعالی فرمایي: ﴿وَلَا تَقْرَبُوا۟ ٱلزِّنَىٰٓ إِنَّهُۥ كَانَ فَٰحِشَةً وَسَآءَ

---

[۱۵] دغه اثر جلال الدین سیوطي صاحب په خپل کتاب الوسائل في معرفة الأوائل ۵۴ - ۵۵ مخونو کي نقل کړی دی په حواله د ابن جریر، ابن مُنذر، ابن أبي حاتم او بیهقي. او د بیهقي عبارت په لاندي ډول دی:

حَدَّثَنَا أَبُو عَبْدِ اللهِ الْحَافِظُ، ثنا عَلِيُّ بْنُ حَمْشَاذَ، ثنا هِشَامُ بْنُ عَلِيٍّ السَّدُوسِيُّ، ثنا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ، ثنا دَاوُدُ بْنُ أَبِي الْفُرَاتِ، ثنا عَلِيُّ بْنُ أَحْمَرَ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، أَنَّهُ تَلَا هَذِهِ الْآيَةَ: ﴿ ولا تبرجن تبرج الجاهليَّة الأولى ﴾. قَالَ: " كَانَتْ فِيمَا بَيْنَ نُوحٍ وَإِدْرِيسَ أَلْفُ سَنَةٍ، وَإِنَّ بَطْنَيْنِ مِنْ وَلَدِ آدَمَ كَانَ أَحَدُهُمَا يَسْكُنُ السَّهْلَ وَالْآخَرُ الْجَبَلَ، وَكَانَ رِجَالُ الْجَبَلِ صِبَاحًا وَفِي النِّسَاءِ دَمَامَةٌ، وَكَانَتْ نِسَاءُ السَّهْلِ صِبَاحًا وَفِي الرِّجَالِ دَمَامَةٌ، وَإِنَّ إِبْلِيسَ أَتَى رَجُلًا مِنْ أَهْلِ السَّهْلِ فِي صُورَةِ غُلَامٍ دَعَاهُ فَجَاءَ فِيهِ صَوْتٌ لَمْ يَسْمَعِ النَّاسُ مِثْلَهُ، فَاتَّخَذُوا عِيدًا يَجْتَمِعُونَ إِلَيْهِ فِي السَّنَةِ، وَإِنَّ رَجُلًا مِنْ أَهْلِ الْجَبَلِ هَجَمَ عَلَيْهِمْ وَهُمْ فِي عِيدِهِمْ فَرَأَى النِّسَاءَ وَصَبَاحَتَهُنَّ، فَأَتَى أَصْحَابَهُ فَأَخْبَرَهُمْ بِذَلِكَ، فَتَحَوَّلُوا إِلَيْهِنَّ وَنَزَلُوا مَعَهُنَّ، فَظَهَرَتِ الْفَاحِشَةُ فِيهِنَّ، فَذَلِكَ قَوْلُ اللهِ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿ ولا تبرجن تبرج الجاهليَّة الأولى ﴾ ". انتهى

شعب الإيمان، السَّابِعُ وَالثَّلَاثُونَ مِنْ شُعَبِ الْإِيمَانِ، وَهُوَ بَابٌ: فِي تَحْرِيمِ الْفُرُوجِ، وما يجب من التعفف عنها، حديث شمیره (۵۰۶۸).

او دا ډول په تفسیر الجلالین کي هم دا تفصیل سته، وګوره ۲ ټوک ۳۵۴ مخ، ۱۲ حاشیه آه!.

سَبِيلًا ﴿٣٢﴾[۱۶] .

ژباړه : او مه نږدې کېږئ ! تاسي (اې زما بندګانو !) زنا ته ځکه چې زنا ډېره بده ده (عقلا او نقلا) او بده ده دغه زنا له جهته د چلند هم (چي فتنه تري پيدا کيږي) .

(۱) او له حضرت أبو هُريره ﷺ څخه روايت دی چي : رسول الله ﷺ وفرمايل : (مؤمن بنده چي کله زنا کوي ؛ نو ايمان ځني ووځي او پر سر يې داسي ودريږي، لکه سايوان، کله چي له زنا څخه فارغه سي ؛ نو ايمان بېرته ورته راسي)[۱۷] .

(۲) او په بل حديث شريف کي نقل سوي دي : چي رسول الله ﷺ وفرمايل : (ايمان يو کميس دی او په هغه چايې الله [ﷻ] اغوندي چي خوښه يې سي ؛ نو کله چي بنده زنا کوي الله دا کميس ځني وکاږي، بيا چي کله توبه وباسي ؛ نو بېرته دا دايمان کميس په واغوندي)[۱۸] .

(۳) او داسي په دوو نورو مبارکو حديثو کي نقل سوي دي چي : ايمان د زنا په حالت کي له مومن څخه وځي او ځني جلا کيږي او تر هغو پوري به دا بنده بې

---

[۱۶] سورت بني اسرائيل چي په عربي کي په (سورة الإسراء) سره شُهرت لري، ۳۲ آيت .

[۱۷] دا حديث امام حاکم په المُستدرک ۱ توک، ۷۲ مخ کي روايت کړی دی، حديث شمېره (۵۶)، عبارت يې په لاندي ډول دی: (إذا زنى العبد ، خرج منه الإيمان، وكان كالظّلة، فإذا إنقلع منها ، رجع إليه الإيمان) .

هذا حديث صحيح على شرط الشّيخين ، فقد إحتجا برواته، وله شاهد على شرط مسلم .

تعليق الذهبي في التّلخيص : على شرطهما. إنتهى

[۱۸] دا حديث بيهقي په شُعب الإيمان کي روايت کړی دی، عبارت يې په لاندي ډول دی: (إنَّ الإيمانَ سِرْبَالٌ يُسَرْبِلُهُ اللهُ مَنْ يَشَاءُ، فَإِذَا زَنَى الْعَبْدُ ، نُزِعَ مِنْهُ سِرْبَالُ الإِيمَانِ، فَإِنْ تَابَ ، رُدَّ عَلَيْهِ) .

شُعب الإيمان، حديث شمېره (۴۹۸۱) .

ایمانه وي تر څو الله تعالی ته توبه باسي[۱۹].

(۴) او په بل روایت کې نقل سوي دي چې نبي کریم ﷺ فرمایي: (زنا کول فقر پیدا کوي)[۲۰]. یعني: د فقر سبب ګرځي.

(۵) او په یو جامع روایت کې له حضرت حُذیفة بن الیمان رضي الله عنه څخه نقل سوي دي چې: رسول الله ﷺ وفرمایل: (اې مُسلمانانو! له زنا څخه ځانونه وژغورئ؛ ځکه په دې کې شپږ خویونه دي چې درې خویونه یې په دُنیا کې دي او درې یې په آخرت کې دي، کوم چې په دُنیا کې دي هغه: یو دا چې دانسان د مخ رُعب ختموي، عُمر لنډوي او د فقر همېشتوب پیدا کوي او کوم چې په آخرت کې دي هغه: یو له دغه انسانه بیاالله جل جلاله ناراضه وي او سخت حِساب به ورسره وکړي او په دوږخ کې به همېشتوب ورکړي)[۲۱].

(۶) او په یو اثر کې نقل سوي دي چې: الله جل جلاله موسی علیه السلام ته وفرمایل: (اې مُوسی! زنا او غلا چې وه نه کړې؛ ځکه بیا به زه ستا څخه خپل دیدار پټ کړم!)[۲۲].

---

[۱۹] هغه دوه حدیثونه هم بیهقي روایت کړي دي، د حدیثو شمېرې یې دا دي: (۴۹۸۲) او (۴۹۸۳).

[۲۰] حدیث علامه مُتقي هندي په کنز العُمّال کې نقل کړی دی، د حدیث شمېره او عبارت یې په لاندې ډول دی:

۱۷ - ۱۳۰: الزِّنا یُورِث الفقر. "هب، عد، ک في تاریخه، والقُضاعي عن ابن عمر". إنتهی

[۲۱] حدیث ذهبي په الکبائر ۵۸ مخ کې او سیوطي په اللآلئ المصنوعة کې نقل کړی دی، داسې ابو نُعیم په الحلیة کې او بیهقي په شُعب الإیمان کې روایت کړی دی او عبارت د حدیث په لاندې ډول دی:

(یا معشَرَ المُسلمینَ! إیّاکُم والزِّنا، فإنّ فیه سِتَّ خِصالٍ، ثلاثٌ في الدُّنیا، وثلاثٌ في الآخرةِ، فأمّا الّتي في الدُّنیا: فذهابُ البَهاءِ، ودوامُ الفقرِ، وقِصَرُ العُمُرِ، وأمّا الّتي في الآخرةِ: سَخَطُ اللهِ، وسُوءُ الحِسابِ، والخُلودُ في النّارِ)، إنتهی.

[۲۲] دغه اثر حافظ ذهبي په الکبائر ۵۷ - ۵۸ مخونو کې نقل کړی دی او عبارت یې په لاندې ډول دی:

وفي العشر الآیات التي کتبها الله لموسی علیه السلام: ولا تسرق ولا تزن، فأحجب عنک وجهي! فإذا کان الخطاب لنبیه موسی علیه السلام، فکیف بغیره؟. إنتهی

ای کتونکې ! ای ځوانه ! چې الله ﷻ خپل ګران پیغمبر حضرت مُوسی عَلَیْهِ السَّلَام ته دا خطاب کړی چې : زنا مه کوه ! او غلا مه کوه ! نو نورو بندګانو ته خو یې بیخي دا خطاب فرمایلی دی چې : زناوې مه کوئ ! او غلاوې مه کوئ ! او افسوس افسوس دی هغو خلکو ته چې زناوې کوي او غلاوې کوي ؛ ځکه سبا په ورځ د قیامت به یې الله ﷻ له خپل مبارک دیدار څخه محرومه کړي او سخت عذابونه به ور کړي .

لومړی یادونه : زنا ډېر ډولونه لري، لکه د سترګو زنا بدنظري ده ؛ د غوږونو زنا بد او ناروا خبرو ته غوږ نیول دي ؛ د ژبې زنا بدي خبرې کول دي ؛ د لاسونو زنا د پردۍ ښځې نیول دي ؛ د پښو زنا وهغې ته ورتلل دي او د فرج زنا د زنا کول دي[۲۲].

لو دا ډول دغه اثر قدسي هم دی، یعني : د الله تعالی خبرې یکې دي او أبي اللیث سمرقندي حنفي په خپل تفسیر ۱ توک، ۵۶۳ مخ کې او سُیوطي په خپل تفسیر الدرّ المنثور ۱ توک، ۵۴۹ مخ کې په مکمله توګه نقل کړی دی او ویلي یې دي چې : أبو الشیخ [په ثواب الأعمال کې] او بیهقي په شُعب الإیمان کې روایت کړی دی او عبارت د بیهقي په لاندې ډول دی :

عَنْ أبِي حَرْزَةَ قَالَ : (إنَّ الْعَشْرَ الآيَاتِ الَّتِي كَتَبَ اللهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لِمُوسَى فِي الأَلْوَاحِ أَنِ اعْبُدْنِي، وَلا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا، وَلا تَحْلِفْ بِاسْمِي كَاذِبًا ؛ فَإِنِّي لا أُزَكِّي وَلا أُطَهِّرُ مَنْ حَلَفَ بِاسْمِي كَاذِبًا، وَاشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ أَنْسَأْ لَكَ فِي أَجَلِكَ، وَأَقِيكَ الْمَتَالِفَ ! وَلا تَسْرِقْ، وَلا تَزْنِ ، فَأَحْجُبَ عَنْكَ نُورَ وَجْهِي ! وَتُغْلَقَ عَنْ دُعَائِكَ أَبْوَابُ سَمَاوَاتِي ! وَلا تَغْدِرْ بِحَلِيلِ جَارِكَ ! وَأَحِبَّ لِلنَّاسِ مَا تُحِبُّ لِنَفْسِكَ ! وَلا تَشْهَدْ بِمَا لَمْ يَعِهِ سَمْعُكَ، وَيَفْقَهْ قَلْبُكَ ، فَإِنِّي وَاقِفٌ أَهْلَ الشَّهَادَاتِ عَلَى شَهَادَاتِهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، ثُمَّ سَائِلُهُمْ عَنْهَا ! وَلا تَذْبَحْ لِغَيْرِي ؛ فَإِنَّهُ لا يَصْعَدُ إِلَيَّ مِنْ قُرْبَانِ أَهْلِ الأَرْضِ إِلا مَا ذُكِرَ عَلَيْهِ اسْمِي) . إنتهی

شُعب الإیمان، حدیث شمیره (۴۵۱۷) .

[۲۲] دا په حدیث کې راغلي دي او حدیث مُسلم روایت کړی دی، د حدیث شمیره او عبارت یې په لاندې ډول دی :

۶۹۲۵ : عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ﷺ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ : (كُتِبَ عَلَى ابْنِ آدَمَ نَصِيبُهُ مِنَ الزِّنَى مُدْرِكٌ ذَلِكَ لا مَحَالَةَ ، فَالْعَيْنَانِ زِنَاهُمَا النَّظَرُ ، وَالأُذُنَانِ زِنَاهُمَا الاسْتِمَاعُ ، وَاللِّسَانُ زِنَاهُ الْكَلامُ ، وَالْيَدُ زِنَاهَا الْبَطْشُ ، وَالرِّجْلُ زِنَاهَا الْخُطَا ، وَالْقَلْبُ يَهْوَى وَيَتَمَنَّى، وَيُصَدِّقُ ذَلِكَ الْفَرْجُ وَيُكَذِّبُهُ) .

دویمه یادونه : د خاصي زنا د بدوالي په هکله چي یو انسان یې له عامي ښځي سره کوي د قرآن شریف دوولس آیاتونه نازل سوي دي او تقریبا یو اویا حدیثونه رسول الله ﷺ فرمایلي دي او دلته په کتاب کي ؛ ځکه ما ټوله نه دئ راوړي ! چي د هوښیار لوستونکي لپاره صرف اشاره هم کافي ده ؛ نو له دې کبله ما د زنا بدوالی په دې کتاب کي په اختصارسره بیان کړی دی ! او که د هغو ټولو آیاتونو، حدیثو، آثارو او اقوالو تفصیل غواړئ ؟ ! نو بیا زما فیضون بل کتاب ته مُراجعه وکړئ ! چي هغه (الجلاء في ذمّ الزّناء) نومیږي او هغه مي په خپله مجموعه کي یو ځای کړی دی .

درېیمه یادونه : په دې باید پوه سئ ! چي هر شی یو، یا دېر سیبونه لري ؛ نو زنا هم سیبونه لري، یعني : چي انسان ولې ورته چمتو کیږي ؟ او چي کوم سبب یې دئ ؟ او د زنا سیبونه به ټوله په څلورمه برخه کي ذِکر سي او که څوک یې له سیبونو څخه ځان وژغوري ؛ نو الله تعالی به هغه خامخا له خودي زنا څخه وژغوري او که څوک د لومړي ځل لپاره د زنا له لومړي سیبه ځان وژغوري چي هغه بده کتنه ده ؛ نو هغه به د زنا له ټولو سیبونو څخه وساتل سي او ریشتیا یې ویلي دي : " النظر برید الزّنا " یعني : [بده] کتنه د زنا لېږدوونکې ده . الله تعالی دي موږ له بدنظری یې وژغوري ؛ آمین .

او د زنا په اړوند نوري خبري به اوس مخ ته په سرلیکونو کي راسي ؛ بالله التّوفیق، وبیده أزِمّة التّحقیق .

زنا کار ته دنیاوي سزاوي

مخکي خو په یو حدیث شریف کي له حضرت حُذیفة ابن الیمان رضي الله عنه څخه دا روایت تېر سو چي : الله تعالی زنا کوونکي ته په دنیا کي درې سزاوي ورکوي : یو خو یې د مخ رُعب ختم کړي ؛ نو بیا یې رُعب او دبدبه پر خلکو نه پرېوځي، دویم یې عُمر ورلنډ کړي او درېیم به یې الله تعالی په فقر او مسکنت کي مبتلا

کړي – دا څو د زنا کار لپاره هغه دُنیاوي سزاوي دي چې خودي تر ده تراو لري او ډیري شرمنده او ذلیله کوونکي دي او کوم چې اوسنیو طبیبانو او پوهانو په ګوته کړي دي، یا مخکې تیرې سوي دي؛ هغه ټولي په راتلونکي ډول دي:

۱. دا پېنز ناروغي پیدا کوي.

۲. د سوزاک ناروغي پیدا کوي.

۳. په ډېرو کولو سره د زړه دوره هم پیدا کیږي.

۴. د ستر ګو نظر (دید) کمزوري کوي.

۵. د ملا، تناسلي اندام، خایو، لاسو، پښو او عامو هډوکو درد پیدا کوي.

۶. زړه او دماغ کمزوري کوي.

۷. د جریانْ او سُرعت انزال ناروغي پیدا کوي.

۸. د بندونو درد او سُستي پیدا کوي.

۹. زنا د بې برکتی لامل ګرځي چې په کور، مال، اولا د او داسي په هر شی کي بې برکتي راولي.

۱۰. د رزق د کمېدلو لامل ګرځي؛ څکه مخکي هم په یو حدیث کي تېره سوه چې زنا کول فقر او مسکنت پیدا کوي.

۱۱. پر کلي او ښار د عذاب لوېدلو او مصیبت علمېدلو لامل ګرځي.

۱۲. د عام مرګ لامل ګرځي چې په عامو انسانانو د هغه ځای به مرګ پوري سي.

۱۳. د طاعونْ (وبا)، وچ کالی، په ښار کي د بندیانو د زیاتېدلو او په بازار کي د رشوت خوړلو لامل ګرځي.

۱۴. له خیر څخه د محرومه کېدلو لامل ګرځي.

۱۵. زنا په مځکه کي د زلزلې راتللو لامل ګرځي.

۱۶. د دُعاوو نه قبلېدلو لامل ګرځي.

۱۷. زنا کول پر ځانْ، پر هغه بچي چي ځني پیدا کیږي، پر هغې ښځي چي زنا ورسره کیږي، پر خاندانْ د هغې ښځي او پر هغه سړي چي دا ښځه د هغه وي او بل هغه څوک چي زنا ورسره کوي؛ نو پر دې ټولو ظلم راځي او په دې معنا زنا

کوونکی د ظلم موجب ګرځي چې د ظلم له کبله به یې الله تعالی په دې دُنیا کې ونیسي او عذاب به ورکړي.
۱۸. له زنا کولو څخه نسب خرابیږي؛ ځکه چې یو بچی له هغې زنا څخه وزیږي؛ نو د هغه به نسب معلوم نه وي او پر هغه به د ارموني (ولد الزّنا) نوم کښېښودل سي.
۱۹. زنا د حیا ختمېدلو لامل ګرځي.
۲۰. زنا د غیرت، مروت (مړاندي)، د الهي بیرې او عزت ختمېدلو لامل ګرځي.
۲۱. زنا د زړه نور سوځي او زړه له شیطاني تیارو او وسوسو څخه ډکوي.
۲۲. پر زنا همېشتوب کول انسان د الله تعالی، فرېشتو او د ټولو مخلوقاتو په وړاندې ملعون ګرځوي.
۲۳. له زنا کار څخه د پاکلمند، انصاف دار او ښه سړي نوم میتاوړېږي چې خلک به په دغه نامه ور ته وایي او د فاسق، زاني او خائن نوم پر اېښودل کیږي.
۲۴. پر زنا همېشتوب کول پر بدن د بد بوی پیدا کېدلو لامل ګرځي.
۲۵. له مسلمان زاني څخه د زنا په حالت کې خپل شیرین (خوږ) ایمان جلا کیږي، لکه څرنګه چې مخکې په یو حدیث کې دا خبره تېره سوه.
۲۶. زنا د صله رحمي ختمېدلو لامل ګرځي.
۲۷. او آخر دا چې زنا کول انسان د (حد الزّنا) موجب ګرځوي، یعني: چې حکومت مسلمان وي، لکه اسلامي امارت او په هغه مُلک کې یو انسان نارینه وي او که ښځینه، حال دا چې په زنا باندې تورن سي؛ نو هغه به په دُرو وهل کیږي او دا سزا د زنا په دنیا کې د زاني تر ذات او نفسه اړه نه لري، بلکې په نورو پورې اړه لري چې نور به دا سخته سزا ورکوي او له دې پر ته تېرې سزاوې زیاتره هغه وې چې زاني ته خُود بخُوده په دنیا کې جوتېدلې او د ده تر ذاته یې اړه

درلودله[۲۴].

دا د زنا ټولي دنياوي سزاوي سوې چي ځيني اُصُولي او ځيني جزئي دي او دا هغه الهي سزاوي دي چي په مُشاهده سره زنا کاران او زنا کاره ښځي پکي مبتلا دي، دآخرت سزاوي خو هلته پرېږده! هغه جلا راروانې دي، کوم چي په آخرت کي وزاني، يا زانيې ته جوتيږي او ورسره مخامخ کيږي؛ لوى الله تبارک وتعالى دي خپل رحم وکړي او هدايت دي ورکړي وزلو ته وکړي، بيشکه دى أرحمُ الرّاحمين ذات دى.

يادونه: تېري سزاوي ځيني داسي دي چي هغه د زناکار او زنا کاري لپاره تاوانونه دي؛ نو په تېرو سزاوو کي د زنا تاوانونه هم ټوله ذِکر سول.

بله يادونه: ناروغي هم د تاوان يو ډول دى؛ نو په تېرو سزاوو کي د زنا ناروغياني هم ټولي ذِکر سوې؛ والحمد لله تعالىٰ.

زنا کار ته اخروي سزاوي

په مخکني يو حديث شريف کي هم دأخروي سزاوو څه ذِکر وسو او کوم چي په آثارو، يا اقوالو کي يې ذِکر راغلى دى، يا په استنباط ثابتي سوي دي، کوم چي له أصولو اربعه ؤ څخه ما په استنباطي ډګر کي غوره کړي؛ هغه ټولي په راتلونکي ډول دي:

۱. کله چي دآخرت په لومړي کور کي چي قبر دى کښېښودل سي؛ نو نکير او مُنکر به سختي پوښتني ورڅخه وکړي او زناکار، يا زنا کاره به يې په ځوابونو باندي قدرت (وس) نه لري.

---

[۲۴] دا د زنا تاوانونه، ناروغياني او دُنياوي سزاوي له معقولاتو او منقولاتو څخه غوره سوي دي او وروسته دلته په کِتاب کي يوځاى سوي دي؛ منقولات دا دي: موسوعة تكوين بيت المُسلم، الموسوعة الفقهية، مادة (زنى)، كتاب الزّنا د مولانا مُحمّد عابد قريشي رحمه الله ١٢٠-١٣٩ مخونه، الدّاء والدّواء د ابن قيم الجوزية رحمه الله، مبحث الزّنى، مُختلفي عربي رسالې او ورځپاڼې او ناسي نور مُختلف كتابونه.

۲. کله چې له قبره څخه د قیامت په ورځ بانډي راپورته سي ؛ نو له فرج څخه به يې داسي بدبوی ځي چي د محشر خلگ به ډېر ځني په تکلیف وي .
۳. کله چې د لوی ربّ العالمین ﷻ په حضور کي ودرېږي ؛ نو ربّ ﷻ به سخت حساب ورسره وکړي .
۴. لوی ربّ العالمین ﷻ به ځني ناراضه وي .
۵. لوی ربّ العالمین ﷻ به يې له خپل مُبارک دیدار څخه محرومه کړي، لکه څنگه چي په تېر یو اثر کي ثابته سوه .
۶. لوی ربّ العالمین ﷻ به يې بیا ودوږخ ته د پرمخي کشولو امر وکړي .
۷. کله چې يې دوږخ ته تناسي ؛ نو د دوږخ مشر به چي (مالک) نومېږي د اُور زغره ورواغوندي او په یو اثر کي نقل سوي دي چي : حضرت مُوسی علیه السلام یوه ورځ الله ﷻ ته ووېل : اې زما ربه ته په آخرت کي وزناکار ته کوم عذاب ورکوې ؟ الله ﷻ ورته وفرمایل : (زه د اُور یوه زغره په اغوندلم ! که هغه په یو غټ او جگ غره باندي کښېښودل سي ؛ نو ایره به يې کړي) [۲۵] .
۸. کله چي د اُور زغره ورواغوندي ؛ نو مالک علیه السلام به خپلو چوکیدرانو ته امر وکړي : چي سترگي يې د اُور په مېخونو ورسرې کړئ ! ځکه ده په دُنیا کي په خپلو سترگو باندي ونامحرمه فرج ته کتلي دي (یا وداسي نورو حرامو شیانو ته يې په شهوت سره کتلي دي !) [۲۶] .
۹. زاني به په آخرت کي له حُورالعین څخه او د هغوی له گټي څخه د اخیستلو محرومه وي او داسي زناکاره ښځه به له غلمان څخه او د هغوی له گټي څخه د اخیستلو محرومه وي ؛ ځکه زناکار او زنا کاره په آخرت کي جنت ته نه سي تللای ؛ نو په دې معنا به دوی ټول د جنت له ټولو نعمتونو څخه هم محرومه وي.
۱۰. او آخر به يې الله تبارک وتعالی په دوږخ کي دومره مهال کښېنوي چي

[۲۵] مُکاشفة القلوب ۹۱ مخ او قُرّة العیون د أبي اللیث سمرقندي حنفي ۳۹ - ۴۰ مخ .

[۲۶] قُرّة العیون، تېره حواله .

وحساب ته يې عقل عاجزه کيږي .
دا هغه سزاوي دي چې الله ﷻ زناکار او زناکارې ته په آخرت کې تيارې کړې دي او دا څرګنده خبره ده چې اُخروي سزاوي تر دُنياوي سزاګانو په اوړيا چنده دردناکې دي، انسان دې دا فکر وکړي چې دی په دُنيا کې خپله د اورلګيت د يوې خاشې تاب نه لري ؛ نو د آخرت د اور لګيت د يوې خاشې به چيرې تاب ولري ؟! ځکه د هغه جهان اور خو د دنيا تر اور اوړيا چنده تود دی – لوی خدای ﷻ دې مو په خپل فضل او کرم سره ځنې وساتي ؛ آمين، يا إله العالمين ! .

الله تعالی زِنا ولې ناروا کړې ده ؟

الله ﷻ چې زنا ناروا کړې ده په دې کې خو د ده اووه لوی لوی حِکمتونه دي او هغه ټول په لاندې ډول دي :

لومړی يې له دې کبله ناروا کړې ده : چې په دې سره نسب او قبيله له مينځه ځي، د بيلګې په توګه : يو سړی چې زنا وکړي او يو بچی له هغې زنا ځخه وزيږي ؛ نو د دغه بچي نسب او قبيله به معلومه نه وي ؛ ځکه پردی سي ؛ نو نسب به يې څرنګه معلوم وي ؟! او څرنګه به داسې يو څوک وايې چې : دا د فلانې زوی، يالور ده ؟! .

دويم يې له دې کبله ناروا کړې ده : چې په دې سره د ده ﷻ نافرماني راځي او دی خو بيا خپل نافرمان دوږخ ته اچوي که هغه نارينه وي او که ښځينه ؛ څه فرق نه لري ؛ ځکه نافرمان او نافرمانه د ربّ العالمين ﷻ د دغضې چلند مُستحق دی .

دريم يې له دې کبله ناروا کړې ده : چې په زنا کولو سره د کور تدبير خرابيږي، دبيلګې په توګه يوه ښځه چې پردي سړي ته وګوري ؛ نو زنا ته يې ميلان پيدا سي، په دې مينځ کې د کور د سامان سمولو تدبير پاتې سي، بلکې دستې له دغه پردي سړي سره د زنا کولو په تدبيرونو کې بوخته سي او سړی

چې کله بېګانه ښځې ته په شهوت سره وګوري ؛ نو هغه هم دستې د زنا کولو په تدبیرونو کې بوخت سي او په دې وجه بیا د کور او د هغه د سامان سمولو تدبیر پاتـه سي .

څلورم یې له دې کبله ناروا کړې ده : چې زناکاره د خپل نسل ساتنه نه سي کولای، د بېلګې په توګه یو انسان چې کله زنا وکړي او یو بچی ځني پیدا سي ؛ نو بیا زناکار د خپل ارموني اولاد پالنه نه کوي ؛ ځکه په دې مینځ کې دی بیا د بلې زنا کولو په خوند بوخت سي ؛ نو په دې وجه د اولا د پالنه ځني پاته سي، یا دا چې په دې شرمیږي او دا وایي : زه به څرنګه د ارموني پالنه کوم ؟! بس د شرم له کبله ځني پاته سي .

پینځم یې له دې کبله ناروا کړې ده : چې له دې څخه د (ایډز) ناروغي پیدا کیږي او (ایډز) هغه بدترینه ناروغي ده چې وعلاج ته یې تمام طبیبان عاجزه دي .

شپږم یې له دې کبله ناروا کړې ده : چې له دې څخه فقر او مسکنت پیدا کیږي، د بیلګې په توګه نارینه او ښځینه چې کله د زنا کولو په طلب کې بوخت سي ؛ نو بیا د دوی انتهایي هڅه دا وي چې زنا سره وکړي، پیسې کاروي، ځانونه ستړي کوي او داسې نور خپل اسباب په کار اچوي د دې لپاره چې زنا سره وکړي ؛ ځکه نو په دې وجه بیا له دوی څخه پیسې او مال خلاص سي او فقر وریاندې غالبه سي .

آخري اووم یې له دې کبله ناروا کړې ده : چې په دې سره د انسان عُمر کمیږي، د بیلګې په توګه یو انسان چې زنا کوي ؛ نو د هغه خو په زنا کولو سره د ملا مُني او د هډوکو غوړزګي وځي او کله چې د انسان جوهر [یعني : مُني چې ماده د حیات ده] او د هډوکو غوړزګي کمه سي ؛ نو بیا یې عُمر کمیږي او لنډیږي ؛ ځکه د ده بدن په دې وجه کمزوری سي ؛ نو عمر یې هم پسې لږ سي او

کم سي[۳۷] .
د دغو لويو اوو ۷ حکمتونو له کبله الله ﷻ زنا ناروا کړې ده او داسې د نورو رازونو او حکمتونو له کبله يې هم ناروا ګرځولې ده ؛ مګر دغه يې اُصُولي حکمتونه دي چې هغه نور پاته حکمتونه له دې څخه راوځي ! .

فايده : دا د زنا په اړوند څو مهم عنوانونه ول، که يو څوک په دې سره عمل وه نه کړي کوم چې په زنا اخته وي، يا ځان وربانَدي پوه نه کړي او يا له زړه څخه د زنا مينه په ليري نه کړي ؛ نو له هغه څخه به بيا چيرې د خير هيله وکړل سي؟! چې د خپل ربّ ﷻ په خبرو پروا څوک نه کوي ؛ نو هغه کس به بيا يقيناً د دوږخ مُستحق وي .
الله ﷻ دي دغه ګټور عنوانونه د ځوانانو او په خاص ډول د هغو کسانو لپاره چې په دې بد عمل او بد مرض اخته وي د عمل کولو لامل وګرځوي، بيشکه د ده په لاس کي د هدايت واکي دي او يوازې همدی سيده لارښوونکی دی ؛ آمين، يا إله العالمين ! .

يادونه : تر دې ځايه د زنا په اړوند مهم حديثونه، مهم آثار او قولونه او مهم ګټور بحثونه تېر له پای ته ورسېدل او څوک چې د زنا په هکله ټول له حديثونه، آثار او قولونه مطالعه کول غواړي ؛ نو هغه دي زما دغه رساله (الجلاء في ذمّ الزّناء) تر لاسه کړي، په هغه کي ما د زنا اړوند هر څه ذکر کړي دي، څومره چې زما په وس وه ؛ مګر ما دلته په دې کتاب کي صِرف د زنا د مذمت بيانولو اراده کړې ده، نه داسي چې زه به يې هر اړخ ذِکر کوم، هو ! د هر اړخ او بحث په هکله ما څو نتيجې راوايستلې چې هغه به اوس تولي په راتلونکي سرليک کي بياني سي ؛ بالله التّوفيق، وبيده أزمّة التّحقيق .

❁❁❁❁

[۳۷] حِكمة التشريع وفلسفته ۲ ټوک، ۱۸۶ - ۱۸۸ مخونه او داسې نور کتابونه .

(په مکمله توګه)

د زنا د مسئلو او پاته نورو موضوعګانو مهمي نتيجې

د زنا په مکله چي کومي موضوعګاني، يا مسئلې، يا داسي نوري خبري سوي دي او په مختلفو کتابو، رسالو، ورځپاڼو، مجلو، اسلامي انټرنيټي وېب پاڼو، اونيزو او مقالو کي سره پاشل سوي دي او زما څخه يې په دې کتاب کي يادونه پاته سوې دي، که يې زه دلته راوړم؛ نو کتاب به ډېر اوږد سي او د مقصد له دايرې څخه به ووځي او پر لوستونکو به بوج سي؛ مګر ما له هغو ټولو څخه داسي نتيجې راوايستلې چي هغه ټولي دلته په څو خبرو کي حل سوي دي او هر لوستونکی کولای سي چي په پام کي يې ونيسي او د ضرورت پر مهال خپله ګټه تري واخلي او هغه ټولي په لاندي ترتيب سره دي:

أ. زنا کول د تناسلي ګناوو دويم لوی ګناه ده چي انسان يې په کولو باندي په غټو ګناوو کي شامليږي او کله چي انسان يې تر سره کړي؛ نو دستي دي توبه وباسي؛ څکه الله تعالی به يې دا ګناه ورو بخښي.

ب. سترګي هم زنا کوي چي زنا يې وبل نارينه، يا ښځينه او يا بل شی ته په شهوت سره کتل دي؛ غوږونه هم زنا کوي چي زنا يې د نارينه، يا ښځينه او يا د بل شي وخبرو ته په شهوت سره غوږ ايښودل دي؛ ژبه هم زنا کوي چي هغه انسان وبل ته د زنا دعوت، يا شهوت خبره په وکړي، يا ناروا ځای په وښتي، يا دا چي په خوله باندي نامحرمه انسان مچ کړي، يا په خوله کي تناسلي اندام ونيسي او زيبښي يې او مني ځني رابلسي او تېروي يې؛ لاسونه هم زنا کوي چي هغه د انسان تلل دي وزناځاتې، يا د زنا وځای ته او فرج هم زنا کوي چي هغه استعمالول دي په ناروا فرج کي

ج. دزنالوی تاوان دا دئ چي : حُرمت مُصاهرت ثابتوي، يعني : کوم انسان چي له ښځي سره زنا وکړي ؛ نو د نارينه پر ښځي او د ښځي پر نارينه أصُول او فُرُوع دواړه حرام سول. أصُول او فُرُوع، لکه د دې نارينه، يا ښځي مور، خور، انا او داسي نور . همدا ډول که له دې زانيې ښځي څخه يوه نجلۍ پيدا سي ؛ نو هغه هم د دې زاني نارينه پر زوی، ورور او داسي نورو حرامه ده .

د. تر ټولو بده زنا هغه ده چي انسان د خپلوانو او قريبانو په ښځو کي له يوې سره زنا وکړي، حال دا چي هغه خپل خاوند هم لري او له کوره په مسافري تللی وي، يا داسي بل کار ته وتلی وي ؛ بيا بده هغه زنا ده چي انسان يې د همسايه له مېرمني سره وکړي ؛ بيا چي بده وي هغه ده چي انسان يې له يو ښاروي سره وکړي، لکه نن سبا چي يې ځيني کافران په ځينو شرقي او غربي هيوادو کي له بې زوګيانو، يا سپيانو، کوتيانو او داسي نورو درندهګانو او ښارويانو سره کوي : بيا چي بده وي هغه ده چي انسان يې له يوې ورو کي نجلۍ سره په زوره وکړي ؛ بيا چي انسان يې له يوې عامي ښځي سره په زوره تر سره کړي ؛ بيا هغه بده ده په درجه کي چي انسان يې په رضا له يوې ښځي سره تر سره کړي – داسي درجه په درجه زنا بده ده .

ه. څوک چي زنا وکړي که واده والا وي ؛ نو هغه به بې له خلافه سنګساريږي او که واده والا وي ؛ نو زاني او زانيه به سل سل دُرې وهل کيږي .

و. که يو څوک نارينه وي، يا ښځينه خپله د وخت قاضي ته څلور پلا جلا جلا اقرار د دې وکړي چي : ما زنا کړې ده ! نو قاضي پر ته له ګواهانو حد ورکولای سي، هو ! قاضي به يې په هره پلا ترټي او که په څلورمه پلا يې هم اقرار د زنا وکړی ؛ نو حد وربانديې ثابت سو .

ز. څوک چي پر يو چا د زنا تور ولګوي، حال دا چي هغه زنا نه وي کړې او

په دې مهال کې قاضي ته دوه ګواهان پېښ سي چې فلاني وفلاني ته بې ځايه د زنا نسبت کوي ؛ نو د وخت قاضي حد قذف وربانديې جاري کولای سي او حد قذف اتيا دُرې دي .

ح. څوک چې د روژې په مياشت کې زنا وکړي، يا دا چې له خپلې مېرمنې سره کوروالی وکړي ؛ نو روژه يې ماته سوه، سره له دې چې دی به نارينه وي، که ښځينه د دې روژې قضا راګرځوي او کفاره به يې ورکوي، قضا معنا : تر روژې وروسته په خلاصه خوله کې بله روژه نيول او کفاره معنا : چې انسان به نوري شپېته روژې نيسي، که يې وس نه درلودی : نو يو مريی به آزادوي، که يې مريی نه درلودی ؛ نو وشپېتو هغو مسکينانو ته به د سهار او ماښام ډوډی ورکوي چې پر ده يې نفقه واجبه نه وي، لکه : مور او پلار، زامن او لوڼې او خپله مېرمنه، يعني پردي کسان به وي، يا به د ده له کوره پرته نور خپلوان وي، لکه : آکاګان، ماماګان او داسي نور . او کله چې يې قضا او کفاره دواړه تر سره کړه ؛ نو غاړې يې خلاصي سوې او الله ربّ العزت يې د دې ګناه په کولو نه نيسي او د قضا او کفارې ادا کول داسي دي ؛ ګواکي لکه د توبې ايستل .

ط. په حج کې د نارينه او ښځينه لپاره د زنا کول، يا د مطلقي کوروالی کول حج فاسدوي، هو کې ! که انسان له مېرمني سره د عرفات تر درېدو وروسته کوروالی وکړي ؛ نو دَم وربانديې واجبيږي او حج يې نه خرابيږي، يعني : نه فاسديږي او که د عرفات تر درېدو مخکې وي ؛ نو بيا يې په اتّفاق سره حج فاسديږي .

ي. معلومه خبره ده : نن سبا چې څومره د زنا فعل زيات سوی دی، ځوانان او پېغلاني په اموخته سول ؛ همدغه وجه ده چې اسباب (لاملونه) يې زيات سول او غټ سبب يې د بلنظري دی، کومه چې زياته د موبايل او کمپيوتر له لارې په انټرنېټ کې پر چټلو وېب پاڼو استعماليږي .

ک. او تر ټولو چټله او رذيله وېب پاڼه د سکسي (cxc) تصويرونو

(انځورونه) او فلمونو ده، که انسان ځان په صحيح معنا ځني وژغوري؛ نو له ډېرو ګناوو څخه به بچاوي، دا خبره زما خپله تجربه ده!.

مُهمه يادونه: نن که زه وګورم! زياتره ځوانان موټ وهني، زنا او لواطت ته له دې امله چمتو سي چي يو د دوی په خپل (Glaxy) ګلکسي، يا يو عام (Tech) موبايل کي سکسي فِلم وګوري، يا لوڅ انځورونه وګوري، که يو هلک يې هم ورسره تنداره وکړي؛ نو لواطت ته دواړه چمتو سي او له دې رذيلي لاري خپل قيمتي شهوت ضايع کړي، هيڅ شرم او حيا يې مخ ته نه دربږي او که يوه نجلۍ تنداره ورسره وکړي؛ نو زنا ته چمتو سي، که څه هم هغه د ده قريبه وي؛ نو بيا يې شيطان لعين نه پرېږدي تر څو يې د زنا په فِتنه بوخت نه کړي، مطلب دا چي انسان دي دا زهرجن لاملونه، لکه: سکسي انځورونه او فلمونه ځان ته نه تياروي، بلکي څومره وس چي يې وي ځان دي ځني ژغوري او مخنيوی دي يې کوي؛ والله المُستعان.

بله يادونه: ګورئ! کوم څه چي الله تبارک وتعالی حرام کړي وي؛ نو چاره نسته چي په هغه کي شکنجي نه وي، بلکي خامخا به شکنجي او تاوانونه پکې وي او د پورن، يا سکسي فلمونو کتلو تاوانونه په راتلونکي ډول سره دي:

(۱) د پورن فلمونو کتل حافظه زيانمنوي.

(۲) د پورن ډېر کتل پر يادو فلمونو د روږدتيا لامل ګرځي چي په دې سره له کــه د پربکړي ځواک اخلي؛ مايوسه کيږي؛ پر ځان بې باوري کيږي او له ژونده مربنت يې وروستي زيانونه دي.

(۳) د روږدو کسانو سم نيمايي له واده کولو او مخالف نوږي څخه تښتي.

(۴) د پورن فلمونو ۲۵ سلنه کتونکي له جنسي سربنت؛ ۱۹ سلنه د انزال له چټکتيا؛ ۳۱ سلنه له نه انزال کېدو او ۳۲ سلنه له نامردۍ يې کړېږي.

(۵) د ډېر وخت لپاره د سکس فلمونو کتنګ د غوسې او په جنسي چلند

کي د ګډوډۍ لامل ګرځي .

(۶) د پورن انځور او فلمو کتونکي د تیستو (خصیو) خوږ، د منیو کمښت او له نه انزال څخه ځوریږي .

(۷) د لوڅو فلمونو ډېر کتونکی په موټي (استمناء) اخته وي ؛ چې دا بیا پر خپل ځای ستر روغتیايي ناورین (غم) دی .

(۸) د پورن فلمونو د نیمايي کتونکو ماشومان کمزوري، عیبجن او په زیږدیزي تلیسیمیا (وینې د کمښت په یو ډول) اخته وي .

(۹) د پورن کتنه ناروا ده او د ناروا کار تر سره کول په آخرت کي د سزا لامل ګرځي .

(۱۰) او آخري تاوان یې دا دئ چي : په کومه ورځ انسان لوڅ فلمونه وګوري او له ځان سره دا احساس هم ونه کړي چي دا ما ګناه وکړه، که یا ؟! نو دا ورځ به ټوله د الله تعالی له لوري پر ده لعنت راووري ؛ د رحمت فرښتې به ځني لیري وي ؛ نېک عمل به یې د آسمان په لوري نه پورته کیږي ؛ لمونځ به یې نه قبلیږي او زړه به یې روحاني ډاډ نه کوي .

ل. په ډیمکراسي (Democracy) نظام کي زنا ډېره عامه وي او په آزاده توګه یې انسان کولای سي ؛ ځکه ډیمکراسي (Democracy) لسو شیانو ته آزادي ورکړې ده :

(۱) نارینه او ښځینه په حقوقو کي برابرول او آزادول .

(۲) د کار په حقوقو کي آزادي ؛ هغه که د حق وړ وي، یا نه .

(۳) د عقیدې آزادي ؛ هغه که خراپه وي، یا سمه .

(۴) د رأیې آزادي ؛ هغه که د منلو وړ وي، یا نه .

(۵) د شخصیت آزادي ؛ هغه که اهلیت لري، یا نه .

(۶) د بیان او دعوت آزادي ؛ هغه که د شریعت موافق وي، یا نه .

(۷) د ځای آزادي ؛ هغه که د شریعت له مخي د اوسېدلو وړ وي، یا نه .

(۸) د باچهۍ آزادي ؛ هغه که د عدل او انصاف سره موافقه وي، یا نه .

(۹) د جرمونو پر نيو کو سترګي پټول او د دې پټولو آزادي.
(۱۰) د تعليم او تعلّم آزادي؛ په هغه کي که ښځينه طبقه مستوره وي، يا نه؛ ځکه نو د دې لسو سرچينو آزادي په دنيا کي فساد لوبولی دی چي له امله يې په غربي او شرقي هيوادونو کي زنا په عامه توګه کيږي او دا لس سره آزادياني د ډيمکراسي (Democracy) بنسټيز أصُول دي چي د قرآن او سنتو سره ټکر او مخالف دي؛ فإلى الله المشتكىٰ.

م. په دې پينځلسمه هجري پيړۍ کي يوه بله ډېره بده زنا راوتلې ده چي هغه د خولې له لاري تر سره کيږي او دا ډول زنا انګرېزانو ايجاد کړې ده چي له بده مرغه په مسلمانانو کي هم دود سوې ده او دا زنا کفر ته ورته ګناه ده؛ ځکه په خوله باندي د اسلام اقرار کيږي، قرآن په ويل کيږي او د الله ﷻ ذکر په کيږي؛ نو تناسلي اندام پکي ښوروړل او کارول به څرنګه کفر ته ورته ګناه نه وي ؟!! د زيات تفصيل لپاره زما بل کتاب (نکاح الفم) ته مراجعه وکړه! والله المُوفق.

ن. او په پای کي د انسان لپاره د زنا له بحثونو څخه دا نتيجه راوځي چي انسان دي واده کول نه ځنډوي او نه دي کوم دريغ ځني کوي او واده کول له انسان څخه د زنا ټولي دروازې تړي او بل ارخ ته سنت عمل هم دی چي د ثواب موجب ګرځي.

دا هغه نتيجې دې چي د زنا ټوله ګټور بحثونه، ښې مسئلې او مهمي خبري پکي حل سوي دي او شمېرېې څوارلسو ته رسيږي؛ والحمد لله تعالىٰ.

اوس به په کتاب کي څلورمه برخه پيل سي، چي د لواطت د موضوع په هکله ده؛ بالله التّوفيق، وبيده أزِمّة التّحقيق.

د دريمي برخي پای

❁❁❁

څلورمه برخه

لواطت څه ته وايي؟

لواطت يو ناوړه کار دی، معنا يې دا ده : چې انسان له بل انسان سره د شا له خوا نژدېکت کوي، که څه هم هغه انسان چې د شا له خوا نژدېکت ورسره کيږي نارينه وي يا ښځينه، بالغ وي يا نابالغه، آزاد وي يا مريی، يا دا چې هغه يو حيوان وي، يا يو مرغه وي، يا داسي بل ژوندی شی وي او د شا له خوا نژدېکت ورسره کيږي ؛ ودې ټولو ته لواطت، يا هم نوږ لوبه وايي .

په عربي کي (اللّواطة)، يا (اللّواط)، په اُردو کي (فعل قوم لوط)، يا (ہم جنس پرستی)، په فارسي کي (اغلام بازی)، يا (لواطت) او په انګريزي کي (Sodomite)، يعني : سډومیټ ورته وايي .

تنبيه : دا خو د لواطت معنی سوه او د دې په ضمن کي يو بل عمل هم سته چي هغه ته مساحقت وايي، مساحقت دا دئ چي : دوې ښځي نژدېکت سره وکړي او مخ په مخه خپل شهوت تر سره کړي او ځانونه انزال کړي، که څه هم هغه دوې ښځي بالغاني وي يا نابالغه، آزادي وي يا مينځي .

د لواطت معنی عامه ده او د مساحقت معنی تردې عمل خاصه ده ؛ دا يې په مينځ کي فرق دی .

الله ﷻ دې موږ او تاسي ټول مسلمانان له دې ناوړو کارو څخه وژغوري ؛ آمين .

لواطت له کوم وخت څخه پيل سوی دئ؟

حضرت امام کلبي رحمة الله عليه فرمايلي دي : لومړی کس چي د قوم لوط عمل

يې کړې دی ابليس عليه اللعنة[۲۸] دی[۲۹].
او دا په هغه وخت کې چې د لوط عليه السلام د قوم ښارونه تک شنه ول، بيا د نورو ښارونو خلک د قوم لوط د شنو ښارونو چې په ونو (درختو) او ښو شنه ول قصد يې وکړی او ورته راغلل؛ نو په دې حال کې ابليس عليه اللعنة د يو لغړزني هلک په صورت کې سو او ځان ته يې خلک د لواطت لپاره راغوښتل؛ نو دی اول هغه کس دی چې لواطت ورسره سوی دی او اول هغه کس دی چې لواطت يې شروع کړی دی؛ بيا الله تعالى د آسمان له طرفه پر دې خلکو ډبرې ووروولې او په مځکه کې يې خسف (دننه) کړل[۳۰].
نو لواطت له دغه وخته په نړۍ کې پيل سو او خاص د لوط عليه السلام په قوم کې خپور سو؛ دا د لواطت ابتدا او سر وو؛ أعاذنا الله منها بفضله وكرمه.
او له دې خبرې څخه دا ثابته سوه چې: انسان د خپل شهوت بلوجود ودې خبيث عمل د لواطت ته تيار نه سو، بلکې ابليس لعين ورته وهڅوی او دا خبره پر کمال قبح د لواطت دلالت کوي چې لواطت دومره په کامله توګه بد عمل دی او ابليس لعين زموږ دومره بدترين دښمن دی؛ أعاذنا الله من شرّ الإبليس وشرّ جنوده.

د لوط عليه السلام نسب او شجره (پېژندګلوي)

که څه هم دا بيان او موضوع په دې کتاب کې ډېره ضروري نه ده؛ خو د حضرت لوط عليه السلام د نامه په مناسبت او د هغه مبارک د پېژندني په هکله يې نسب او شجره بيانوم!:
لوط عليه السلام د حضرت ابراهيم عليه السلام وراره وو او د پلار نوم يې هاران وو؛

---

[۲۸] عليه اللعنة: يعني پر ده دې د الله تعالى له طرفه لعنت وي او لعنت معنا دا چې: دغه څوک دې د الله تبارک وتعالى له رحمته لیرې وي.
[۲۹] تفسير خازن ۲ ټوک، ۱۱۷ مخ او كتاب الوسائل في معرفة الأوائل ۵۷ مخ.
[۳۰] تفسير خازن: تيره حواله.

هاران د آزر زوی وو ؛ آزر د حضرت ابراهیم علیه السلام پلار وو او د آزر بل نوم – په ځینو لرغونو آثارو کې – تارَخ دی .

د حضرت لوط علیه السلام د نسب سلسله (کړۍ) داسې ده : لوط علیه السلام زوی د هاران ؛ هاران زوی د آزر چې د حضرت ابراهیم علیه السلام پلار دی ؛ آزر زوی د ناحور ناحور زوی د ساروغ ؛ ساروغ زوی د راغو ؛ راغو زوی د فالغ ؛ فالغ زوی د عابر ؛ عابر زوی د شالخ ؛ شالخ زوی د ارفخشذ ؛ ارفخشذ زوی د سام ؛ سام زوی د حضرت نوح علیه السلام[۳۱] .

حضرت نوح علیه السلام زوی د لامک ؛ لامک زوی د متوشلخ ؛ متوشلخ زوی د خنوخ ؛ خنوخ زوی د حضرت ادریس علیه السلام ؛ حضرت ادریس علیه السلام زوی د یرد ؛ یرد زوی د مهلاییل ؛ مهلاییل زوی د قینن ؛ قینن زوی د انوش ؛ انوش زوی د حضرت شیث علیه السلام ؛ حضرت شیث علیه السلام زوی د حضرت آدم علیه السلام او حضرت آدم علیه السلام د ټول بشر پلار دی .

دا د حضرت لوط علیه السلام شجره او نسب دی چې تر حضرت آدم علیه السلام پورې رسېدلی دی او دا شجره امام ابن کثیر رحمه الله ذکر کړې ده چې د اسلام یو ستر تاریخپوه دی[۳۲] .

د حضرت لوط علیه السلام کیسه

په تېرو دوو بیانو کې د لواطت د ابتدا او د حضرت لوط علیه السلام د نسب موضوع بیانه سوه او په راتلونکي بیان کې به دا موضوع په تفصیل سره بیانه او روښانه سي چې : د لواطت ابتدا څرنګه وسوه او د لوط علیه السلام د قوم څنګه کیسه وه ؟! نو تاسې ښه ورته متوجه سئ ! ځکه د حضرت لوط علیه السلام په زړه پورې داستان (کیسه) په تفصیل سره پکې ذکر کیږي .

---

[۳۱] قصص الأنبياء د امام ابن كثير ۱۰۰ - ۱۰۱ مخونه .

[۳۲] قصص الأنبياء د امام ابن كثير ۵۲ - ۵۳ مخونه .

لوی څښتن ﷻ فرمایلي دي: ﴿وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦٓ أَتَأْتُونَ ٱلْفَٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ۝﴾[۳۳].

ژباړه: او [یاده کړه اې محمده ﷺ! دوی ته کیسه د] لوط کله چې یې وویل خپل قوم ته: ایا راتګ کوئ تاسې ډېر بد کار [لواطت] ته! چې نه دی رومبی سوی [یعني: نه دئ وړاندې سوی] له تاسې څخه دې کار ته هیڅ یو له خلګو[۳۴].

یعني: راتګ نه دئ کړی ودې خبیث فعل لواطت ته ستاسو درمخه هیڅ یو انسان او ژوندی سړ؛ نو تاسې یې هم مه کوئ!.

له لویه سره ابتدا د لواطت دا وه چې ابلیس لعین د یو ښایسته هلک په صورت کې وقوم د لوط ﷺ ته راغلی او ځان ته یې د بدکارۍ، یعني: لواطت لپاره راوغوښتل او دوی هم دا لواطت ورسره وکړ، بیا په دې وخت کې د لوطیانو په ښار کې غنم ګران سول او د دوی ښار ډېر سرسبز او شاداب[۳۵] وو او د دوی له ښاره پر ته چې نور کوم ښارونه ول؛ په هغو کې غنم او غله نه وه، بلکې خلګو به یې د خوراک غنم له لوطیانو څخه راتیول؛ نو په دې وخت کې ابلیس لعین دویم ځل راغلی د یو بوډا په بڼه کې او دا یې لوطیانو ته وویل: زه خو د زماني پر حالاتو یو پوه سړی یم! که تاسې څه غنم لرئ؟! نو مه یې خرڅوئ! ښایي یو داسې وخت راسي چې بارانونه به نه کیږي او غنم به نه راشنه کیږي؛ نو په دې وخت کې چې تاسو ته کوم خلک راسي غنم مه پر خرڅوئ! بلکې لوړی ځل لواطت ورسره کوئ! [څوند ځنې اخلئ، بیا یې خپلو کارونو ته ایله کوئ!] که څه هم بوډاګان وي، یا کوچنیان وي.

بیا دا لوطیانو د ابلیس لعین خبره ومنله او داغسې یې وکړه چې څرنګه یې امر

---

[۳۳] د الأعراف سورت، ۸۰ آیت.

[۳۴] تفسیر کابلي (پښتو) ۱ توک، ۸۹۷ مخ.

[۳۵] سرسبز او شاداب: شین او زرغون په ونو او وښو باندې.

ورته کړي وو، په لارو کې به کښېنستل چې کوم یو مسافر پرې یو لاره تیرېدی؛ هغه به یې ونیوی او لواطت به یې [په زوره، یا په رضاباندې] ورسره وکړی، بیا به یې ایله کړی؛ إنّا لله، وإنّا إليه راجعون.

او حضرت ثعلبي رحمه الله علیه، فرمایلي دي چې لوی مُفسر د قرآن عظیم الشان دی: ځیني لوطیان په غرونو کې او ځیني په کیلو او ګڼ کوروټو کې اوسېدل، کوم چې په غرونو کې اوسېدل؛ هغه وحشي مزاجه ول او کوم چې په ګڼ کوروټو کې اوسېدل؛ هغو دا وحشي طبیعته خلک نه وه لیدلي؛ نو په دې وخت کې ابلیس لعین دا قصد وکړ چې دوی په خپل مینځ کې سره راټول کړي؛ نو دا مهال یې سم دستي یوه د سروز سورنا پیدا کړله او سورناوي یې په وهلو او کوم وخت چې د غرونو خلکو دا سورناوي واورېدلې؛ نو سم دستي له غرونو ځنځه راکښته سول، نارینه او ښځینه ټوله راکښته سول؛ په دې حالت کې دوی په سروز نشه اوسست سول، بیا د مستۍ په حالت کې نارینه له نارینه ؤ سره لواطت شروع کړ او ښځینه له ښځینه ؤ سره مُساحقت شروع کړ. [او پوه سئ! چې نشه اومستي د زنا، لواطت او داسي نورو ګناهونو لومړۍ لامل جوړېږي].

او بس له همدغي ورځي ځنځه لواطت او مساحقت دواړه د لوطیانو په ښار کې خپور (نشر) سو او ښار یې (سدوم)[۳۶] نومېدی.

هر کله چې دا ناوړه کار په سدوم ښار کې زیات سو؛ نو الله ربّ العزت لُوط علیه السلام ورولېږی چې دوی ته د هدایت لاره وښیي او دوی له ناوړه لواطت ځنځه راوګرځوي او دوی ته لُوط علیه السلام دغه امر پسي وکړ چې: دا خبیث فعل ستاسو تر مخه هیڅ چا نه دئ کړی؛ نو تاسي یې هم مه کوئ! قوم یې خَبره نه ومنله او د دوی په نصیحت سره بل هیڅ شی نه زیاتېدی؛ مګر صِرف زد، عناد او دښمني چې دوی به د خپل پیغمبر حضرت لوط علیه السلام سره کوله

---

[۳۶] سدوم: یو ښار دی او په لوس زمانه کې د هغه ښار پر ځای یو دریاب پیدا سوی دی چې (بحر میت)، یعني: مړ سمندر کې، یا مردار سمندر کې، یا ولاړ سمندر ورته وایي؛ نور تفصیل به یې ستاسو مخ ته په عنوانو کې راسي؛ إن شاء الله تعالی.

او حضرت لوط عَلَيْهِ السَّلَام د دوی په دښمنۍ ډېر سخت زهیر او غمجن سو؛ نو له الله ربّ العزّت څخه یې دا غوښتنه وکړه: اې ربه! زما مرسته وکړه! له ما سره په لیږلو د عذاب پر دغه قوم مفسدانو او ما له دوی څخه وساتې! نو الله ﷻ د ده آواز او فریاد واورېد^(۳۷) او قبول یې کړ او څلور فریشتې یې د ده د لوطي قوم د پوپناه کېدلو لپاره ورولېږلې؛ فریشتې چې کوم وخت له آسمان څخه راکښته کېدلې؛ نو ځانونه یې د عامو نارینه ؤ په څېر واړول.

او ځینو مفسرینو رَحِمَهُمُ الله زیاته کړې چې: دا څلور فریشتې مُقربې وې، یعني: اسرافیل، جبرائیل، عزرائیل او میکائیل عَلَيْهِمُ السَّلَام.

کوم وخت چې دا مقربې فریشتې د عامو نارینه ؤ په بڼه کې راکښته سولې؛ نو لومړی د حضرت ابراهیم عَلَيْهِ السَّلَام کور مبارک ته د دې لپاره راغللې چې د حضرت اسحاق عَلَيْهِ السَّلَام د زېږېدلو زېری ورکړي، بیا چې کله د حضرت ابراهیم عَلَيْهِ السَّلَام کور ته ورننوتلې؛ نو سلام یې ورته ووایه او حضرت ابراهیم عَلَيْهِ السَّلَام یې سلام ادا کړ او فریشتو دومره وخت تېر نه کړ چې بیا دستي حضرت ابراهیم عَلَيْهِ السَّلَام ولاړ سو، په کور مبارک کې یې یو ګیلګی، [یعني: دوه کلن غویی] یې درلودی، هغه یې دستي ورته حلال کړی او بیا یې کباب کړی او ورته راپې وړی؛ نو کوم وخت چې یې سور کړی ګیلګی ورته کښېښوی؛ فریشتو نه خوړی [؛ ځکه چې فریشتې خوړل او چښل نه کوي]، حضرت ابراهیم عَلَيْهِ السَّلَام په دې مهال کې ډیره محسوسه کړه او دا یې په زړه کې وویل: چې ما کباب سوی غویی ورته راوړ او دوی یې نه خوري؛ نو فریشتو دستي دا محسوسه کړه چې حضرت ابراهیم عَلَيْهِ السَّلَام؛ خو وېرېږي او دا یې ورته وویل: چې مه بېرېږه! موږ خو الله تعالی د قوم لوط د عذاب لپاره رالېږلي یو! په دې وخت کې حضرت بي بي ساره رَضِيَ اللهُ عَنْهَا د کور په یو کونج کې ولاړه وه او وېې خندل؛ نو فریشتو پر دې خندا سربېره د حضرت اسحاق

^(۳۷) واورېدی، یعني: قبول یې کړی او اورېدل د لوی څښتن ﷻ ازلي صفت دی او دلته یې مراد د قبولتیا دی.

عليه السلام د زوکړې زيرې ورته وکړ او بي بي ساره رضي الله عنها چېره په ريانتيا کې سوه او دا يې وويله : زه خو دومره سپين سرې يمه ! چې د زوی نه يمه ! او دا زما خاوند دومره بوډا او کمزوری دی چې د زوی نه دی ؛ فرښتو په ځواب کې ورته وويل : ايا ته اريانتيا کوې له حکمه څخه د الله تعالی، بېشکه الله ﷻ خو پر دې قادر دی [چې تا ته پر دې سپين سر توب بچی درکړي] .

کوم وخت چې فرښتې د حضرت ابراهيم عليه السلام له کوره واپس سولې او دوی ته يې د قوم لوط د پوپناه کېدو خبرتيا او د حضرت اسحاق عليه السلام د زوکړې زيرې ورکړ ؛ نو بيا د حضرت لوط عليه السلام کور ته راغللې او هر کله چې دوی ښار ته ورننوتلې کوم چې د حضرت لوط عليه السلام کور پکې موجود دی او سدوم نومېدی ؛ نو سدوم ته تر ورننوتلو مخکې دوی خپل ځانونه د ښايستو هلکوانو په بڼه کې بدل کړل، بيا چې کله دوی د سدوم ښار ته ورننوتلې ؛ نو د حضرت لوط عليه السلام يوه لور يې ولېدله چې په دې وخت کې يې د قوم ته د ځاه اوبه راکښلې ؛ نو فرښتو ورته وويل : ايا يو کور سته چې موږ دا غرمه پکې تېره کړو ؟! نو د حضرت لوط عليه السلام لور دستي خپل پلار حضرت لوط عليه السلام ته راغلله او ورته وې ويله : چې ته راسه د مېلمنو په کار يې ! او داسې ښايسته هلکوان دي داسې نه وي چې قوم دې پرې خبر سي ؛ نو دا مهال دستي فرښتو ته حال ورسېد چې حضرت لوط عليه السلام خبر سو چې موږ د عذاب لپاره راغلي يو !

کوم وخت چې دوی د حضرت لوط عليه السلام کور ته ورغلې ؛ نو قوم يې په خبر سو چې زموږ د پېغمبر کور ته خو ښايسته هلکوان راغلي دي – راځئ چې ورسو !

او هر کله چې دوی د حضرت لوط عليه السلام کور ته ورغلل، دستي يې ښايسته هلکوان تر سترګو سول او دستي يې د حضرت لوط عليه السلام سره د جګړې خبره شروع کړه چې ژر کړه هلکوان را ايله کړه ! [اموږ به يې ووينو او بدکاري به ورسره وکړو ! العياذُ بالله تعالیٰ] .

حضرت لوط علیه السلام ورته وویل : دا خو زما مېلمانه دي، مېلمانه مه زهیروئ او مه یې آزاروئ !
په دې وخت کې فرښتو حضرت لوط علیه السلام ته وویل چې : موږ خدای تعالی د ښایستو هلکوانو په بڼه کې؛ ځکه رالېږلي یو ! چې دوی وړینو څه کوئ ؟! او حال دا دئ چې دوی موږ ته [هیڅ کله] نه سي رانژدې کېدلای. موږ خو په پټه د عذاب فرښتې یو ! (په دوی صرف امتحان کوو !) .
نو بیا هغه ؤ چې کوم مهال فرښتو ته دا (ملعونان) لوطیان لږ څه ورنژدې سول؛ نو دستي یې [حضرت جبرائیل علیه السلام] په یوه وزر د دوی مخانې ورمسحه کړل. که ګوري؛ څټان او مخان یې یو ډول وګرځېدل [او مسخه سول] او دغه مهال دوی خپلو نورو لوطیانو ته راغلل او دا یې ورته وویل چې : دا څنګه جادوګران دي ! موږ خو یې داسي مسخه کړو ! .
هغه ؤ چې کله ماښام سو؛ نو فرښتو حضرت لوط علیه السلام سره له خپل بال بچه یو کلي ته راروان کړل او دا یې حضرت لوط علیه السلام ته وویل چې : سهار رانژدې دی، موږ سهار پر دوی [د الله تعالی په امر سخت] عذاب راولو ! .
کله چې حضرت لوط علیه السلام سره له خپل عیاله راروان سو؛ مګر یواځې ښځه یې نه سوه راروانه؛ ځکه چې هغه کافره وه. بیا هغه وو کله چې سهار سو؛ نو په دې څلورو مقربو فرښتو کې یوه فرښته چې حضرت جبرائیل علیه السلام وو، هغه راولاړ سو او د لوطیانو د کلي په مېنځ کې ودرېدی او یوه تېزه چیغه یې وربانده‌ي وکښله؛ دا مهال لوطیان ټوله پر ځنګنو کت او مړه سول او بیا یې د خپل یو وزر په کونج د لوطیانو داستوګني ښار سدوم [د مځکي له تله راوکښی او] پورته یې کړی او تر داسي ځای یې د لوطیانو دا ښار پورته کړی چې د آسمان فرښتو د دوی د سپو غپاوي او د چرګانو آذانونه واورېدل. کله چې فرښتو دا آوازونه او آذانونه واورېدل؛ نو حضرت جبرائیل علیه السلام د دوی مځکه چپه ارخ ته واړوله او پر مخي سوله. [او له هغه ځایه یې دا مځکه را ایله کړه چې داغسي پر مخي په خپل غالب کې دننه سوه] بیا یې د ډبرو باران وربانده‌ي وواروه؛ [إنا لله،

وإنّا إليه راجعُون .

او کوم چې نوري فرښتې وې – هغوی دغه داور ډېرې پر وورولې او پر هره ډېره دلوطي خپل نوم ليکلی وو او دا ډېرې د دوږخ په اور تودې سوې وې، بيا هغه ځو چې کله څه وخت تېر سو ؛ نو پر هغه ځمکه چې لوطيان پکې اوسېدل او هغه چپه اوښتې وه او داور د ډېرو باران پر سوی وو ؛ نو پر هغه ځای اوبه پيدا سوې چې ډېرې تروې دې او بدبوی يې تلې[۳۸] .

او تر اوسه پر هغه ځای داسې اوبه ولاړې دي چې ډېرې تروې دي او ډېر بدبوی يې ځي او هيڅ ګته نه ځنې اخيستل کيږي ؛ دا په دې سبب سره دا لوطيان سره له خپله ښاره پوپناه سول چې تر دوی ځمکې داسې خبيث کار ته هيڅ چا راتګ نه وو کړی، بلکې دا خبيثانو دا فعل ايجاد کړی چې انجام يې آخر داسې وګرځېد کوم چې دغه اوس بيان سو ؛ إنّا لله، وإنّا إليه راجعون .

فايده : دا کيسه په قرآن کريم کې په يو اتيا آياتو کې ذکر ده او په لسو سورتونو کې پاشل سوې ده، يعني : جلا جلا ذکر سوې ده او ټوله پر دې دلالت کوي چې لواطت ډېر کرغېړن او ناوړه کار دی او کوونکی يې تر ټولو بد انسان دی او د بني آدم چې څه اعمال دي داسې يو بل بد عمل پکې نسته لکه لواطت چې دی .
امام ابن قيم الجوزية رحمه الله تعالى فرمايلي دي : کوم چې لواطت دی ؛ دا خو يو ډېر لوی فساد دی او د کوم شي چې فساد لوی وي ؛ د هغه به عذاب هم په دنيا او آخرت کې لوی وي – له دې ويناڅخه دا په ډاګه څرګنديږي چې تر لواطت لويه ګناه او پليت عمل نسته .

يادونه : د حضرت لوط عليه السلام پر قوم درې ډوله عذابونه راغلي دي لکه څنګه چې په کيسه کې مختصر ذکر سوه، (لومړی) عذاب خو دا وو چې : چيغه پر

---

[۳۸] بدائع الزهور في وقائع الدهور : مشهور په (تاريخ ابن اياس) سره ۹۰ - ۹۲ مخونه، تفسير المُنير ۴ ټوک، ۶۵۱ – ۶۵۴ مخونه، قصص الأنبياء ۱۴۹ - ۱۵۵ مخونه او داسې نور تاريخي کتابونه .

وسوه . (دوهم) عذاب يې دا وو چې : ځمکه چپه پر واوښته او (دريم) دول عذاب يې دا وو چې : د دوږخ په اور د ګرم سؤو ډبرو باران پر وسو او دا خو عبرت دی وهر لواطت کوونکي ته او ډېر ښه عبرت دی ؛ نور چې څه پيغمبران او رسولان دي. داسي سخت او پرلپسې عذابونه يې پر امتونو او قومونو نه دي راغلي لکه څرنګه چې يواځې او يواځې د حضرت لوط عليه السلام پر قوم راغلی، څرنګه چې په قرآن عظيم الشان او حديثو مبارکو کې دا خبره په ډاګه سوې ده .

د لوط عليه السلام د قوم د عذابو حکمت او وجې : الله تعالی ؛ ځکه پر قوم لوط د لومړي ځل لپاره حضرت جبريل عليه السلام ته دا امر وکړ چې چيغه ورباندې وکاږه چې دوی به هم کله يو ښايسته انسان په خپل ژوند کې وليدی ؛ نو يو او بل به ورنعارې کړې او چيغه به يې ورباندې کښله او نور به يې خبرول او د ځان به يې ملګري کول چې : هله راسئ ! داسي ښايسته هلک راغلی دی ؛ راځئ ! چې لواطت ورسره وکړو .

او الله تعالی ؛ ځکه دويمه پلا ځمکه چپه پر واړوله چې دوی به هم کله په خپل مينځ کې سره ميلاو بدل ؛ نو د لواطت عمل به يې پُرمخې کوی .

او دريمه پلا يې ؛ ځکه د دوږخ په اور تودې سوې ډبرې پر ووروليې چې دوی به هم کله يو ښايسته انسان وليدی او د لواطت لپاره به يې راغوښتی او هغه به نه ورته راتلی ؛ نو ډبرې به يې پسې غورځولې او هغه به يې زهيروی .

دا يې د درېو سره د عذابو وجې او حکمت وو ؛ الله تعالی دې موږ ټول مسلمانان له دې پليت او ګنده عمله وساتي ؛ إنه هو السّميع الدّعاء .

قوم لوط اوس چيري دی ؟

تر نوو تحقيقاتو او څېړنو وروسته دا په ډاګه سوې چې : پر قوم لوط په هغه ځمکه کې عذاب راغلی دی چې (سدوم) نومېده او سدوم ښار د اردن ښار ختيځ خوا ته واقع دی او قوم لوط په سدوم کې مېشت وو . بيا چې کله عذاب ورباندې

راغلي : نو سدوم ښار چپه او نسکور سو او اوس پر هغه نسکور سوي ښار سدوم دریاب پیدا سوی دی چي (بحر میت)، یعني : مردار سمندرګی، یا مړ او بې څپو دریاب ورته وایي، یا په بله معنا آرام او ولاړ سمندر ورته وایي [۳۹].

(بحر میت) کوم دریاب دئ؟

(بحر میت) ؛ خو هغه دریاب دی چي د قوم لوط ښار سدوم یې ډوب کړی دی او لوی څښتن ﷻ تر قیامته دا دریاب یو داسي عبرت ګرځولی چي نن د ټولو لوطیانو لپاره پوره پند پکې دی.

او درې داسي ځانګړتیاوي لري چي بل یو دریاب یې هم نه لري.

لومړۍ ځانګړتیا یې دا ده : دومره ژور دی چي بل یو دریاب یې په سر نه دی او ژورتیا یې ۱۳۰۰۰ فټه ده.

دویمه ځانګړتیا یې دا ده : اوبه یې دومره تروې دي چي تر نورو دریابو یې ۲۵ درجې تریوالی زیات دی.

او دریمه ځانګړتیا یې دا ده : چي انسان نه ډوبوي او نور چي کوم دریابونه دي هغه انسان ډوبوي ؛ له دې وجې (بحر میت)، یعني : مړ او بې څپو سمندرګی ورته وایي.

او پوه سه ! په دې چي دلته ځانګړتیاوي په اعتبار سره د الهي عذاب دي، نه په اعتبار سره د الهي رحمت.

او نوو سایښي کلر پوهانو ویلي دي : دا یو داسي دریاب دی چي هیڅ یو ملهی ژوند نه سي پکي تېرولای ؛ ځکه تر نورو دریابو یې اوبه ۲۵ درجې تروې دي او بل په بیخ کي یې هیڅ واښه نسته او نه یو زنده سر حیوان ژوند پکي تېرولای سي او کله چي یو ملهی انسان ورواچوي ؛ نو دستي پکي مړ سي ؛ ځکه دا دریاب یو الهي عذاب دی چي الله تعالی د لوطیانو تر ډوبیدو وروسته ښکاره

---

[۳۹] انسائیکلوپیډیا برټانیکا ۷ ټوک ۱۰۰ مخ او جهان دیده د علامه تقي عثماني حفظه الله ۲۰۸ مخ.

کړې دي او دا درياب ۵۰ ميله اوږد دی او ۱۱ ميله پسور لري .

او دا هم په ډاګه سوې ده چي : د درياب په تل کي داسي ډېري دي چي تکي توري او تېرې تېرې دي او دا هغه ډبري دي کومي چي الله ﷻ پر قوم لوط د عذاب لپاره وورولي وې [۴۰] .

د قوم لوط آخر پای (انجام)

اې ځوانانو او ګرانه لوستونکې ! دا دي تر اوسه پر قوم لوط د عذاب الهي آثار معلوم دي ؛ قوم لوط په ابتدا کي څرنګه مالداره وو ؟! او کله چي نېستمن وګرې دغنمو راتيولو لپاره ورته راتلل ؛ نو دوی به د ابليس لعين له خوښي سره سم دا بدفعلي – لواطت – ورسره کاوه ، بيا به يې غنم ورباندي پلورل او داغسي به کله چي مسافر پر لاره تېرېدی ؛ نو دوی به لاسونه او پښې وروتړلې او خپله بدفعلي به يې ورسره وکړه ؛ دا د دوی اعمال ول چي دوی به کوله او کله چي الهي عذاب ورباندي راغی ؛ نو چيغي او نعارې يې وهلې او کټ پر ځنګنو مره سول او هيڅ يو مرستندوی يې مرسته وه نه کړه ، بلکي ټول پوپناه سول او د شهوت پوره کېدو هيلي يې ټولي له خاورو سره خاوري سولې ؛ د دوی هم دغه آخر انجام سو او د پای ټکی يې وګرځېد چي ټوله وجهان ته تر قيامته رسوا او شرمنده سول .

او د دوی دغه کړنه د راتلونکو نسلونو لپاره يو کرکجن پېغور وګرځېد چي څوک يې تر سره کړي ؛ نو خپلوان او پردي وګړي په راتلونکي کي پېغور ورکوي چي تا له فلاني سره بدکاري وکړه ! او فلاني له تا سره بدکاري کړې ده ! نو افسوس دی ! داسي عمل کوونکي ته چي انجام يې هلاکت وي او بنادي نه وي .

يادونه : د خدای تعالی په توفيق سره تر دغه بيانه د قوم لوط اولني او آخرني حالات پای ته ورسېدل او وروسته به د لواطت بدوالی د قرآن کريم ، حديثو ،

[۴۰] انسائيکلوپيډيا برټانيکا ۷ ټوک ، ۹۹ مخ ، بيا ۵ ټوک او ۵۲۵ مخ او جهان ديده ۲۰۸ - ۲۱۰ مخونه .

آثارو او داسي د بزرګانو، امامانو او د دیني مشرانو د وینااوو په رڼا کي بیان سي؛ نو تاسي به ورته متوجه سئ! او هر یوه ته به د هغه ورته سرلیک کښېښوول سي چي د کتاب مقاصد به په سمه معنا روښانه سي او که د لوی خدای خوښه وه هر ځوان چي دغه بیانونه ووایي او د زړه په سترګو ورته وګوري؛ نو خامخا به یې له زړه څخه د هلک او هلک بازۍ شوق ختم سي او هیڅ کله به بیا په زړه کي د لغړزني د شوق تصور نه وکړي او تر مرګه به له داسي پلیت او ناوړه کاره توبه وباسي؛ بإذن الله تعالىٰ.

د قرآن شریف په رڼا کي د لواطت بدوالی

د الله ﷻ پر قوم لوط او د هغوی پر عمل نیوکي

(۱) الله تبارک وتعالی فرمایلي دي: ﴿وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦٓ أَتَأْتُونَ ٱلْفَـٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ ٱلْعَـٰلَمِينَ۝ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ ٱلرِّجَالَ شَهْوَةً مِّن دُونِ ٱلنِّسَآءِ ۚ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ۝﴾[٤١].

ژباړه: [او یاده کړه اې محمده ﷺ!] هغه وخت ته کیسه د لوط کله چي یې ووېل خپل قوم ته: ایا راتګ کوئ؟! تاسي ډېر بد کار (لواطت) ته چي نه دی وړاندي سوی ستاسي څخه مخکي دې کار لواطت ته هیڅ یو له خلکو (نو تاسي یې هم مه کوئ!) بېشکه تاسي خو راځئ سړیو [هلکوانو] ته لپاره د پوره کولو د [خپل] شهوت په داسي حال کي چي تاسي له ښځو څخه تجاوز کوونکي یاست؛ نو تاسي نه یاست په حقه لاره باندي دا لا څه، بلکي یاست تاسي یوم قوم اسراف کوونکی [خبیثان او رذیلان].

---

[٤١] د الأعراف سورت، ۸۰ او ۸۱ آیاتونه.

خلاصه او تفسیر : حضرت مولانا روم محمد حقي رَحِمَهُ ٱللَّهُ[۴۲] فرمایلي دي : دغه آیت پر دې دلالت کوي چي لواطت له ټولو بدو عملونو څخه بد عمل دی ؛ ځکه الله ﷻ پر لویو لویو بدو عملونو والا وو د ډېرو باران نه دئ وورولی، لکه : پر زنا والا وو، د مور او پلار پر آزار ونکو، غلو، یله حقه وژونکو او داسي نورو بدو عملونو او لویو ګناهو والا وو چي له باري تعالی سره شریک (ملګری) نیسي – څرنګه چي پر لواطت کوونکو یې ډبري وورولي دي[۴۳] .

(۲) الله تبارک وتعالی په خپل مقدس کتاب قرآن مجید کي دریم ځای فرمایلي دي : ﴿أَتَأْتُونَ ٱلذُّكْرَانَ مِنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ۝ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُم مِّنْ أَزْوَٰجِكُم ۚ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ۝﴾[۴۴] .

ژباړه : ایا تاسي راتګ کوئ ؟! [په لواطت کولو باندي] نارینه ؤ ته له خلګو څخه او تاسي پرېږدئ هغه څه چي پیدا کړي یې دي ستاسو لپاره ښځي ستاسي ! بلکي یاست تاسي یو قوم تر حد تیرېدونکي [یعني : له حلالو څخه وحرامو ته تلونکي یاست] .

خلاصه او تفسیر : یعني په ټول جهان کي یواځي نارینه ؤ ته د شهوت پوره کولو لپاره اې د لوط عَلَيْهِ ٱلسَّلَامُ قومه ودې رذیل فعل لواطت ته راتګ کوئ ؛ ایا تاسي یو څه شرم لرئ ؟! بلکي تاسي تر شریعت تجاوز کوونکي یاست ! او تاسي هغه څه پرېږدئ چي الله ﷻ خاص د شهوت پوره کولو لپاره پیدا کړي دي چي هغه ستاسو ښځي دي[۴۵] .

---

[۴۲] محمد حقي د تفسیر (روح البیان) شریف لیکوال دی .

[۴۳] تفسیر روح البیان ۳ ټوک، ۱۹۷ مخ .

[۴۴] د الشعراء سورت، ۱۶۵ او ۱۶۶ آیاتونه .

[۴۵] دا خلاصه له تفسیر ابن کثیر څخه مُنتخب سوي ده .

(۳) الله تبارک وتعالی بیا دریم ځای په قرآن کریم کې فرمایلي دي : ﴿وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦٓ أَتَأْتُونَ ٱلْفَـٰحِشَةَ وَأَنتُمْ تُبْصِرُونَ ۝ أَئِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ ٱلرِّجَالَ شَهْوَةً مِّن دُونِ ٱلنِّسَآءِ ۚ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ۝﴾[۴۶].

ژباړه : او [یاده کړه اې محمده ﷺ ! دوی ته کیسه د] لوط کله چې یې وویله خپل قوم ته : ایا راتګ کوئ تاسي فاحشې [بدا و قبیح کار د لواطت] ته، حال دا چې وینئ تاسي [یو بل په دې بد عمل کې خپل عورتونه او د ځای ناستي ځایونه چې څومره بد کار دئ ؟!] ایا تاسي خامخا راځئ سړیو ته د شهوت له ارخه پرته له ښځو څخه [چې د شهوت د دفعې او پوره کولو لپاره دي]. بلکې تاسي یو قوم یاست چې ناپوهان [له بدۍ او قبحه د خپلو عواقبو او انجامو څخه] یاست !.

یعني : د خپلو عملو په نتیجو باندې ناپوهان یاست ! خپل عاقبت نه درمعلومیږي !.

خلاصه او تفسیر : یعني که تاسي نه پوهیږئ چې د دغې بې حیایۍ او بد فعلۍ آخره خاتمه څه کیږئ ؟! نو بیا تاسي په انتهایي درجه کې جاهلان او ناپوهان یاست ! څه ناڅه فکر خو وکړئ ! چې دا څنګه بدفعلي تاسي کوئ ؟! ستاسي مخکې ترا وسه چا هم دا بد فعلي نه ده کړې ؟! لږ فکر خو وکړئ ! د ګنګیو ځایو او مرکزو ته شهوت مه راپورته کوئ ! بلکې خپل شهوتونه خپلو امانتونو ته وسپارئ ! چې هغه ستاسو ښځې او مینځې دي[۴۷].

(۴) الله تبارک وتعالی په خپل کلام مبارک کې څلورم ځای فرمایلي دي : ﴿وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦٓ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ ٱلْفَـٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنْ أَحَدٍ

---

[۴۶] د النمل سورت، ۵۴ او ۵۵ آیاتونه.

[۴۷] دا خلاصه له تفسیر قرطبي څخه مُنتخب سوې ده ۱۳ توک، ۱۴۵ مخ.

مِّنَ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٢٨﴾ أَئِنَّكُمۡ لَتَأۡتُونَ ٱلرِّجَالَ وَتَقۡطَعُونَ ٱلسَّبِيلَ وَتَأۡتُونَ فِي نَادِيكُمُ ٱلۡمُنكَرَۖ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوۡمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُواْ ٱئۡتِنَا بِعَذَابِ ٱللَّهِ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٢٩﴾﴾[٤٨].

ژباړه: او یاده کړه [اې محمده] دوی ته کیسه دا لوط کله چې یې وویله خپل قوم ته: بېشکه تاسې خو راځئ ناکاره کار [د لواطت] ته چې نه دی وړاندې سوی ستاسې څخه مخکې [ودې بد او قبیح کار ته] هیڅوک له تیرو عالمینو څخه [چې نور انسانان، پېریان او داسې نور مخلوقات دي] ایا تاسې خامخا راځئ سړیو [او هلکوانو] ته! [د لواطت لپاره] او قطع کوئ! [اشکوئ] لاره [او د خلګو مال او پیسې اخلئ!] او راځئ تاسې [د ځای ناستې په ځایونو کې او] په خپلو مجلسونو کې [مُنکرو] ناکارو کارونو ته؛ نو نه سو د لوط [عَلَيۡهِ ٱلسَّلَامُ] د قوم ځواب [ودې خپل پیغمبر لوط عَلَيۡهِ ٱلسَّلَامُ ته]؛ مګر دا چې دوی وویل: [وخپل پیغمبر لوط عَلَيۡهِ ٱلسَّلَامُ ته] چې ته دالله ﷻ عذاب راوله! که ته [ریشتیا] له ریشتونکو څخه یې!.

خلاصه او تفسیر: یعني تاسې دغه فعل لواطت کوئ! او دا فِعل لواطت خو ستاسو تر مخه هیڅ چا نه دئ کړی او انساني فِطرت له داسې ناوړه کاره او عمله نفرت کوي او دغه راز تاسې داړه ماري او غلا کوئ! او په ښکاره په مجلسونو کې ډانګ پیلي[٤٩] کوئ! او له دې سره سره له خپلو بدو او پلیتو عملونو څخه نه شرمېږئ! نو افسوس دی داسې خلګو ته چې دنیا او آخرت یې دواړه خراب وي، لکه د دغه شرمنده سوي قوم لوط چې دواړي نړۍ یې خرابې سوې[٥٠].

---

[٤٨] د العنکبوت سورت، ۲۸ او ۲۹ آیاتونه.

[٤٩] ډانګ پیلي: ګوز او دا هغه هوا ده چې له ډک نس څخه راوځي او آواز ورسره وي.

[٥٠] دا خلاصه له تفسیر ابن کثیر، تفسیر قرطبي او داسې نورو تفسیرو څخه مُنتخب سوې ده.

یادونه : مخکې د قوم لوط تر کیسې وروسته په یوه فایده کې دا اشاره سوې وه چې د قوم لوط داستان او کیسه په قرآن کریم کې لس ځایه ذکر سوې ده او ټول پر دې دلالت کوي چې لواطت حرام او خبیث فعل دی او دلته الله ﷻ په دغو ځلورو ذکر سوو قرآني آیاتو کې په ډاګه دا فرمایي : چې لواطت داسې بد او ناکاره عمل دی چې هیڅ چا تر قوم لوط مخکې نه دئ کړی ؛ تو اې د ګران محمد ﷺ آخري پیغمبر اُمته ! تاسې یې هم مه کوئ ! داسې نه وي چې پر تاسې داسې عذاب راولم، لکه پر قوم لوط چې مې راوست ! .

په قرآن کریم کې هغه کوم سورتونه او آیاتونه دي؟ چې د لواطت بدوالی پکې ذکر دی

مخکې چې کوم آیاتونه تېر سول دا د ټولو هغو آیاتونو چې د لواطت بدوالی ښیي خلاصه او مجموعه وه او په ټولو کې یې صراحتا د لواطت پر بدوالی دلالت کوي او هغه آیاتونه چې د لواطت بدوالی ښیي او د قوم لوط کیسه چې ذکر کوي ؛ هغه په لسو سورتو کې بیان سوي دي او تقریبا یو اتیا ته رسیږي او هغه ټوله په راتلونکي ترتیب سره دي :

لومړی د الأعراف سورت دی ؛ آیاتونه یې : ۸۰، ۸۱، ۸۲، ۸۳ او ۸۴ شمېره دي .

دویم د هود سورت دی ؛ آیاتونه یې : ۷۷، ۷۸، ۷۹، ۸۰، ۸۱، ۸۲ او ۸۳ شمېره دي .

درېیم د الحجر سورت دی ؛ آیاتونه یې : ۶۱، ۶۲، ۶۳، ۶۴، ۶۵، ۶۶، ۶۷، ۶۸، ۶۹، ۷۰، ۷۱، ۷۲، ۷۳، ۷۴، ۷۵، ۷۶ او ۷۷ شمېره دي .

څلورم د الأنبیاء سورت دی ؛ آیاتونه یې : ۷۴ او ۷۵ شمېره دي .

پنځم د الشعراء سورت دی ؛ آیاتونه یې : ۱۶۰، ۱۶۱، ۱۶۲، ۱۶۳، ۱۶۴، ۱۶۵، ۱۶۶، ۱۶۷، ۱۶۸، ۱۶۹، ۱۷۰، ۱۷۱، ۱۷۲، ۱۷۳، ۱۷۴ او ۱۷۵ شمېره دي .

شپږم د النمل سورت دی ؛ آیاتونه یې : ۵۴، ۵۵، ۵۶، ۵۷ او ۵۸ شمېره دي .

اووم د العنکبوت سورت دی ؛ آیاتونه یې : ۲۶، ۲۷، ۲۸، ۲۹، ۳۰، ۳۱، ۳۲،

۳۳، ۳۴او ۳۵ شمېره دي .
اتم د الصافات سورت دی ؛آیاتونه یې : ۱۳۳ ، ۱۳۴ ، ۱۳۵ ، ۱۳۶ ، ۱۳۷ او ۱۳۸ شمېره دي .
نهم دالذاریات سورت دی ؛آیاتونه یې: ۳۲، ۳۳، ۳۴، ۳۵، ۳۶او ۳۷ شمېره دي.
او آخري لسم سورت دالقمر دی ؛آیاتونه یې : ۳۳، ۳۴، ۳۵، ۳۶، ۳۷، ۳۸او ۳۹ شمېره دي[51] . او پوه سه ! په دې چې د دغو ټولو آیاتونو معنا د حضرت لوط عليه‌السلام د قوم په کیسه کي یاده سوه ؛ ګواکي دغه آیاتونه ټوله په دې کتاب کي ذکر دي ؛ والحمد لله كما يُحبّه ويرضاهُ .

یادونه : قوم لوط له لواطت څخه پر ته نور بد عملونه هم کول. لکه : موټ وهل ؛ په مجلسونو کي ډانګ پیلي کول ؛ یو بل ته ګوتي سره ور کول ؛ پړېره خریل ؛ پړېره کونډې کول ؛ کوتري کول ؛ سپي جنګول ؛ ښکرور پسونه جنګول ؛ پایڅې اوږدول ؛ په مجلوغزه ډېري غوږځول او داسي نور او تفصیل به یې په جلا ځای ته سرلیک کي راسي ؛ إنْ شاء اللهُ تعالىٰ .

د حدیثو په رڼا کي د لواطت بدوالی
الله ﷻ لوطي له خپل فراخ رحمته ترټلی دی

(۱) عَنِ إبْنِ عَبّاس رضي‌الله‌عنهما . أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ : (... لَعَنَ اللهُ مَنْ عَمِلَ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ، وَلَعَنَ اللهُ مَنْ عَمِلَ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ ، وَلَعَنَ اللهُ مَنْ عَمِلَ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ)[52] .

ژباړه : له (حضرت عبدالله) ابن عباس رضي‌الله‌عنهما څخه روایت دی چي : نبي (کریم)

---

[51] الفهرس الموضوعي لآيات القرآن الكريم ۴۶۹- ۴۷۲ مخونه .
[52] المسند د ابن حنبل، حدیث شمېره (۲۸۱۶) او د حدیث په هکله مُحقق شعيب الأرناؤوط ویلي دي: د دې حدیث سند ښه دی او راویان یې د صحیح حدیث دي .

ﷺ فرمایلي دي : الله (تعالی) لعنت کړی پر هغه چا چي د قوم لوط عمل[1] یې وکړ او الله (تعالی) لعنت کړی پر هغه چا چي د قوم لوط عمل یې وکړ او الله (تعالی) لعنت کړی پر هغه چا چي د قوم لوط عمل یې وکړ .

مهمه نکته : په حدیث کي چي درې ځایه پرلپسې یو ځای پر لوطي لعنت سوی دی : په دې کي اشاره ودې ته هم ده چي الله ﷻ، فریښتې علیهم السلام او ټول مخلوق دا درې سره واړه پر لوطي لعنت وایي که څه هم په حدیث کي یوازې د الله ﷻ لخوا درې ځله لعنت ذکر سوی دی : خو اشاره وتېرو دوو ته هم کیږي، لکه څرنګه دا اشاره په راتلونکي یو بل حدیث کي په ډاګه ورته سوې ده.

فایده : په دې حدیث شریف کي دا په ډاګه څرګنده سوه چي پر لوطي د خدای تعالی لعنت دی او داسي په بل حدیث کي یو ځای هم پر هیڅ یو ګناهګار درې ځله پرلپسې لعنت نه دئ ذکر سوی، لکه پر لوطي چي په دغه یاد سوي حدیث کي ویل سوی دی .

او ځوانان، په ځانګړي ډول هغه کسان چي دوی خپل ژوند د لغړزنو په شوق او ذوق کي بایللی وي ؛ باید چي له دغه حدیثه په بشپړه پند واخلي او په اخلاص دي خپل حقیقي معشوق الله ﷻ ته رجوع وکړي .

لواطت کولو والا ملعون دی

(۲) عَنِ إبْنِ عَبَّاسٍ رضي الله عنه. أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ : (...مَلْعُونٌ مَنْ عَمِلَ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ). قَالَهَا رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِرَارًا ثَلَاثًا فِي اللُّوطِيَّةِ[۲].

---

[1] د قوم لوط عمل : یعني لواطت او هر ځای چي دا جمله ذکر سي ؛ نو لواطت څخه مراد یې !.

(۱).

ژباړه: له (حضرت عبدالله) ابن عباس ﷺ څخه روایت دی چي: نبي (کریم) ﷺ فرمایلي دي: ... لعنت سوی پر هغه کس چي د قوم لوط عمل یې وکړ (یعني: کوم کس چي لواطت وکړ، هغه لعنتي دی. او ابن عباس ﷺ فرمایلي دي چي:)، رسول الله ﷺ دا خبره د لواطت په هکله درې ځله مُکرره کړه.

د مُبارک ﷺ پر لوطیانو ببره

(۳) عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللهِ رضي الله عنهما. أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ قَالَ: (إِنَّ أَخْوَفَ مَا أَخَافُ عَلَى أُمَّتِي عَمَلُ قَوْمِ لُوطٍ)(۲).

ژباړه: له (حضرت) جابر بن عبد الله رضي الله عنهما څخه روایت دی چي: رسول الله ﷺ وفرمایل: بېشکه زه چي ډېره بیره زما پر اُمت لرم! هغه د قوم لوط عمل دی (یعني: ډېره بیره زما پر اُمت دا ده چي د دوی زیاتره ګناهګاران وکړي به زما تر وفات وروسته لواطتونه کوي).

فایده: بېشکه د ده مُبارک تر وفات وروسته دا عمل په ګناهګارو او فحاشو انسانانو کي ښکاره سو، څوارلس سوه کاله مخکي دا خبره سوې ده؛ اوس راسه مُشاهده یې وکړه! چي دا پلیت عمل نن څومره زیات سوی دئ او څومره بد او لغ انسانان په اخته دي!! الله ربّ العزت دي زموږ پر حال رحم وکړي؛ آمین.

---

(۱) المسند د ابن حنبل، حدیث شمیره (۲۹۱۴) او د حدیث په هکله مُحقق شعیب الأرناؤوط ویلي دي: د حدیث سند حسن دی، لځه خبره یکي تسته لو ترمذي په دې معنا په خپل جامع السُنن کي روایت کړی دی، کتاب الحدود عن رسول الله صلی الله علیه وسلم، باب: ما جاء في حدّ اللوطي، حدیث شمیره (۱۴۵۶).

(۲) السُنن د ترمذي (۱۴۵۷)، السُنن د ابن ماجه (۲۵۶۳) او المُسند د ابن حنبل (۱۵۰۹۳).

له ښځي سره لواطت کوونکی ملعون دی

(۴) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ﷺ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: (لَا يَنْظُرُ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ إِلَى رَجُلٍ جَامَعَ امْرَأَتَهُ فِي دُبُرِهَا)[1].

ژباړه: له (حضرت) أبي هُريره ﷺ څخه روایت دی چي: نبي (کریم) ﷺ وفرمایل: الله ﷻ هغه سړي ته (یا هغه هلک او یا ځوان ته د رحمت په نظر) نه ګوري چي خپلي مېرمني ته د شا له خوا راتګ وکړي (یعني: چي لواطت ورسره وکړي):

یادونه: او په دې باید ځان پوه کړئ! چي د کوم کس، یا ښځي په حق کي دا خبره وسي چي الله تعالی د رحمت په نظر نه ورته ګوري؛ نو هغه د اسلام له نظره ملعون دی او د ملعون معنا هم داغه ده او په حدیث مبارک کي یوازي هغه کس نه دئ یاد سوی چي د خپلي ښځي سره لواطت وکړي بس هغه ملعون دی، بلکي ټولو هغو انسانانو ته اشاره پکي کیږي چي مُطلق انسان ته د شا له خوا راتګ کوي، لواطت ورسره کوي او خپل شهوت وربانديي پوره کوي؛ که هغه هلک وي، یا کوچنی؛ ځوان وي، یا ښځه او یا داسي بل ژوندی شی وي – بس هغه د الله تعالی په لعنت کي ډوب دی او د ملعون نوم وربانديي یادیږي.

لواطت کوونکي نارینه او مساحقت کوونکي ښځي د الهي سزا په تمه ورځي او شپې سبا کوي

(۵) رُوِيَ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: (إِنَّ أَخْوَفَ مَا أَخَافُ عَلَى أُمَّتِي مِن بَعْدِي عَمَلُ قَوْمِ لُوطٍ، أَلَا! فَلْيَرْتَقِبْ أُمَّتِي الْعَذَابَ إِذَا كَانَ الرِّجَالُ بِالرِّجَالِ، وَالنِّسَاءُ

---

[1] المسند د ابن حنبل، حدیث شمیره (۸۵۳۲) او ترمذي په خپل کتاب السُنن کي په معنا سره روایت کړی دی، حدیث شمیره (۱۱۶۵).

بِالنِّسَاءِ[1].

ژباړه: روایت شوی دی چې نبي (کریم) ﷺ وفرمایل: بېشکه چې هغه ډېر بېرېږم زما پر اُمت زما تر وفات وروسته هغه د قوم لوط له عمله بېرېږم! (چې دوی به یې کوي)، خبردار! بیا دې زما اُمت د عذاب انتظار وکړي کله چې نارینه یې ونارینه ؤ ته (د لواطت لپاره) راتګ وکړي او ښځې یې وښځو ته (د مساحقت لپاره) راتګ وکړي.

خلاصه: یعني کله چې زما اُمت په دغو بدفعلیو اخته سي چې نارینه یې په نارینه ؤ او ښځې یې په ښځو خپل شهوتونه پوره کوي؛ نه شرم کوي؛ نه الهي ېېره لري؛ کټ مټ د قوم لوط چمونه کوي او هم د هغوی په لاره ځي؛ نو د الهي سزا انتظار دې وکړي او په تحقیق سره د الله ربّ العالَمین عذاب ډېر سخت دی او تکلیف لري او بېشکه نن سبا چې کوم کسان په دغو بدفعلیو اخته دي؛ یقیناً هغه په مختلفو ناروغیو اخته دي چې ملاوې یې درد کوي؛ همدونه یې سست دي او له خپلې کوروالا وو سره کوروالی خوند نه ورکوي او په زایل سوو جوهري اوبو (منیو) سخت افسوس کوي او دا په مُشاهده تجربه سوې ده؛ ځکه دا د تېر مُبارک حدیث مصداق[2] دی. الله ﷻ دې پر موږ فضل وکړي؛ آمین.

د نن وخت پر لواطت کوونکو نارینه ؤ او مساحقت کوونکو ښځو د ډبرو د باران اوربدلو ببره ده

(۶) وَرُوِيَ عن النَّبِيِّ ﷺ. أَنَّهُ قَالَ: (سَيَكُونُ فِيْ آخِرِ أُمَّتِيْ قَوْمٌ يَكْتَفِيْ رِجَالُهُمْ بِالرِّجَالِ، وَنِسَاؤُهُمْ بِالنِّسَاءِ فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ؛ فَارْتَقِبُوا عَذَابَ قَوْمِ لُوْطٍ

---

[1] حدیث ابن الجوزي په خپل کتاب ذم الهوی ۱۵۶ مخ کې روایت کړی دی. الباب السّادس والعشرون في التحذير من عمل قوم لوط.

[2] مصداق: یعني د رښتیا ځرګندونه او حقیقي خبره.

؛أَن يُرْسِلَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ سِجِّيلٍ﴾[1] .

ژباړه : او له نبي (كريم) ﷺ څخه روايت سوى، چي بېشكه ده وفرمايل: ژر دى چي زما دامت په آخر كي به داسي قوم پيدا سي چي نارينه به يې په نارينه ؤ سره او ښځينه به يې په ښځينه ؤ سره كفايت كوي او كله چي دا كار ښكاره سي ؛ تو د قوم لوط دعذاب انتظار وكړئ ! هغه به دا عذاب وي چي پر دوى به د سختو ډبرو باران وسي (او دوى به هلاک کړي، لكه قوم لوط چي يې پوپناه كړل) .

څېړنه او د حديث مصداق : دا خو ثابته سوې ده چي څه وخت مخكي په ۲۰۱۳ عيسوي كال كي د روسيې د يو ښار پر غرني سيمه هيوادوالو ځيني داسي توري ډبري وورېدلې چي هغه د يو ستوري له امله راشوه سوي وې او وروسته دا په ډاګه سول چي دا كسان لواطت كوونكي نارينه او مساحقت كوونكي ښځي وې او په يو حديث كي د دې خبري څرګندونه په ډاګه كيږي ؛ له حضرت عبدالله بن عباس رضي الله عنه څخه روايت دى چي : رسول الله ﷺ فرمايلي دي : (لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يَرْضَخَ رُءُوسَ أَقْوَامٍ بِكَوَاكِبٍ مِنَ السَّمَاءِ ؛ بِاسْتِحْلَالِهِمْ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ)[2] ,يعني : قيامت به تر هغو را نه سي تر څو چي د ځينو كسانو سرونه له آسمانه د ستورو په لامل وكوټل سي ؛ ځكه چي هغوى به د قوم لوط عمل روا ګڼي . او بېشكه دا يوه علامه د قيامت هم ده چي په ۲۰۱۳ عيسوي كال كي ښكاره سوه .

د لوطي پر سر ويشتلو حكمت : په دې كي راز او حكمت دا دئ چي لوطيان

---

[1] حديث امام قرطبي په خپل تفسير الجامع لأحكام القرآن كي نقل كړى دى، ۹ توک، ۵۶ مخ .

[2] حديث ديلمي په خپل مُسند الفردوس بمأثور الخطاب (فردوس الأخبار) كي روايت كړى دى، ۵ توک، ۸۸ مخ، حديث شمېره (۷۵٤۷) او جلال الدّين سُيوطي په جامع الأحاديث كي نقل كړى دى، حديث شمېره (۱۶۸۳٤) .

خاص پر سرو ویشتل کیږي دا چي دوی د لواطت په عمل کي د تناسلي اندامو سرونه یو په بل اغوندي او له دې رذیلي او پلیتي لارې خپل شهوت تر سره کوي، هیڅ شرم او حیا هم ته ورته درېږي ؛ ځکه یوه ذره حیا چي ولري ؛ نو داسي ناوړه او بې کاره عمل ته اقدام[1] نه سي کولای ؛ باید لواطت کوونکي تارنه او مُساحقت کوونکي ښځینه له دې حدیث او ځرګندوني بشپړ پند واخلي ؛ ځکه نژدې ده چي پر دوی هم دا عذاب راسي او ډبري پر ووریږي ؛ باید ژر تر ژره توبې وباسي .

الله ربّ العالمین دې مو وساتي ! زموږ مُعاشره دي په خپل فضل سره اصلاح کړي ؛ حالات یقیني خراب دي او بېشکه ساتونکی او هدایت کوونکی یوازې الله ﷻ دی او له ده څخه د ساتني او لاربنووني خواست کوو ! بېشکه د لاربنووني او هدایت واګي د ده په لاس کي دي او بل د هیڅ چا په لاس کي نه دي .

په آخره زمانه کي به ځیني لوطیان خپل عمل روا ګڼي

(۷) وفي رِوایةٍ عَنهُ عَلَیهِ الصَّلاةُ وَالسَّلامُ. أَنّهُ قالَ : (لَا تَذْهَبِ اللَّيَالِي وَالأَيَّامُ حَتَّى تَسْتَحِلَّ هٰذِهِ الأُمَّةُ أَدْبَارَ الرِّجَالِ كَمَا اسْتَحَلُّوا أَدْبَارَ النِّسَاءِ ؛ فَتُصِيبُ طَوَائِفَ مِنْ هٰذِهِ الأُمَّةِ حِجَارَةٌ مِنْ رَبِّكَ)[2] .

ژباړه : او په بل روایت کي له عَلَیهِ الصَّلاةُ وَالسَّلامُ څخه روایت دی، بېشکه ده وفرمایل : د دنیا ورځي او شپې به تر هغو پوري تېري نه سي تر څو له دغه اُمته (یوه ډله) د خلکو شاګاني ځانو ته روا نه کړي، لکه څرنګه چي د (خپلو او نورو پردیو) ښځو شاګاني یې ځانو ته روا کړي وي ؛ بیا به د دې اُمت پر دې ډلو ستا د

---

[1] اقدام : مخ ورووړاندي کول او د هغه کار کول .

[2] دا حدیث هم امام قرطبي په خپل تفسیر کي نقل کړی دی او حواله یې تېره سوې ده .

رب له لوري[1] ډېري وورېږي .

فایده او یادونه : دا وخت خو دا دئ ښکاره سوی دی چي ځینو نارینه ؤ لواطت ځانو ته روا کړی دی ؛ نو دوی دي د ډېرو د باران د سخت عذاب انتظار وکړي او دلته د رسول الله ﷺ د خبرو مصداق ښکاره کیږي چي دی څومره په حده ریښتونی دی ؛ څوارلس سوه کاله مخکي یې دا پیشنګویي[2] کړې ده او اوس موږ په ښکاره وینو ! چي لواطتونه کیږي ؛ نو افسوس دی لوطیانو ته ژر تر ژره به د ډېرو باران پر وسي او دا یاد ساتئ ! لواطت کول جلا ځان ته یوه غټه ښکاره ګناه ده او روا ګڼل یې یو عقیدوي کُفر دی چي انسان د شکه وتلی په کافر کیږي[3] .

د مخلوق په ناولي لواطت کولو لوی عرش لړزیږي او فریښتي خفه کیږي

(۸) عن إبن عُمر ﷺ قال : قال النَّبيُ ﷺ : (لَمْ يَعْلُ فَحْلٌ فَحْلاً حَتَّى كَانَ عَمِلَ قَوْمَ لُوطٍ ، فَإِذَا عَلَا الفَحْلُ الفَحْلَ إِرْتَجَّ. أَوْ إِهْتَزَّ عَرْشُ الرَّحْمٰنِ عَزَّوَجَلَّ. فَاطَّلَعَتِ المَلَائِكَةُ تَغَطِيْنَا لِفِعْلِهِمَا. فَقَالُوا : يَارَبِّ ! أَلَا تَأْمُرُ الأَرْضَ أَنْ تُعَزِّرَهُمَا ؟! وَتَأْمُرُ السَّمَاءَ أَنْ تَحْصُبَهُمَا ؟! فَقَالَ : إِنِّي حَلِيمٌ لَا يَفُوتُنِي شَيْءٌ)[4] .

---

[1] لوري : یعني له طرفه څخه .

[2] پیشنګویي : وینا ، یا خبره .

[3] د کُفري عملونو د پېژندني د تفصیل لپاره زما جامع کتاب موسوعي (شهاب القلوب في ذمّ الذّنوب) ته مراجعه وکړئ ! او موسوعه دې ته وایي چي کومه موضوع څېړي ، نو د هغې ټول اړخونه ورسره راوړي او تفصیل یې بیانوي ، دې ته موسوعه ، یا پوهنغونډ وایي ، په انګریزي او اردو ژبه کي انسائیکلوپیډیا (Encyclopedia) ورته وایي .

[4] حدیث ابن الجوزي رحمه الله په خپل سند سره په ذمّ الهوی کي روایت کړی دی ، ۱۵۷ مخ ، الباب السّادس والعشرون في التحذیر من عمل قوم لوط .

ژباړه : له (حضرت عبد الله) ابن عُمر ﷺ څخه روايت دی چي : نبي (اکرم) ﷺ وفرمايل : نه سرېږه کيږي يو نر پر بل نر تر داسي چي دوی د قوم لوط عمل کوي ؛ نو چي کله يو نر پر بل نر سرېږه سي (د لواطت لپاره ؛ نو) د رحمان عَزّ وجَلّ عرش (عظيم) په لړزو سي او فرښتې د دوی (دوو) عمل ته د هغه د بدۍ له غتوالي څخه وګوري او دا وواييي : اې ربه ! [يعني : اې زموږ د ټولو څښتنه !] ځمکي ته ولې امر نه کوې چي دا دوه (کسان لوطيان) خسف کړي ؟! او آسمان ته ولې امر نه کوې چي دا دوه (کسان لوطيان) په ډبرو ووهلي ؟! الله تعالی فرښتو ته وفرمايي : زه بردبار يم ! د دوی عمل پر ما نه ورکيږي [يعني : زه زغمونکی يم ! چي زه دوی په دنيا کي په ګناه ژر نه نيسم، بلکي زه به دوی دوه په آخرت کي په خپلو ګناهو سره ونيسم ! او سزا به يې ور کړم !] .

مهمه نکته : که مو په کتابونو کي په ياد وي ! يا مو د ملايانو په ژبه اورېدلي وي ! چي د لوی څښتن ﷻ عرش عظيم داسي يو عمل ته لړزيږي چي هغه د نېکۍ په لحاظ ډېر غوره وي، يا هغه د بدۍ په لحاظ ډېر بدتره وي ؛ نو د فکر ځای دی تر لواطت به بل بدتر او رذيل عمل کوم يو وئ ؟! خامخا به د دې پليت عمل له نتيجې څخه دا لوی مُبارک عرش عظيم لړزيږي او فرښتې به ځني کيږي – دا يو الهي قانون دی چي آسماني او ځمکني مخلوقاتو ته يې نتيجه ښکاره سي .

الله ﷻ د لوطيانو هيڅ پرواه هم نه لري

چيري چي يې خوښه وي ؛ هم هلته يې هلاکوي

(۹) عَن جابِر بِنِ عَبدِ اللهِ رَضِيَ اللهُ عَنهُمَا قال : قال رسول الله ﷺ : «إِذَا ظُلِمَ أَهلُ الذِّمَّةِ ؛ كَانَتِ الدَّولَةُ دَولَةَ العَدُوِّ، وَإِذَا كَثُرَ الزِّنَا ؛ كَثُرَ السِّبَاءُ، وَإِذَا كَثُرَ اللُّوطِيَّةُ ؛ رَفَعَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ يَدَهُ عَنِ الخَلقِ ، فَلَا يُبَالِي فِي أَيِّ وَادٍ هَلَكُوا !؟»[1].

---

[1] حديث طبراني په المعجم الكبير كي روايت كړی دی، ۲ ټوک، ۱۸۴ - ۱۸۵ مخونه، حديث شمېره (۱۷۵۲) او هيثمي په مجمع الزوائد ومنبع الفوائد كي نقل كړی دی، ۶ ټوک، ۲۵۵ مخ .

ژباړه: له (حضرت) جابر بن عبد الله رضي الله عنهما څخه روايت دی چي: رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: کله چي له اهل الذمه ﺉ [يعني: له هغو کفارو سره چي په دار الإسلام[1] کي وسيږي او مسلمانانو ته خپله جزيه. يعني: د مځکي محصول (ټيکس) ورکوي] ظلم ورسره وسي؛ نو دا حکومت به د دښمن په ولکه کي سي او کله چي زنا زياته سي؛ نو شراب چيښنه به زياته سي او بيا چي کله لواطت زيات سي؛ نو الله عَزّ وجَلّ خپل لاس (د نصرت او رحمت) له (دغه لوطي) مخلوق څخه پورته کړي؛ نو بيا يې پرواه نه کوي په کومه شېله [يعني: پيښه] کي چي پوپناه کيږي هم هلته پوپناه سي؟!.

خلاصه دا ده: يعني چي کله له هغو کفارو سره ظلم وسي چي د مسلمانانو په مځکه کي وسيږي او مسلمانانو ته خپل محصول ورکوي او اسلامي قوانين يې ورسره مني: نو دا حکومت به داسي وګرځيږي لکه د دښمن حکومت چي په ظلم او ستم کي چليږي او کله چي زنا زياته سي: نو اصلي سبب يې شراب چيښنه زياته سي او کله چي لواطت زيات سي؛ نو الله تعالى خپل د نصرت لاس له هغه لوطي مخلوقه بلا کيفه[2] پورته کړي او خپل د رحمت نظر ځني واړوي؛ نو بيا يې دا پروا نه کوي چي په کوم عذاب پناه: بس په هغه يې پناه کوي او ختموي.

شعر:

إلهيْ! ظَهَرَ الفَسَادُ فِيْ البَرِّ وَالبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيدِيْنَا
فَإنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا؛ فَمَنْ يَغْفِرُ لَنَا، وَأَنْتَ رَبُّ العَالَمِيْنَا!

ژباړه: اې زما څښتنه! زموږ د بدو عملونو له وجې څخه په وچه او لونده (درياب) کي فساد خپور سو. که ته موږ ته بخښنه ونه کړې؛ نو موږ ته به څوک

[1] دار الإسلام: د مسلمانانو ښار.

[2] بلا کيفه: يعني نه په داسي ډول او څرنګوالي؛ څکه الله تعالى له څرنګوالي او پای څخه سپېڅلی دی.

بخښنه وکړئ؟! بېشکه ته خو زموږ رب العالمين يې!.
مطلب دا چې زموږ له کړو وړو څخه ډېري سترې او خوارۍ راغلې او نورې به هم راشي؛ بايد چې موږ ټول له خپل باادار ﷺ څخه د بخښنې غوښتنه وکړو! او لواطت خوښوونکو ته د هدايت غوښتنه وکړو! ځکه دا به زموږ د دُنيا او آخرت لپاره د ښېګڼې ذريعه وي.

تر آسمانو را لاندې په ټول مخلوق کې اووه کسان د الله تعالى په لعنت پوښلې دي

(۱۰) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ﷺ: أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ قَالَ: (لَعَنَ اللهُ سَبْعَةً مِنْ خَلْقِهِ مِنْ فَوْقِ سَبْعِ سَمَوَاتِهِ وَرَدَّدَ اللَّعْنَةَ عَلَى وَاحِدٍ مِنْهُمْ ثَلَاثًا، وَلَعَنَ كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمْ لَعْنَةً تَكْفِيهِ)، فَقَالَ: مَلْعُونٌ مَنْ عَمِلَ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ، مَلْعُونٌ مَنْ عَمِلَ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ، مَلْعُونٌ مَنْ عَمِلَ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ؛ مَلْعُونٌ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللهِ، مَلْعُونٌ مَنْ أَتَى شَيْئًا مِنَ الْبَهَائِمِ، مَلْعُونٌ مَنْ عَقَّ وَالِدَيْهِ، مَلْعُونٌ مَنْ جَمَعَ بَيْنَ الْمَرْأَةِ وَبَيْنَ ابْنَتِهَا؛ مَلْعُونٌ مَنْ غَيَّرَ حُدُودَ الْأَرْضِ، مَلْعُونٌ مَنِ ادَّعَى إِلَى غَيْرِ مَوَالِيهِ)[۱].

ژباړه: له (حضرت) أبي هُريره ﷺ څخه روايت دی چې: رسول الله ﷺ وفرمايل: الله (تعالى) لعنت کړی پر اوو کسانو له خپله مخلوقه لوړ تر خپلو اوو آسمانو او پر هر يو د دغو اوو کسانو يې درې ځله لعنت لېږلی دی او داسې پوره لعنت يې پر هر يو د دغو اوو کسانو لېږلی چې د هر يوه بسنه کوي؛ نو بيا (پيغمبر ﷺ) وفرمايل: (د الله تعالى له لورې) لعنت سوی پر هغه

---

[۱] حديث طبراني په المعجم الأوسط کې روايت کړی دی، حديث شمېره (۶۱۸۲) او حاکم په معنا سره په المستدرک کې روايت کړی ۴ ټوک، ۳۵۶ مخ او مُنذري په الترغيب والترهيب کې نقل کړی دی ۳ ټوک، ۱۹۶ مخ.

کس چي د قوم لوط عمل يې وکړ، لعنت سوی پر هغه کس چي د قوم لوط عمل يې وکړ، لعنت سوی پر هغه کس چي د قوم لوط عمل يې وکړ [يعني : همدا خبره يې درې ځله مکرره کړه او هم يې په لومړي ځل کي ياده کړه چي دا د لواطت پر ډېر بدوالي دلالت کوي !] ؛ لعنت سوی پر هغه کس چي د الله (تعالی) له نامه پرته ماسوا د بل چا پر نامه څاروی حلال کړي ؛ لعنت سوی پر هغه چا چي د څارويانو ور شی ته يې (لپاره د پوره کولو د خپل شهوت) راتگ وکړ ؛ لعنت سوی پر هغه چا چي مور او پلار يې آزار کړه ؛ لعنت سوی پر هغه کس چي لور او خپله ښځه يې سره جمع کړه [يعني : خپله لور يې داسي ځان ته روا کړه لکه خپله بي بي چي يې ځان ته روا کړې ده او زنا يې ورسره وکړه !] ؛ لعنت سوی پر هغه کس چي د مځکې حدونه يې سره خراب کړه [يعني : په خپله مځکه کي يې د نورو خلکو مځکې لاندي کړې] (او) لعنت سوی پر هغه کس چي د نورو پر آزادو مريانو[1] دعوا وکړي.

په ټول مخلوق کي تر لوطي بل سخت ملعون نسته

(۱۱) عَنِ ابْنِ عبّاس ﷺ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قال: «لَعَنَ اللهُ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللهِ، وَلَعَنَ اللهُ مَنْ غَيَّرَ تُخُومَ الأَرْضِ، وَلَعَنَ اللهُ مَنْ كَمَّهَ الأَعْمَى عَنِ السَّبِيلِ، وَلَعَنَ اللهُ مَنْ سَبَّ وَالِدَيْهِ، وَلَعَنَ اللهُ مَنْ تَوَلَّى غَيْرَ مَوَالِيهِ، وَلَعَنَ اللهُ مَنْ عَمِلَ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ، قالَها ثَلاثاً فِي عَمَلِ قَوْمِ لُوطٍ».

[1] مريان : جمع د مريي ده، مريی هغه کس ته وايي چي پخوا به کله مجاهدينو له کافرانو څخه يو کس ونيلوه ؛ نو د خانو لپاره به يې خادم وگرځاوه او خپل خدمت به يې په کاوه ؛ ودې ته مريی وايي - كذا في مصباح اللغات (اردو) ۹۲۸ مخ او دا ډول د لغت په نورو کتابونو کي هم د مريي دغه تعريف سوی دی اه !.

[2] حديث ابن حبان په خپل الصحيح کي روايت کړی دی، حديث شميره (۴۴۱۷)، ذكر لعن المصطفى صلى الله عليه و سلم بالتكرار على العامل ما عمل قوم لوط . او منذري په الترغيب والترهيب کي نقل کړی دی، ۳ ټوک، ۱۹۶ مخ.

ژباړه : له (حضرت عبد الله) ابن عباس رضي الله عنه څخه روایت شوی چې : نبي (اکرم) صلی الله علیه وسلم فرمایلي دي : الله (تعالی) لعنت کړی پر هغه کس چې د الله (تعالی) له نامه پرته یې د بل پر نامه یو څاروی حلال کړ [یعني : د بل چا لپاره یې حلال کړی] او الله (تعالی) لعنت کړی پر هغه کس چې د ځمکي حدونه یې سره خراب کړل او الله (تعالی) لعنت کړی پر هغه کس چې یو ړوند بنده یې له لاري څخه خطا ایست او الله (تعالی) لعنت کړی پر هغه کس چې خپل مور او پلار یې وښکنځل او الله (تعالی) لعنت کړی چې د بل پر آزاد سوو مریانو یې تصرُف وکړ او الله (تعالی) لعنت کړی پر هغه چا چې د قوم لوط عمل یې وکړ او دا یې دري ځله وویله چې پر هغه کس دي لعنت وي چې د قوم لوط عمل یې وکړ.

څلور کسان د الله تعالی په غضب کي ورځي اوشپې سبا کوي

(۱۲) عن أبي هُريرة رضي الله عنه، عنِ النَّبيِّ صلی الله علیه وسلم قال : (أَرْبَعَةٌ يُصْبِحُونَ فِي غَضَبِ اللهِ وَيُمْسُونَ فِي سَخَطِ اللهِ، قُلْتُ : وَمَنْ هُمْ يَا رَسُولَ اللهِ ؟! قَالَ : الْمُتَشَبِّهِينَ مِنَ الرِّجَالِ بِالنِّسَاءِ، وَالْمُتَشَبِّهَاتِ مِنَ النِّسَاءِ بِالرِّجَالِ، وَالَّذِي يَأْتِي الْبَهِيمَةَ، وَالَّذِي يَأْتِي الرِّجَالَ)[۱].

ژباړه : له (حضرت) أبي هُريره رضي الله عنه څخه روایت دی، وایي چې : نبي (اکرم) صلی الله علیه وسلم وفرمایل : څلور کسان د الله (جل جلاله) په غضب (او قهر) کي (له خوب څخه) راکښیني او د الله (جل جلاله) په ناراضتیا کي بیدیږي [یعني : ماښام کوي . حضرت]، أبي هُريره رضي الله عنه وایي : ما رسول الله (صلی الله علیه وسلم) ته وویل : اې د الله رسوله (استاذې) دا کوم کسان دي ؟! رسول الله (صلی الله علیه وسلم) وفرمایل : هغه نارینه چې له ښځو سره (په صورت، تګ، رنګ، لباس او داسي نور څه

---

[۱] حدیث طبراني په المعجم الأوسط کي روایت کړی دی، ۷ ټوک، ٦۳ مخ، حدیث شمیره (٦٨٥٨) او مُنذري په الترغیب والترهیب کي نقل کړی دی، ۳ ټوک، ۱۹۷ مخ.

کي) مشابهت کوي [يعني : ځوان وي، يا پوخ سړی وي، يا هلک وي او خپل شونډان سوره کوي، د سرو زرو کوتمې په ګوته کوي او داسي نور ښځينه چمونه کوي] او هغه ښځي چي له نارينه ؤ سره (په صورت، تګ، رنګ، لباس او داسي نور څه کي] مشابهت کوي [يعني : ښځه وي، يا تجلی وي د نارينه ؤ په څېر تنګ کالي اغوندي لکه بارچاکي کالي او داسي نور د نارينه چمونه کوي] او هغه کس چي يو څاروي ته (د خپل شهوت پوره کولو لپاره) راتګ کوي [يعني: لواطت ورسره کوي اوخوند پر اخلي] او هغه کس چي نارينه ؤ (هلکوانو، لغړزنو او داسي ښځو) ته (د خپل شهوت پوره کولو لپاره) راتګ کوي [يعني : لواطت ورسره کوي او خوند پر اخلي].

مطلب دا هغه کسان دي چي له سهاره تر ماښامه د خدای ﷻ په قهر کي خپل ژوند تېروي او له ماښامه تر سهاره د خدای ﷻ په ناراضتيا کي خپل ژوند تېروي ؛ بايد هر انسان له دې قيمتي روايت څخه پند او عبرت واخلي او د دغو منحوسو څلورو کسانو له خويونو څخه په بشپړه ځان وژغوري او په خپل الله تعالی پناه ځني وغواړي ؛ ځکه دا به د ده لپاره د همېشه خير ذريعه وي.

لواطت، زنا او داسي فحاشي کارونه د مرګ لامل ګرځي

(۱۳) عَن عبد الله بن بُرَيدة، عن أبيه ﷺ قال : قال رسُول الله ﷺ : (مَا نَقَضَ قَوْمٌ العَهْدَ قَطُّ ؛ إِلَّا كَانَ القَتْلُ بَيْنَهُمْ. وَلَا ظَهَرَتِ الْفَاحِشَةُ فِيْ قَوْمٍ قَطُّ ؛ إِلَّا سَلَّطَ اللهُ عَلَيْهِمُ الْمَوْتَ. وَلَا مَنَعَ قَوْمٌ الزَّكَاةَ ؛ إِلَّا حَبَسَ اللهُ عَنْهُمُ الْقَطْرَ)[1].

---

[1] حديث حاکم په المُستدرک على الصّحيحين کي روايت کړی دی، کتاب الجهاد ۲ توک، ۱۳۶ مخ، حديث شمېره (۲۵۷۷) او ويلي يې دي چي : حديث پر شرط د شيخينو صحيح دی او هغو نه دی را ايستلی او ذهبي په التلخيص کي ويلي دي چي : پر شرط د امام مُسلم صحيح دی او دا ډول حديث حافظ مُنذري په الترغيب والترهيب کي نقل کړی دی ۳ توک، ۱۹۵ مخ او دا ډول په دې معنا طبراني

ژباړه : له (حضرت) عبد الله بن بُریده ﵁ څخه روایت دی، چې هغه له خپله پلاره روایت کوي وایي : رسول الله ﷺ وفرمایل : یو قوم وعده (ژمنه) نه ده ماته کړې ؛ مګر د دوی په مینځ کې جنګ او جګړه خامخا پیدا سوې ده او نه دې ښکاره سوی په یو قوم کې زنا (او لواطت) ؛ مګر الله (تعالی) پر دوی مرګ مُسلط کړی دی او یو قوم (خپل فرضي) زکات نه دی منع کړی (یعني : نه یې دی ادا کړی) ؛ مګر له دوی څخه د باران څاڅکي دربندلي دي .

شرح تشریح : په بیان سوي حدیث کې چې کوم عملونه یاد سول ؛ دا ټول له کبیره ګناهونه دي او پر هر یو عمل الله ربُ العزت جلا جلا عذاب مُرتب کړی دی، د بیلګې په توګه که په یو کلي، یا یو ښار کې د خلکو تر مینځ د صُلحې او خیر خواهي وعده ماته سي ؛ نو د دوی تر مینځ جنګ او جګړه خامخا راځي، بلکې که د دوو وروڼو تر مینځ وعده خلافي راسي، یا د دوو خویندو تر مینځ، یا داسې د نورو تر مینځ وعده خلافي راسي ؛ نو څه شخړه او جګړه یې خامخا تر مینځ راځي، یا له سري مرګ راسي – إِنَّا لله وَإِنَّا إِلَيه راجعونَ ؛ دا تجربه ده او زما په سترګو لیدلی حال دی ؛ دا ډول که په یو کلي، یا یو ښار کې لواطتونه او زناوي پیل سي ؛ نو په هغه ځای کې پر هغه وګړو (انسانانو) خامخا مرګ مُسلط کیږي، یا د ناروغۍ له امله او یا داسې له بل لامله مرګ ورته راځي او که د یو کلي، یا یو ښار والا خلګ او مالداره انسانان زکاتونه نه ادا کوي ؛ نو پر هغه کلي او ښار په یقیني توګه باران نه کیږي . نن که موږ وګورو ! حالات داځسې دي او بارانونه له دې لامله دربندلي دي ؛ دا ټوله د حدیث مِصداق دی .

په المُعجم الکبیر کې یو حدیث روایت کړی دی چې هغه دا دی : عن إبن عباس ﵄ قال قال رسول الله ﷺ : (خمس بخمس)، قالوا : یا رسول الله ! وما خمس بخمس ؟ قال : (ما نقض قومٌ العهد إلا سلّط علیهم عدوّهم، وما حکمُوا بغیر ما أُنزل الله إلا فشا فیهم الفقر، ولا ظهرت فیهم الفاحشة إلا فشا فیهم الموت، ولا طففوا المِکْیال إلا منعوا النبات وأخذوا بالسنین، ولا منعوا الزکاة إلا حبس عنهم القطر) .

وګورهٔ المعجم الکبیر د طبراني ۱۱ ټوک، ۴۵ مخ، حدیث شمیره (۱۰۹۹۲) .

نږدې ده چي آسمانونه د لواطت له کړني راشوه سي

(۱۴) رُوِيَ أَنَّهُ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ. قال: «إِذَا رَكِبَ الذَّكَرُ الذَّكَرَ؛ إِهْتَزَّ عَرْشُ الرَّحْمٰنِ خَوْفًا مِنْ غَضَبِ اللهِ تَعَالَىٰ، وَ تَكَادُ السَّمٰوٰتُ أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ، فَتُمْسِكُ الْمَلَائِكَةُ بِأَطْرَافِهَا، وَ تَقْرَأُ قُلْ هُوَ اللهُ أَحَدٌ إِلَىٰ آخِرِهَا حَتّٰى يَسْكُنَ غَضَبُ اللهِ عَزَّ وَ جَلَّ»[1].

ژباړه: له (پیغمبر) عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ څخه روایت سوی دی، فرمایي: کله چي یو نارینه پر بل نارینه (د لواطت کولو لپاره) سپور سي؛ نو د رحمان (ﷻ) عرش (عظیم) په لړزو سي، په داسي حال کي چي د الله (تعالی) له خښمه ویرېږي او آسمانونه داسي حال ته نږدې سي چي پر مځکه راولوېږي؛ نو دا مهال فرښتې د آسمانو اړخونه ونیسي او (سورت د) قُلْ هُوَ اللهُ أَحَدٌ پیل کړي تر آخره یې ولولي تر دې چي د الله عَزَّ وَجَلَّ غضب (او قهر) آرامېږي.

فایده: اې ځوانه! اریانتیا خو دا ده چي د الله تبارک وتعالی عظیم مخلوق چي عرش عظیم دی په لړزو کي سي او د خپل ربّ له بیري څخه لړزېږي او په دا ډېره کي وي چي داسي نه وي اوس نظام د عالَم برباد سي او دا له دې وجي څخه چي هلته په مځکه کي دوه کسان لواطت سره کوي او دلته نظام علوي او سفلوي[2] د هلاکت په ډېره کي وي؛ نو افسوس دی او ډېر لوی افسوس دی!! وداسي فعل کوونکي ته چي عرش عظیم د الله ربّ العالمین له بیري څخه په لړزو کوي او بیاهم توبه نه باسي؛ هیهات! هیهات! إنّا لله، وإنّا الیه راجعون.

---

[1] حدیث امام ذهبي په کتاب الکبائر کي نقل کړی دی، ۶۳ مخ او أبي اللیث السّمرقندي الحنفي په قرّة العیون کي نقل کړی دی، ۴۸ مخ.

[2] علوي او سفلوي: د آسمانو او مځکو نظام.

د (لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ) ګواهي د لوطي او مساحقې لپاره نه قبلیږي

(۱۵) عَنْ أَبِيْ هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صلى الله عليه وسلم: «ثَلَاثَةٌ لَا تُقْبَلُ لَهُمْ شَهَادَةُ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ: الرَّاكِبُ وَالْمَرْكُوبُ. وَالرَّاكِبَةُ وَالْمَرْكُوبَةُ. وَالْإِمَامُ الْجَائِرُ»[۱].

ژباړه: له (حضرت) أبي هُريره رضي الله عنه څخه روایت دی چې: رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمایل: د دریو کسانو ګواهي د (لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ) [په اسلام کي] نه قبلیږي: یو سپور نارینه پر بل سپور سوي نارینه (چې لواطت سره کوي) او (دویم) د سپرې ښځي پر سپرې سوي ښځي او (دریم) د ظالم باچا.

څه تشریح: دا خبره دي واضحه وي لواطت کولو والا نارینه که فاعل. یعني: کوونکی وي، یا مفعول به وي، یعني: چې لواطت ورسره کیږي، یا په حالت د لواطت کي وي، یا یې کار د لواطت وي او یا یې بل وار ورته تینګه اراده وي؛ نو د دې شاهدي (ګواهي) د کلیمې الله تعالی نه قبلوي او په اسلام کي هم دا حق نه لري چې د بل په حق کي یې په یو کار د کارونو کي ګواهي قبوله سي؛ همدا ډول حُکم د مُساحقت کوونکي ښځي او مُساحقت ورسره کېدوونکي ښځي او د ظالم باچا هم دی چې پر راعیت په راتیولو، یا خرڅولو او یا داسي بله مُعامله کي په خپله، یا د ده په امر د بل په واسطه ظُلم کوي.

یادونه: ښځه هم له بلي ښځي سره لواطت کوي او د هغوی لواطت دا دئ چي

---

[۱] حدیث طبراني په المعجم الأوسط کي روایت کړی دی، ۳ ټوک، ۲۶۶ مخ، حدیث شمیره (۳۱۰۴)، منذري په الترغیب والترهیب کي نقل کړی دی ۳ ټوک، ۱۹۸ مخ او ابن حجر هیتمي په الزّواجر عن إقتراف الکبائر کي نقل کړی دی، ۲ ټوک، ۲۲۹ مخ.

خپل تناسلي اندامونه. يعني : فرجونه سره مښلوي او خپل ځانونه انزالوي، په عربي ژبه کي (بِسحاق) ورته وايي. لکه څرنګه چي د کتاب په سر کي يې تفصيل تېر سو او د دې عمل د ښځو هم داسي عذاب دی په دُنيا او آخرت کي لکه د لواطت کوونکو نارينه ؤ عذاب چي وو. په دنيا کي د دې دوو مساحقت کوونکو ښځو کومي چي توبې يې نه وي ايستلي عذاب دا دئ چي : د اسلامي امارت په امر. يا د هغه وخت د باچا په امر په ډېرو ورېشتل سي او په آخرت کي يې الله تعالی له قوم لوط سره دوږخ ته يو ځای لېږي او هلته په دوږخ ربّ العزت يو جلا ډول سزا ورته تياره کړې ده چي بيان به يې په خپل ځای راسي ؛ إنْ شاء الله تعالیٰ.

بله يادونه : تر دغه ځايه هغه حديثونه پای ته ورسېدل کوم چي صريح يې د لواطت پر بدوالی دلالت کاوه او هغه حديثونه چي لږ څه يې پر بدوالی دلالت کوي. يا دا چي دلواطت تر موضوع اړوند وي ؛ نو هغه به تېوله د الله ﷻ له خوښي سره سم په خپلو ځايو کي او وروسته به د لواطت بدوالی، د لغړزنو د شوق حقيقت او د لغړزنو سره د ولاړي او ناستي بدوالی او کوم چي تر لغړزنو اړوند وي ؛ هغه آثار به مخ ته ذکر سي، هو ! د لغړزنو په هکله په حديثو کي کوم يو صريح بيان نه دئ سوی او که سوی وي ؛ نو څه په لومړی برخي کي او کوم چي پاته وي هغه به مخ ته راسي ؛ وَاللهُ وَلِيّ التَّوفيق،وبيده أزمّةُ التَّحقيق.

د آثارو په رڼا کي د لواطت بدوالی

آسمان، ځمکه، کور او بام ټوله د لوطي ختمبدو ته تيار دي

(١٦) عن إبن عباس ﷺ. أنه قال : إِنَّ الرَّجُلَ لَيَأْتِي الرَّجُلَ ؛ فَتَضِجُّ الْأَرْضُ مِنْ تَحْتِهِمَا، وَالسَّمَاءُ مِنْ فَوْقِهِمَا، وَالبَيْتُ وَالسَّقْفُ كُلُّهُمْ يَقُوْلُوْنَ : أَيْ رَبِّ ! إِئْذَنْ لَنَا أَنْ يَنْطَبِقَ بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ ؛ فَنَجْعَلَهُمْ نَكَالًا وَمُعْتَبَرًا ؛ فَيَقُوْلُ اللهُ

عَزَّوَجَلَّ: إِنَّهُ وَسِعَهُمْ حِلْمِي، وَلَنْ يَفُوتُنِي[1].

ژباړه: (حضرت عبد الله) بن عباس رضي الله عنهما فرمايلي دي: بېشکه چې کله يو سړی وبل سړي ته راتګ وکړي (د لواطت لپاره، يا يو هلک وبل هلک ته د لواطت لپاره او يا يوه ښځه وبلې ښځې ته د مساحقت لپاره راتګ وکړي)؛ نو ځمکه لاندې تر دغو دوو نعارې (او فرياد شروع) کړي او آسمان لوړ تر دغو دوو لوړ نعارې (او فرياد شروع) کړي، همدا ډول کور او بام ټوله داسې وايي: اې زموږ ربه (پالونکې)! موږ ته اجازه راکړه چې يو له بله يې سره چيت پيت کړو؛ ځکه موږ به يې وګرځوو دا دوه (لوطيان) عذاب او عبرت (ومخلوقاتو ته)؛ نو الله جل جلاله (په دې مهال کې) ورته وفرمايي: زه بردباره يم او زما څخه د دوی عمل نه پټيږي (که په دُنيا کې دوی دوو ته د لواطت عذاب ورنه کړم؛ نو په آخرت کې خامخا عذاب ورکوم!).

فايده: آسمان، ځمکه، کور، بام او داسې ټول جمادات د خپل ربّ الله جل جلاله په وړاندې ژوندي دي؛ د دوی خبرې اترې په هر حال کې اوري؛ دوی ټول د خپل مالک جل جلاله په نافرمانۍ ناراضه کيږي او څوک چې يې نافرمان وي؛ نو دوی ټول ورته په غضب کيږي او له خپل ربّ څخه يې د ختمولو اجازت غواړي؛ مګر الله تعالی د خپلې بردبارۍ په وجه اجازه نه ورکوي او څوک چې يې تابعداري کوي؛ نو دوی ټول په خوشاله کيږي او ځنې راضي وي – دا يو الهي قانون دی چې الله ربّ العزت په خپل مخلوق کې ګرځولی دی او بېشکه الله جل جلاله ډېر بردبار ذات دی.

له لغړزني سره په شهوت بازي کول د لواطت يو ښاخ دی

(۱۷) قال سُفيان الثوري رحمه الله تعالی: (لَو أَنَّ رَجُلاً عَبِثَ بِغُلَامٍ بَيْنَ أُصبُعَيْنِ

---

[1] ذم الهوی ۱۵۷ مخ.

مِنْ أَصَابِعِ رِجْلَيْهِ يُرِيْدُ الشَّهْوَةَ، لَكَانَ لُوَاطًا)[٢] .

ژباړه : حضرت سُفیانُ ثوري رحمه الله فرمایلي دي : که یو سړی پر یو هلک د پښو په دوو ګوتو بازۍ کوي او دی یې د شهوت اراده لري ؛ نو دا به لواطت کوي.

د فکر خبره : ډېر د فکر ځای دی د پخواني بزرګانو، تابعینو، تبع تابعینو او ښو خلکو څومره برابره تقوی وه چې صرف له لغړزني سره د ساعت تېرولو کار یې لواطت ګڼی او په ګناه کې یې شمېری ؛ باید چې زموږ د وخت ځوانان او شوقیان د دوی له ښو خبرو او کارونو څخه عبرت واخلي. بیشکه دوی زموږ اکابر (دیني مشران) دي او د دوی پر لار او نقش قدم به موږ ځو ! او تل به یې ستایو ! الهي ! موږ ته ستا په فضل سره هدایت وکړې ؛ آمین .

لوطي له جنابته (ناولتیا) څخه په توبه ایستلو پاکیږي

(۱۸) قَالَ الإِمَامُ مُجَاهِد رحمه الله : (لَوْ أَنَّ اللُّوْطِيَّ إِغْتَسَلَ بِكُلِّ قَطْرَةٍ فِي الْأَرْضِ وَكُلِّ قَطْرَةٍ فِي السَّمَاءِ، لَمْ يَزَلْ نَجِسًا)[٣] .

ژباړه : (حضرت) امام مجاهد رحمه الله فرمایلي دي : که یو لوطي د ځمکې په هر څاڅکي [یعني : د دریابو په اوبو] او د آسمان په هر څاڅکي [یعني : د بارانو په اوبو] ولمبیږي ؛ نو له نجاسته [یعني : جنابته] به پاک نه سي .

یادونه : دا ټول په دې معنا یو حدیث او بل اثر هم روایت سوی ؛ متنونه یې سره

---

[٢] تېره حواله .

[٣] دغه اثر ابن نَحاس الدّمیاطي رحمه الله په خپل کتاب تنبیه الغافلین عن أعمال الجاهلین کې نقل کړی دی ۴۲ مخ او ابن نَحاس د مشهور کتاب (مشارع الأشواق إلی مصارع العشاق) لیکوال دی .

له خپلو سندو په حاشیه کې لاندې وګورئ ![4] او بل حدیث، یا اثر له هغو دوو پرته په دې هکله چې د لوطي جنابت نه پاکیږي تر څو چې توبه باسي؛ نه دئ روایت سوی او تېر اثر چې څرنګه علامه ابن نحاس رحمه الله نقل کړی؛ نو علامه ابن جوزي رحمه الله هغه روایت کړی دی، یعني: په سند یې رسولی دی!.

فایده: په دې کې شک نسته چې د لوطي نجاست او جنابت هله پاکیږي چې لوړی ځل په اخلاص سره توبه وباسي، بیا د سُنت مُطابق غُسل وکړي او په آینده کې یې بیا تصور هم ونه کړي؛ ځکه د لواطت داغسي دروند جنابت دی چې د دوږخ په اوربه پاکیږي، دبارانو او د دریابو په ټولو اوبو هم نه پاکیږي: دېر د فکر او عبرت ځای دی!! الهيْ! أسْألُكَ السَّلَامَة.

د توبې ایستلو ښه طریقه: کله چې له انسان څخه موټ ووهل سي، یا زنا ځنې وسي، یا لواطت ځني وسي او یا هسې بله ګناه ځني وسي؛ نو (۱) لوړی دې په خپل زړه کې د هغې ګناه پر کولو پښېماتتیا ښکاره کړي، (۲) بیا دې که ژړا ورځي؛ ودې ژاړي، (۳) بیا دې ووایي: یاالله! زما څخه دا فلانۍ ګناه وسوه؛ نو ته یې ستا په فضل رامعاف کړې، (٤) بیا دې ووایي: یاالله! ما ته بیا وس مه پر

[4] د حدیث متن سره له خپله سنده دا دئ چې ابن جوزي روایت کړی دی: أخبرنا أحمد بن منازل، قال: أنبأنا عبد الجبار، قال: أنبأنا الخلال، قال: حدثنا العباس بن أحمد الهاشمي، قال: حدثنا علي بن أحمد بن نوح، قال: حدثنا محمد بن يونس، قال: حدثنا محمّد بن حيان، قال: أنبأنا روح بن مسافر، عن حماد، عن إبراهيم، عن علقمة، عن عبد الله، قال: قال: رسول الله صلى الله عليه وسلم: «اللّوطِيّانِ لو إغتسَلا بماءِ البَحْرِ ولَمْ يجزهما إلا أن يَتُوبا». او د اثر متن سره له خپله سنده دا دئ چې دا هم ابن جوزي روایت کړی دی: أخبرنا إبن ناصر، قال: أنبأنا عبد القادر بن محمد بن يوسف، قال: أنبأنا الجوهري، قال: حدثنا محمّد بن المظفر، قال: أنبأنا الهيثم بن خلف، قال: حدثنا عباد بن الوليد الغنوي، قال: سمعتُ إبراهيم بن شاس، يقول: سمعت الفضيل بن عياض يقول: «لو أنّ لوطيًّا إغتَسَل بكلِّ قطرةٍ مِنَ السَّماءِ؛ لقيَ الله غيْرَ طاهرٍ»، ذمّ الهوى ۱٥۹ او ۱٦۰ مخونه، الباب الثامن والعشرون في ذِكر عُقوبة اللّوطي في الآخرة.

راکوه. (۵) کله چې يې دا دعاء وکړه ؛ نو په زړه کې دې د آينده لپاره دا قصد وکړي چې بيا به زه دا ګناه نه کوم ! او که داسې ګناه وه چې د مخلوق تر حق پې تړاو درلودی، لکه : د بل مځکه غصب کول ؛ له بل شخصه غلا کول ؛ د بل غيبت کول او عيب يې بيانول او داسې نور ؛ نو دې د هغه حق ورو سپاري ؛ که ضايع (بې ځايه) سوی وو. يا د شرم له وجې يې نه سي ورکولای ؛ نو دې د زړه له اخلاصه بخښنه ځنې وغواړي او که په بخښنه هم شرمېدی ؛ نو له الله تعالی شخه دې د ځان او د هغه لپاره بخښنه وغواړي ، ځکه الله تعالی به دی هم وبخښي او هغه به هم وبخښي او دا يې آخري طريقه ده چې ځينو علماوو ښوولې ده .

او د توبې د زيات تفصيل لپاره زما يو تولنيز کتاب (موسوعة الذنوب) ته مراجعه وکړئ ! په هغه کې ما د توبې او ګناهونو په اړه هر څه راغونډ کړي دي !

والحمدُ لله الجامع المحقق .

لواطت کول کُفر ته ورته ګناه ده

(۱۹) قال أبو هُريرة رضي الله عنه : «مَنْ أَتَى صَبِيًّا، فَقَدْ كَفَرَ»[۵] .

ژباړه : (حضرت) أبو هريره رضي الله عنه فرمايلي دي : چا چې يو کوچنی هلک (يا يو لغړزنی او بې برېري) ته (د لواطت لپاره) راتګ وکړ ؛ نو په تحقيق سره کُفر يې وکړ .

شه تشريح : دلته کُفر په معنا سره د نعمت ناشکري ده، يعني : د نعمت ناشکري يې وکړه چې هغه د تناسلي اندام استعمالول دي په ځای نلستي کي او د دې نعمت شکر ادا کول دا دئ چې : په خپل ځای کې استعمال سي او خپل ځای يې د حلالي ښځې رحم دی د نلستي خوا يې ځای نه دی چې د فضله موادو

[۵] دغه اثر ابن نحاس رحمه الله په خپل کتاب تنبيه الغافلين عن أعمال الجاهلين کي نقل کړی دی، ۱۴۳ مخ .

او صرف د کښېښستلو لپاره رب ﷻ پیدا کړې ده او د کفر معنا هله صحیح کیږي چې دا کس دا عمل روا وګڼي او روا ګڼل یې په یقیني توګه کفر دی او دې ته په عربي ژبه کې (استحلال المعصیة) وایي، یعني ګناه روا ګڼل.

یادونه: ځینو عالمانو کفر څو ډوله وېشلی دی چې ځیني ډولونه یې ډېر سخت دي؛ د تفصیل لپاره زما موسوعې ته مراجعه وکړه! کومه چې لړ څه مخکې یې یادونه وسوه.

د الله ﷻ دوست لوطي نه سي جوړېدلای

(۲۰) رُوِيَ فِي بعضِ الآثارِ: (أَنَّ مَنْ لَاطَ، لَا يَكُونُ وَلِيًّا اللهِ عَزَّ وَجَلَّ)[٦].

ژباړه: په ځینو آثارو کې نقل سوي دي: چا چې لواطت وکړ: نو هغه د الله ﷻ دوست (ولي) نه سي جوړېدلای.

څه تشریح: لواطت کوونکی نارینه که فاعل وي، یا مفعول به، یا مساحقت والا ښځه کوونکې وي، یا ورسره کېدونکې، یا د نارینه ولواطت ته تېنګه اراده وي، یا د ښځې ومُساحقت ته تېنګه اراده وي، یا یې د خپل خاوند او پردي کس ولواطت کولو ته تېنګه اراده وي چې لواطت ورسره وسي؛ په دې ټولو حالاتو کې دا نارینه، یا ښځینه د الله تعالی ولي نه سي جوړېدلای او نه الله ربّ العزّت د ولایت راز پکې ایږدي، بلکې ولایت او بزرګي ته هغه نارینه، یا ښځینه رسېدلای سي چې ودغو عملو ته یې د نفرت په نظر کتلي وي او په آینده کې یې ورته هیڅ اراده هم نه وي او ولایت چې دی؛ دا ډېر لوی منصب دی؛ دا څه معمولي خبره نه ده.

څوک چې ولي وي د هغه دعاء نه ردیږي؛ مخ یې ځلیږي؛ د خلکو خوښیږي؛ د ښو خبرو او نصیحتو تږی وي؛ نور هم ښو خبرو ته راغواړي او داسي نور ښه

---

[٦] دغه اثر ما په حیله دیو شیخ الحدیث له مبارکي خولې څخه اورېدلی دی.

عملونه کوي او ښه کرامتونه لري ؛ نو داسې ګنده عمل والا به څرنګه د الله ولي جوړ سي ؟! چې له لواطت سره ترړا لري او حقيقي ولايت هغه چا ګټلی دی چې په بشپړه يې د خپل جليل ربّ ﷻ له نافرمانيو څخه ځان ژغورلی وي او د هغه په فرمانبرداريو يې ښايسته کړی وي .

او بل دا چې په اثر کې له ولي څخه دا هم مرادېدلای سي چې کله يو څوک په ښه صفت مشهور وي، يعني : تسبيح يې په لاس وي او ذکر ورباندې کوي، يا ښه اخلاق يې وي، يا د يو بل ښه صفت خاوند وي او حال دا چې دی لواطت وکړي او توبه نه څني باسي : نو دا کس ولي نه سي جوړېدلای او نه الله تعالی توفيق ورکوي چې ولي جوړ سي او کله چې څوک په خبر سي چې فلانی لواطت کړی ؛ نو بيا هغه ولي نه ورته وايي ؛ ځکه ذکر کول، ښه اخلاق او داسې نوري نېکيانې د وليانو صفت دی او د وليانو صفت په داسې لوطي، يا ملوط انسان کې چې توبه نه باسي : نه سي راتللای، لکه څرنګه چې ما خپله په داسې انسانانو کې ليدلي دي ! .

د لواطت کولو يو سخت تاوان

(۲۱) قال الإمام علي بن أبي طالب ﷺ : «مَنْ أَلَحَّ فِي وَطْئِ الرِّجَالِ ، لَمْ يَمُتْ حَتَّى يَدْعُو الرِّجَالَ إِلَىٰ نَفْسِهِ»[۲] .

ژباړه : (حضرت) امام علي بن أبي طالب ﷺ فرمايلي دي : چا چې د نارينه وو پر لواطت همېشتوب وکړ ؛ نو دا کس به تر هغو مړ نه سي تر څو چې خلک وخپل ځان ته د لواطت لپاره را وه نه غواړي .

فايده : په مُشاهده سره دا خبره ثابته سوې ده هر هغه کس چې پر لواطت يې دوام کړی وي ؛ نو هغه بيا خامخا نور خلک وځان ته د لواطت کولو لپاره

---

[۲] تفسير المُعين للواعظين والمُتعظين ۳۳۹ مخ .

راغوښتي دي ؛ ځکه د فضله موادو په کانال (کولمه) کې یې یو ډول زیږونکي چینجي پیدا سي چي د ده د مني مواد خوري او په هغه سره یې بس پالنه کیږي او کله چي د فاعل مني د ده په کانال کي لږیږي ؛ نو بیا د دې مفعول شوق پیدا سي چي لواطت ورسره وسي ؛ ځکه د ځینو په اصطلاح دا مفعول بواسیري وګرځیږي چي بې له لواطته بله دنده نه کوي او نه بله لاره لري او بس په داغه ګناه باندي پوخ سي او په پښتنو کي دا یو مشهور متل هم دی "چي څه کرې ؛ هغه به رېبې !" او په عربي ژبه کي متل دی "كَمَا تَدِينُ ، تُدَانُ!"[۸]. یعني : چي څه کوې ! هغسي به درسره کیږي ! مطلب دا چي څوک له بل سره پر لواطت کولو اموخته سي ؛ نو له هغه سره به بل څوک پر لواطت کولو اموخته سي ؛ څرنګه چي د ده زړه پر بل انسان نه خوږیدی چي هغه به یې لواطت ته تیاروی او هغه به یې پرې ایستی او هغه به یې د لواطت کولو پر وخت د فضله موادو کانال وردردوی ؛ نو بیا به داسي وخت راسي چي پر ده به د چاړزه نه خوږیږي او دی به نور وکړي پرې باسي او د لواطت کولو پر وخت به یې خوږوي او دردوي ، دا خو یو سخت تاوان سو، بل تاوان د لواطت دا هم دی چي څوک همشوب پر وکړي ؛ نو اثر یې په خپل بچي کي هم پیدا کیږي، بیا به هغه بچی په دې ناوړه عمل اموخت ونیسي تر دې چي په مورثه کي به یې دا عمل پوخ او جاري سي ؛ إِنَّا لله، وإِنَّا إِليه راجعُون .

د قبر په ژوند کي د لواطت کولو سخت تاوان

(۲۲) وَرُوِيَ فِي بعضِ الآثار : رَأَنَّ عِيسَىٰ صَلَّى اللهُ عَلَىٰ نَبِيِّنَا وَعَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَرَّ فِي سِيَاحَتِهِ عَلَىٰ نَارٍ تَتَوَقَّدُ عَلَىٰ رَجُلٍ ، فَأَخَذَ مَاءً لِيُطْفِئَهَا عَنْهُ ، فَانْقَلَبَتِ النَّارُ صَبِيًّا، وَانْقَلَبَ الرَّجُلُ نَارًا. فَتَعَجَّبَ عِيسَىٰ مِنْ ذَٰلِكَ. فَقَالَ : يَا رَبِّ ! رُدَّهُمَا إِلَىٰ

[۸] متل استاذ میداني رحمه الله په خپل کتاب مجمع الأمثال کي نقل کړی دی، ۲ توک، ۱۵۵ مخ، متل شمیره (۳۰۹۳).

حَالِهِمَا فِي الدُّنْيَا ، لِأَسْأَلَهُمَا عَنْ خَبَرِهِمَا ! فَأَحْيَاهُمَا اللهُ تَعَالَى، فَإِذَا هُمَا رَجُلٌ وَصَبِيٌّ ، فَقَالَ لَهُمَا عِيسَى صَلَّى اللهُ عَلَى نَبِيِّنَا وَعَلَيْهِ وَسَلَّمَ : مَا خَبَرُكُمَا، وَمَا أَمْرُكُمَا ؟! فَقَالَ الرَّجُلُ : يَا رُوحَ اللهِ ! إِنِّي كُنْتُ فِي الدُّنْيَا مُبْتَلَى بِحُبِّ هَذَا الصَّبِيِّ ؛ فَحَمَلَتْنِي الشَّهْوَةُ أَنْ فَعَلْتُ بِهِ الْفَاحِشَةَ . فَلَمَّا مِتُّ وَمَاتَ الصَّبِيُّ ؛ صَيَّرَ اللهُ الصَّبِيَّ نَارًا يُحْرِقُنِي مَرَّةً، وَصَيَّرَنِي نَارًا أُحْرِقُهُ أُخْرَى ! فَهَذَا عَذَابُنَا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ[۹].

ژباړه : او په ځينو آثارو کي نقل سوي دي هغه دا چي (حضرت) عيسى (عليه السلام) الله تعالى دي پر ده او زموږ پر پيغمبر درود او سلامتيا ولېږي په خپل سفر کي د يو بل سوي اور تر څنګ تېرېدی چي پر يو سړي بل وو ؛ نو (حضرت) عيسى (عليه السلام) اوبه راواخيستې د دې لپاره چي له سړي څخه اور مړ کړي [کله چي دا حالت د عيسى عليه السلام تر سترګو سو] ؛ نو دستي اور يو هلک (لغړزني) وګرځېد او سړی اور وګرځېد، دا وخت (حضرت) عيسى (عليه السلام) په اريانتيا کي سو او دا يې وويل : اې ربه ! ته يې بېرته خپل هغه حالت ته واپس کړه کوم چي په دنيا کي ورباندي ول ؛ ځکه چي زه د دوی له حاله پوښتنه وکړم ! نو الله تعالى ژوندي کړل، که ګوري هغه يو سړی سو او بل هلک سو ؛ نو (حضرت) عيسى (عليه السلام) ورته وفرمايل الله (تعالى) دي پر ده او زموږ پر پيغمبر درود او سلامتيا ولېږي : چي ستاسو څه حال ؤ او څه کيسه وه ؟! سړي وويل : اې رُوح الله ! [يعني : اې دالله اروا ! چي په تا کي يې

---

[۹] دغه اثر يوه مستنده کيسه ده چي ابن حجر هيتمي رحمه الله په الزواجر عن إقتراف الكبائر کي نقل کړي ده، وګوره ! (الكبيرة التاسعة والخمسون، والستون، والحادية والستون بعد الثلاثمائة : اللواط، وإتيان البهيمة، والمرأة الأجنبية في دبرها)، الكبائر د ذهبي رحمه الله (الكبيرة الحادية عشرة : اللواط)، ٥٥ مخ، قرّة العيون ومُفرح قلب كلّ محزون د أبي الليث سمرقندي حنفي رحمه الله ٤٩ مخ او دلسي نور .

پوهکلې ده! زه په دُنیا کې د دغه هلک په مینه اخته وم ! تر دې چې زه يې په شهوت کې واخیستلم او ما بدکاري (لواطت) ورسره وکړ او کله چې زه مړ سوم ! او هلک پسې مړ سو ؛ نو الله (تعالى) له هلک څخه اُور جوړ کړی چې یو ځل أيعني : یوه پلا ما سوځي او بله پلا له ما څخه اُور جوړ کړې چې دی سوځم ! دا زموږ عذاب دی تر ورځې د قیامته (آخرته).

فایده : اې ځوانه او اې کتوونکې ! دا دئ تر قیامته يې دا عذاب دی او دا روښانه خبره ده چې دا اورلګیت ديوې خاشې تاب په دنیا کې تر ټولو زورور انسان هم نه لري ؛ نو څیري داسي عذاب چې پوره وجود اور سي او بل وجود په سوځل کیږي - إِنَّا لله، وإِنَّا إِليه راجِعُون - ؛ له دې څخه دا په ډاګه کیږي چې اوس هم په عین حال[10] کې په دې عذاب هغه سړی او هلک چې د حضرت عیسی عَلَيْهِ السَّلَامُ په زمانه کې تېر سوي ول مبتلا دي او په خواریو کې ډوب دي چې یو وار فاعل، يعني : هغه سړی اُور سي چې مفعول سوځي او بیا مفعول اُور سي چې فاعل سوځي ؛ خدای ﷻ دي موږ له داسي بدفعلی څخه وساتي چې عذاب یې په دُنیا او آخرت کې لوی دی او بیشکه الله تبارک وتعالی ډېر ښه ساتونکی دی .

الله ﷻ ته ډېر ناخوښ او ابلیس لعین ته ډېر خوښ عمل لواطت دی

(۲۳) وفي الأثر أن : (سُلَيْمَانَ بنِ دَاوُدَ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ قَالَ يَوْمًا لِإِبْلِيسِ عَلَيْهِ اللَّعنَةُ : أَخْبِرْنِي عَنْ أَحَبِّ الأَعْمَالِ إِلَيْكَ، وَأَبْغَضِهَا إِلَى اللهِ ﷻ ؟! فَقَالَ الإِبْلِيسُ عَلَيْهِ اللَّعْنَةُ : لَيْسَ شَيْءٌ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنَ اللِّوَاطِ، وَلَا أَبْغَضَ إِلَى اللهِ ﷻ مِنْ أَنْ يَأْتِيَ

[10] عین حال : اوس مهال، یا دغه وخت .

او دا د خینو پښتنو یو عام توری دی چې (عین حال) وایي .

الرَّجُلُ الرَّجُلَ، وَالمَرأَةُ المَرْأَةَ، وَلَيْسَ شَيْءٌ أَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ ذَلِكَ ! فَقَالَ سُلَيْمَانُ عَلَيْهِ السَّلَامُ : وَيْلَكَ ! وَلِمَ ذَلِكَ ؟ قَالَ إِبْلِيسُ عَلَيْهِ اللَّعْنَةُ : لِأَنَّهُ لَيْسَ أَحَدٌ يَعْتَادُهُ، وَلَايَكَادُ يَصْبِرُ عَنْهُ سَاعَةً ، لِأَنَّ اللهَ ﷻ يَغْضِبُ عَلَيْهِ غَضَبًا شَدِيدًا، وَمَنْ إِشْتَدَّ غَضَبُ اللهِ عَلَيْهِ ؛ يَحْجُبُهُ عَنِ التَّوبَةِ)[١١] .

ژباړه : په يو اثر کي نقل سوي دي چي : يو ورځ (حضرت) سليمان بن داود عليه السلام ابليس (لعين) ته وويل : ته ما په هغه عمل خبر کړه چي وتا ته ډېر زيات خوښ وي او الله ﷻ ته ډېر ناخوښه وي، هغه کوم عمل دئ ؟! نو ابليس (لعين) ورته وويل : تر لواطت وما ته بل خوښ (او محبوب) عمل نسته او نه الله ﷻ ته بل داسي ناخوښه (او مبغوض) عمل سته چي يو نر دي وبل نر ته [د خپل شهوت د سړښت لپاره] د شا له خوا راتګ کوي او ښځه دي وبلې ښځي ته [د خپل شهوت د سړښت لپاره] راتګ کوي [يعني : چي د مُساحقت عمل کوي] او نه وما ته تر دغه عمل بل داسي خوښ عمل سته ! نو (حضرت) سُليمان عليه السلام ورته وفرمايل : اې ابليسه ! ته دي هلاک سې ! دا نو ولې [لواطت کول تا ته داسي خوښ عمل دئ !] ؟ ابليس (لعين) ورته وويل : ځکه داسي څوک نسته چي يو پلا په عادت سي، بيا دي يو ګړی صبر ځني وکړي او الله ﷻ وهغه ته ډېر سخت په غضب کيږي [چي وما ته تر هر عمل خوښ دی] او پر چا چي دالله (تعالی) غضب سخت (او زورور) سي ؛ نو له توبې ځخه يې محرومه کړي .

---

[١١] دغه اثر يوه مستنده کيسه ده چي په عين دغو الفاظو سره أبي الليث سمرقندي رحمه الله تعالى په قرة العيون ومُفرح قلب کُلّ محزون کي نقل کړې ده ٣٩ مخ، علامه طرطوشي رحمه الله تعالى په تغير سره دلې الفاظو په تحريم الفواحش کي روايت کړې ده او شيخ شبلي رحمه الله تعالى په آکام المرجان في أحکام الجان کي له ده څخه نقل کړې ده الباب المّوفي "تسعين في بيان أيّ أعمال الشرّ أحبّ إلى إبليس ؟ مخ ١٩١- ١٩٢ .

فایده : دا خو په قرآن عظیم الشان سره ثابته سوې ده چې شیطان زموږ د ټولو لوړې بدترین دښمن دی او لوړی بدترین دښمن د انسان هیڅ کله کامیابي نه غواړي او کله چې وداسي بدترین دښمن ته محبوب عمل او الله تعالی ته مبغوض عمل پیدا سي ؛ نو بیا خامخا په موږ هغه عمل کوي او له داسي بدترین دښمن څخه د خلاصون لار یوائحې او یوائحې د الله تعالی د فضل غوښتل دي چې انسان له خپل ربّ څخه همېشه د فضل غوښتنه کوي او یوائحې هم په ده پناه غواړي ؛ ځکه بیا به له داسي لوړی بدترین دښمن څخه په امن وي . هو ! د الله تعالی ذکر کول – دا هم انسان د شیطان له شرونو او وسوسو څخه خلاصوي ؛ مگر د الله تعالی د فضل غوښتل ستره وسیله ده آه ! .

د لواطت په عمل سر کوزی او گدا هم بد بنکاره کیږي

(۲۴) قَالَ مُحَمَّدُ بِنِ سِيرِيْنَ رَحِمَهُ اللهُ : (لَيْسَ شَيْءٌ مِنَ الدَّوَابِ يَعْمَلُ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ ، إِلَّا الْخِنْزِيْرَ وَالْحِمَارَ)[12] .

ژباړه : محمد بن سیرین رحمه الله فرمایلي دي : په څارویانو کي بل داسي څاروی نسته چې د قوم لوط عمل دي کوي ؛ مگر نه سر کوزی او گدا [یعني : په حیواناتو کي بل داسي حیوان نسته چې لواطت دي کوي بې له خر او خنزیره] .

فایده : چې خر او خنزیر هم په دې فعل د لواطت بد ایسي[13] چې له سري حیوانان دي ؛ نو اې ځوانه ! انسان به څومره په دا بدفعلی بد ایسي چې وځان ته أشرف المخلوقات[14] وایي او دی خپل هم جنسه انسان ته خپل ځان پرېباسي او هغه لواطت ورسره کوي ! ایا د دې لپاره به یوه لویه اړیاتیا په کار نه وي ؟!

---

[12] دغه اثر امام قرطبي رحمه الله په خپل تفسیر کي نقل کړی دی، ۷ ټوک، ۱۵۴ مخ .

[13] بد ایسي : خراب او مردار بنکاري .

[14] أشرف المخلوقات : د ټولو مخلوقاتو عزتمند او سردار .

افسوس افسوس دی لواطتکار ته !!

یادونه : تر دې ځایه د لواطت بدوالی د آثارو په رڼا کي پای ته ورسېد، بیا هم که څه پاته سوی وي؛ نو د هغو ذکر به په خپلو ځایو کي راسي؛ إن شاء الله تعالیٰ.
وروسته به د لواطت بدوالی د امامانو او د بزرګانو د وینااو (اقوالو) په رڼا کي بیان سي؛ بالله التّوفیق، وبیده أزمّة التّحقیق.

د امامانو او بزرګانو د اقوالو په رڼا کي د لواطت بدوالی لوطیان پر درې ډوله دي

(۲۵) قَالَ أَبُو سَعِيدٍ الصَّعْلُوكِيُّ رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَىٰ: (سَيَكُونُ فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ قَوْمٌ يُقَالُ لَهُمُ اللُّوطِيُّونَ، وَهُمْ عَلَىٰ ثَلَاثَةِ أَصْنَافٍ: صِنْفٌ يَنْظُرُونَ، وَصِنْفٌ يُصَافِحُونَ، وَصِنْفٌ يَعْمَلُونَ ذَلِكَ الْعَمَلَ الْخَبِيثَ)[۲۵].

ژباړه: (حضرت) أبو سعید صعلوکي رحمه الله تعالیٰ فرمایلي دي: ژر دی په دې (آخر د) اُمت کي به یو قوم پیدا سي دوی ته به لوطیان ویل کیږي او دوی به درې ډلې وي: یوه ډله به (لغړزنو ته د شهوت لپاره) ګوري، بله ډله به (له لغړزنو او بې ږیرو هلکوانو سره د خپل شهوت پوره کولو لپاره) روغبړونه کوي او بله (درېیمه) ډله به دا خبیث عمل (بد فعل د لواطت) کوي.

فایده: نن په مُشاهده سره په دې اُمت کي دا درې ډلې خلک پیدا سوي دي، له سړي داسي خلک هم سته چي د لواطت عمل کوي او دا درې سره عملونه، لکه: هلکوانو ته په شهوت سره کتل؛ دویم روغبړ د شهوت او خوند پوره کولو لپاره

---

[۲۵] دا قول امام ذهبي رحمه الله تعالیٰ په کتاب الکبائر کي نقل کړی دی، ۶۳ - ۶۴ او ابن حجر هیتمي به الزواجر عن إقتراف الکبائر کي نقل کړی دی، وګوره! (الکبیرة التاسعة والخمسون والستون، والحادیة والستون بعد الثلاثمائة: اللواط، وإتیان البهیمة، والمرأة الأجنبیة في دبرها).

ورسره کول او درپيم داغه خبيث فعل کول ؛ دا دريې سره قطعا او يقينا حرام کاروونه دي او دا دريې سره د لوط علیه السلام د قوم فعلونه ول چې اصلا هم د دې فعلو په وجه هلاک سول . خدای ﷻ دي زموږ پر مُعاشرې او ايمانو خاص فضل او کرم وکړي، سبا په ورځ د قيامت به لوی ځښتن ﷻ ته موږ څه ځواب ورکوو ؟! چې زموږ دغه اعمال وي او د پوه، ملا، طالب او مشر لپاره بيخي داسي يو کار کول بد او قبيح ښايي ؛ ځکه دوی خواص دي او په دوی پسي دا عوام اقتدا کوي او کله چې دوی خراپ سي ؛ نو چاره بيا نسته چې عوام به هم خراپيږي او يوه عربيْ مقوله ده، وايي : "خَرَابُ العَالِمِ ؛ خَرَابُ العَالَمِ"، يعني د عالِم خراپتيا ؛ د نړۍ خراپتيا ده آه ! .

پوه انسان که څه هم جره وي ؛ نو له لواطت څخه کرکه کوي

(۲۶) قِيلَ لِبَعْضِ الْعَرَبِ : (لِمَ لَا تَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ ؟! فَقَالَ : إِنِّي لَأَكْرَهُ الْعَذِرَةَ وَهِيَ مُلْقَاةٌ عَلَى الْأَرْضِ ، فَكَيْفَ أَلِجُ عَلَيْهَا فِي وَكْرِهَا ؟!)[۶۶] .

ژباړه : يو عربي (جره ځوان) ته يو کس عرض وکړ چې : نارينه ؤ (هلکوانو) ته ولې راتګ نه کوې ؟! هغه (عربي ځوان په ځواب کي ورته) ورېل : ما له ګنګيو څخه چې پر ځمکه پراته وي هم بد ځني کيږي ؛ نو چيري هلته چې پکي جوړيږي ؟! .

يعني : هلته خو بيخي شهوت نه پوره کوم ! چې له سري غايطه مواد پکي جوړيږي او په ريشتيا د داسي چا لپاره ډېر لويه اړيانتيا په کار ده چې راتګ ورته کړي .

او خپل تناسلي اندام په غايطه موادو کي استعمالوي ! څه نا څه فکر دي لوطي له ځانه سره وکړي چې دا زه له ځانه سره څه کوم ؟! .

---

[۶۶] دا وينا علامه جرجاوي رحمه الله په خپل کتاب حِكمة التشريع وفلسفته کي نقل کړې ده. ۲ توک، ۱۹۱ مخ .

او د پوه انسان تل فکر په حقیقت کي راڅي ؛ ځکه په تېره وینا کي هغه هربي کس ځومره په پوهي سره ځپله وینا بیان کړه او د لواطت حقیقت یې پکي وښوول چي د لواطت به څه خوند وي ؟! ځکه اصلي مرکز يې د غایطه موادو سرچینه ده .
او داسي ځای دي ورک سي چي یو انسان خپل تیار سوي قیمتي شهوت او قیمتي نُطفه (مَني) په غایطه موادو کي اچوي ؛ باید چي هر هغه څوک چي لواطت ته يې شوق کیږي او یا پټه اراده ورته لري له دې قیمتي وینا څخه پند او عبرت واخلي .

د لواطت عمل کول ؛ ګویا د تاریکیو په دریاب کي د ځان ډوبول دي

(۲۷) قُلْتُ : «مَنْ لَاطَ فِيْ عُمْرِهِ مَرَّةً، ثُمَّ لَمْ يَتُبْ ؛ فَكَأَنَّمَا غَرِقَ نَفْسَهُ فِيْ بَحْرِ الظُّلُمَاتِ» .

ژباړه : ما ویلي دي : چا چي په خپل ژوند کي یو ځل د لواطت عمل وکړ او بیا يې هم توبه نه پر وایستله ؛ ګویا لکه ده چي خپل ځان د تاریکیو په دریاب کي ډوب کړ .
مطلب دا چي خپل ځان يې ښه دُ ګناهونو او غمونو په سمندر کي غرق کړ ؛ ځکه د لواطت عمل په حقیقت کي د تورو تاریکیو حیثیت لري او څوک چي ورولوېږي ؛ نو خامخا په دې تورو تاریکیو لړل کیږي او که څوک توبه ځني وباسي او په اخلاص خپل جلیل ربّ ﷻ ته مراجعه وکړي ؛ نو له تیارو څخه به يې خلاص سي .

د لواطت عمل کول د بد بچي زېږېدو لامل ګرځي

(۲۸) وَقُلْتُ أَيْضًا : «أَنَّ مَنْ لَاطَ، وَلَمْ يَتُبْ عَلَيْهَا، ثُمَّ تَزَوَّجَ ، لَمْ يَلِدْ لَهُ وَلَدًا صَالِحًا» .

ژباړه : او داځه چول ما ویلي دي : بېشکه هر هغه کس چي لواطت یې وکړ او توبه یې نه پر وایسته. بیا دا چي واده وکړ؛ نو ده لره به (له دې واده څخه) نېک بچی نه وزېږي.

تشریح : د لواطت عمل که له دغي خپلي ښځي سره وکړي، یا یې له پردی ښځي سره وکړي او یا یې له بل چا سره وکړي، حال دا چي واده یې کړی وي او هغه ښځه حمل داره سوې وي کومه چي ده نژدېکت ورسره کړی وي او دی توبه نه پر وباسي پر خپل کړي عمل د لواطت؛ نو نېکو کاره بچی به یې نه وزېږي، که یې لور پیدا سي؛ نو نېکه به نه وي چي د ده آرمان پر وخېږي، بلکي په تجربه سره ثابته سوې ده چي له هغه بچي څخه فاسق جوړ سي او له هغې لوري څخه فاسقه جوړه سي، یا له هغه بچي څخه یو ډاکو جوړ سي او یا بل حرامي څني جوړ سي او ګرانه لوستونکې ! دا به څومره بدترین عمل وي چي دانسان دبچي او بچې په خویونو کي دفسق ماده پیدا کوي؟! په خپله خو انسان فاسق کړي؛ نو لور، یا زوی یې هم پسي فاسق سي ؛ دا دلواطت نتیجه ده . الله تعالی دي پر دغو بې چاره او ناخبره ګناهګارو په خپل فضل او کرم سره رحم وکړي، بېشکه دوی په حقیقت کي دزړه سوي دي.

د لواطت عمل کول د لاعلاجه ناروغۍ لامل ګرځي

(۲۹) وَقَدْ قُلْتُ : «مَنْ وَاظَبَ عَلَى اللِّوَاطَةِ، وَلَمْ يَتُبْ مِنْهَا ؛ جَعَلَ اللهُ لَهُ عَيْشًا لَا يَهْنَأُ، وَمَرَضًا لَا يَبْرَأُ».

ژباړه : او په تحقیق سره ما دا ویلي دي : کوم کس چي پر لواطت همېشتوب وکړي او بیا هم توبه نه څني باسي ؛ نو الله (تعالی) به ده لره داسي ژوند په برخه ورکړي چي راحت به نه پکي مومي او داسي مرض (ناروغي) به په برخه ورکړي چي شِفا به نه څني مومي [یعني : شِفا به نه لري].

او لیري به نه وي چي زما دوینا په چول دي نورو علماوو او بزرګانو هم داسي وینا

کړې وي چې خاص زما وړنا ته ورته وي، يا ورنژدې وي او دغه وړنا ما ته الله تعالی په زړه کې را واچوله چې دا له سرې الهام دی او ما له ځانه نه ده جوړه کړې آه!.

د لواطت د بدوالي په هکله زما يو الهام!

(۳۰) وَقَدْ أُلْهِمْتُ: أَنَّ الإِبْلِيسَ كَانَ جَالِسًا عَلَىٰ عَرْشِهِ فِي الْبَحْرِ، وَالشَّيَاطِينُ مِنْ حَوْلِهِ، وَكَانَ يَقُولُ: يَا جُنُودِي ثَلَاثًا! إِنَّ أَحَبَّكُمْ إِلَيَّ مَنْ لَاطَ بِصَاحِبِهِ، وَبَعْدَهُ أَحَبَّكُمْ إِلَيَّ مَنْ زَنَىٰ بِصَاحِبِهِ، وَبَعْدَهُ أَحَبَّكُمْ إِلَيَّ مَنْ جَعَلَ بِصَاحِبِهِ لِلّٰهِ شَرِيكًا أَوْ وَلَدًا، وَبَعْدَهُ أَحَبَّكُمْ إِلَيَّ مَنْ طَلَّقَ بِصَاحِبِهِ إِمْرَأَتَهُ، وَبَعْدَهُ أَحَبَّكُمْ إِلَيَّ مَنْ فَارَقَ بَيْنَ الأَحِبَّاءِ وَالأَقْرَانِ وَالعُشَّاقِ فِي اللهِ، وَبَعْدَهُ أَحَبَّكُمْ إِلَيَّ مَنْ قَتَلَ بِصَاحِبِهِ بِغَيْرِ حَقٍّ، وَبَعْدَهُ أَحَبَّكُمْ إِلَيَّ مَنْ شَرِبَ بِصَاحِبِهِ الخَمْرَ، وَبَعْدَهُ أَحَبَّكُمْ إِلَيَّ مَنْ أَكَلَ بِصَاحِبِهِ الرِّبَا، وَهٰذَا آخِرُ أَصْحَابِي مِنْكُمْ، وَبَعْدَ ذٰلِكَ مَنْ كَانَ لِصَاحِبِهِ أَعْظَمُ فِتْنَةً، كَانَ هُوَ صَاحِبِي فِي الدُّنْيَا وَالآخِرَةِ، وَحَبِيبِي وَأَضَعُ عَلَىٰ رَأْسِهِ تَاجِي!).

ژباړه: او په تحقيق سره وما ته دا الهام وسو چې ابليس (لعين يوه ورځ) پر خپل تخت (عرش کوم چې) په درياب کې دی ناست وو او پر ده (خپل) شيطانان راتول سوي وو او ده وويل: اې زما لښکره! درې ځله بيشکه په تاسو کې وما ته ډېر محبوب [يعني: ډېر خوښ] هغه کس دی چې په خپل ملګري (انسان) يې لواطت وکړ او وروسته تر دغه کس بيا وما ته هغه يو محبوب دی چې په خپل ملګري يې زنا وکړه او وروسته تر دغه کس بيا وما ته هغه يو محبوب دی چې په خپل ملګري يې له الله (تعالی) سره شريک ونيلوه او يا يې بچی له الله (تعالی) سره ونيلوه او وروسته تر غه کس بيا وما ته هغه يو محبوب دی چې په خپل ملګري يې خپله ښځه طلاقه کړه او وروسته تر دغه کس بيا وما ته هغه يو محبوب دی چې د دوستانو، امزولانو او عاشقانو په مينځ کې يې

جلاوالی راوړستی کوم چي د الله (ﷻ) لپاره (دا دوستي، یا انډیوالي) کوي او وروسته تر دغه کس بیا وما ته هغه یو محبوب دی چي په خپل ملګري یې بې له حقه قتل [یعني : وژنه] وکړه او وروسته تر دغه کس بیا وما ته هغه یو محبوب دی چي په خپل ملګري یې شراب وچیښله او وروسته تر دغه کس بیا وما ته هغه یو محبوب دی چي په خپل ملګري یې سُود وخوړه او دا کس په تاسو کي وما ته آخري ملګری دی او وروسته تر دغه کس بیا وما ته هغه یو (محبوب) دی چي په خپل ملګري ډېر (فساد) او فتنه خپرولای سي ؛ نو هغه زما ملګری دی په دُنیا او آخرت [یعني : په دُوږخ] کي [ځکه الله ﷻ د ده او د لښکر ځای په ورځ د آخرت کي د همېشه لپاره په دُوږخ کي تیار کړی دی] او هغه زما دوست دی او پر سر به یې خپل تاج وربږدم !.

فایده : ګرانه لوستونکې ! ښه دي ولیدل چي ابلیس لعین لوړی هغه څوک په خپل لښکر کي خوښوي چي په خپل ملګري انسان یې د لواطت غوندي لویه ګناه وکړه او کوم کس چي لواطت کوي او توبه نه ځني باسي ؛ هغه به د الله ﷻ یو لوی نافرمانه بنده وي، د ابلیس لعین او د ده د ملګرو به یو لوی دوست وي او د کوم کس چي دغه کردار وي ؛ هغه به دوږخ ته له ابلیس لعین سره اوله پلا ننوځي إن شاء الله تعالی .

سور او تور اور به یې په آخرت کي ځای وي او ټول مخلوق ته به په دې درنه ورځ د قیامت کي شرمنده او رسوا وي چي هیڅ مددګار به یې هم نه وي، نه به یې فریاد اورېدونکی وي چي فریاد یې واوري او نه به یې څوک شفاعت (سپارښت) کوي .

یادونه : پوه سه ! په دې چي زما ودغې وینا ته لږ ورته کومه چي په الهام وارسېدلې ده یو صحیح حدیث هم روایت سوی ؛ د تفصیل لپاره لاندې حاشیه وګوره ![۷۲] .

---

[۷۲] عَنْ جَابِرٍ ﷺ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: «إِنَّ إِبْلِيسَ يَضَعُ عَرْشَهُ عَلَى الْمَاءِ، ثُمَّ يَبْعَثُ سَرَايَاهُ؛ فَأَدْنَاهُمْ مِنْهُ مَنْزِلَةً أَعْظَمُهُمْ فِتْنَةً يَجِيءُ أَحَدُهُمْ فَيَقُولُ: فَعَلْتُ كَذَا وَكَذَا، فَيَقُولُ: مَا صَنَعْتَ شَيْئًا! قَالَ:

د لواطت په عمل کې هیڅ خیر نشته

(۳۱) وَآخِرُ الأَقْوَالِ الَّذِي أُلْهِمْتُهُ فِيْ ذَمِّ اللِّوَاطَةِ هُوَ : (أَنَّ اللِّوَاطَةَ مِنْ عَمَلِ الإِبْلِيْسِ، وَلَا خَيْرَ فِيْهِ أَصْلًا ، وَهُوَ مِنْ أَقْبَحِ أَعْمَالِ الإِبْلِيْسِ يَكُوْنُ فَاعِلُهَا، أَوْ مَفْعُوْلُهَا مَرْذُوْلًا فِيْ الأَنَامِ).

ژباړه : او آخري وینا چې ما ته یې الهام سوی دی د لواطت په بدوالي کې هغه دا چې : لواطت د ابلیس عمل دی او بالکل [یعنې : ګردسره] خیر پکې نشته او دا د ابلیس (لعین) د ټولو بدو عملونو بد عمل دی او کوونکی د دې بد عمل (د لواطت) او یا هغه کس چې (لواطت) ورسره کیږي په (ټولو) خلکو (مخلوقاتو) کې (خوار او) ذلیل دی : اَللّٰهمّ إنّي أعوذ بك مِن شرّ الإبليس رأس الشُّرُور يا فتّاح ! يا شكُورُ !.

یادونه : دا ټوله هغه حدیثونه، د صحابه ؓ، تابعینو، تبع تابعینو، بزرګانو او داسې د امامانو قولونه وو او په تېره بیا زما د سپېځلي الهام ویناوې وې چې د لواطت، د لغړنو د شوق او له هغوی سره د چال او چلند په بدوالي کې ثابت وو چې ځومره زما فیضون بنده په وسه وو ؛ هغو مره حدیثونه، آثار، اقوال او ویناوې مې راټولې کړې ؛ د دې لپاره چې له مُطالعې څخه یې هر لوستونکی، په ځانګړې توګه هر بلوغ ته رسېدلی هلک او نجلی سمه شافي ګټه تر لاسه کړي او عمل ورباندې وکړي او که پاته وي او دلته مانه وي ذکر کړي ؛ هغه به په خپلو ځایو کې مخ ته راسي او داسې ځوان نشته چې شهوت دې نه لري .
او ډېر ناپوه، جاهل او بدبخته به وي هغه څوک چې دا حدیثونه، آثار او قولونه

ثُمَّ يَجِيءُ أَحَدُهُمْ فَيَقُولُ : مَا تَرَكْتُهُ حَتَّى فَرَّقْتُ بَيْنَهُ وَبَيْنَ امْرَأَتِهِ، قَالَ : فَيُدْنِيهِ مِنْهُ، وَيَقُولُ : نِعْمَ أَنْتَ ! قَالَ الأَعْمَشُ : أُرَاهُ قَالَ : (فَيَلْتَزِمُهُ) .
صحيح مُسلم، كتاب صفة القيامة والجنّة والنّار، باب : تحريش الشّيطان، وبعثه سراياه لفتنة النّاس، وأنّ مع كُلّ إنسان قريناً . حديث نمبره (۲۲۸٤) .

مُطالعه کړي، بیا یې هم هلک بازۍ ته شوق کیږي، یا یې لواطت ته اراده وي که څه هم له خپلې ښځې سره وي، یا یې توبه نه وي څنې ایستلې، یا توبه نه پر باسي، یا یې ښځه مُطالعه کړي چې له مساحقت او لواطت څخه یې توبه نه وي ایستلې، یا توبه نه پر باسي؛ مطلب دا چې په هر وخت او په هر صورت کې به له دې حرام عمل څخه توبه باسي؛ ځکه بیا به کامیابي تر لا سه کوي او هسې کامیابي نه ده مُفته آه!.

وروسته به د لواطت د سزا بیان پیل سي، کومه چې شریعت مطهره فاعل، یا مفعول به ته مُقرري کړې وي؛ بالله التّوفیق، وبیده أزِمّة التّحقیق.

لواطت کوونکي ته دنیاوي سزاوي

په دُنیا کې د شریعت مُطهره په رڼا کې لواطت کوونکي ته مختلفې سزاوې او عذابونه ښوول سوي دي؛ الله ﷻ فرمایلي دي: ﴿وَٱلَّذَانِ يَأۡتِيَـٰنِهَا مِنكُمۡ فَـَٔاذُوهُمَاۖ فَإِن تَابَا وَأَصۡلَحَا فَأَعۡرِضُواْ عَنۡهُمَآۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ تَوَّابٗا رَّحِيمًا ١٦﴾[١٨].

ژباړه: او هغه دواړه سړي (یا هلکوان چې بالغان وي کوم) چې راځي دې (قبیح کار د لواطت ته) له تاسو څخه؛ نو ضرر ورسوئ! دوی (دوو فاعل او مفعول به) ته، که توبه یې وېستله دې دواړو (لواطت کوونکو فاعل او مفعول به) او بیا یې د خپلو عملونو اصلاح وکړه؛ نو بیا ضرر مه ور رسوئ! بلکې پرېږدئ! بېشکه الله (ﷻ) ښه توبه قبلوونکی دی (د ګناهګارانو او خاص بیا د دوی دوو فاعل او مفعول به چې په اخلاص سره توبه وباسي او) ډېر نهایت رحم کوونکی دی (په اتمام دا جر او ثواب سره پر توبه ګارو بندګانو).

خلاصه او تفسیر: ځینو مُفسرینو رحمهم الله علیهم فرمایلي دي: کوم دوه کسان

---

[١٨] د النّساء سورت، ۱۶ آیت.

چې د لواطت کولو لپاره راتګ وکړي هغه دې په ډبرو وویشتل شي .
او که یو سړی وښځې ته د شاله خوا راتګ وکړي، یا یوه ښځه وبلې ښځې ته د لواطت لپاره راتګ وکړي او د ښځو لواطت دا دئ چې : دوی خپل تناسلي اندامونه سره مښلوي او خوند پر اخلي ؛ په عربي کې ودې بد عمل ته (سِحاق)، یعني : مساحقت وایي لکه څرنګه چې مخکې یې د کتاب په پیل کې تفصیل تېر سو او اشاره ورته وسوه .
نو دغو کسانو ته چې ذکر سول د قرآن کریم په رڼا کې دا سزا ورکول کېږي (فَآذُوهُمَا)، یعني : ضرر وروروسوئ ! نو ځینو مُفسرینو دا تفسیر کړی دی : ضرر ورورسوئ ! یعني : که واده والا وو ؛ په ډبرو یې سنګسار کړئ ! او ځینو ویلي دي : چې تر دېواله یې لاندي کړئ ! او ځینو ویلي دي چې : په اور یې وسوځئ ! او ځینو ویلي دي چې : په تاریک جېل کې یې دننه کړئ ! تر څو چې تویې وباسي او ځینو ویلي دي چې : په بورین ځای کې یې بندیان کړئ ! او ځینو ویلي دي چې : د کلي د لوړ کور پر بام یې ودروئ او پرمخې یې په ډبرو ووهلئ ! تر څو له خپل منحوس عمل لواطت څخه تویې وباسي .
او معتبر قول دا دئ چې : سنګسار یې کړئ ! هغه وخت چې دوی واده والا وي او کوم قولونه چې تېر سول ؛ دا ټوله په سند رسېدلي دي چې هغه ټوله امام آجُري په خپل یو وړوکي کتاب (ذمّ اللّواط) کې روایت کړي دي ؛ مګر تیري ویناوي هغه دي چې د ټول کتاب خُلاصه یې ده، لهذا ذکر کولو ته یې هیڅ ضرورت نسته آه ! .
او د پای دوه قولونه چې ول ؛ هغه مې په ځینو تفسیرو کې لیدلي دي .
مطلب : دا که په تفسیرو دآیت شریف پر هریوه عمل وسي ؛ بس هغه د اعتبار وړ دی او زیات اعتباري قول هغه د سنګسار دی .
او دا خبره دې واضحه وي که فاعل او مفعول به واده والا وي، یا ناواده والا ؛ خو سزا یې د سنګسارېدو معتبره ده او دا د الله ﷻ د کلام وینا ده چې لواطت کوونکي

ته دي په دُنیا کي سزا ورکول سي او د رسول الله ﷺ وینا ده چي : فاعل او مفعول دي دواړه قتل سي .
او علماؤ کرامو د روایاتو تطبیق (سمون) داسي کړی دی : که فاعل او مفعول به په حالت د لواطت کي ول ؛ نو سم دستي دي قتل کړل سي : ۱– هغه که په ویشتلو سره وي، ۲– یا تر دېواله لاندي کولو سره وي، ۳– یا تر غره را ایله کېدلو سره وي، ۴– یا په سوځولو سره وي، ۵– یا په سنګسارولو سره وي، ۶– یا په تورو وهلو سره وي او یا قتل په بل داسي صورت سره وي چي دوی دوه ژر په ختمېږي او مړه کېږي ؛ بس هغه یې د قتل سزا ده او که داسي وو چي په حالت د لواطت کي نه ول ؛ نو بیا به دوه ګواهان د دوی پر لواطت ګواهي ادا کوي او د وخت قاضي به د قتل سزا ورکوي – تقریبا دا د ټولو صحابه ؤ، تابعینو او تبع تابعینو فیصله ده چي له اتلسو شخه د هغو شمار زیاتیږي او د هوښیار لپاره صرف اشاره هم کافي ده، لکه څرنګه چي په عربي ژبه کي مقوله ده، وایي : "العاقلُ تكفيه الإشارةُ، والجاهل تكفيه الإبانة"[۲] یعني : د هوښیار لپاره اشاره کافي ده او د جاهل لپاره تفصیل کافي دی .

د لواطت د دنیاوي سزاوو په هکله د یو کامل فقیه غور چاڼ (خُلاصه) : د (ذمّ اللّواط) لیکوال حضرت أبو بکر آجُري شافعي رحمه الله په آخرنیو پاڼو د کتاب کي فرمایلي دي : بېشکه سنګسار پر هغه چا واجبیږي چي هغه هلک، یا سړي ته د شا لخوا راتګ وکړي او لواطت ورسره وکړي، هو ! چي دُبري ته یې راتګ وکړي او که یې ورنو، یا ځیګر، یا داسي بل اندام ته د (خپل) شهوت سرولو لپاره راتګ وکړي ؛ نو په دې صورت کي به د وخت قاضي [یا پلار، آکا او داسي بل مشر] تعزیر ورکوي او سخت به یې وهي هغه وخت که دوی دواړه [لوطي او ملوط] بالغان ول .
او که یو بالغ وو او بل نابالغ ؛ نو بالغ به تر نابالغه سخت وهي .
او دا ټول تر شا لمونځ پسي کول نه دي ښه ؛ نه دا ښه دي چي انسان یې ګواهي

قبوله کړي ؛ نه دا چې انسان يو امانت ورته کېنښېږدي ؛ نه دا چې انسان دي ورسره کېنښيني او نه دي انسان تر هغه مهاله سلام ورباندي اچوي تر څو توبه باسي ؛ ځکه دي فاسق دی [او پر فاسق سلام اچول مکروه تحريمي دي] .

او که يو [لوطي، يا ملوط] دومره کوچنی وو چې نه پوهېدی ؛ نو هغه به [پلار، يا داسي بل مشر] ځني راګرځوي او بېره به ورباندي اچوي او دا به ورته وايي : چې دا ناروا دی او له دې [کار] څخه [په قرآن او حديثو کي] منع سوې ده او که بلوغ ته نژدې وو ؛ نو بايد امام [يعني : د وخت قاضي، يا داسي پلار، او بل مشر] ادب ورکړي او د غټ عذاب دباو دي پر واچوي – يعني دا هغه وخت – که يې بلي پلا خپل عمل ته رجوع وکړه .

او دا ډول د فاسقانو له ملګرتيا څخه دي يې راګرځوي کوم چې د لغړزنو پر خوا تېل (ميلان) کوي [او شوق يې کوي] .

او د وخت پر قاضي [پلار او داسي هر مشر] دا لازم دي چې لغړزني هلکوان له دې څخه راوګرځوي چې دوی د فاسقانو په ډول ځانونه ښکاره کوي او پر دې به يې امر کوي چې : تاسي به له داسي چا سره ملګرتيا نه کوئ ! چې هغه لغړزنو ته وراندي کيږي [او مينه ورسره کوي] .

او دا ډول پر پلرونو دا واجب [عمل] دی چې دوی به خپل بچيان له دې څخه راګرځوي چې دوی د فاسقانو په ډول چمونه کوي او د فاسقانو له ملګرتيا څخه به يې راګرځوي . او دا ډول [هوښيار] سړي له ښايي : چې دی د لغړزني له ناستي څخه ځان وژغوري ؛ ځکه چې دين ته يې تاوان ورنه رسيږي [19] . پای

يادونه : دا بيان د أبو بکر آجري رحمه الله عليه مي په دې وجه ټول دلته ذکر کړی چې له بحث سره يې سمون درلود او ډېر مناسب وو او بل دا چې ده رحمه الله عليه د کتاب زياتره اړخ د لوطي د سزا په باره کي ليکلی دی او دا بيان يې د ټول کتاب غورچاڼ دی .

[19] ذم اللواط ٦۲ مخ .

الحمد لله ؛ نو ما هم ګواکي لکه د ده ټول کتاب چي په دې يوه موضوع کي ملخص (چاڼ) کړی ! د دې لپاره چي ګران لوستونکي يې په موندلو او مطالعه زيارمند نه سي . او بل دا چي د ده کتاب ټوله په عربي ژبه دی ؛ نو ما دلته ټوله د ده غورچاڼ خپلي پښتو ته را ژباړلی دی . او بل دا چي دی رحمه الله که څه هم شافعي مذهبه دی ؛ مګر کومي چي خبري ده – په خپل غورچاڼ کي ويلي دي ؛ دا ټولې زموږ له مذهب حنفي سره موافقي دي او نه له بل اسلامي مذهب سره اختلاف لري، بلکې له هغه سره هم موافقي دي . الله تعالی دي يې د ګټې او پاملرني لامل وګرځوي ؛ آمين .

او واضحه دي وي : فاعل، يا مفعول به که واده والا وي، يا ناواده والا وي ؛ خو د دواړو به وژل کيږي، لا ، څرنګه چي د صحابه کرامو رضي الله عنهم، تابعينو او تبع تابعينو رحمهم الله دغه فيصله (پريکړه) ده او فقيه أبو بکر آجُري رحمه الله تصريح ورباندي کړې ده، هو ! او د مذاهبو اربعه ؤ په دې کي څه اختلاف سته چي فاعل او مفعول ته دي کومي سزاوي ورکول سيځ ؟! او تفصيل به يې اوس مخ ته ذکر سي ؛ والحمدُ لله تبارك وتعالىٰ كما يُحِبّه، ويرضاهُ .

د مذاهبو اربعه ؤ په رڼا کي د فاعل او مفعول به سزاوي

مذاهب اربعه، يعني : څلور مذهبه چي يو مذهب د امام أبو حنيفه رحمه الله دی ؛ دويم مذهب د امام شافعي رحمه الله دی ؛ دريم مذهب د امام أحمد بن حنبل رحمه الله دی او څلورم مذهب د امام مالک رحمه الله دی او څلور سره پر حق دي .

مذهب د امام أبو حنيفه رحمه الله دا دئ : چي زموږ د ټولو حنفيانو مذهب دی ؛ د لواطت کوونکي او لواطت ورسره کېدونکي د سزا پرېکړه د وخت قاضي ته سپارل کيږي ؛ قاضي که هر ډول سزا ورکوي، که ښکنځل ورته کوي او که يې په غمچينو وهي، يعني : په دُرُويې وهي او يا يې په جېل کي قيدي کوي ؛ بس

داغه یې سزا ده او د امام صاحب شاګردان چې امام محمد او امام أبو یوسف رحمهما الله دي وایي: لواطت په شان د زنا کولو دی؛ نو هغه لوطي چې واده یې کړی وي؛ هغه دې په ډبرو سنګسار سي او که یې نه وي کړی؛ په دُرّو دې ووهل سي او که فاعل، یا مفعول پر خپل پلیت عمل دوام وکړي؛ نو بیا یې مرګ په اتفاق سره د احنافو روا دی.

مذهب د امام شافعي رحمه الله دا دئ: چې فاعل او مفعول دې دواړه قتل کړل سي.

مذهب د امام ابن حنبل رحمه الله دا دئ: چې فاعل او مفعول دې په دُرّو ووهل سي.

او مذهب د امام مالک رحمه الله دا دئ: چې فاعل او مفعول دې دواړه قتل کړل سي، که یې واده کړی وي او که یې نه وي کړي؛ په هر صورت کې که وي؛ باید قتل کړل سي[۴۰].

دا د څلورو سره مذاهبو په رڼا کې د فاعل او مفعول به سزاوي دي چې شریعت په دې دُنیا کې ورته مقرري کړي دي او له بل پلوه په خپله شارع الله ﷻ چې د شریعت جوړونکی دی په دې دنیا کې د لواطت پر عمل کولو مختلف تاوانونه مُرتب کړي دي چې ځیني جسماني او ځیني رُوحاني دي او هغه به اوس تر له په راتلونکي عنوان او سرلیک کې بیان سي. الله تبارک وتعالی دې مو په خپل فضل او مهرباني سره له دې ناوړې بدفعلۍ څخه وژغوري؛ إنّهٗ علىٰ كُلّ شيءٍ قدير.

او ځینو فقهاوو د مذاهب اربعه ژ دا فرق ور کړی چې له ښځې سره د لواطت کولو په صُورت کې، یا د ښځې د مُساحقت په صُورت کې د مرګ پریکړه نه ده روا،

---

[۴۰] الموسوعة الفقهية ۳۵ ټوک، ۱۴۰ - ۱۴۱ مخونه.

بلکي د وخت قاضي، یا امیر باید داسې سزا ورکړي چې توبه وباسي، لکه په بندي خانه کې بندي کول، یا په بوین ځای کې بندي کول، یا سخت وهل، یا سخت دباو ورباندې ایښوول او داسې نور.

د لواطت کولو جِسماني او رُوحاني تاوانونه

هغه تاوانونه چې له ناولي لواطتَ څخه په جسم او رُوح کې پیدا کیږي او یا خپله رُوح او جسم ته په دُنیا او آخرت کې جوتیږي او په عقل او نقل سره یې ثبوت سوی وي؛ هغه ټوله په لاندې ډول دي:

۱. لوی څښتن ﷻ یې په کولو ناراضه کیږي.

۲. د رحمت فرښتې لیرې کوي.

۳. د دوږخ اُور تازه کوي.

۴. هغه انسان کوم چې لوطي وي د قیامت په ورځ به له قوم لوط سره راپورته سي.

۵. د الله تعالی په حضور کې به لُوطي انسان له هر شرمېدونکي څخه شرمېدن وي او د اتلسو زرو عالَمونو په مینځ کې به رسوا وي.

۶. ادب دې وي د لوطي پر دُبره توره لیکه پیدا کوي کوم چې همېشتوب پر وکړي.

۷. کله چې مفعول د ضرورت پوره کولو پر مهال کښیني؛ نو د خپلو فضله موادو په کنټرولولو به واک نه لري او دا ډېر رسوا کوونکی تاوان دی.

۸. د مفعول په نس او کولمو کې چینجیان پیدا کوي.

۹. مفعول ته په دې فعل سره ضرور رسیږي.

۱۰. د فاعل پر تناسلي اندام تور او ژیړ تکي پیدا کوي.

۱۱. د فاعل په لواطت کولو سره تناسلي اندام درد پیدا کوي.

۱۲. په منیو کې د نسل ټخمونه وژني، کوم چې په طبي لحاظ سره حیوانات منویه ورته ویل کیږي؛ نو هغه وچوي.

۱۳. بدن په يوه اوونۍ کې دننه وچوي په دې شرط که په زور تر سره سي.
۱۴. د بدن وينه خرابوي.
۱۵. د بدن درد پيدا کوي.
۱۶. د زړه دوره پيدا کوي.
۱۷. د مخ عزت، هيبت او رُعب له مينځه وړي.
۱۸. د هډوکو غوړ ځيګي ختموي.
۱۹. د روزۍ د کمښت لامل جوړيږي.
۲۰. د زړه غمونه او پښېمانتياوې زياتوي.
۲۱. انسان د پر ژر سپين ږيرى کوي.
۲۲. د بدن په سل (۱۰۰) فيصده طاقت کې اويا (۷۰) فيصده طاقت ختموي.
۲۳. او کله نا کله دا بېرغوندي بدترينه ناروغي هم پيدا کوي کومه چې د مرګ لامل جوړيږي.

دا خو د ناولې لواطت چې منحوس عمل دى بدني او رُوحي تاوانانونه سول کوم چې فاعل او مفعول ته په دې دُنيا کې پيدا کيږي او تول دُنياوي، أخروي، بدني او رُوحي تاوانونه يې تقريبا اويا ته رسيږي.

لواطت کوونکي ته اخروي سزاوي

په آخرت کې الله تعالى لواطت کوونکي ته او لواطت ورسره کېدونکي ته سخت او دردناک عذاب تيار کړى دى، که له هغو عذابو څخه څه اندازه عذاب په دې دُنيا کې الله تعالى لواطت کوونکو، يا ولواطت ورسره کېدونکو ته ښکاره کړي؛ نو دوى به د سترګو په رپ کې بې هوښه سي او پسې مړه به سي او تا به له ډېره غمه داسې ژر مړه سي؛ ځکه دوى داسې عمل ته لاس ونه اچولي، يعني: دوى داسې عملونه کوي چې په بدوالي کې يې هيڅ برابر او بېلګه نسته.

که يو فاعل، يا مفعول په خپل ګريوان کې وګوري؛ نو ده ته به خپله دغه

احساس وسي او دا فکر به ورته پيدا سي چي دا زه په کوم عمل اخته يم؟! او پر ځان به يې زړه وسوځي، ايا د پړه اريانتيا دا سي کس ته په کار نه ده؟! چي وخپل هم جنسه انسان ته ځان د لواطت کولو لپاره پرېباسي! ايا دا سي کس ته اريانتيا په کار نه ده؟! چي دی خپل تناسلي اندام په غايطه موادو کي داخلوي او په مرداروي يې! نو هر کله چي دا کس په خپلي بدفعلي نه شرميږي، بيا به خامخا د سخت او دردناک عذاب لايق ګرځي او د قيامت په ورځ به هغه عذاب ته ورځي.

اوس به د فاعل، يا مفعول أخروي سزاوي د حديثو، آثارو او اقوالو مبارکو په رڼا کي بياني سي او هر يوه ته به خپل سرليک کښېښوول سي چي مقاصد يې ښه واضح سي او د مقاصدو په بيانولو سره کوم چي سرليکونه دي وانسان ته نور شوق د بيان پيدا کيږي چي مطالعه وکړي او په دې سره وده ته خپله په زړه کي ذوق حاصليږي؛ بالله التّوفيق، وبيده أزِمّةُ التّحقيق.

په آخرت کي د لواطت کولو سخته سزا

(۱) عن أبي هُرَيْرَةَ، وَابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا، قَالَا: خَطَبَنَا رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ فِي خُطْبَتِهِ: «مَنْ نَكَحَ امْرَأَةً فِي دُبُرِهَا، أَوْ غُلَامًا، أَوْ رَجُلًا، حُشِرَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَنْتَنَ مِنَ الْجِيفَةِ يَتَأَذَّى بِهِ النَّاسُ حَتَّى يَدْخُلَهُ اللهُ نَارَ جَهَنَّمَ، وَيُحْبِطَ اللهُ عَمَلَهُ، وَلَا يَقْبَلُ مِنْهُ صَرْفًا وَلَا عَدْلًا، وَيُجْعَلُ فِي تَابُوتٍ مِنَ النَّارِ، وَيُسَدُّ عَلَيْهِ بِمَسَامِيرَ مِنْ حَدِيدٍ مِنْ نَارٍ؛ فَتَشُكُّ تِلْكَ الْمَسَامِيرُ فِي وَجْهِهِ، وَفِي جَسَدِهِ». قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: هَذَا لِمَنْ لَمْ يَتُبْ[۲۱].

ژباړه: له (حضرت) أبو هُريره او (حضرت) ابن عباس رضي الله عنهما څخه روايت

---

[۲۱] دا حديث په خپل سند سره ابن جوزي په ذمّ الهوی کي روايت کړی دی. الباب الثامن والعشرون في ذکر عقوبة اللّوطي في الآخرة ۱۶۲ مخ.

دی، دوی دوه فرمایي : موږ (صحابه ؓ) ته رسول الله ﷺ په یوه خُطبه کې وفرمایل : کوم کس چې له یوې (خپلې، یا پردی) ښځې سره، یا له یو هلک او یا سړي سره د شا په اړخ کې نکاح وکړي [یعنې : لواطت ورسره وکړي] ؛ نو دی به د قیامت په ورځ په داسې حال کې راپورته سي چې تر مردار سوي حیوان به یې زیات بد بوی ځي او (د حشر) په خلګو کې به بدنامه وي (او وایي به : چې دا خو لوطي دی) تر هغه وخته به د بدنامۍ بوږ وړیاندې پورته کېږي چې الله (ﷻ) یې د دوږخ اور ته ورننباسي او الله (ﷻ) به یې تول (نېک) عملونه ورابته کړي، نه به یې انصاف قبلوي او نه به یې ګواهي (د بل په حق کې) قبلوي او د اور په یو تابوت کې به یې واچوي، مېخونه به پر تک وهي چې هغه مېخونه به د او سپنې له اوره جوړ سوي وي ؛ نو بیا به دغه د اور مېخونه د ده [یعنې : د لوطي چې په دُنیا کې یې د لواطت عمل کړی وي] په مخ او بدن کې به یې (د فرښتو په زور سره) راکشیږي [او ده ته به سخت عذاب په ورکول کېږي] .

(حضرت) أبو هُریره ؓ فرمایي : دا (سخت عذاب) به د هغه چا (لواطت کوونکي، یا لواطت ورسره کېدونکي) لپاره وي چې توبه یې نه وي ایستلې [هو ! که توبه یې په اخلاص سره ویستله، په داسې اخلاص چې بیا یې د لواطت عمل تر مرګه پوري وه نه کړی ؛ نو له دې عذابه به په امن وي د الله تعالی په امر سره] .

اووه کسان به دوږخ ته اوله پلا ورننوځي

(۲) عَنْ أَنَسِ بنِ مَالِكٍ ؓ : عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ : (سَبْعَةٌ لَا يَنْظُرُ اللهُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَا يَجْمَعُهُمْ مَعَ الْعَالَمِينَ، يَدْخُلُونَ النَّارَ أَوَّلَ الدَّاخِلِينَ ، إِلَّا أَنْ يَتُوبُوا، فَمَنْ تَابَ ، تَابَ اللهُ عَلَيْهِ : النَّاكِحُ يَدَهُ، وَالْفَاعِلُ وَالْمَفْعُولُ بِهِ، وَمُدْمِنُ خَمْرٍ، وَالضَّارِبُ أَبَوَيْهِ حَتَّى يَسْتَغِيثَا، وَالْمُؤْذِي جِيرَانَهُ

حَتَّى يَلْعَنُوهُ، وَالنَّاكِحُ حَلِيلَةَ جَارِهِ)[۲۲].

ژباړه: (حضرت) أنس بن مالک ﷺ روايت کوي: چي رسول الله ﷺ وفرمايل: اووه کسان دي چي الله (تعالی) د قيامت په ورځ (د رحمت په نظر) نه ورته ګوري [او نه خبري ورسره کوي څنګه چي د الله ﷻ له شانه سره ورته وي] او نه يې پاکوي (له خپلو پليتو عملو څخه) او نه يې له يو (ډول) مخلوقاتو سره يو ځای کوي او دوی به اور ته اول ځل ورننوځي؛ مګر نه هغه چي توبې وباسي او کوم کس چي (په دې اوو کسانو کي له خپله بد عمله) توبه وباسي؛ نو الله (ﷻ) به يې توبه قبوله کړي: (يو په هغو اوو کسانو کي) موټ وهونکی دی [چي بې له شرعي عذره په خوند او شهوت سره موټ وهي] او (دويم) فاعل (يعني: لواطت کوونکی) دی او (دريم) مفعول (يعني: لواطت ورسره کېدونکی) دی او (څلورم) پر شرابو (چيښلو) همېشتوب کوونکی دی او (پينځم) د مور او پلار وهونکی دی تر دې چي چيغه (او فرياد) څني کوي [چي مراد څني د مور او پلار آزاروونکی دی] او (شپږم) د همسايګانو هغه آزاروونکی دی تر چي (همسايګان) لعنت پر وايي او (آخري اووم کس) د همسايه له ښځي سره نکاح کوونکی [يعني: زنا ورسره کوونکی] دی [کوم چي د ګاونډي پر ښځه تېری وکړي او زنا ورسره وکړي].
دا هغه اووه کسان دي چي دوږخ ته به اول ځل په دوږخيانو کي له ابليس لعين او د هغه له لښکره سره ورننوځي او تر ټولو ګناهګارانو به يې سختي سزاوي وي.

[۲۲] حديث ابن الجوزي په ذمّ الهوی کي الباب الثامن والعشرون في ذکر عقوبة اللوطي في الآخرة ۱۶۲ مخ، آجُري په ذمّ اللواط کي په دوو سندونو سره ۷۱ او ۷۲ مخونه، حديث شميره (۵۳) او (۵۴) او بيهقي په شُعب الإيمان کي روايت کړی دی، ۷ ټوک، ۳۲۹ مخ، حديث شميره (۵۰۸۷) او د حديث سند يې (حسن) دی څه خبره پکي نسته.

د قيامت په ورځ به لوطي له قوم لوط سره راپورته کيږي

(۳) وَعَنْ أَنَسٍ ﷺ أَيْضًا، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: (مَنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِيْ يَعْمَلُ عَمَلَ قَوْمِ لُوْطٍ؛ نَقَلَهُ اللهُ إِلَيْهِمْ حَتَّى يَحْشُرَ مَعَهُمْ)[۳۳].

ژباړه: او دا بيا له (حضرت) أنس ﷺ څخه روايت دی: چي رسول الله ﷺ وفرمايل: کوم کس چي زما له امت څخه د قوم لوط عمل کوي [يعني: لواطت کوي او توبه نه پرباسي]؛ نو الله (تعالى) به يې قوم لوط ته (په قبر کي په مځکه کي دننه) ورولېږي (ځکه الله تعالى پر هر څه قادر دی) تر دې چي (د قيامت په سخته ورځ به) له دوی سره راپورته سي.

او دا خبره صحيح ده، لکه څرنګه چي علامه ابن قيم الجوزية رحمه الله ويلي دي؛ د تفصيل لپاره لاندي حاشيه وګوره![۳۴].

---

[۳۳] حديث ابن الجوزي په ذمّ الهوى ۲۱۳ مخ کي او خطيب بغدادي په خپل تاريخ بغداد ۱۱ توک، ۱۶۰ مخ کي روايت کړی دی، علامه متقي هندي په كنز العمّال کي، حديث شمېره (۱۳۱۱۶)، مشتولي په سلوة الأحزان للإجتناب عن مُجالسة الأحداث والنّسوان ۳۰ مخ او ابن نحاس په تنبيه الغافلين عن أعمال الجاهلين ۱۲۲ مخ کي نقل کړی دی.

[۳۴] قال إبن القيم رحمه الله: وهذا المعنى صحيحٌ وإنْ لم يصح هذا الحديث. قال الله تعالى: ﴿ أُحْشُرُوا الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا وَ أَزْوَاجَهُم مَا كَانُوا يَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللهِ فَاهْدُوْهُم إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيْمِ﴾ قال عمر بن الخطّاب ﷺ: أزواجهم أشباههم ونظرائهم. وقال الله تعالى: ﴿وَإِذَا النُّفُوْسُ زُوِّجَتْ﴾ وقال النّعمان بن بشير، عن عُمر بن الخطّاب ﷺ: الرّجلان يعملان العمل الواحد يدخلان به الجنّة، أو يدخلان به النّار. و في رواية عنه: يقرن الرّجُل الصّالح مع الرّجل الصّالح في الجنّة، والرّجل السّوْء مع الرّجُل السّوْء في النّار. وقد أخبرني رَجُلٌ ثِقة يُسمّى عبد الله، عن الأخ الصّالح سيدي علاء الدّين القطبي رحمه الله، وكان له صحبة شيخنا شهاب الدين الزاهد رحمه الله تعالى، أنه كُشِفَ له شاهد، فرآه رَجُلاً ميّتاً مكفناً وعلى رأسه، وكان الشّيخ علاء الدّين إذ ذاك واقفاً حول البِركة - نسأل الله العافية.

وقد وَرَد: أنّ اللّوطي إذا مات ولم يتُب؛ حمل وأُلقي في بركة قوم لوط لا يشرب منها طير، ولا وحش، ولا إنسان، ولا ينبت فيها شيء من النّبات.

د قيامت په سخته ورځ به د لوطي له ضايع سوو منيو څخه بې سره هلکوان جوړ سي او پر ده به د ظلم ګواهي ادا کوي

(۴) وَفِيْ رِوَايَةٍ، أَيْ : فِي الْخَبَرِ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ : (يُؤْتَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِأَطْفَالٍ لَيْسَ لَهُمْ رُؤُوْسٌ ، فَيَقُوْلُ اللهُ تَعَالَى لَهُمْ ، وَهُوَ أَعْلَمُ بِهِمْ : مَنْ أَنْتُمْ ؟ فَيَقُوْلُوْنَ : نَحْنُ الْمَظْلُوْمُوْنَ ! فَيَقُوْلُ اللهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى لَهُمْ، وَهُوَ أَعْلَمُ بِهِمْ : مَنْ ظَلَمَكُمْ ؟ فَيَقُوْلُوْنَ : ظَلَمُوْنَا آبَاؤُنَا ، لِأَنَّهُمْ كَانُوْا يَأْتُوْنَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِيْنَ ، فَأَلْقَوْنَا فِي الْأَدْبَارِ ، فَيَقُوْلُ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ : سُوْقُوْهُمْ إِلَى النَّارِ ، وَاكْتُبُوْا عَلَى جِبَاهِهِمْ آيِسِيْنَ مِنْ رَحْمَتِيْ)[۲۵] .

ژباړه : او په يو روايت کي، يعني : په يو حديث کي له نبي (کريم) ﷺ څخه نقل سوي دي فرمايي : د قيامت په ورځ به (پر ميدان د حشر داسي) هلکوان راوستل سي چي سرونه به نه لري ; نو الله تعالی به ورته وفرمايي او حال دا چي دی (الله ﷻ) به ډېر ښه په خبر وي : تاسي څوک ياست ؟! دوی به ورته ووايي : موږ مظلومان يو ! بيا به الله سبحانه وتعالی ورته وفرمايي او حال دا چي دی (الله تعالی) به ډېر ښه په خبر وي : ستاسو سره چا ظلم کړی دی؟! دوی به په (ځواب) کي ورته ووايي : موږ سره خپلو پلرونو ظلم کړی دی اظلم يې

ويحكى : أنهم سمعوا كلّ وقت بالليل حية تفح في البركة ساعة بعد ساعة ، فقيل : إنه من مات على عمل قوم لوط ، حملته الملائكة، فترميه فيها .

فاحذر يا أخي ! عافانا الله وإياك من ذلك بمنّه وكرمه . قال : قال رسول الله ﷺ : (من مات وهو يعمل عمل قوم لوط ، لم يلبث في قبره إلا ساعة واحدة حتى يبعث الله ملكًا كهيئة الخطّاف ، فيخطفه من خلقه، ويطرحه في بلاد قوم لوط، فيحرسه في النار) ، نعوذ بالله من ذلك . سلوة الأحزان للإجتناب عن مجالسة الأحداث والنسوان د شيخ سيولي رحمه الله تعالى ۳۰ او ۳۱ مخونه ، إنتهى .

[۲۵] حديث سيوطي په الحاوي للفتاوى کي ۲ توک، ۳۵ مخ، صفوري په نزهة المجالس ومنتخب النفائس کي ۱ توک، ۲۲۰ مخ او أبي الليث سمرقندي حنفي په قرة العيون ومفرح قلب كلّ محزون ۵۲ مخ کي نقل کړی دی، په سند يې الله تعالی ډېر ښه خبر دی!

زموږ سر دا ډول کړی دی ! ؛ ځکه چې کله دوی له تارینه ؤ سره لواطت وکړ ؛ نو موږ به یې د دوی په شاګانو (ډېرو او کولمو) کې وغورځولو ! او په هغه صُورت کې چې موږ د خپلو پلرونو په شاګانو کې مَني وو ! نو بیا زموږ پلرونو د لواطت کولو پر مهال د نورو خلکو، یا هلکوانو، یا نرښځیو او یا د ښځو په سوغیو، یعني : ډېرو کې واچولو ! چې اوس دا دئ خدای تعالی موږ له هغه مَنیو څخه بې سرونه هلکوان جوړ کړل !، بیا به الله عزّ وجلّ (خپلو فرښتو ته) وفرمايي : دا بې سري هلکوان دوږخ ته وشړئ ! او پر تندیلو یې دا نویشته کړئ ! چې : دا کسان زما له رحمت څخه نااُمیده دي .

نکته : هغه لوطیان چې مَني یې د خلکو، یا هلکوانو، یا د نرښځیو او یا د ښځو په ډېرو کې غورځولې وي ؛ هغه به دوږخ ته اول ځل ننوځي، لکه څرنګه چې په تېر حدیث کې یې بیان ذِکر سو، بیا به هغه مني چې له هغو څخه خدای ﷻ بې سري هلکوان جوړ کړي وي ؛ هغه به پسې دوږخ ته ورننباسي او د دوی ګناه به دا وي : چې دوی به په غایطه موادو کې وختونه تېر کړي وي او د پلرونو له شاګانو څخه به په خوند او شهوت راوتلي وي او په ډېرو کې به غورځول سوي وي ؛ نو له دې سببه به الله ﷻ دوی هم دوږخ ته ننباسي، که څه هم ظلم خویې پلرونو کړی وي ؛ مګر دوی به هم په حقیقت کې د ظالمانو پیشه خپله کړې وي او د ظالمانو بدله به ورکول سي او همدا ډول دوی به د خپلو لوطیانو پلرونو لپاره یو ډول عذاب وګرځي .

او الله ﷻ به دا حقیقت په ورځ د قیامت وټول مخلوق ته ورښکاره کړي چې د ده عدل او انصاف ښه روښانه سي .

او ښکه په دې کار کې د الله تعالی یوه ذره ظلم هم نه دی، بلکې په دې کې به د قیامت په ورځ ولوطیانو ته د الله تعالی له لواطت کرانو سره ناخوښي هم څرګنده سي چې ربُّ العزت ته د لواطت عمل دومره ناخوښه دی او بل دا چې په دې کار سره چې د لوطیانو له ضایع سوو موادو به بې سره هلکوان جوړ سي ؛ د محشر وحاضرو مخلوقاتو ته د ربُّ العزت قدرت (وس) ښکاره سي چې الله تعالی پر هر څه وس لري آه ! .

د جنت بوی به د لوطي تر سږمو هم نه سي

(۵) عَنْ أَنَسٍ رضي الله عنه : عَنِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ قَالَ : (مَنْ لَاطَ لَايَجِدُ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ، وَإِنَّ رَائِحَتَهَا لَتُوجَدُ مَسِيرَةَ خَمْسِمِائَةِ عَامٍ)[۱] .

ژباړه : له (حضرت) انس رضي الله عنه څخه روایت دی : بېشکه چي نبي (کریم) ﷺ وفرمایل : څوک چي لواطت وکړي [حال دا چي توبه نه پر وباسي] ؛ نو دی به د جنت بوی (د قیامت په ورځ) پیدا نه کړي او بېشکه د جنت بوی تر پينځه سوو (۵۰۰) کالو په مسافت پیدا کېدلای سي [یعني : یو انسان که له جنت څخه پينځه سوه کاله مسافه لیری یو ځای ولاړ وي ؛ نو د جنت بوی به وررسیږي ؛ مګر فاعل او مفعول دواړه له بوی څخه یې هم محرومه دي آه !] .

له هلک څخه د یوې مچې اخیستلو په آخرت کي سخت وبال

(۶) وَرُوِيَ أَنَّ : (مَنْ قَبَّلَ غُلَامًا لِشَهْوَةٍ ؛ عَذَّبَهُ اللهُ تَعَالَىٰ فِي النَّارِ خَمْسِمِائَةَ عَامٍ)[۲] .

---

[۱] حدیث امام غزالي رحمه الله په مکاشفة القلوب المقرّب إلی علاّم الغُیوب ۹۲ مخ کي نقل کړی دی .

.

[۲] حدیث امام غزالي رحمه الله په مکاشفة القلوب کي نقل کړی دی، ۹۲ مخ او په سند یې الله ﷻ ډېر ډېر ښه خبر دی .

یادونه : اوپه دې معنا یو حدیث علامه نویري رحمه الله په خپل جامع کتاب نهایة الأرب في فنون الأدب ۲ توک، ۲۲۱ مخ کي نقل کړی دی او نسبت یې ابن الجوزي ته کړی دی او ما چي د ابن الجوزي کتاب تول وکوت ؛ دا روایت مي پکي پیدا نه کړ او دا ما ته په ډاګه سوه چي نویري صاحب خطا سوی دی او د نویري عبارت په راتلونکي ډول سره دی :

قال النويري : رُوِيَ أبو الفرج عبد الرحمن بن الجوزي رحمه الله بسنده إلى أنس بن مالك رضي الله عنه أنه قال : سمعتُ رسول الله ﷺ يقول : (مَن قبّل غلامًا بشهوة ؛ عذبه الله في النار ألف سنةٍ، ومَن جامعهُ ؛ لم يجد رائحة الجنة، وريحها يوجد من مسيرة خمسمائة عام ؛ إلا أنْ يتُوب) .

ژباړه : او په یو روایت کي نقل سوي دي : چا چي یو وار لغړزني (هلک) د شهوت (پوره کولو لپاره) مچ کړ ؛ نو دا کس ته به الله تعالی په دوږخ کي پینځه سوه (۵۰۰) کاله اندازه عذاب ورکړي .

په دوږخ کي به لوطي ته پرمخي عذاب ورکول کیږي

(۷) وَرُوِيَ أَيْضًا أَنَّ : (مَنْ عَمِلَ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ ، يُعَذَّبُ فِي النَّارِ مَنْكُوسًا)[1] .

ژباړه : او داسي په بل روایت کي نقل سوي دي : چا چي د قوم لوط عمل وکړ ؛ نو هغه ته به په دوږخ کي پرمخي عذاب ورکول کیږي .

لطیفه نکته : په دې سبب لواطت کوونکي ته که څه هم له خپلي ښځي سره یې لواطت کړی وي، یالواطت ورسره کېدونکي ته په دوږخ کي پرمخي عذاب ورکول کیږي چي ده به هم په دنیا کي د لواطت عمل پرمخي ترسره کړی وي او د لواطت عمل هم په اصل کي پرمخي ترسره کیږي ؛ نو له دې وجي څخه به د دوږخ په اور کي پرمخي سوځول کیږي .

د جنت پر غالیو ناسته او ولاړه پر مفعول حرامه ده

(۸) وَرُوِيَ أَيْضاً : (حَرَّمَ اللهُ عَلَىٰ كُلِّ دُبُرٍ مُسْتَنْكِحٍ الجُلُوسَ عَلَىٰ إِسْتَبْرَقِ

د حدیث ژباړه : چا چي یو هلک په شهوت سره مچ کړ ؛ نو الله (تعالی) به په دوږخ کي زر (۱۰۰۰) کاله عذاب ورکړي او چا چي لواطت ورسره وکړ ؛ نو د جنت بوی به یې تر سږمو هم نه سي او بوی یې د پینځه سوه کالو په مُسافه پیدا کېدلای سي او هغه څوک اُبه یې بوی پیدا کړي او له دوږخه به وساتل سي اُ چي توبه وباسي .

[1] حدیث علامه آفندي ﷺ په مجالس الإرشادیة کي نقل کړی دی، ۲۴۶ مخ او د دې به سند هم الله تعالی ډېر ښه خبر دی .

الجَنَّةِ[1].

ژباړه: او روایت سوی دی: چي الله(تعالی) پر هري هغي ذټري چي په نکاح سوې وي أيعني: لواطت ورسره سوی وي أ د جنت پر غالیو ناسته حرامه کړې ده.

څه تشریح: په حدیث کي چي د کوم چا یادونه سوې ده ؛ له هغه څخه مراد مفعول به دی او داسي د دې په ضمن کي فاعل هم راځي کوم چي د دې بل خپل ملګري سره يې دغه عمل تر سره کړی وي ؛ نو د فاعل او مفعول دواړو د جنت پر غالیو ناسته او ولاړه الله تبارک وتعالی په ازل کي حرامه کړې ده تر څو چي په اخلاص توبې باسي – دا د ده یو الهي پرېکړه ده او پوه سه په دې ! چي د جنت پر غالیو ناسته او ولاړه د فاعل او مفعول به لپاره حرامه سوه ؛ نو له دې څخه دا په ډاګه سوه چي جنت ته ننوتل يې هم حرام دي چيري پر غالی ناسته او ولاړه ؟! هغه به خامخا حرامه وي او علامه ابن قیم الجوزیة رحمه الله علیه پر دې تصریح کړې ده چي پر مفعول به جنت حرام دی.

رب العزت لوطي په قبر کي قوم لوط ته ورلېږي

(۹) وَرُوِيَ أَيْضًا : (مَنْ يَعْمَلُ مِنْ أُمَّتِيْ عَمَلَ قَوْمِ لُوْطٍ. ثُمَّ يَمُوْتُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ ؛ فَهُوَ مُؤَجَّلٌ إِلَىٰ أَنْ يُوْضَعَ فِيْ لَحْدِهِ. فَإِذَا وُضِعَ فِيْ لَحْدِهِ ؛ لَمْ يَمْكُثْ أَكْثَرَ مِنْ ثَلَاثٍ حَتَّىٰ

[1] حدیث علامه مجلسي رحمه الله علیه په بحار الأنوار کي ۷۹ توک، ۷۲ مخ او حویدي رحمه الله علیه په تفسیر المُعین کي نقل کړی دی ۳۹۹ مخ او حدیث که څه هم بې سنده ښکاري ؛ مګر معنا يې صحیح ده او څه خبره پکي نسته.

تَقْذِفُهُ الْأَرْضُ إِلَىٰ جُمْلَةِ قَوْمِ لُوطٍ الْمُهْلَكِينَ ؛ فَيُحْشَرُ مَعَهُمْ»[1] .

ژباړه : او روايت سوی دی : څوک چي زما له اُمته د قوم لوط عمل وکړي او بيا پر دغه بدفعلۍ (بې له توبې) پسي مړ سي ؛ نو ده ته به [د الله تعالی له طرفه صرف] دومره وخت ورکول سي چي په لحد کي اېښوول کيږي او کله چي په لحد کي کېښوول سي ؛ نو تر دريو (ورځو) به نور وخت په (قبر) کي تېر نه کړي چي دستي بې مځکه (دننه په خپل نس کي) وقوم لوط ته وروغورځوي کوم چي هلاک سوي دي ؛ نو له دوی سره به (د قيامت په ورځ) حشر (يعني : راپورته) سي .

يادونه : د دې حديث په ډول يو روايت مخکي هم تېر سو چي اوس يې مکررولو ته اړتيا نسته ، هو ! دغه روايت څه په معنا کي کوتاه وو او دا مفصل[2] دی او د هوښيار لپاره صرف اشاره هم کافي ده .

الله تعالی به د قيامت په ورځ لواطت کوونکي او لواطت ورسره کېدونکي ته ډېر سخت په غصه وي

(۱۰) وَوَرَدَ فِي بَعْضِ الْأَخْبَارِ مَا هُوَ مَفْهُومُهُ : «أَنَّ اللهَ تَعَالَىٰ لَا يَغْضِبُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لِأَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ أَشَدَّ مَا يَغْضِبُ لِلْفَاعِلِ وَالْمَفْعُولِ بِهِ»[3] .

ژباړه : او په ځينو رواياتو کي نقل سوي دي کوم چي مفهوم يې داسي دی :

---

[1] دا حديث هم علامه مجلسي په بحار الأنوار کي په دغو الفاظو سره ۷۹ توک، ۷۲ مخ کي او مُفسّر حُويدي په تفسير المُعين کي نقل کړی دی، ۳۹۹ مخ او دې ته ورته يو حديث امام سيوطي رحمة الله عليه په الحاوي للفتاوی ۲ توک، ۳۵ مخ کي او واعظ صفوري رحمة الله عليه په نزهة المجالس ۱ توک، ۲۲۱ مخ کي نقل کړی دی .

[2] مُفصل : تفصيلي، دراز .

[3] دا حديث ما خپله د يو شيخ الحديث له مبارکي خولې څخه اورېدلی دی او دا يې عربي مفهوم دی .

بېشکه الله تعالی به د قیامت په ورځ لواطت کوونکي او لواطت ورسره کېدونکي ته دومره په غصه وي چې وهیڅ مخلوق ته به دومره په غصه نه وي [او له (عالَمِین) څخه مراد ټول مخلوقات دي آه !].

فایده : اې کتونکې ! او اې ځوانه ! لواطت کول، یا یې شوق کول څومره لویه ګناه او بد فعلي ده چې یوې خوا ته دا د قیامت سخته ورځ وي او بلي خوا ته الله ﷻ چې باچاه د باچاهانو دی دومره ورته په غصه او قهر وي چې وهیڅ ګناهګار مخلوق ته دومره په قهر او غصه نه وي، لکه ودې لواطت کوونکي، یا لواطت ورسره کېدونکي ته.

او پوه سه ! په دې چې د فاعل او مفعول په جمله کې مساحقت کوونکې ښځه او مساحقت ورسره کېدونکې ښځه هم مراد ده ؛ ځکه دوی ښځینه لوطیانې دي.
نو په دې پلیت عمل کې به بیا خیر چیری وئ ؟! چې دا یې خپله اصلي نتیجه وي.
الهي ته مو په خپل فضل سره له دې ناوړې بدفعلی څخه وساتې ! آمین، یا رَبَّ العالمین !.

یادونه : تر دې ځایه هغه مبارک حدیثونه پای ته ورسېدل چې د لواطت اُخروي سزاوې پکې ذِکر سوې وې او ناسې څه د صحابه ؓ، تابعینو، تبع تابعینو، امامانو او بزرګانو قولونه هم راغلي چې د دې ناوړې عمل د اُخروي سزاوو ذِکر پکې سوی وي او هغه به اوس په راتلونکي ټول په ترتیب سره ذِکر سي ؛ بالله التَّوفیق، وبیده اَزِمَّةُ التَّحقیق.

د قیامت په ورځ به لوطي او ملوط د خپل شرمنده عمل پر حالت راپورته سي

(۱۱) له (حضرت عبد الله) ابن عبّاس ؓ څخه روایت دی، وایي : څوک چې

له دُنیا څخه پر هر حال رُخصت سي ؛ نو پر هغه حال به بېرته له قبره څخه راووځي، تر دې چي لواطت کوونکی به په خپل ملګري (مفعول به) موښتی وي او ټول مخلوق به يې په دې سخته ورځ د قيامت (په ښکاره توګه)ويني[1].

د قيامت په ورځ به لوطي او ملوط دوږخ ته جوړه سره ځي

(۱۲) له (حضرت) عُمر فاروق ﷺ څخه په تفسير د دې آيت : ﴿وَإِذَا ٱلنُّفُوسُ زُوِّجَتْ ۝﴾[2] کي روايت سوی دی، وايي : هغه دوه کسان چي يو عمل کوي (لکه : فاعل او مفعول به، زاني او زانيه) ؛ دا به ټول سره جوړه جوړه سي د حِساب او کِتاب پر مځکه، بيا به دوږخ ته يو ځای سره ځي[3].

د قيامت په ورځ به لوطيان د بزوګيانو او سرکوزانو په بڼه راپورته سي

(۱۳) له (حضرت) عبد الله بن عمرو ﷺ څخه روايت دی،وايي : لوطيان به ټول دقيامت په ورځ باندي دبزوګيانو او خنزيرانو په بڼه باندي راپورته سي[4].

لوطي له جنابته بې له توبې نه سي پاکېدلای

(۱٤) له (حضرت) امام مُجاهد رحمه الله څخه روايت دی، وايي : هغه کس چي لواطت کوي که د آسمان د اوبو په هر څاڅکي او د مځکي د اوبو په هر څاڅکي خپل ځان پرېولي ؛ نو نجاست (د جنابت) به يې پاک نه سي[5].

---

[1] دغه اثر ابن الجوزي په ذمّ الهوی کي روايت کړی دی، ۱٦۳ مخ .

[2] د التکوير سورت، ۷ آيت .

[3] دغه اثر ابن نَحاس په تنبيه الغافلين عن أعمال الجاهلين کي نقل کړی دی، ۱٤۲ .

[4] دغه اثر ابن الجوزي په ذمّ الهوی کي روايت کړی دی، تېره حواله .

[5] تېره حواله .

يادونه : دغه اثر يو ځل په تغير سره دلږ الفاظو مخکي هم تېر سو .

(۱۵) له (حضرت) فضيل بن عياض رحمة الله عليه څخه روايت دی، وايي : که لواطت کوونکی د باران په هر څاڅکي غسل وکړي (او توبه نه پر وباسي) ؛ نو بيا به هم له الله (تعالی) سره په داسي حال کي مُلاقي سي چي بدن به يې مردار او جُنُوب وي[۱] .

ملوط به په قبر کي د شيطان په بڼه مسخه کېږي

(۱۶) له (حضرت) علي رضي الله عنه څخه روايت دی، وايي : څوک چي خپل ځان يو کس ته د دې لپاره تيار کړي چي لواطت ورسره وکړي ؛ نو دا کس به الله (تعالی) د ښځو په شهوت اخته کړي او الله (ربّ العِزّت) به يې په قبر کي تر قيامته شيطان وګرځوي[۲] .

فايده : په اثر کي مراد له شيطان څخه د شيطان هغه خپل اصلي شکل دی کوم چي په دُنيا کي يې ښکاره کړي ؛ نو ټول مخلوق به لعنت پر وايي او دا ډېر افسوس دی د هغه چا لپاره چي په دې مرداره او بدنمايه بڼه واوړي او ملوط به هم دغه بدشکل ته په قبر کي واوړي ؛ نعوذُ باللهِ مِنْهُ .

لوطي به په قبر کي د سرکوزي په بڼه مسخه کېږي

(۱۷) له (حضرت عبد الله) ابن عبّاس رضي الله عنهما څخه روايت دی، وايي : کوم لوطي چي بې له توبې مړ سي ؛ نو دی به الله (تعالی) په قبر کي د خنزير په بڼه مسخه کړي[۳] .

---

[۱] تېره حواله .

[۲] دغه اثر حافظ ذهبي په کتاب الکبائر کي نقل کړی دی، ۶۶ مخ .

[۳] دغه اثر هم حافظ ذهبي په کتاب الکبائر کي نقل کړی دی، ۶۳ مخ .

فایده : څرنګه چې ملوط په قبر کې د شیطان په بڼه کیږي ؛ نو لوطي به د سرکوزي په بڼه سي او د سرکوزي شکل هم په بدوالي کې د شیطان تر بڼې کم نه دی، صرف سرکوزی له جِسماني مخلوقاتو څخه دی او شیطان له رُوحاني مخلوقاتو څخه او دا دواړه په خپلو جنسو کې بد شکلونه دي ؛ إنَّا لله، وإنَّا إليه راجعُون .

د لوطي او ملوط د بڼو مسخه کولو حکمت : لوطي ؛ ځکه د سرکوزي په بڼه مسخه کیږي چې لواطت کول هم د سرکوزي عمل دی، که تاسي لیدلي وي ! سرکوزی په بل سرکوزي پسې وي او په زور، یا خوښي لواطت ورسره کوي، لکه څرنګه چې د حیواناتو په وډیوګانو کې دا په ډاګه ده او ملوط ؛ ځکه د شیطان په بڼه مسخه کیږي چې بل ته دُبره ورکول او ځان دې ته تیارول چې لواطت ورسره وسي د شیطان عمل دی ؛ ځکه مخکې دا خبره تېره سوه : لومړی مخلوق په نړۍ کې چې لواطت ورسره سوی دی ؛ هغه ابلیس لعین دی کوم چې د قوم لوط په یو باغ کې یې په لومړي دوره کې یو سپین ږیري ته یې ځان د یو ښایسته هلک په بڼه کړ او هغه لواطت ورسره وکړ ؛ نو په دې وجه به ملوط هم په قبر او برزخي ژوند کې د شیطان په بڼه مسخه سي ؛ دا د لوطي او ملوط د مسخې حکمت او وجه وه آه ! .

په آخرت کې د مُساحقې او مُساحقت ورسره کېدونکې ښځې سزا

(۱۸) په ځینو قولونو کې له صحابه کرامو رضي الله عنهم څخه نقل سوي دي، وايي : هر کله چې یوه ښځه پر بلې ښځې (د شهوت پوره کولو لپاره) سپره سي ؛ نو الله (تعالی) یوې فرښتې ته امر وکړي چې ته ولاړه سه ! (د دې ښځو په دوږخ کې) د اور کمیس ؛ د اور زغره او د اور موزې ورته جوړې کړه، بیا پر دغو ټولو د

اور النه راوګرځوه ! چې له لړماتو ځنځه ډکه وي[1] . [سبحان الله ! څومره غټه سزا ده !] .

د اثر تکمله : نو دا فرښته داخسې وکړي، لکه څرنګه چې الله تعالی امر ورته کړی وي او کله چې قیامت سي دا ښځې چې لواطت، یعني : مُساحقت یې سره کړی وي ؛ هغه داور کمیس، زغري او موزې واغوندي د الله تعالی په امر سره او په دې سخت او دردناک عذاب کې مُبتلا سي ؛ إنالله، وإنّا إليه راجعُون .

او پوه سه ! په دې چې دا عذاب د هغې ښځې لپاره تیاریږي چې هغه د مُساحقت عمل وکړي، بیا توبه نه پر وباسي، هو ! که په اخلاص توبه وباسي ؛ نو دا عذاب نه ورته رسیږي .

لوطي او ملوط بې له توبې له جنابته نه سي پاکېدلای

(۱۹) ابن الجوزي رحمه الله په خپل سند سره روایت کوي، وایي : که لواطت کوونکی او لواطت ورسره کېدونکی د دریاب ټولي اوبه پر بدن واچوي ؛ نو تر هغه وخته یې بدن له جنابته پاک نه سي تر څو چې توبې یې ایستلې نه وي[2] .

یادونه : دغه اثر دوه ځله په تغیر سره د لړ الفاظو مخکي تېر سوی دی .

د لوطي د سزا په هکله د پښتنو یوه وینا : ځینو پښتنو له ځینو ناخبرو ملایانو داسي نقل کوي چې : لوطي که پر پخه خښته ودریږي، بیا اوبه پر ځان په وار وار تویوي تر څو خښته سولېدلې نه وي او ویلي سوې نه وي ؛ نو تر هغو لوطي له جنابته نه پاکیږي .

ما چې کله دا واورېدله ؛ زه ډېر په اریانتیا کي سوم ! ځکه چې څه کتابونه ما

---

[1] دغه اثر تر هسې ځایه أبي اللیث سمرقندي حنفي په قرّة العیون ومُفرح قلب کُلّ محزون کي نقل کړی دی ، ـ مخ .

[2] ذمّ الهوی د ابن الجوزي، ۱۴۲ مخ .

کتلي دي، یامي په دې باب څومره څېړنه کړې ; نو دا خبره مي نه ده پکي لیدلې، بلکي ما په ډاګه کړه چي دا یو تحذیري (د ډېرې) او موضوعي (له ځانه جوړ سوې) روایت دی او خبره بالکل داسي نه ده چي لوطي به پر پخه خبثته درېږي او دی به پر ځان اوبه توېوي او توېوي، بیا به دی له جنابته پاکېږي، سمه او له شریعت سره ورته خبره دا ده چي کله لوطي، یا ملوط غسل وکړي او بیا دی په اخلاص والله ربّ العزت ته توبه وباسي : نو بس سم دستي د ده توبه قبلېږي او په دې کي هیڅ شک نسته ; ځکه دا په صحیح روایتونو په ډاګه ده، لکه څرنګه چي څو ځلي دغسي روایتونه تېر سوي دي آه ! .

(۲۰) او ځینو امامانو رَحِمَهُمُ اللهُ ویلي دي چي له نظره یې دا ورنا څرګندېږي : که دوه نارینه لوطیان، یا دوې ښځي مُساحقیاني کومو چي توبه نه وي ایستلې د ټولو دریابو اوبه پر ځانو توی کړي ; نو تر هغو یې بدنونه له جنابته څخه پاک نه سي تر څو چي یې الله تعالی د دوږخ په اور سره پاک نه کړي.

هو ! که توبه وباسي ; نو بیا پر دوی هیڅ عذاب نسته ! والله توّاب التائبین .

په دوږخ کي به د لوطي او ملوط ځانګړي اندامونه په اور سره بدلېږي

(۲۱) په ځینو قولونو کي د ځینو بزرګانو رَحِمَهُمُ اللهُ له نظره معلومېږي چي : الله ﷻ به لواطت کوونکي ته په دوږخ کي له اُوره ځانګړی اندام ورجوړ کړي او له دې څخه به پر لوطي سخت عذاب تېرېږي او لواطت ورسره کېدونکي ته به له اوره دبره ورجوړه کړي چي له دې څخه به پر ملوط سخت عذاب تېرېږي .

فایده : په دې ورنا کي دا په ډاګه سوه چي د لواطت کوونکي تناسلي اندام به په دوږخ کي په اور سره بدلېږي او د لواطت ورسره کېدونکي دُبره به د اور په دبري سره بدلېږي ; ځکه دوی خو په دنیا کي دا بدفعلي ځانو ته روا کړې وه ; نو الله تعالی به یې په آخرت کي په سوره اور سره وربدله کړي او په دې کي هیڅ شک

نسته چې د فاعل او مفعول کارول سوي اندامونه به په اور سره بدلیږي ؛ ځکه یوې خوا ته که وګورو ! الله ﷻ پر هرڅه قادر دی ؛ نو د قیامت په ورځ به لوطي، یا ملوط ته په دوږخ کې د هغوی د عمل په ډول سزا ورکوي او بلي خوا ته که وګورو ! په دې موجوده دنیا کې که یوه اوسپنه، یا ډېره او یا بل داسي شی په اور کې کښېښودل سي او بار بار اور پر بل وي ؛ نو هغه اوسپنه، یا هغه ډبره او یا هغه شی خپل سوره سکروټه سي ؛ نو لوطي، یا ملوط چې ټول وجود یې د دوږخ په اور کې وي او په بار بار اور وربلندي بلیږي ؛ څرنګه به یې تناسلي کانال او دبره د اور په ډول نه ګرځي ؟! بلکي خامخا به په اور سره بدلیږي او د اور په بڼه به کیږي او له دې څخه به پر دوی درداو خوږ تېریږي ؛ نعوذ بالله منه .

د قیامت په ورځ به د لوطیانو هیڅ مرستیال نه وي

(۲۲) د یو بل بزرګ رحمة الله علیه له نظره معلومیږي : په دوږخ کې به د اور فرښتې وي او دوی به لوطیانو او زانیانو ته مُختلف ډول عذابونه ورکوي ؛ د اور په تابوتونو کې به یې بند کړي او د اور ډنډې او سوټیان به یې په لاسونو کې نیولي وي، بیا به یې ځني راوباسي او دوی به پر مخانو، بغلونو، تناسلي اندامونو او دبرو وهي او د دوی به هیڅ مددګار او مرستیال نه وي چې له رنځو څخه یې خلاص کړي[۱] .

سبحان الله ! څومره لوی عذاب دی چې یوې خوا ته دوږخ سي او بلي خوا ته خپله له اوره جوړي سوي ډنډې او سوټیان سي ؛ الله ﷻ دي مو په خپل بې پایانه فضل سره ځني وساتي ؛ آمین .

د قیامت په ورځ به د لوطیانو دبره بده بدبویي ځي

---

[۱] دا ډول دغه قول ما په خپل کتاب الصّراحة بذمّ اللواطة کي په تغیر سره د لږ الفاظو هم نقل کړی دی او هغه مې په خپله مجموعه کې غوره کړی دی چې اوس بې زما سره چټل نویسه پرته ده ! یعني : (مجموعة رسائل الفیضون المُنتخبة من جواهر الفُنُون) ۱ ټوک، ۱۰۰ او ۱۰۱ مخونه .

(۲۳) او د بل بزرګ رحمة الله علیه له نظره معلومیږي : لوطیان چي کله له قبرونو څخه راپورته سي ؛ نو د فرجونو به یې دېره ناوړه بدبویي ځي تر دې چي د محشر خلګ به څني په عذاب وي او دوی به دېر سخت غمجن وي، دا افسوس به کوي او وایي به : کاشکي ! موږ هغه یو ګړی خوندونه د بدفعلۍ نه وای څکلي ؛ او س به موږ په عذابونو کې نه وای ! بیا به خُدای تعالی فرښتو ته امر وکړي چي : دا دوږخ ته ورو غورځوئ ! او تر هغه وخته به په دوږخ کي وي تر څو چي د الله تعالی خوښه وي[1] .

د لوطیانو او مساحقیانو پر حال افسوس دی !

(۲۴) او په آخر کي ما دا ویلي دي : ایا دا فکر فاعل، یا مفعول به نه سي کولای ! چي زه خپل همېشه ژوند ولې په عذاب سره بدلوم ؟! ایا دا فکر نه سي کولاێ ! څه به کوي دا خوار او غریب پر میدان حشر، کله چي د خدای تعالی په حُضُور کي ودریږي ؛ نو دا غریب به څه ځواب ور کوئ ؟! او بیشکه پر خدای تعالی خو د ده هیڅ عمل نه سي پټېدلای ؛ ځکه دی خو د ده پالونکی دی او مالک یې دی ؛ نو عمل به یې څرنګه پر پټ سي !؟ لږ دي له خپل ځان سره فکر وکړي چي دا زه څه فعل کوم ؟! او که له ځانه سره لږ فکر وکړي ؛ نو دا بالکُل امکان لري چي له دې ناوړي بدفعلۍ څخه دي لاس واخلي او تر مرګه به توبه څني وباسي او که دی په خپله خوله دغه اقرار کوي چي : دا عمل زما څخه نه سي پاتېدلای ! نو دی خو دي لږ د خپل پیغمبر حضرت مُحمّد صلی الله علیه وسلم وخبرو ته وګوري او لږ دي وشرمیږي ؛ ځکه که څوک یوه ذره شرم لري ؛ نو دا به نه ووایي چي : دا زما څخه نه سي پاتېدلای ! دا خو هیڅ امکان نه لري ؛ ځکه نه سي پاتېدلای ! عزم (همت) او ټینګ قصد دي وکړي چي پرېږدي ؛ ځکه عزم دېر لوی شی دی، ځینو عربو ویلي دي : "عَزْمُ الرَّجُلِ فَوْقَ الجَبَلِ"، یعني : د سړي همت تر غره هم

---

[1] الصّراحة بذمّ اللواطة، ۱ ټوک، ۱۰۱ مخ .

بالا دی ؛ ځکه غره ته چي همت د هغه دلیري کولو وکړي ؛ نو غر به هم له لاري ځنځه لیری کړي او پښتنو څومره ښه متل کړی، وایي : غر که هر څومره جګ سي ؛ نو پر سر یې لاره تېره سوې ده او که لوطي، یا ملوط، یا مساحقه او یا مساحقیه دا همت وکړي چي زه به دا خپل بد عمل پرېږدم ! نو دا بالکل امکان لري چي ځني پاته سي او باید چي پر خپل حال په زړګوتو افسوسونه او ژړاوي وکړي او توبه دي وباسي، د خپلو مشرانو او اولنو خبرو ته دي وګوري چي د همېشه لپاره یې د عبرت کرښې په زړه کي پاته سي او د هغو په لامل له دې پلیتي کړني لاس واخلي.

یادونه : تر دې ځایه هغه قولونه (وېناوي) پای ته ورسېدلې چي د لواطت او یا د مساحقت د اُخروي سزاوو ذکر پکي راغلی وو او د ټولو مقصد دا وو چي د لواطت کوونکي او یا د لواطت ورسره کېدونکي نارینه، یا د مساحقت کوونکي او یا د مساحقت ورسره کېدونکي ښځي عذابونه به په دوږخ کي سخت وي.
او وروسته به د لواطت په اړوند نور پاته بحثونه بیان سي چي له خپلي ښځي سره لواطت کول څرنګه دي؟! ایا په جنت کي د لواطت شهوت پوره کېدلای سي؟! او داسي نور کوم چي تر دې ځلورمي برخي تړاو لري ؛ بِاللهِ التَّوفيق، وبيده أزِمّة التّحقيق.

ایا له خپلي ښځي سره لواطت کول روا دي؟

له خپلي ښځي سره لواطت کول په اتفاق سره د جمهورو عُلماوُ ناروا دي او د ځلورو سره مذهبو پرېکړه دا ده چي : کوم کس یې له خپلي مېرمني سره کوي او روا یې ګڼي ؛ نو دا کس کافر دی چي قتل یې روا دی او تقریبا یوولس حدیثونه روایت سوي چي له مېرمني سره لواطت کول حرام او ناروا دي او په ځینو کي دا راغلي چي : کوونکي یې کافر دی، یعني : په هغه صُورت کي چي دی یې روا ګڼي او هغه حدیثونه ټوله تقریبا په معنی کي سره نژدې دي ؛ نو مکررولو ته یې

څه ضرورت نشته .

یو په هغو حدیثو کې جامع روایت [حدیث] دا دئ : عن أبي هُريرة ﷺ، قال : قال رسول الله ﷺ : «مَنْ أَتَى حَائِضًا، أَوِ امْرَأَةً فِي دُبُرِهَا، أَوْ كَاهِنًا، فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ؛ فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ اللهُ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ»[1] .

ژباړه : له (حضرت) أبي هُريره ﷺ څخه روایت دی چې : نبي (کریم) ﷺ وفرمایل : څوک چې حیضې ښځې ته (د جماع کولو لپاره) راتګ وکړي، یا ښځې ته د شا له خوا څخه (د لواطت کولو لپاره) راتګ وکړي او یا کوډګر (یا ونُجُوم ګر) ته راسي او د هغه د خبرې تاید وکړي ؛ نو دې کس له هغه څه (کتاب الهي) څخه انکار وکړ کوم چې پر (حضرت) مُحمّد ﷺ راکښته سوی دی .

یعني : د قرآن شریف حُکم یې نه ومانه. بلکي اعراض یې ځنې وکړ او کافر سو په هغه صُورت کې چې روا یې وګڼي یو د دغو کارونو .

او نور له دې څخه ماسوا حدیثونه هم روایت سوي دي د کومو چې معنا یوه ده .

او ټول پر دې دلالت کوي چې له مېرمني سره لواطت کول ناروا دي .

او بل په طبعي ډول الله ربّ العزت له مېرمني سره د شهوت پوره کولو لپاره لواطت کول ناروا کړي دی ؛ ځکه دُبره د ګنګیو ځای دهاو د ښځې لذت (خوند) نه پکې حاصلیږي، بلکي تکلیف ورته رسیږي او داډول که خپلې میرمني ته د حیض په حالت کې راتګ وکړي ؛ نو تکلیف ورته رسیږي او سم لذّت نه ورته حاصلیږي .

او دا یوه خبره په تجربو رسېدلې : هر هغه کس چې له مېرمني سره یې پر لواطت کولو همېشتوب کړی ؛ نو بچی یې داسي پیدا سوی دی چې په هغه کې د قوم

---

[1] دا حدیث په هینو دغو الفاظو سره امام أحمد په مُسند کې روایت کړی دی، امام أبي داود، نسائي او ابن ماجه لږ بیا په تغیر سره روایت کړی، لکه څرنګه چې په الجامع الصّغیر د سیوطي کې ذکر دی، ۲ ټوک، ۱۵۹ مخ .

لوط د عملونو څه خوبونه وي، یا له سري لوطي وي او یا له لواطته سره شوق او مینه لري ؛ مطلب دا چي دا ډېر لوی تاوان دی چي انسان له خپلي میرمني سره لواطت کوي او توبه نه پر باسي .

او په یو روایت کي له حضرت عبد الله بن عباس رضي الله عنهما څخه نقل سوي دي، وايي : (الله تعالی او د ده رسول محمد صلی الله علیه وسلم هغه کس منع کړی دی چي وښځي ته د حیض په حالت کي راتګ وکړي او هر کله چي د حیض په حالت کي له خپلي مېرمني سره کوروالی وکړي ؛ نو له ښځي څخه يې نرښځی پیدا سي)[۱] .

او دا خبره هم په تجربو رسېدلې ده : هر هغه کس چي له مېرمني سره يې د حیض په حالت کي کوروالی کړی دی ؛ نو له هغې څخه يې داسي بچی زېږېدلی دی چي څه خوبونه د نرښځي پکې وي، یا په ځینو حالتونو کي نرښځی ځني وزېږي، سم هلک، یا سمه نجلۍ نه وي . الله تبارک وتعالی دي موږ او تاسي ټولو مسلمانانو ته له دې ناوړي بد فعلې څخه که له مېرمني سره لواطت کول دي، یا په حیض کي کوروالی ورسره کول دي ؛ پناه راکړي ؛ آمین .

په پای کي یوه مهمه یادونه : ځیني د حکمت او طب کتابونو دا خبره روارې،

---

[۱] لکه څرنګه چي دغه اثر د حضرت ابن عباس رضي الله عنهما علامه طرطوسي رحمه الله په (تحریم الفواحش) کي په خپل سند سره روایت کړی دی او علامه شبلي رحمه الله په (آکام المرجان في أحکام الجان) کي ځني نقل کړی دی او پوره باب يې وربانديې ایښی او هغه باب تول په لاندي ډول دی :

الباب الرّابع والثّلاثون : في أن المخنّثين أولاد الجن

قال الطرطوسي في كتاب (تحريم الفواحش) : باب مِنْ أيِّ شيءٍ يكون المخنث ؟ حدثنا أحمد بن محمد، حدثنا أحمد بن محمد القاضي، حدثنا إبن أخي ابن وهب، حدّثني عمّي، عن يحيى، عن إبن جُريج، عن عطاء، عن إبن عباس رضي الله عنهما قال : (المُخنّثون أولاد الجن)، قيل لإبن عبّاس : كيف ذلک ؟ قال : (إنّ الله عزّ وجلّ ورسوله صلی الله علیه وسلم نهيا أنْ يأتي الرّجُل إمرأته وهي حائض، فإذا أتاها ؛ سبقه إليها الشّيطان فحملت ؛ فجاءت بالمخنث)، والله أعلم ؛ إنتهى .

كذا في آكام المرجان في أحكام الجان، ص : ۹۱ .

وايي : که څوک له خپلې مېرمنې سره په دې ټول کوروالی کوي چې پرمخې يې پرېباسي، لواطت نه ورسره کوي ؛ مګر خپل تناسلي کانال د دې پر فرج وربرابر کړي او پر مخې کوروالی ورسره کوي، بيا وروسته له دې کوروالی يې دا بلاربه سي ؛ نو بچی به يې چېک پيدا سي .

دا خبره ببيخي تجربه سوې ده ؛ بايد چې موږ او تاسې لږ څه فکر پکې ووهو ! الله ربّ العالمين دې مو په خپل فضل سره ځنې وساتي ؛ آمين .

او له خپلې ښځې سره پرمخې کوروالی کول له آدابو څخه خلاف کار هم دی .

الحمد لله د کوروالی آداب ما تو له په يوې بلې رسالې کې ذِکر کړي دي چې هغه (الصّراحة في ذمّ اللّواطة) نومېږي .

او دا خبره په دې ځای کې په دې وجه مُناسبه ده چې ما روا ره – له لواطت سره مُشابهت لري ؛ ځکه لواطت هم پرمخې کېږي آه ! .

فايده : اې کتونکې ! او اې ځوانه ! چې له خپلې مېرمنې سره لواطت کول داسې ناروا دي چې په هيڅ صُورت يې د رواوالی ثبوت نسته ؛ نو له نورو ښځو او له نارينه ؤ سره خو ببيخي د لواطت عمل کول ناروا دي .

يادونه : په دې عنوان او سرليک کې چې کومه موضوع وه ؛ هغه پای ته ورسېده، وروسته به هغه سرليک بيان سي چې د ټول کتاب مقصدونه پکې بيانېږي او هغه "د لوط عَلَيْهِ السَّلَام د قوم او د لواطت په اړوند نور بد عملونه" دي .

دا عنوان لوستل د هر لوستونکي لپاره ضروري دی، که هغه نارينه وي، يا ښځينه لوی وي، يا وړوکی ؛ عالم وي، يا طالب ؛ ځکه چې نن سبا دا عملونه روان دي او يو نه په يوه باندې نر، يا ښځه، يا لوی، يا وړوکی، يا عالِم، يا طالب، يا پوه، يا ناپوه اخته دی ؛ الله عَزَّوَجَلَّ دې مو پر حال فضل وکړي ؛ آمين .

د لوط عَلَيْهِ السَّلَام د قوم او د لواطت په اړوند نور بد عملونه

د لوط عَلَيْهِ السَّلَام قوم چې کومه لويه ګناه کوله چې لواطت وو ؛ نو له هغې څخه

پرته يې داسې عملونه هم کوله چې الله تعالی ته ناخوښه ول او له هغو څخه حضرت عبد الله بن عباس ﷺ په خپل يو اثر کې لس دوله لوطي عملونه ښوولي دي.

قَالَ عَبْدُ اللهِ بنِ عَبَّاسٍ ﷺ : (عَشْرُ خِصَالٍ مِنْ أَعْمَالِ قَوْمِ لُوطٍ : تَصْفِيفُ الشَّعْرِ، وَحَلُّ الإِزَارِ، وَرَمْيُ الْبُنْدُقِ، وَالْحَذْفُ بِالْحَصَى، وَاللَّعِبُ بِالْحَمَامِ الطَّيَّارَةِ، وَالصَّفِيرُ بِالْأَصَابِعِ، وَفَرْقَعَةُ الْأَكْعُبِ، وَإِسْبَالُ الإِزَارِ، أَيْ : إِذَا لَبِسُوهُ، وَحَلُّ أَزْرَارِ الْأَقْبِيَةِ، وَإِدْمَانُ شُرْبِ الْخَمْرِ، وَإِتْيَانُ الذُّكُورِ) . قَالَ : (وَسَتَزِيدُ عَلَيْهَا هَذِهِ الْأُمَّةُ مُسَاحَقَةَ النِّسَاءِ النِّسَاءَ)[1] .

ژباړه : (حضرت) عبد الله بن عبّاس ﷺ فرمايلي دي : لس خويونه د قوم لوط له عملونو څخه دي : وېښتيان سوځل، ايعني : پر بدن د خپلې دبرې وېښته سرېږه سوځل . قوم لوط هم دغه عمل د دې لپاره کاوه چې لواطت کولو ته ښه چمتو سي]، د لنګ (يا پرتوګ) خلاصول (کښل)، مردکي (د ځمار په ډول) کول، شګې په ګوتو باندې غورځول (کوم چې انسان لارويان پر لاره په وهلي)، په الوتونکي کوترې بازي کول، په ګوتو باندې شپېلکی وهل، په بجلکو باندې ټکان کول، لنګ ځړول، يعني: چې وايې غونډي، [دلته مراد له لنګ ځړولو څخه د پايڅو اوږدول هم دي ؛ ځکه په اوس زمانه کې د لنګونو پر ځای پرتوګان، يا پتلونان اغوستل کېږي]، د ګرېوان تنۍ خلاصول [د فخر او خيال لپاره، نه د ګرمۍ له وجې څخه]، پر شرابو همېشتوب کول، نارينه وو ته (د لواطت کولو لپاره) راتګ کول . (بيا حضرت ابن عبّاس ﷺ) دا وفرمايل : او دغه اُمت به پر دغو فعلو سربېره داسې فِعل هم کوي چې ښځې به يې وښځو ته (د مُساحقت کولو لپاره) راتګ کوي .

---

[1] دغه اثر حافظ ذهبي رحمه الله په کتاب الکبائر ۶۲ مخ کې او امام هيتمي رحمه الله په الزواجر ۲ ټوک، ۸۲ مخ کې نقل کړی دی.

دا څو یو قول سو .
په بل قول کي حضرت مکحول نسفي رحمه الله فرمایلي دي : په دې امت د نبي آخر زمان کي لس ډوله خویونه داسي دي چي هغه به د لوط علیه السلام قوم کوله (او هغه لکه) : ژاولي ژوول (د وخت عبث تېرولو او تېم پاس لپاره، نه د عذر لپاره چي یو طبیب یې د ژوولو مشوره ورکړې وي)، د ګوتو سرونه په نکروزو سُوره کول (د نارینه ؤ لپاره او د ښځو لپاره پروا نه لري ؛ ځکه چي په دې کي د ښځو لپاره زینت دی ؛ آه !)، پرتوګ (د فخر او خیال لپاره) اوږدول [چي پایڅې یې پر ځمکه ورسره کشیږي]، په ګوتو باندي ټکان کول، لنګوټه په لوڅ سر باندي بغیره خولۍ یې تړل (او تندی پکي پټول)، د یو لاس ګوتي په بل لا س پوري (د فخر او خیال لپاره) اغوستل [یعني: جار ایستل]، په مچلوغزه باندي (د بې ګټې وخت تېرولو لپاره) ډېري غورځول، شپېلکی وهل (بې له عُذره)، په ګوتو باندي شکي غورځول او لواطت کول(۱) .
او په بل قول کي له دې څخه علاوه د قوم لوط نور بد عملونه هم نقل سوي او هغه دا دي : چي قوم لوط له لواطته پرته نور عملونه هم کوله، له هغو څخه یې یوه ګناه دا وه چي : دوی به په خپل مینځ کي یو پر بل ظلمونه سره کوله ؛ په خپل مینځ کي به یې ښکنځل سره کول ؛ په مجلسونو کي به یې ټانګ پیلي (یعني : ګوزونه) اچول [لکه نن سبا چي بې ادبه انسانان داسي بدفعلي کوي] ؛ په نرداو او سترنج به یې بازۍ کولې [نرداو سترنج یو ډول لوبه ده چي پخوا به باچهانو کوله او اوس هم په ځینو ځایو کي کیږي او د قوم لوط له بدو عملونو څخه دا وه : چي دوی به] ؛ رنګ سوي کالي اغوستل (ګوم چي د ورېښمو په رنګ لړلي ول) ؛ چرګان به یې سره جنګول ؛ په ښکرورو پسو به یې جنګونه سره کول ؛ د ګوتو سرونه به یې په نکریزو سُوره کول، [لکه په اوس زمانه کي چي ځیني ځوانان د فخر او خیال لپاره د ګوتو سرونه سُوره کوي او دا بهلتې کوي

(۱) دغه اثر امام قرطبي رحمه الله په خپل تفسیر کي نقل کړی دی په حواله د کتاب (اللؤلؤیات) د علامه مکحول نسفي، ۱۳ ټوک، ۲۲۷ مخ .

چې : کوزده مې وه ! یا خوابنې راغلې وه ! یا ښه خوند راسره کوي، یا به یوه تجلي دواده لپاره رابانډي عاشقه سي، یا داسې دی ! او داسې دی !) .
همدا ډول د قوم لُوط نارینه ؤ به له ښځو سره (په کلرونو، کالیو او سنګارو) کې مُشابهت کاوه ؛ په لارو چارو کې به یې مُسافرو ته تکلیف رساوه او پر دې تولو سربېره یې له الله تعالی سره شریک هم نیاوه او دوی (په نړۍ کې) لومړني هغه کسان دي چې لواطت او مُساحقت یې (په دُنیا) کې خپور کړی دی .
دا ټېره اوږده وینا د ځینو څو ویناوو مجموعه ده کوم چې په تفسیر د امام أبو عبد الله قرطبي کې ذکر دي[۱] .
دا د قوم لُوط هغه عملونه وو چې پر مذکوره لسو پلیتو عملو یې سربېره کوله او دا تول عملونه په دې اُمت محمّدیه کې پیدا سوي دي، لکه څرنګه چې حضرت مُفسر ابن عطیه رحمه الله فرمایلي دي : (په تحقیق سره دا بد عملونه د مُحمد صلی الله علیه وسلم په ګناهګارو اُمتیانو کې پیدا سوي دي)[۲] .
او په بل قول کې نقل سوي دي چې له مفهوم څخه یې دا خبره رابرسېره کیږي : (دُنیا به تر هغو پوري تېره نه سي تر څو چې [ځیني] خلک هغه عملونه وه نه کړي د کومو چې د [حضرت] لُوط علیه السلام قوم یې ایجاد کړی وو) .
اوس موږ په مشاهده سره دا عملونه وینو ! چې هر طرف ته دا ګناهونه او بد خویونه خپاره سوي دي او دا هم د یوې وینا له مخې معلومیږي : د قوم لوط ځیني فعلونه دا ول : چې سپي به یې جنګول او په خپل مینځ کې به یې چشمکانې سره وهل .
مطلب دا چې دغه دوه فعلونه هم دا دي ښکاره سوي دي چې په ځینو ښارونو کې ځیني خلک سپي سره جنګوي او ځیني ځوانان په خپل مینځ کې د کونیتوب او داسې د بل غرض لپاره چشمکانې سره وهي .

---

[۱] وګوره ! د قُرطبي تفسیر، ۱۳ توک، ۲۲۷ مخ .

[۲] تېره حواله .

الله تعالی دې مو په خپل فضل سره ځني وژغوري ؛ آمین، یا إله العالَمین ! .

او د قوم لوط ټوله عملونه چي سره راټول کړای سي ؛ نو شمېر یې تقریبا اویاوو ته رسیږي او هغه ټوله په راتلونکي ترتیب سره دي :

(۱) لواطت کول . (۲) مُساحقت کول . (۳) زنا کول . (۴) موټ وهل . (۵) په خپل مینځ کي یو پر بل ظلم سره کول . (۶) په لارو چارو کي مُسافر او بې وزله ته تکلیف رسول، لکه بد ورته کتل او داسي نور . (۷) په خپل مینځ کي یو بل ته ښکنځل سره کول . (۸) وربښمین کالي اغوستل . (۹) له مظلوم سره مرسته نه کول . (۱۰) په ګوتو سره (په فخر او خیال باندي) ټکان کول . (۱۱) په بجلکو باندي ټکان کول . (۱۲) دیو لاس ګوتي په بل لاس پوري چاړول . (۱۳) د نارینه ؤ لپاره د ګوتو سرونه په نکریزو باندي سُوره کول . (۱۴) له ښځو سره په کارونو، کالیو او سنګارو کي مُشابهت کول [لکه څرنګه چي نن وخت ځیني ځوانان او کشران په لوی لاس د ښځو په شان خپل ځانونه سنګاروي ؛ شونډان سوره کوي ؛ سرونه ښه غوړوي ؛ پیکیان جوړوي او سپېدې لګوي د دې لپاره چي نور ځوانان او مشران راجلب کړي او پر ځانو یې عاشقان جوړ کړي، یا یې لواطت غوندي بد فعلی ته یې تیار کړي ؛ فإلی الله المُشتکیٰ] .

او دا خبره دي روښانه وي : نن وخت چي دا کُوم سرونه جوړیږي چي دا فوجي کټ دی، دا فرنګي کټ دی او حمامچي (سر جوړونکی) ویښتیان تر بریري پوري وروخروي ؛ داسي سر جوړول د شریعت له نګاه څخه ناروا عمل دی چي کوونکی او جوړونکی یې دواړه په ملعونانو کي شمېرل کیږي او نن وخت دا عمل د لواطت لپاره یو لوی لامل ګرځېدلی دی ؛ هوښیار په نیمه خبره هم سر خلاصوي او نور بحث نه اوږدم، رابه سم وخپلي موضوع ته ! .

(۱۵) مردکي کول[1] . (۱۶) په مچلوغزه باندي دیري غورځول . (۱۷) په لوڅ

---

[1] مردکي یو ډول لوبه ده چي لوس هم په ښینو ځایو کي کیږي او زیاتره مهالونه یې کوچنیان کوي او له دی سره مُشابه یوه بله بازي هم سته چي هغې ته (بجلې) وایي . بجلې یو ډول دبسونو او داسي نورو

سر باندي لنګوټه تړل [يعني: بيله خولۍ يې لنګوټه، يا لونګۍ تړل]. (۱۸) په مجلس کې ګوز (ټانګ پيلي)، يا پُسکۍ اچول. (۱۹) چرګان جنګول. (۲۰) پسونه جنګول. (۲۱) سپيان جنګول. (۲۲) کوتري کول. او په يو روايت کې راځي: (کوم کس چې په کوترو باندي بازي کوي؛ نو تر هغو به مړ نه سي تر څو چې د فقر [نشتوالي] درد وه نه څکي)[1]. (۲۳) ګپې او ملنډې کول. (۲۴) شپېلکۍ وهل (په ګوتو، يا په خوله بې له عذره). (۲۵) د ګوتو په سرونو باندي شکې غوړځول. (۲۶) چشمک وهل. (۲۷) په لوړ آواز خندا کول. (۲۸) په نرد او سترنج سره بازۍ کول. (۲۹) د شرابو پر چيښلو همېشتوب کول. (۳۰) حمام ته بيله لنګه (يا بې پرتاګه) ورننوتل. (۳۱) په تول او ترازو کې کمبوتې کول. (۳۲) په نشه آورو شيانو باندي ځان نشه کول، يا مستول [لکه په اوس زمانه کې چې نسوار، سګرېټ، بيړۍ، چرس، هيروئين او داسي نوري نشې کارول کيږي او دا ټوله حرام دي]. (۳۳) سمر کول [يعني: د شپې د ماخوستن تر لمانځه وروسته ګپ شپ او پړدول]. (۳۴) د پرديو خلګو کورونو ته کتل. (۳۵) په خيال او فخر سره تګ کول. (۳۶) څاروپانو ته د شهوت پوره کولو لپاره راتګ کول. (۳۷) ګوتمنډي کول. (۳۸) له حيضې، يا نفاسې ښځې سره کوروالي کول. (۳۹) له لغړزنو هلکوانو سره د خوند لپاره کښېنستل. (۴۰) ږيره کښل، يا خريل [او په يو روايت کې نقل سوي دي: چې قوم لوط پر مخانو ږيره نه پرېښوول)؛ ځکه دوی له لغړزنو سره مُشابهت کوي او چې کله دوی ورسره کښېنستل؛ نو لغړزنو به يې په ناسته او ولاړه خوانه بدول. او بل دا چې دوی په ږيرو خريلو باندي لغړزني هلکوان د لواطت غوندي

څاروپانو د پښو د هډوکو په سرونو کې هغه مردکيږه هډوکي دي چې دوی د حرکت پر مهال ښېلي ښني پکې زغوي او کتوي، نو د بجلۍ او مردکي بازي د کوچنيانو لپاره پروا نه لري؛ مګر د لويانو لپاره بې مروته او مکروه کار دی، لکه څرنګه چې د دې مکروه کار يادونه ما په خپله موسوعه "شهاب القلوب في ذمّ الذنوب" کې کړې ده، والحمد لله ﷻ.

[1] دا يو اثر دی چې حافظ ذهبي رحمه الله په خپل کتاب الکبائر کې نقل کړی دی، وګوره: ۶۴مخ.

پلیت عمل ته تیارول او همداغه بد چم اوس په ځینو ځوانانو کي پیدا سوی دی . (۴۱) ډوول (یا نَریه) وهل [بیله واده، یا غزا چي دښمنان په وېرول سي، یا بیله روژې چي خلک د پېشلمي لپاره راپورته سي] . (۴۲) له لغړزنو سره د خوند لپاره روغبړ کول . (۴۳) شیرین بحث کول [او شیرین بحث داوس زماني په اصطلاح هغه خبرو ته ویل کیږي ؛ چي د لغړزنو، یا انجونو بحث پکي کیږي او داسي کیسې، یا خبري کول اتّفاقا حرامي دي چي انسان لواطت، یا زنا ته مایلوي ؛ نو له دې څخه په بشپړ توګه پرهېز کول په کار دی . د شیطان لعین په وسوسو او دوکو ؛ باید انسان دوکه نه سي] . (۴۴) برېتونه اوږدول [په داسي توګه چي د انسان خوله پکي پټه سي ؛ نو داسي اوږدول یقینا حرام دي او سرونه اوږدول یې صِرف مجاهدینو ته روا دي ؛ ځکه په دې سره د خدای تعالی دښمنان ډېره محسوسوي آه !] . (۴۵) لستوڼي نغښتل (د فخر او خیال لپاره) . (۴۶) د ګرېوان تنۍ خلاصول (د فخر او خیال لپاره او نه د ګرمۍ په وجه باندي) . (۴۷) چکچکي کول (بې له واده، یا یوې خبرتیا) . (۴۸) بې ډېښته پښې مچښي په پښو کول [ا نا یو داسي مچښي دې چي پښوا به د فخر او خیال لپاره په پښو کېدلې ؛ مګر اوس د دې پر ځای ډول ډول د فخر او خیال لپاره چوټي او بوټونه په پښو کیږي . مطلب دا چي د فخر او خیال لپاره په پښو کول د قوم لُوط له عملونو څخه یو عمل دی آه !] . (۴۹) نوکان سوره کول (د نارینه ؤ لپاره بیا دا عمل ډېر بد بښکاري) . (۵۰) پر یو چا توهکل . (۵۱) پر یو چا پسخند وهل . (۵۲) د نورو پردیو مخ ته له مېرمني سره کوروالی کول . (۵۳) په لغړزني (یا په نرښځي، یا پردی ښځي) باندي خپل ځان چاپي کول آ د خپل شهوت سړولو او د شوق لپاره ؛ نه د بدن د راحت او هوساګلوی لپاره او په ځینو ځایونو کي دې ته (مساج) وایي چي د چاپي کېدلو پر وخت غوړي پر بدن توییږي او دا لُوطي عمل دی چي نن وخت ځیني امیان او ملایان داسي کار کوي، هو ! د خپلي ښځي، یا د خپل ملګري او یا د داسي چا په لاس د ځان چاپي کول چي د انسان شهوت نه ورته راپاریږي ؛ پروا نه لري، هو ! که د شهوت خبره وي ؛ نو بیا

له کراهته خالي کار نه دی آه !] . (۵۴) د لغړزني د شوق لپاره (په مجلس، یا داسي یوه معامله کي) سورنا وهل او شوق یې کول . [او بیشکه چي د لغړزنو شوق او عشق مجازي دی چي هیڅ حقیقت نه لري ؛ باید له دې لُوطي عمله مُحمّدي اُمت په بشپړه توګه پرهېز وکړي] . (۵۵) لغړزنی په نکاح کول [یعني: واده وړباندي جوړول او اوس هم په ځینو ځایو کي پر بنایستو لغړزنو نکاحوي ترل کیږي][1] . (۵۶) په بازار کي په داسي توګه ګرځېدل چي ورنونه ښکاره وي [او نن په زیاترو غربي هیوادو کي ښځي او نارینه په لوڅو پنډیو باندي بازارونو ته راوځي او فخر وړباندي کوي] . (۵۷) په لاره کي پر یو لاروي ډاکه اچول او غلا ځني کول . (۵۸) په قصده سره پر یو چا بې له عُذره کار درلودل [لکه : پر ځټ وهل ؛ نوکاره په جکول ؛ په خوله باندي بدي پېښې ورته کول او داسي نور] . (۵۹) په ژاولو باندي د ژوولو پر مهال تکان کول (لکه نن سبا چي ځیني ښځي یې باندي کوي] . (۶۰) په لارو چارو کي، یا تر ونو لاندي، یا په ویالو او نهرونو کي او یا داسي نور د ضرورت په ځایونو کي غټ اودس ماتی کول . (۶۱) تر اودس ماتي مخکي عورت لوڅول (یعني : پرتوګ، یا پتلون او لنګ کښل) . (۶۲) بېله ضرورته دیو انسان عورت ته کتل . (۶۳) عورت بې له عذره پردیو ته لوڅول . (۶۴) او په پای کي د قوم لُوط له عملو ځنځه دا وه چي : یو د دوی به د خلکو په وړاندي پر خپل عورت لاس واهه او سره موږی به یې ؛ د دې لپاره چي لواطت ته یې تیار کړي [او نن وخت هم

---

[1] او په (جامع التّوادر) کي ما ولیدل چي لیکوال یې حواله و(الإشاعة في أشراط السّاعة) کتاب ته کړي وه، وایي : په یو روایت کي راځي :

(یأتي علی النّاس زمانٌ یُغارُ فیه علی الغِلمان کما یُغارُ علی الجَواري العَواتِق)، یعني : پر خلګو به یوه داسي زمانه راسي چي په هغه کي به پر لغړزنو داسي غیرت [او جنګ] کوي لکه څرنګه چي پر ځوانو پېغلو غیرت کوي . او په بل روایت کي مي داسي ولیدل کوم چي علامه متقي هندي په کنز العُمّال کي راوړی دی : (لا تقومُ السّاعَةُ حتّی یتغایر علی الغُلام کما یتغایر علی المرأةِ) .

کنز العُمّال، حدیث شمېره (۳۸۵۹۸) .

مطلب دا چي د لغړزنو حیثیت به د ځوانو پېغلو په شان وګرځیږي ؛ إنّا لله وإنّا إلیه راجعُون .

ځيني کسان بيله عذره د خلکو په وړاندي خپل عورت موږي او شرم نه کوي! ؛ فإلى الله المُشتكىٰ .

دا د قوم لوط هغه ټوله عملونه دي چي دوی په اخته سوي ول، ځومره چي زما فيضون بنده په وسه وه ؛ نو هغه د دوی عملونه او دوی ته منسوب عملونه مي ټوله په دې ځو پاڼو کي دلوی الله ﷻ په توفيق سره راټول کړه ! د دې لپاره چي د دوی ټوله خويونه او عملونه موږ وپېژنو او ځانونه ځني وساتو او که کوم يو په اخته وي ؛ بايد چي توبه ځني وباسي . او دا عملونه په عربي ژبه په مختلفو کتابو کي سره پاشلي ول او لاندي يې حوالې ولولئ ![1] .

يادونه : د تېرو ټولو د قوم لوط د عملونو حوالې په حاشيه کي ذِکر سوې ؛ اوس مطلب دا دئ : کوم يو ګران لوستونکی چي په يو خوی له خويونو څخه د قوم لوط او يو عمل له عملونو څخه د قوم لوط اخته وي ؛ نو ژر تر ژره دي توبه ځني وباسي

او وروسته به د موټک، زنا او د لواطت د لاملونو بيان وسي ؛ بالله التّوفيق، وبيده أزِمّة التّحقيق .

د لواطت، مُساحقت، زنا او موټ وهلو لاملونه

په تېر بحث او موضوع کي د قوم لوط د ټولو عملونو بيان وسو چي ځيني په

[1] کنز العمّال (۴۵۱۷)، (۱۳۰۱۴)، (۴۳۸۲۹)، (۴۴۰۵۸) حديث شميري، الکنی والأسماء د دَولابي (۳۲۳) حديث شميره . المحاسن والمساوئ او د قرطبي تفسير ، د لوط عليه السلام د قوم ترکيبي لاندي يې تفسير وګورئ ! همدا ډول تفسير الدّرّ المنثور د سيوطي، تفسير د بغوي، تفسير الکشف والبيان او تفسير رُوح البيان ۶ ټوک، ۵۹۲ – ۵۹۳ مخونه . الوسائل في معرفة الأوائل د سيوطي، المدخل د عبدري، المُستطرف د ابشيهي، شرح مُسند أبي حنيفه، تنبيه الغافلين عن أعمال الجاهلين د ابن نُحاس، الکبائر د حافظ ذهبي ۶۲ – ۶۴ مخونه، الزّواجر د فقيه هيثمي ۲ ټوک، ۱۹۳ – ۱۹۴ مخونه او بحار الأنوار د علامه مجلسي ۷۹ ټوک، ۷۲ – ۱۳۰ مخونه .

هغو کې غټ او څيني پکې واړه ګناهونه ول[۱] .

او وروسته به هغه علتونه او لاملونه چې انسان لواطت، يا مُساحقت، يا زنا او موټ وهلو ته په باعثه کېږي – هغه به بيان سي ؛ ځکه چې د يو شي لامل وانسان ته مُهيا نه سي ؛ نوهغه ته بيا اقدام هم نه سي کولای او نه يې د شوق او ذوق تصور کولای سي، مطلب دا چې د سببونو بيانولو ته په دا سي که يې انسان وپېژني او ځان ځني وساتي ؛ نو هغه به له لُوطي عملونو او تناسلي ګناهونو څخه ژغورلی وي او دا بحث مې په دې وجه د قوم لُوط له بدو عملونو څخه وروسته دستي راوړ ! چې د قوم لُوط هم هغه لوی او بدترين ګناهونه يا لواطت وو، يا مُساحقت وو، يا زنا وه او يا موټ وهل وه او په دې وجه چې لوستونکی د دغو عملونو لا ملونه هم وپېژني ؛ ځکه چې لاملونه يې وپېژندل سي ؛ نو ځان ژغورنه هم ځني آسانه کېږي .

او هغه لاملونه ټوله په لاندې ډول سره دي :

(۱) هلک، يا نجلی، ته کتل ؛ هغه که د مکتب وي، يا داسي بل ځای ؛ خو فرق يې په فتنې کي نسته او له دې کتلو څخه مراد بدنظري ده او د بدنظرۍ پوره تفصيل په لومړۍ برخې کې تېر سو ؛ والحمد لله تعالیٰ .

(۲) يواځې کښېنستل . (۳) د لغړزنو هلکوانو سره شناخت ساتل . (۴) فحش فلمونه کتل . (۵) په انټرنېټ باندې لوڅ پوڅ تصويرونه کتل . (۶) ډيش، يا کېبل کتل[۲] . (۷) فحش روزنامې[۳] کتل . (۸) په رغبت سره شيرين بحث

---

[۱] د قوم لُوط عملونه چې څيني پکې غټ او څيني پکې واړه ګناهونه ول ؛ د دې د فرق د وضاحت لپاره زما جامع کتاب "موسوعة المناهي الإعتقادية والعملية والقولية". يعني : (شِهَاب القُلُوب في ذَمّ الذُّنوب) ته مُراجعه وکړئ ! په هغه کي تاسي د ټولو اعتقادي، فعلي او قولي منهياتو پېژندنه کولای سئ ! والحَمدُ لله المُوفّق والمُعين .

[۲] ډيش او کېبل د يهودو او نصارو هغه دوې آلې دي چې د مُسلمانانو د ګمراه کېدو لپاره يې ټي جوړې کړې دي .

[۳] فحش روزنامې : يعني هغه اخبارونه او ورځپاڼې چې د ښځو انځورونه پکې وي .

کول او د شیرین بحث تعریف مخکي د قوم لُوط په اعمالو کي تېر سو . (۹) په یواځي والي کي له هلک، یا یوې نجلۍ سره کښېنستل . (۱۰) د هلک، یا نجلۍ په ښایست کي فکرونه کول . (۱۱) د شپې د خوب پر وخت له یو انسان سره د مینې او عشق په جُوش کي بیدېدل . (۱۲) په موبایل، یا ټیلیفون، یا داسي بلي آلې باندي لوڅ پوڅ انځورونه، یا ویډیوګانې کتل . (۱۳) یا فحش خبري کول، یا اورېدل . (۱۴) په لارو چارو کي د هلک، یا نجلۍ شا او مخ ته کتل . (۱۵) د معشوق په عشق کي خپل ځان مبتلا کول . (۱۶) خپل تناسلي اندام د بل په لاس کي ورکَول . (۱۷) شراب چیښل او یا داسي بله مسته نشه کول . (۱۸) بې پردګي کول . (۱۹) د پردیو نارینه ؤ او ښځو یو ځای کېدل او ګډوډ کېدل . (۲۰) سروز اورېدل[1] . (۲۱) او سر د انګرېزانو په ډول جوړول چي انسان پیکی پکي واړوي راواړوي او چپه لار په وېښتیانو کي وباسي ؛ د دې لپاره چي نور ځوانان لواطت ته چمتو کړي .

دا یوویشت هغه لاملونه دي چي ځوان، یا پېغله او یا داسي بل بالغ انسان لواطت، یا مُساحقت، یا زنا او یا موټ وهلو ته چمتو کوي او که انسان په ریښتیا سره له دغو لاملونو څخه خپل ځان وژغوري ؛ نو خامخا به له تناسلي ګناهونو څخه وژغورل سي او که څوک غواړي چي له دغو لاملونو څخه په بشپړ خپل ایمان او ځان وژغوري ؛ نو له بدو کتلو څخه دي ځان راوګرځوي، یعني : بدنظري دي نه کوي ؛ ځکه دا ټوله لاملونه په بدنظرۍ پوري اړوند دي او بدنظري معنا دا چي انسان هلک، یا نجلۍ او نامحرمه ته په شهوت سره ګوري او که چا بدنظري نه وکړل ؛ نو هغه به له دې ټولو لاملونو څخه وژغورل سي، د بیلګې په توګه : یو ځوان او یا داسي بل عام انسان چي بدنظري نه کوي ؛ نو هغه به له هلک، نجلۍ او بله نامُحرمي ښځې سره شناخت نه سي ساتلای، فحش فلم به نه سي کتلای،

---

[1] په یو اثر کي هم دا راغلي دي، چي حضرت فُضیل بن عیاض رحمه الله تعالی فرمایي : (الغناءُ رُقیةُ الزنا)، یعني : سروز اورېدل د زنا تعویذ دی، لکه څرنګه چي دغه اثر ابن أبي الدنیا په ذمّ الملاهي کي روایت کړی دی، ۵۶ مخ، شمېره د اثر (۵۵) .

فحش روزنامې به نه سي کتلای او نه به يې ويلای سي او داسې نور نور[1] .
او کله چي يو انسان له لاملونو څخه د خپل ځان ساتنه وکړله ؛ نو بيا به هغه کس، يا هغه ښځه په بشپړه توګه له تناسلي ګناوو څخه ژغورلی وي او که يو انسان د يو چا عاشق جوړ سوی وي او په مجازي عشق کي يې خپل ځان غرق کړی وي ؛ نو چي کله دغه انسان خپل معشوق ووېني – بس بيا هغه انسان د معشوق په طلب کي بوخت سي، لوڅ فلم ګوري، لوڅ پوڅ انځوروونه ګوري او داسي نور لاملونه وځان ته مهيا کوي ؛ د دې لپاره چي د خپل معشوق مينه په ماته کړي، له همدې کبله چي انسان يوازې او يوازې له بدنظرۍ څخه خپل ځان راوګرځوي ؛ نو هغه به په آينده کي له زنا، لواطت او داسي ټولو تناسلي ګناهونو څخه ژغورلی وي ؛ لوی ښښتن ﷻ دي مو په خپل فضل سره له ټولو تناسلي ګناهونو او لاملونو څخه يې وساتي، بېشکه يوازې همدی ساتونکی دی ؛ آمين، يا ربّ العالمين ! .

يادونه : تر دې ځايه د لواطت او داسي نورو تناسلي ګناهونو د لاملونو او علتونو بيان پای ته ورسېد. وروسته به دا بيان وسي چي : ايا په جنت کي به لواطت وي ؟ او ايا شهوت يې پکي پوره کېدلای سي ؟ د دې پوښتنو په هکله به اوس مخ ته بنه کافي او شافي[2] تفصيلي بيان وسي ؛ بالله التّوفيق، وبيده أزِمّة التّحقيق .

ايا په جنت کي د لواطت شهوت پوره کېدلای سيءِ ؟

يا هيڅ کله نه سي پوره کېدلای ! په جنت کي چي انسان د هر شي تمنا وکړي ؛ نو هغه به ورته ميلاوېږي، صِرف د لواطت شهوت به نه ورته ميلاوېږي .
او دا د لواطت انتهايي بدوالی دی چي په جنت کي هم الله ﷻ منع کړی ؛ ځکه جنت د داسي پليت شهوت ځای نه دی چي جنتي دي وخپل هم مثله جنتي ته

---

[1] او داسي نور نور : له دې څخه مراد هغه نور ياته سببونه دي، کوم چي اړ څه مخکي بې بيان وسو .
[2] کافي او شافي : يعني چي بنه پوره او کټه رسوونکی وي .

د شهوت پوره کولو لپاره راتګ وکړي، بیا هم که جنتي ته شوق پیدا سي؛ نو الله ﷻ به یې شوق په ښه طریقه ورپوره کړي او هغه دا ډول (کله چي جنتیان په جنت کي د لغړزنو اشتها وکړي؛ نو الله تعالی به یو ډول لغړزني ورته پیدا کړي چي د لوړي خوا بدنونه به یې له نارینه ؤ شخه وي او د کښتي خوا بدنونه به یې له ښځو شخه وي او کله چي جنتیان ورنږدې سي؛ نو د خپلي اشتها مطابق به کوروالي ورسره کولای سي، هو! لواطت به نه سي ورسره کولای) او نور تفصیل لاندي په حاشیه کي وګوره![1].

[1] لکه څرنګه چي په دُرّ المختار مع شرحه ردّ المُحتار کي دا مسئله ذِکر ده او متن یې ټوله په لاندي ډول دی:
مطلب لا تكون اللّواطة في الجنّة: قوله (ولا تكون اللّواطة في الجنّة)، قال السّيوطي: قال إبن عَقيل الحنبلي: جرت مسألة بين أبي علي بن الوليد المعتزلي وبين أبي يوسف القزويني في ذلك؛ فقال إبن الوليد: لا يمنع أنْ يجعل ذلك مِن جُملة اللّذات في الجنّة لزوال المفسدة؛ لأنه إنّما منع في الدّنيا لما فيه مِن قطع النسل، وكونه محلا للأذى، وليس في الجنّة ذلك، ولهذا أُبيح شُرب الخمر لما ليس فيه مِن السكر، وغاية العربدة، وزوال العقل؛ فلذلك لم يمنع مِن الإلتذاذ بها. فقال أبو يوسف: الميل إلى الذُكُور عاهة، وهو قبيح في نفسه؛ لأنه محل لم يخلق للوطء، ولهذا لم يبح في شريعة بخلاف الخمر، وهُو مخرج الحدث والجنّة نزهت عن العاهات. فقال إبن الوليد: العاهة هي التلويث بالأذى؛ فإذن لم يبق إلاّ مجرد الإلتذاذ آه كلامه - رملي على المنح.
قوله (حُرمتها عقلية) الظاهر أنّ المراد بالحُرمة هنا القبح إطلاقًا لإسم المسبب على السبب، أي: قبحها عقليّ بمعنى أنه يدرک بالعقل، وإن لم يرد به الشّرع كالظلم والكُفر؛ لأنّ مذهبنا أنه لا يحرم بالعقل شيء، أي: لا يكون العقل حاكمًا بحُرمته، وإنّما ذلک لله تعالى، بل العقل مدرک لحسن بعض المأمورات، وقبح بعض المنهيات؛ فيأتي الشرع حاكمًا بوفق ذلک، فيأمر بالحسن، وينهى عن القُبح. وعند المعتزلة يجب ما حسن عقلا، ويحرم ما قبح، وإن لم يرد الشرع بوجوبه، أو حُرمته؛ فالعقل عندهم هو المثبت، وعندنا المثبت هو الشّرع، والعقل آلة لإدراک الحسن والقبح قبل الشّرع، وعند الأشاعرة لا حَظّ لِلعقل قبل الشرع، بل العقل تابع للشرع؛ فما أمر به الشرع يعلم بالعقل أنه حسن، وما نهى عنه يعلم أنه قبيح - وتمام أبحاث المسألة يعلم مِن كُتُب الأصول ومِن حواشينا على شرح المنار.
قوله (وقيل سمعية)، أي: لا يستقل العقل بإدراک قبحها قبل ورود الدليل السّمعي. قوله (فتوجد)، أي: يمكن أن توجد. قوله (وقيل: يخلق الله تعالى إلخ)، هذا خارج عن محل النزاع؛ لأن الكلام في الإتيان في الدّبر. قوله (والصّحيح الأوّل) هو أنّه لا وُجُود لها في الجنّة. قوله (لحُرمتها)، أي: قبحها كما مرّ. قوله

(وتزول حُرمته إلخ) وجه آخر لبيان أشدّية اللّواطة، وهو أنّ وطء الذّكر لا يمكن زوال حُرمته بخلاف وطء الأنثى ؛ فإنه يمكن بتزوجها، أو شرائها . قوله (لأنه مطهر على قول)، أي : قول كثير من العلماء، وإن كان خِلاف مذهبنا كما مرّ . قوله (يكفر مُستحلّها) قدم الشّارح في باب الحيض الخلاف في كُفر مستحلّ وطء الحائض ووطء الدّبر، ثم وفق بما في التتارخانية عن السّراجية : اللّواطة بمملوكه، أو مملوكته، أو امرأته حرام ؛ إلا أنه لو إستحلّه لا يكفر .

قاله حسام الدّين ؛ اه أي : فيحمل القول بكُفره على ما إذا إستحل اللّواطة بأجنبي بخلاف غيره ؛ لكن في الشرنبلالية أنّ هذا يعلم ولا يعلم، أي : لئلا يتجرأ الفسقة عليه بظنهم حلّه .

تتمة : للواطة أحكام أخر لا يجب بها المهر، ولا العِدة في النكاح الفاسد، ولا في المأتي بها لشُبهة، ولا يحصل بها التّحليل للزوج الأوّل، ولا تثبت بها الرّجعة، ولا حُرمة المصاهرة عند الأكثر، ولا الكفارة في رمضان في رواية، ولو قذف بها لا يحدّ خِلافًا لهما ولا يلاعن خِلافًا لهما . (بحر) وهو مأخوذ من المجتبى، ويزاد ما في الشرنبلالية عن السّراج : يكفي في الشّهادة عليها عدلان لا أربعة خِلافًا لهما .

وقال إبن عابدين في موضع آخر : (ولا تكونُ اللّواطةُ (في الْجنّةِ على الصّحيحِ) ؛ لأنهُ تعالى إسْتَقْبحها وَسَمّاها خَبِيثَةً ، وَالْجنّةُ مُنزّهةٌ عَنْها - فَتْحٌ .

وَفِي الأشْباهِ: حُرْمَتُها عَقْلِيّةٌ ؛ فَلا وُجُودَ لَها فِي الْجنّةِ .

وَقِيلَ : سَمْعِيّةٌ ؛ فَتُوجَدُ . وَقِيلَ : يَخْلُقُ اللّهُ تَعالى طائِفَةً نِصْفُهُمْ الأعْلى كَالذّكُورِ، وَالأسْفَلِ كَالإناثِ، وَالصّحِيحُ الأوّلُ إنتهى . حاشية ابن عابدين ۶ توک، ۴۴ – ۴۵ مخونه، چاپ : دوولس جلده والا، مکتبه رشيديه .

همدا ډول بل يې په هيڅ يو کتاب کې کوم چې زما سره موجود وي، د دې بيان پيدا نه کړ چې پر دې يې وضاحت کړى وي : ايا په جنت کې به لواطت وي او که يا ؟ هو ! په تذکرة الواعظين، مجالس الإرشادية، تفسير رُوح البيان او غمزعيون البصائر کې لږ څه بيان پر سوى وو او د هغو تولو خُلاصه مې دلته په متن د کتاب کې راوړې او حل کړې ده ؛ حوالې يې دا دي : تذکرة الواعظين په حواله د کتاب (عريضة اللطائف) ۵۷۶ او ۵۷۷ مخونه، مجالس الإرشادية په حواله د کتاب (الفتاوى الصّوفية) ۳۴۶ او ۳۴۷ مخونه، رُوح البيان ۲ توک، ۱۵۰ مخ او ۶ توک، ۱۴۶ مخ، غمز عُيُون البصائر شرح کتاب الأشباه والنّظائر ۲ توک، ۱۸۷ او ۱۸۸ مخونه .

لو په دې بايد پوهه سې ! پر دې موضوع دغسې پوره او ښه بيان د حاشية ابن عابدين تر مؤلف چا نه دى کړى ؛ الله تعالى دي وده نه په آخرت کې آرمانونه وربوره کړي ؛ آمين، ثم آمين .

او تر دې ځايه کوم چې تر دې خيرې اروند ول چې : ايا په جنت کې به لواطت وي او که يا ؟ حوالې تولې ياى ته ورسېدلې او له دې تولو حوالو څخه دا هم معلوميږي، لکه څرنګه چې په جنت کې لواطت نسته ؛ تو دا ډول به مساحقت، سوب وهنه او داسې نور ګناهونه هم نه وي، والحمد لله الجامع وحده .

ځکه د کښتي خوا بلنونه به يې د ښځينه ؤ وي ؛ نو لواطت به څرنګه ورسره کولای سي ؟! او بل دا چي په دنيا کي که دُبره انسان ته ورکول سوې ده ؛ هغه هم د دې لپاره چي فضله مواد تري راووځي او په جنت کي به انسان له دې شخه پاک وي چي فضله مواد دي ولري ؛ ځکه به د لواطت له اصله هم بې باکه وي چي هغه خودي د دبري وجود دی او دبره چي وي ؛ نو د لواطت خطره هم وي، که نه وي ؛ نو لواطت به هم نه وي[1].

او ځينو عُلماؤ کرامو رَحِمَهُمُ اللهُ تَعَالَىٰ ويلي دي : (په جنت کي به غِلمان[2] دوه ډوله وي، يو ډول غِلمان به داسي وي چي خادمان به وي او جنتيانَ به د شوق لپاره ورته ګوري او بل ډول غلمان به جنتيانَ د حورو په ډول کوروالی ورسره کوي ؛ ځکه دوی به له سره تر نامه[3] پوري غِلمان وي او له نامه شخه تر پښو پوري به حوري وي). لکه څرنګه چي لاندي په حاشيه کي خاتمة المحققين، وعُمدة العالِمين قاضي ابن عابدين رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَىٰ ودې وينا ته اشاره کړې ده او د (قِيل) په تعبير يې هغه وينا رانقل کړې ده[4].

او شک نسته چي الله تبارک وتعالى پر دې وس لرونکی دی چي داسي دوه ډوله

---

[1] لکه څرنګه چي د دې خبري معنا د مجمع الأنهر ليکوال کړې ده :

وفي التّنوير : ولا تكون اللّواطة في الجنّة على الصّحيح ؛ لأنه ليس لأهل الجنّة دبُر، وكلّهم قُبُل ؛ لأنّ له ليس فيها إحتياج لدفع الفُضلات .

مجمع الأنهُر شرح مُلتقى الأبحُر ۲ توک، ۳۵۱ مخ او دا ډول په غمز عيون البصائر شرح الأشباه والنظائر د حموي رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَىٰ ۲ توک، ۱۸۸ مخ کي د (الفتوحات المكية) په حواله دغه خبره سوې ده .

[2] غِلمان : جمع د غُلام ده، غُلام په عربي کي کجه او لغړزني هلک ته وايي او غِلمان په جنت کي ښايسته هلکوان او لغړزني دي .

[3] نامه : د نس ناف او نوم ته ويل کيږي .

[4] قاضي ابن عابدين رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَىٰ ويلي : لکه څرنګه چي لږ مخکي يې دا وينا تيره سوې هم ده :

وَقِيلَ : يَخْلُقُ اللهُ تَعَالَى طَائِفَةً نِصْفُهُمُ الأَعْلَى كَالذُّكُورِ، وَالأَسْفَلُ كَالإِنَاثِ .

ژباړه : او ويل سوي دي : چي الله تعالى به [په جنت کي يوه ښايسته ډله د لغړزنو او غِلمانو] پيدا کړي چي د لوړي نيمايي طرفونه به يې له نارينه ؤ شخه او د کښتي طرفونه به يې له ښځينه ؤ شخه وي، آه!.

غلمان په جنت کې پیدا کړي.
او ځینو علماوو رحمهم الله دا هم ویلي دي: چې جنتیان به په جنت کې د داسې ناوړې بدفعلۍ اشتها نه کوي؛ ځکه الله تعالی به دوی له لسو بدو خویونو او ناروغیو څخه پاک کړي:
(۱) الله تعالی به یې له ګناهونو څخه پاک کړي. (۲) له مرضونو او مختلفو ناروغیو څخه به یې پاک کړي. (۳) د خولې له ناوړو څخه به یې پاک کړي. (۴) د پوزې له ګنګیو څخه به یې پاک کړي. (۵) له بولو او غایطه موادو څخه به یې پاک کړي. (۶) ښځې به یې له حیض او نفاس څخه پاک کړي. (۷) مرګ او خوب به ختمي پوره کړي او خوب د مرګ ورور دی[1]. (۸) د عبادتونو تکلیف به ختمي پوره کړي. (۹) سپین ږیرتوب او بوډوالی به ختمي پوره کړي. (۱۰) او ټوله آفتونه به ختمي پوره کړي[2].
دا لس ټوله ناروغۍ او شکایتونه به الله ﷻ له جنتیانو څخه لیرې کړي، بیا به یې جنت ته په خپل فضل او مهربانۍ سره ننباسي.

د لواطت د حراموالي حکمتونه

په تېر بحث کې د دې مسئلې او پوښتنې پوره بیان ذکر سو چې: ایا په جنت کې به لواطت وي او که یا؟! او ورسره نوري مهمي خبري هم ذکر سوې؛ خاص په حاشیه کې یې ښه کافي او شافي بیان وسو او په دې بحث او سرلیک کې به دا

---

[1] خوب په اصل کې د مرګ ورور دی؛ نو ځکه به یې الله ﷻ له جنتیانو څخه پورته کړي، لکه څرنګه چې په یو حدیث کې دا راغلي دي:
عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْمُنْكَدِرِ رَحِمَهُ اللهُ، عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، قَالَ: سَأَلَ رَجُلٌ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَيَنَامُ أَهْلُ الْجَنَّةِ؟ قَالَ: «النَّوْمُ أَخُو الْمَوْتِ، وَلَا يَمُوتُ أَهْلُ الْجَنَّةِ».
شعب الإيمان، ۶ ټوک، ۴۰۹ مخ، حدیث شمیره (۴۴۱۶)، چاپ: مکتبة الرّشد، ریاض سعودي عربستان.

[2] دا بیان په مختلفو کتابو کې راغلی وو لو حوالې یې دا دي: موسوعة الآخرة د ماهر صوفي حفظه الله ۱۰ ټوک، ۲۹۴ - ۲۹۵ مخونه او تذکره د امام قرطبي ۲ ټوک، ۴۳۶ مخ.

بیان وسي چي الله تعالی لواطت حرام کړی دی ؛ نو په دې کي یې کوم کوم حکمتونه دي؟! دا دې په پوره بیان وسي .
الله ﷻ چي لواطت حرام کړی دی ؛ نو په دې کي لوی لس حِکمتونه سته او هغه حکمتونه ټوله په لاندي ډول سره دي :
(۱) ځکه چي مفعول به ته په دې فِعل سره تکلیف او ضرر رسیږي .
(۲) د مفعول به وینه په دې کار سره خراپیږي .
(۳) د فاعل تناسلي اندام ته په دې کار کولو سره درد پیدا کیږي .
(۴) کله چي فاعل له مفعول به سره دا کار وکړي او همېشتوب ورباندي وکړي ؛ نو زامن به یې حرامیان [یعني : فاسقان] پیدا سي او دا بیلابیلو تجربو په ډاګه کړې ده .
(۵) کله چي فاعل له مفعول به سره دا ناوړه کار وکړي ؛ نو په مینځ کي به یې دښمني پیدا سي او تر هغه وخته به یې په خپل مینځ کي دښمني وي تر څو چي الله ربّ العزّت ته توبې باسي او مراجعه ورته کوي .
(۶) کله چي فاعل له مفعول به سره دا کرغېړن کار وکړي ؛ نو فاعل به ومفعول ته غیرت نه لري او نه به مفعول وفاعل ته غیرت لري او سترګي بې ورته مړې وي ؛ ځکه الله تعالی به له دوی څخه غیرت پورته کړي او یو وبل ته به سترګي نه سره لري، یعني : سره بې ننګه اوبې غیرته به وي .
(۷) د فاعل او مفعول به په لواطت کولو سره د انسانانو نسل کمیږي .
(۸) د فاعل او مفعول به په لواطت کولو سره ایمان له مینځه ځي او تر هغو به فاعل او مفعول بې ایمانه وي تر څو چي په اخلاص سره توبې باسي او دلته له بې ایمانۍ څخه مراد دا دي، یعني : د ایمان قوت به نه لري چي ښه کارونه او عبادتونه دي په اخلاص سره وکړي او دا د ایمان د کمزورۍ لومړۍ علامه ده .
(۹) د فاعل او مفعول به په لواطت کولو سره عزت له مینځه ځي ؛ ځکه کله چي دوی دا پلیت او ناوړه کار وکړي ؛ نو د خلکو په وړاندي به بې عزته ښکاري .
(۱۰) د فاعل او مفعول به په لواطت کولو سره لوی ذات ربّ العالمین او د ده ټوله

مخلوقات[۱] ناراضه کيږي او بل دا چي خالق او مخلوق که ناراضه سي ؛ نو بيا پر دغه انسان د هر ډول آفتونو، ذلالتونو او خواريو دروازې راخلاصيږي[۲].
نو د دغو لسو حکمتونو له وجي الله ﷻ د لواطت بدفعلي په دنيا او آخرت کي حرامه کړې ده او دا حکمتونه ټول له په تجربه رسېدلي دي.

د الله ﷻ غيرت او د لواطت حُرمت

تر الله ﷻ بل غيرتمند نسته ؛ ځکه ده ټول غټ او واړه گناهونه حرام کړي دي، انسان که فکر وکړي چي د الله ﷻ خو دا په وس پوره دي چي دی د لواطت عمل روا کړي او له ده څخه څوک دا پوښتنه نه سي کولای چي دا دي ولې روا کړی دئ؟ او بيا دي انسان دلته دا فکر وکړي چي الله تعالی ؛ خو په دې کي لس لوی لوی حکمتونه لري، لکه څنگه چي مخکي ذِکر سول ؛ نو له دغو وجو څخه ده په دنيا او آخرت کي ناروا کړی دی او په يو صَحيح روايت کي نقل سوي دي چي يو وخت سعد بن عُبادة ﷺ دا وفرمايل : (که زه له خپلي مېرمني سره يو [پردی] سړیووينم ! نو زه به يې سر په توره ورغوڅ کړم !)، بيا دا خبره رسول الله ﷺ ته ورسېدله او رسول الله ﷺ دا وفرمايل : (ايا تاسي د سعد له غيرت څخه په ارياتتيا کي ياست !؟ زما دي په الله ﷻ قسم وي چي زه تر سعد غيرتمند يم ! او الله ﷻ تر ما [ډېر لوی] غيرتمند دی او پېشکه د

---

[۱] د الله ربّ العزت مخلوقات په لواطت کولو سره يقينا ناراضه کيږي ؛ ځکه دا مخکي په عنوانو کي ذِکر سول چي د لوطي له عمله عرش عظيم په لرزو سي، آسمان او ځمکه ټول فاعل او مفعول به ته په غضب کي سي.
[۲] دا حکمتونه له معقولاتو او منقولاتو څخه راټول سوي دي ؛ منقولات دا دي : تفسير المنار ۸ ټوک، ۵۲۱ - ۵۲۲ مخونه، تفسير المُنير ۴ ټوک، ۶۵۵ مخ، حِکمة التّشريع وفلسفته ۲ ټوک، ۱۹۰- ۱۹۱ مخونه او ځيني ناسي نور.

ده غیرت دا دئ چې ده ټول غټ او واړه ګناهونه حرام کړي دي. . .)[1].

او دغه ډول په بل حدیث شریف کې نقل سوي دي : (نسته تر الله ﷻ بل یو لوی زیات غیر تمند او د ده غیرت دا دئ چې ده ټول ښکاره او پټ ګناهونه حرام کړي دي)[2].

او دا دواړه حدیثونه یو مطلب او مقصد لري چې اوس به یې بیان کړم !.

او د حدیثو مبارکو مطلب دا دئ چې : کوم شی الله تعالی ناروا کړی دی ؛ باید هغه انسان پریږدي، که څه هم هغه د انسان په طبیعت کې خوند لري او باید هغه شی ته انسان په داسې نظر سره وګوري چې کوم الله تعالی ورته کتلي دي او الله تعالی ؛ خو لواطت ته په داسې نظر کتلي دي چې په جنت کې یې هم ناروا کړی دی او بل په ټولو خوندونو کې داسې بل یې نشته او یې غیر ته خوند نسته. لکه دلواطت خوند چې دی او هغه داسې چې یو انسان کله له بل انسانه سره لواطت کوي ؛ نو خپل تناسلي اندام په بدو غایطه موادو ککړ کړي او تر داسې انسان یې تکه ؛ خو بیخي نسته چې خپل هغه اندام چې بل انسان ځني پیدا کیږي ؛ نو

---

[1] لکه څرنګه چې امام بخاري په خپل الجامع الصّحیح کې روایت کړی، حدیث شمیره (۶۴۵۴) او امام مُسلم په خپل الصّحیح کې روایت کړی دی، وګوره ! حدیث شمیره (۲۷۶۰)، سند او عبارت یې په لاندې ډول دی :

حدیث المُغِیرَةِ بْنِ شُعْبَةَ. قَالَ : قَالَ سَعْدُ ابْنُ عُبَادَةَ : لَوْ رَأَیْتُ رَجُلًا مَعَ امْرَأَتِي ، لَضَرَبْتُهُ بِالسَّیْفِ غَیْرَ مُصْفَحٍ. فَبَلَغَ ذٰلِکَ رَسُولَ اللهِ ﷺ فَقَالَ : (تَعْجَبُونَ مِنْ غَیْرَةِ سَعْدٍ ! وَاللهِ لَأَنَا أَغْیَرُ مِنْهُ، وَاللهُ أَغْیَرُ مِنِّي، وَمِنْ أَجْلِ غَیْرَةِ اللهِ ؛ حَرَّمَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ، وَلَا أَحَدَ أَحَبُّ إِلَیْهِ الْعُذْرُ مِنَ اللهِ، وَمِنْ أَجْلِ ذٰلِکَ ، بَعَثَ الْمُبَشِّرِینَ وَالْمُنْذِرِینَ، وَلَا أَحَدَ أَحَبُّ إِلَیْهِ الْمِدْحَةُ مِنَ اللهِ ، وَمِنْ أَجْلِ ذٰلِکَ ، وَعَدَ اللهُ الْجَنَّةَ) . او حدیث مُتفق علیه دی .

[2] دا حدیث هم امام بُخاري په خپل الجامع الصّحیح کې روایت کړی دی، حدیث شمیره (۴۳۵۸) او مُسلم هم په خپل الصّحیح کې روایت کړی دی، حدیث شمیره (۲۷۶۱)، سند او عبارت یې دا دئ : عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ مَسْعُودٍ ﷺ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ : (لَا أَحَدَ أَغْیَرُ مِنَ اللهِ ، وَلِذٰلِکَ حَرَّمَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ) . او دا حدیث هم مُتفق علیه دی، لکه څرنګه دا دواړه حدیثونه مُحمّد فؤاد عبد الباقي په (اللؤلؤ والمرجان فیما إتّفق علیه الشّیخان) کې ذکر کړي دي .

هغه په داسې ګنګیو لیت پیت کوي چې کله پر ستر خوان کښیني او په فکر کې یې راولي ؛ نو دستې یې خوا پر راګرځي او بل دا چې د انسان زړه داسې کمزورې کوي چې آخر د دوړې ناروغي ورته پیښه سي، که انسان له ځانه سره دا فکر وکړي نو دا به ژر تر ژره محسوسه کړي چې تر لواطت هیڅ یو بې تنګه او بې شرفه عمل نسته او چې څه بد او ناکاره عملونه دي ؛ نو په ټولو کې بد او ناکاره عمل دی.

او له حدیث څخه بل دا مطلب راوځي چې الله تبارک وتعالی غیرتي دی او غیرت خوښوي او د غیرت غټه علامه یې دا ده چې : دا ناکاره کارونه کوم چې ګناوې دي حرام ګرځولي دي.

د لواطت عمل د طبیبانو او ساینس پوهانو په اند

د دُنیا ټولو طبیبانو د لواطت غیر فطري عمل غندلی دی، هیڅ طبیب، یا ساینس پوه دا نه دي ویلي چې : لواطت دي ښه عمل وي ! او د دې جدید عصر او ښارو طبیبانو ویلي : د (ایډز) ناروغي لومړی ځل له لواطت څخه خپره سوه، (ایډز) یوه داسې ناروغي ده چې وعلاج ته یې تمام طبیبان او ساینس پوهان عاجزه سوي دي، د (ایډز) ناروغي په کال ۱۹۷۰ عیسوي کې یک دم او ناګهانه په نړۍ کې خپره سوه او په کال ۱۹۸۰ عیسوي کې د (ایډز) نوم پر کښېښودل سو.

په دې ناروغي چې کله یو کوونکی د زنا، یا لواطت مبتلا سي ؛ نو لومړی د بندو درد ورته پیدا سي او له دغه درده څخه د بدن غوښې او واږګې کرار کرار ویلې کیږي چې آخر پای یې مرګ سي او دا ناروغي په امریکا، یورپ او افریقه کې خورا ډېره خپره سوې ده، په کال ۲۰۰۹ عیسوي کې له نوي تحقیقاتو څخه دا هم په ډاګه سوه چې په سلو کې اتیا فیصده لواطت کوونکي او زناکاران په دې ناروغي مُبتلا سوي دي او دا دهغه قول مصداق دی چې ویل سوی وو : کوم کس چې پر لواطت دوام وکړي او توبه نه ځني باسي ؛ نو الله تعالی به داسې ناروغي ورته پیښه کړي چې شفا به نه لري او داسې ژوند به په برخه ورکړي چې راحت

به نه سي پکي موندلای[۱] . او بيشکه دې خبري مصداق پيدا کړی دی چي اوس دا دې موږ يې په خپله وينو ! . او ځينو طبيباتو ويلي دي : کوم کس چي درې ځله (پرلپسې) لواطت وکړي ؛ نو هغه به بيا په اموخته سي[۲] ؛ ځکه په سوغی (يعني : ادب دي وي په دُبره کي) يې داسي چينجيان پيدا سي چي د هغو خوراک خالص د انسان مَني وي او کله چي دغه انسان لواطت وکړي، بيا ځو ورځي کرار وي ؛ ځکه چينجياتو ته هغه د انسان مَني ورسيږي کوم چي فاعل په مفعول به کي خالي کړي وي .

او الله ربُ العِزت دا چينجيان ولواطت ورسره کېدونکي ته يو ډول سزا گرځولې ده او بيا د دې چينجياتو عِلاج هم ډېر ستونزمن وي .

او ځينو طبيباتو دا هم ويلي دي : کله چي د مفعول به په دبره کي يو چينجی پيدا سي ؛ نو دا چينجی په لومړي سر کي وړوکی دی او کله چي مفعول به لواطت کوي ؛ نو دا چينجی کرار کرار په مښو غټيږي تر داسي پوري چي اتو اينچو ته ورسيږي ؛ نو دغه مهال د مفعول به د سوغی په کولمه پوري خپل بدن او خوله ټينگه ومښلوي او کرار کرار يې وينه زبيښي تر داسي يې وينه زبيښي چي آخر مفعول به دا حال ته ورسيږي چي وچ کلک سي، وينه يې ختمه سي، ځنکر سي او څه وخت وروسته پسي مړ سي .

او ځينو طبيباتو ويلي دي : که څوک يو ځل لواطت وکړي ؛ نو تر يوه پوره کال پوري به يې د بدن رگونه کمزوري وي او که يې دوه ځله وکړي ؛ نو د جريان او

---

[۱] دا قول يو وار د امامانو د اقوالو د رڼا په سرليک کي هم تېر سوی دی ؛ د تفصيل لپاره يې وگوره ! .

[۲] او دې وينا ته ورته به يو اثر کي ما وليدل چي له حضرت انس بن مالک ﷺ څخه مرفوع روايت دی، وايي : (مَنْ أتى في الدُّبر سبع مرّاتٍ ؛ حَوّلَ اللهُ شهوتَه مِن قُبُلِه إلى دُبُرِه). يعني : څوک چي اووه ځله دُبري ته (د لواطت لپاره) راتگ وکړي ؛ نو الله (تعالی) به يې د مخ (تناسلي اندام) شهوت وډُبري ته راواړوي .

مطلب دا چي اووه ځله د بل دُبره غلطه استعمال کړي ؛ بيا به خپله دُبره ورکوي او شرم به نه لري .

حديث ابن عدي په الکامل في الضعفاء کي روايت کړی دی، وگوره ! ۴ ټوک، ۶ مخ .

سُرعت انزال[1] ناروغي به ورته پيښه سي او که يې درې ځله وکړي ؛ نو بدن به يې تو له کمزوری سي او په واده کولو کي به د کوروالي هيڅ توان او وس نه لري او څوک چي په واده کي د کوروالي کولو توان نه لري ؛ نو د هغه او د ښځي بيا څه فرق دئ ؟!

ځينو دا هم ويلي دي : څوک چي له خپلي مېرمني سره لس ځله پرلپسې کوروالي وکړي ؛ نو دومره به يې کمزوري نه کړي، لکه يو ځل چي لواطت وکړي[2] ؛ ځکه الله ﷻ نارينه داسي نه دئ گرځولي چي دی فاعل [يعني : لواطت کوونکی] جوړ سي، يا مفعول به [يعني : لواطت ورسره کېدونکی] جوړ سي، بلکي ده ته يې داسي جوړه پيدا کړې ده چي تو له ژوند يې پکي خوندي کيږي او ورسره په راحت کيږي چي هغه د ده حلاله مېرمنه ده .

الله ﷻ دي مو په خپل فضل ځني وژغوري ؛ آمين .

له لواطت سره په زړه کي مينه درلودل لويه گناه ده

ځکه له حضرت مُحمّد بن علي ﷺ څخه روايت دی چي : رسول الله ﷺ وفرمايل : «مَنْ أَحَبَّ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ شَرًّا كَانَ، أَوْ خَيْرًا ؛ فَهُوَ كَمَنْ عَمِلَهُ»[3] .

ژباړه : که څوک د لوط (عليه السلام) د قوم عمل [يعني : لواطت] له ښه کبله، يا له بده کبله غوره کړي (اومينه ورسره ولري) ؛ نو گويا لکه ده چي په خپله (لواطت) وکړ .

---

[1] سُرعت انزال او جريان د ځوانانو يو ډول ناروغي دي .

[2] د طبيبانو او سائنس پوهانو دا قيمتي وېناوي له مُختلفو کتابو، رسالو او ورځپاڼو څخه مُنتخب سوي دي .

[3] حديث ابن نجار په ذيل د تاريخ بُغداد کي او ديلمي په خپل مُسند الفردوس کي روايت کړی دی، لکه څرنگه چي علامه مُتقي هندي په کنزالعُمال کي ويلي دي، وگوره ! حديث شميره (۱۳۱۲۲) .

ته اوس راسه اې ځوانه ! او اې ګرانه لوستونکې ! دا څومره د ېيرې خبره ده چې په زړه کې خالي مینه ورسره کول هم داغسې لواطت کول دي او داغسې لویه ګناه ده ! اوس خلګ دا نه وایي چې : په زړه کې مینه ورسره درلودل دي هم ګناه لرئ ؟! نو د کوم چا چې دا فکر وي : هغه ګویا لکه په خپله چې دا ناوړه عمل کوي، لږ څه دي له ځانه سره دغه انسان فکر وکړي چې دا محبت او مینه زه اوس په زړه کې له کوم عمل سره لرم ؟! باید دغه انسان ژر تر ژره له مینې څخه یې هم توبه وباسي، حسې له لواطت کولو څخه به یې خامخا باسي . او په بل حدیث شریف کې نقل سوې دي چې مبارک عليه الصلاة والسلام فرمایي : (د قیامت په ورځ به انسان له هغه چا سره راپورته کیږي چې په دنیا کې مینه ورسره لري)[1] ؛ نو مطلب دا دئ که یو انسان په دنیا کې له هرې ګناه سره مینه درلودله ؛ نو له هغو ګناهګارانو سره به یې سبا په ورځ د قیامت راپورته کېدل وي .

له لواطت څخه په زړه کې کرکه کول ثواب لرئ ؟

د حدیثو له مفهومه معلومیږي : کوم انسان چې په زړه کې له یوې ګناه څخه کرکه کوي ؛ نو الله ﷻ هغه کس ته ثوابونه ورکوي. د دیلګې په توګه یو حدیث دا دئ : له حضرت أبي مُوسى أشعري رضي الله عنه څخه روایت دی، وایي : چې رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمایل : (کوم کس چې په خپله نیکۍ خوشحاله کیږي او په خپله بدۍ خوابدی کیږي ؛ نو دا کس مومن دی)[2] .

ځکه دا د مومن علامه ده چې کله یوه نیکي وکړي ؛ نو زړه یې په خوشحاله سي

---

[1] دا حدیث صحاح سته والاوو ټولو روایت کړی او داغسې امام أحمد هم روایت کړی دی او أبو الليث سمرقندي حنفي په خپل کتاب تنبیه الغافلین کې نقل کړی دی، ۲۰٦ مخ او عبارت یې دا دی : (المَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ) .

[2] دا حدیث طبراني په المعجم الکبیر کې روایت کړی، لکه څرنګه چې سیوطي په الجامع الصَّغیر کې څني نقل کړی دی ۲ ټوک، ۱۷۳ مخ او علامه مُتقي هندي په کنز العُمال کې څني نقل کړی دی او عبارت یې دا دی : (۲۰۰) "مَن سَرَّته حسنته، وساءته سیّئته ؛ فهُو مُؤمن " (طب عن أبي موسى) . او حدیث (حسن) دی، لکه سیوطي چې ویلي دي .

او هر کله چي ګناه ځني وسي ؛ نو زړه يې وربانديي خواشيني سي .
او په يو اثر مبارک کي له حضرت عبد الله بن مسعود ﷺ نقل سوي دي، هغه فرمايي : (له مؤمن شخصه چي کله يوه ګناه وسي ؛ نو زړه يې په غمجن سي او دومره يې زړه په غمجن سي ؛ ګويا لکه غر چي يې پر سر رالوېدلی وي او له مُنافق شخصه چي کله يو ګناه وسي ؛ نو پروا يې نه کوي، لکه مچ چي يې پر پزه تېر سي)[1].
دا د مُومن او مُنافق تر مينځ توپير دی چي کله يوه نيکي وکړي ؛ نو په خوشحاله سي او زړه يې هوس وربانديي کوي او بدي چي کله ځني وسي ؛ نو دا محسوسوي ګويا لکه غر چي يې پر سر پروت وي، کله چي له الله تعالی شخصه بخښنه وربانديي وغواړي او توبه پر وباسي ؛ نو زړه يې آرام سي او بيرته په هوس کي سي، د مُنافق او مُذبذبه انسان دغسي شان نه وي ؛ الله ﷻ دي موږ په حقه مُومنان وګرځوي ؛ آمين .

زنا او لواطت نن سبا ولې ورځ په ورځ زياتيږي؟

زنا او لواطت ؛ ځکه ورځ په ورځ زياتيږي چي خوراکونه زيات سول، د فساد آلې زياتي سولې، لکه : تي وي (Tv)، وي سي آر (V.c.r) او فلمونه ؛ دا ډول ډول شيان جوړ سول. له بل پلوه پلرونه د زامنو لپاره دومره هڅه نه کوي چي ودونه ورته وکړي، هو ! کله چي يو څه پيسې پيدا کړي ؛ نو دستي يې په تجارت، يا په شراکت او يا په مُضاربت يو چا ته ورکړي او حال دا دئ ؛ چي په اوس زمانه کي بايد پلار چي زوی يې ځواني، يا لور يې پېغلتوب ته نه وي

[1] دغه اثر امام بُخاري په خپل الجامع الصّحيح کي روايت کړی، لکه ځرنګه چي علامه ابن رجب الحنبلي په جامع العلوم والحِکم کي ځني نقل کړی دی، ۱ ټوک، ۱۷۴ مخ او عبارت يې په لاندي ډول دی :
قال ابن مسعود ﷺ : (إنّ المؤمن يرى ذنوبه ؛ كأنّه في أصل جبل يخاف أن يقع عليه، وإنّ الفاجر يرى ذنوبه كذباب طار على أنفه)، فقال : (به هكذا، هكذا)، خرجه البُخاريّ ؛ إنتهى .

رسېدلې ؛ باید کوزده وروکړي ؛ ځکه وخت او زمانه داسي سوه چي هلک، یا نجلۍ بلوغ ته نه وي رسېدلې ؛ نو بیا په فتنه مبتلا سي او هغه فتنه یا د موټ وهنې وي، یا د زنا وي، یا د لواطت وي، یا د مجازي عاشقۍ وي او یا بله داسي فتنه وي او یا په داغه ټولو فتنو مبتلا سي.

مطلب دا چي غوره لاره دا ده : چي زوی ته باید واده ژر ورکول سي او لور باید ژر یو ځای واده سي ؛ ځکه له فتنو څخه به په امن سي او نبي اکرم ﷺ فرمایلي دي : (د کوم سړي زوی چي پیدا سي ؛ نو هغه ته په کار ده چي ښه ښایسته نوم پر کښېږدي او ادب ورته وښيي [یعني : تعلیم او تربیت دي یې وکړي]، بیا چي کله بالغ سي ؛ نو واده ورته وکړئ ! که هغه بالغ سي او بیا هم واده پلار نه ورته وکړي او له هغه څخه یوه ګناه وسي ؛ نو ګناه به یې د پلار په غاړه وي).

او دا ډول په بل حدیث شریف کي نقل سوي دي، چي نبي کریم ﷺ وفرمایل : (په تورات کي لیکل سوي دي : د چا لور چي د دولسو کالو سي او پلار یې واده نه کړي او له دې نجلۍ څخه یوه ګناه وسي ؛ نو ګناه به یې د پلار په غاړه وي)[1].

مطلب دا چي د پلار، یا زوی او لور ګناوي په دې مېنځ کي سره شریکي دي په هغه صُورت کي چي پلار قدرت لري، کنې پلار ګناهګار نه دی چي فقیر وي او وس د دې نه لري چي زوی ته واده وکړي او که پلار وس لري او په قصده سره

---

[1] دا دواړه حدیثونه علامه تبریزي په مشکاة المصابیح، کتاب النّکاح، باب الولي في النّکاح واستئذان المرأة، الفصل الثالث کي نقل کړي دي، د حدیثو شمېرې او عبارتونه یې په لاندي ډول سره دي :
وعن أبي سعید، وابن عبّاس رضي الله عنهما قالا : قال رسُول الله ﷺ : (مَن وُلِد له وَلَدٌ ؛ فليُحسِن إسمه، وأدّبه، فإذا بلغ ؛ فليُزوّجه، فإن بلغ ولم يُزوّجه، فأصاب إثماً ؛ فإنّما إثمه على أبيه) ؛ حدیث شمېره (۳۱۳۸).
وعن عُمَر بن الخطاب، وأنس بن مالك رضي الله عنهما، عن رسُول الله ﷺ قال : (في التّوراة مكتُوبٌ : مَن بلغت ابنته إثنتي عشرة سنة، ولم يُزوّجها، فأصابت إثماً ؛ فإثم ذلك عليه)، رواهما البيهقي في شُعَب الإيمان ؛ حدیث شمېره (۳۱۳۹).

زوی ته واده نه ورکوي، یا لور نه ودوي ؛ نو بیا حقیقتا په دې صُورت کي هغه پلار، یا هغه مشر ګناهګاره دی چي دا ذمه دواده یې پر غاړه وي او پر زوی، یا لور یې ګناه نسته. لکه څرنګه چي حضرتَ علامه ملا قاري رحمه الله دې خبري ته اشاره کړې ده[1].

او له دغو دوارو حدیثو څخه دا په ډاګه کیږي : کله چي پلار یو څه پیسې پیدا کړي ؛ نو باید وزوی ته په واده کولو کي بوخت سي او دا ډېره غټه تجربه ده چي کوم پلار وزوی ته ژر واده ورو کړي ؛ نو زوی یې په دې مهال کي د هوښیارۍ او پوهې خاوند سي ؛ ځکه انسان چي کله د واده خاوند سي ؛ نو په ژوند کي یې آراموالی او سکون پیدا سي او کله چي ژوند په سکونْ کي سي ؛ نو دا مهال د انسانْ هوښیارۍ او پوهې تازه سي او دا د واده اوله ګټه ده .

د واده نوري ګټې : او داسي نوري ګټې هم له واده سره وانسان ته پیدا کیږي، لکه : (۱) دجوهري موادو پالل او هغه نه ضایع کول . (۲) د تناسلي اندام امانت په خپل ځای کي استعمالول . (۳) دمُحمّدي اُمت دنسل زیاتېدل . (۴) دایمان تازه کېدل . (۵) د عبادتو په خوند پوهېدل . (۶) د عبادتو د اُجرت زیاتېدل .

---

[1] قال المُلا علي قاري في شرح هذين الحديثين : وعن أبي سعيد وابن عبّاس رضي الله عنهما قالا : قال رسول الله صلى الله عليه وسلم : (مَن وُلِدَ له وَلَدٌ)، أي : ذكرٌ أو أنثى ، (فليُحسِن) بالتخفيف والتّشديد (اسمه)، (وأدَبه)، أي : معرفة أدبه الشّرعي، (وإذا بلَغ)، وفي نُسخةٍ صحيحةٍ بالفاء، (فليُزوّجه)، وفي معناه : التسري، (فإن بلغ)، أي : وهو فقير، (ولَمْ يُزوّجه)، أي : الأب وهُو قادر، (فأصاب)، أي : الولد، (إثمًا)، أي : من الزّنا ومُقدّماته، (فإنّما إثمه على أبيه)، أي : جزاء إثمه عليه ؛ لتقصيره، وهو محمول على الزّجْر والتّهْديد للمُبالغة، والتّأكيد . قال الطيبي رحمه الله : أي جزاء الإثم عليه حقيقة، ودَلّ هذا الحصر على أنّ إثم على الولد مبالغة ؛ لأنهُ لم يتسبب لما يتفادى ولده من إصابة الإثم .

وعن عُمَر بن الخطاب، وأنس بن مالك رضي الله عنهما عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال : (في التّوراة مكتُوبٌ : مَنْ بلغتْ إبنته ثِنْتي عشرة سَنَةً ولم يُزوّجها)، أي : ووجد لها كُفوًا، (فأصابت إثمًا)، أي : ما إثم به من الفواحش، (فإثمُ ذلك)، أي : إصابتها، (عليه)، أي : على أبيها - رواهما البيهقي في شُعب الإيمان ؛ إنتهى . وكوره ! مرْقاة المفاتيح شرح مشكاة المصابيح، كِتاب النّكاح، باب الولي في النّكاح وإستئذان المرأة، الفصل الثالث .

[یعني: چي اجر د عبادت به د واده والا تر نا واده والا زيات وي او د حديث له نظره معلوميږي چي: (د يو واده والا دوه ركعاته تر ناواده والا تر دوو ركعاتو په اويا چنده فضيلت لري)]. (۷) د كور تدبير سمېدل او فكريې پيدا كېدل. (۸) د سُنت ژوندي كېدل. (۹) د بنه زوی، يا لور پيدا كېدل چي تر مرګ وروسته به ومور او پلار ته دعاوي كوي. (۱۰) د رُوح سُكُون [یعني: آرامتيا] حاصلېدل. (۱۱) د خالق او مخلوق راضي كېدل. (۱۲) د موټ وهني، زنا، لواطت او داسي نورو تناسلي ګناوو، له ناروا شهوتونو او وبالو څخه د نفس راګرځېدل – همدا يې تر ټولو غټه ګټه ده آه!. (۱۳) د سترګو، تناسلي اندام او د ټول نفس د حق حاصلېدل. (۱۴) او د دنيا و آخرت د بنه ژوند تېرېدل.

دا ټولي ګټي الله ربّ العِزت په نِكاح (واده) كي ايښي دي؛ نو بايد چي هر پلار او مشر د خپلو كشرانو په باره كي ډېر غور وكړي او غم يې وخوري؛ ځكه چي د مُعاشرې زياتره ارخ له دغي لاري څخه سميږي كوم چي د فكر خاوندانو دا په تجربو وځانو ته معلومه كړې ده.

او غټه وجه د زنا، لواطت او داسي نورو تناسلي ګناوو د زياتېدلو دا ده چي: مور او پلار، يا داسي هغه مشر چي د واده ذمه يې پر غاړه وي؛ نو هغه ځو لومړی د تعليم او تعلم غم د خپلو كشرانو نه خوري، بل دا چي د واده غم يې هم نه خوري؛ بايد چي د تعليم، تعلُم، نِكاح او د هر څه غم يې وخوري؛ ځكه مور او پلار د دوی لپاره سايه دار آسمان دي او هواره ځمكه ده[۱].

---

[۱] لكه څرنګه چي دې خبري ته أحنف بن قيس په خپلي يوې وينا كي اشاره كړې ده او هغه وينا علامه أبشيهي صاحب په تفصيل سره په خپل كتاب المُستطرف كي نقل كړې ده او عبارت يې په لاندي ډول دی:

وغضب معاوية على يزيد، فهجره، فقال الأحنف: (يا أمير المؤمنين! أولادنا ثمار قلوبنا، وعماد ظهورنا، ونحن لهم سماء ظليلة، وأرض ذليلة، وبهم نصول على كل جليلة، فإن غضبوا، فأرضهم، وإن سألوا، فأعطهم، وإن لم يسألوا، فابتدئهم، ولا تنظر إليهم شزرا، فيملوا حياتك، ويتمنوا وفاتك). فقال معاوية: يا غلام! إذا رأيت يزيد، فاقرأه السّلام، واحمل إليه مائتي ألف درهم ومائتي ثوب! فقال يزيد: من عند

د اولاد روزنه او حقوق : پوه سه ! كه دا آسمان پر دې اولاد نسكور وي، يا دا مځكه ورباندي تنګه وي ؛ نو بيا به څرنګه اولاد صالح سئ ؟! او څرنګه به يې مور او پلار ته ګټه ورسيږئ ؟! بايد چي د اولاد حقوق ورادا كړي ؛ ځكه بيا به دغه اولاد د دوی حقوق ورادا كړي او د اولاد حقوق دا دي : (۱) ښه نوم پر ايښودل. (۲) په تعليم كي يې تربيه كول. (۳) د واده بندوبست يې كول. (۴) په ورين تندي او نرمه لهجه د دوی عيبونه اصلاح كول. (۵) په فرايضو كي د دوی تربيه كول. [يعني : د لمانځه، روژې او داسي نورو فرايضو اصلاح يې كول چي سم يې ادا كړي]. (۶) ښه ادب ورزده كول. (۷) او تر داسي مهاله د دوی نفقه برابرول او وركول چي بلوغ ته رسيږي او په خپله نفقه برابرولای سي.

دا يې نوله حقوق دي ؛ بايد په پوه سئ ! د هوښيار لپاره صرف اشاره هم كافي ده.

تنبيه : د اولاد د تربيت او د هغوی د معاشرې سمولو لپاره ودغو دوو كتابو ته مراجعه وكړئ ! يو (تربية الأولاد في الإسلام) او بل (التّقصير في تربية الأولاد).

د اوسنيو ځوانانو لپاره څه كول په كار دي ؟

هغه څوك چي په دې غيري فطري عمل مبتلا وي ؛ نو د هغه لپاره دا په كار دي :

(أ) چي لومړی ځل له ځانه سره فكر وكړي د خپل عمل په باره كي، ايا دا فكر فاعل، يا مفعول به نه سي كولای ؟ چي دا زه په كوم عمل اخته يم ؟! دا خو زه په هغه ناوړه او بد كار اخته يم ! چي زموږ ربّ ﷻ په دُنيا او آخِرت كي ناروا كړی دی.

دويم ځل دي په خپل حال ژړا او افسوس وكړي چي دا اوس زه څه كوم ؟! په

أمير المؤمنين، فقيل له : الأحنف، فقال يزيد بن معاوية : عليَّ به، فقال : يا أبا بحر ! كيف كانت القصّة، فحكاها له، فشكر صنيعه، وشاطره الصلة : إنتهی.

وګوره ! المستطرف ۲ توک، ۲۱ مخ.

آخرت کې به خپل ربّ ﷻ ته دا تلــو زړو عالمُونو په وړاندې څه ځواب ورکوم ؟!.

درېیم ځل دې اودس او غُسل تازه کړي او خپل حقیقي محبوب ربّ ﷻ ته دې پر سجده پرېوزي، ژړاوې او فریادونه دې وکړي، اوښکې دې توی کړي او له دې ناوړې بدفعلۍ څخه دې په اخلاص توبه وباسي او کوم فاعل، یا مفعول به چې په دغو درېو رهنماییو عمل وکړي ؛ نو د خپل قیمتي ژوند په خوند به پوه سي.

(ب) دوېیم : هغه څوک چې له دغې ناوړې بدفعلۍ څخه الله تعالی ساتلی وي ؛ خو اراده یې دا وي چې : کله د دې بدفعلۍ چانس ورورسیږي ؛ نو په خوشاله سي – داسې څوک دې له خپل ربّ ﷻ څخه وشرمیږي ؛ ځکه له ده څخه د ده هیڅ عمل نه پټیږي او د خپل پیغمبر حضرت مُحمّد ﷺ وخبرو ته دې د زړه په سترګو وګوري چې له دغې ناوړې بدفعلۍ څخه یې په بشپړه زړه راوړي او هغه خبرې، آثار او اقوال ټول له په دې کتاب کې ومخ ته تېر سوي دي.

(ج) درېیم : هغه څوک چې مالداره وي، پر واده کولو یې بنه توان او وس وي ؛ نو د داسې چا لپاره د واده ځنډول نه دي په کار او کله چې له دغسې چا څخه یوه ګناه وسي ؛ الله تعالی په آخرت کې دوچنده سزا ورکوي ؛ ځکه یوه ګناه خو یې دا ده چې د خپل مُبارک عَلَیهِ الصَّلاةُ وَالسَّلام سُنّت ادا کول یې وځنډول، چې هغه واده کول دي او بله ګناه یې دا ده چې دی پر واده کولو بنه توان لري او بیا یې هم ځنډوي ؛ نو له دغه کبله الله ﷻ وداسې چا ته په آخرت کې دوچنده سزا ورکوي.

(د) څلورم : هغه څوک چې پر واده کولو بنه توان نه لري ؛ مګر د خپل شهوت عُذر لري ؛ نو د داسې چا لپاره د شهوت قابو کول [یعني : کنټرولول] ډېر ضروري دي ؛ ځکه واده کول یې په وس نه وي پوره او زنا، یا موټ وهنې، یا لواطت ته یې میلان کیږي او کله چې دې کس خپل شهوت یې په قابو کې راوستی ؛ نو د مستۍ عُذر به یې ختم سي او ګناه ته به یې زړه میلان نه کوي،

چې په نتیجه کې به له ټولو تناسلي ګناوو کولو څخه په امن وي او د شهوت قابو کولو لپاره به مختلفې نسخې په راروان عنوان او سرلیک کې ذِکر سي.

(ه) پينځم : هغه څوک چې واده والا وي، مشر وي، که کشر ؛ باید د ناواده والاوو څه ناڅه مرسته په دې کې وکړي چې د واده بندوبست يې وسي.

(و) او شپږم : دا چې دغه ټول کسان او ځوانان کوم چې اوس په تېرو شمېر کې ذکر سول او داسي ټولي ښځي ؛ باید د ټولو آدابو، فرایضو، مُستحباتو، واجباتو او خپلو مسؤلیتونو د وخت په تقاضا بلندي لحاظ وکړي او اهتمام يې وساتي ؛ څکه د دوی ټولو ژوند به په ښایسته سي، مُشکلات به يې حل سي او هرځای به بهرمند وي.

دا د اوسنيو ځوانانو او په عامه توګه د ټولو مسلمانانو لپاره اصولي او ادبي لارښووني وې ؛ الله تبارک وتعالی دې يې د نېکمرغی لامل وګرځوي ؛ آمین، يا ربّ العالَمِين !.

اوس به د شهوت قابو کولو سرلیک پیل سي ؛ بالله التّوفيق، وبيده أزِمّة التّحقيق.

د شهوت قابو کولو لپاره مختلفي مجربي نسخې

د هغه چا لپاره د شهوت قابو کول ډېر ضروري دي چې پر واده کولو توان نه لري او ګناه ته يې شوق کېږي ؛ څکه له داسي چا څخه خامخا يوه ګناه کېږي چې خپل شهوت په قابو کې نه راولي او کله چې يې خپل شهوت په قابو کې راوستی ؛ نو تر واده کولو پوري به يې زړه آرام وي او ګناه ته به يې میلان نه کېږي، کله چې بیا واده وکړي ؛ نو پر واده به ښه خوند هم واخلي ؛ څکه ده به خپل اماتني شهوت د خپلي حلالي نِکاح لپاره ساتلی وي او په همدې وجه الله ﷻ به يې په واده کې برکت واچوي.

او د شهوت قابو کولو لپاره بېلابېلي نسخې سته چې څيني جسماني دي او څيني روحاني، د جسماني نسخو لپاره دي له طبیبانو سره تماس ونیول سي او د

روحاني نسخو لپاره دي چې ډیرې آسانه هم دي ؛ دا عنوان وویل سي او عمل دي پر وکړل سي چې شهوت یې په بشپړه قابو سي او تر واده کولو پوري آرام او هوساژوند تېر کړي .

هر هغه څوک چې خپل شهوت په دې آخره زمانه کې له بیلابیلو فتنو څخه قابو کول غواړي ؛ هغه کس باید پر روحاني نسخو د عمل کولو تر مخه د دریو شیانو خیال وساتي او هغه لکه : اودس، یقین او صفا نیت ؛ نو کوم څوک چې د دغو دریو اصولي آدابو لحاظ وساتي ؛ هغه به خامخا د نسخې برکت ومومي او رُوحاني نسخې ټولې په راتلونکي ډول سره دي :

لومړی نسخه : د چا چې شهوت په جوش کې راسي ؛ نو کلیمه د (لَآ إِلٰهَ إِلَّا اللهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللهِ) دې ووایي ؛ ځکه دا د شهوت جوش آراموي او له فتنې څخه انسان ژغوري او ښه مجربه طریقه یې دا ده چې اووه ځله یې ولولي ؛ ځکه بیا به یې خپله په اثر پوه سي او برکت به یې ومومي چې هغه برکت د شهوت د جوش آرامول دي او د سینې فراخول دي .

دویمه نسخه : د ورځې سل ځله (يَا مَلِكُ ! يَا عَزِيْزُ !) لوستل هم یوه مجربه نسخه ده، لکه څرنګه چې ځینو په تجربه رسولې ده .

دریيمه نسخه : څوک چې له زنا، یا له لواطت کولو څخه پر ځان وېرېږي او یا یوه ښځه له مساحقت کولو او یا له مېړه څخه پر ځان په دې وجه وېرېږي چې داسې نه وي اوس زما مېړه له ما سره په زور، یا په خوښې لواطت وکړي ؛ نو په دغو ټولو صورتو کې دي هغه نارینه، یا ښځینه د ورځې په سر کې لاندې دعاء اتلس ځله ولولي :

(بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ. يَا حَيُّ ! يَا قَيُّوْمُ ! بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيْثُ أَصْلِحْ لِيْ شَأْنِيْ كُلَّهُ. وَلَا تَكِلْنِيْ إِلٰى نَفْسِيْ طَرْفَةَ عَيْنٍ) .

ژباړه : زه شروع کوم ! د الله (تعالی) په نامه سره چي مهربان دی (په دُنیا کي په عامه توګه پر کافرانو او مسلمانانو) او ډېر مهربان دی (په آخرت کي په ځانګړې توګه پر مومنانو او نه پر ګافرانو)، اې د (ازلي او ابدي) ژوند خاوندہ ! او اې دروونکې ذاته ! ستا په رحمت سره (خاص) تا ته فرياد کوم ! زما (دژوند) شان (اوسترېلوي) ټوله را اصلاح کړه ! او ما خپل نفس ته د سترګو د رپ په اندازه هم مه سپاره ! (آمین، یا إلهُ العالَمِین !).

او که هره ورځ د شهوت قابو کولو والا د خپل شهوت د جوش پر وخت دا دعاء ولولي ; نو هيڅ کله به يې يوې تناسلي ګناه ته ميلان پيدا نه سي او دا هم يوه ډېره مجربه نسخه ده چي په تاثير کي يې شک نسته .

څلورمه نسخه ; يا دي د خپل پيغمبر حضرت مُحمّد ﷺ دا ماثوره مبارکه دعاء ووايي ; ځکه ده خپله هم د شهوت قابو کولو خواست کړی دی او د منيو له شره يې په الله تعالی باندي پناه غوښتې ده او هغه دُعاء په لاندي ډول سره ده :

(اَللّٰهُمَّ عَافِنِيْ مِنْ شَرِّ سَمْعِيْ وَبَصَرِيْ وَلِسَانِيْ وَقَلْبِيْ، وَشَرِّ مَنِيِّيْ).

ژباړه : اې زموږ لويه ښښتنه ! ما داورېدني، سترګي، ژبي، زړه او د منيو له شره په امن کړې ! (آمین، یا إلهُ العالَمِین !).

او دا دُعاء د شهوت د جوش پر مهال ويل او ډېره ازمايل سوې ده چي په تاثير کي يې شک نسته او بل دا چي دا ماثوره دُعاء ده، [يعني : رسول الله ﷺ په خپل ژوند کي ويلې ده] او دا مُجربه دُعاء امام المُحدثين حضرت امام بُخاري رحمه الله په (الأ دبُ المُفرد) کي په خپل سند سره روايت کړې ده، لکه څرنګه

چې لاندې په حاشیه کې یې حواله ثابته ده[1] .

د حکمت خبره : کومه دعاء چې اوس د رسول الله ﷺ تېره سوه ؛ نو په هغه کې د څلورو شیانو له شره څخه په الله تعالی باندې پناه غوښتل سوې وه، لکه : د غوږونو د اورېدني له شره څخه، د سترګو د لیدني له شره څخه، د زړه د بدو تصوراتو له شره څخه او د منیو له شره څخه او دا ؛ ځکه دغه څلور شیان یاد سوي دي چې ټوله شرونه، بلکې په حقیقت کې د ټولو تناسلي ګناوو چمونه او شرونه له دغو څلورو شیانو څخه پېښیږي او په همدې وجه زموږ ګران پیغمبر حضرت محمد ﷺ خاص د دغو څلورو شیانو له شره په الله تعالی باندې پناه غوښتله .
او باید چې د ده مُبارک هر اُمتي دا قیمتي دُعاء تر فرضي لمونځونو وروسته، یا داسې بل په فارغ وخت کې په اخلاص سره ولولي ؛ ځکه چې سُنت یې پر ځای سي او برکتونه یې په خپله ورښي چې په نتیجه کې به یې ټول ژوند روښانه سي .
او دا هم یاد ساتئ ! دا ماثوره دعاء چې څرنګه امام بخاري رحمه الله په (الأدب المُفرد) کې روایت کړې ده ؛ نو امام ترمذي هم په خپل (جامع السنن) کې روایت کړې ده[2] .

لطیفه : امام غزالي رحمه الله علیه د دې آیت : ﴿وَمِن شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ۝﴾ په تفسیر کې له حضرت ابن عباس رضي الله عنه څخه نقل کړي دي، وایي : (په دې کې له

---

[1] حدثنا يحيى بن موسى، قال : حدثنا وكيع، قال : حدثنا سعد بن أوس، عن بِلال بن يحيى، عن شُتير بن شكل بن حميد، عن أبيه، قال : قُلتُ : يا رسول الله ! علِّمني دعاء أنتفع به، قال : قُل : «اللَّهمَّ عافِني مِن شرِّ سَمعِي وبَصَري ولِساني وقَلبِي، وشرِّ مَنِيِّي»، قال وكيع : مَنِيِّي يعني : الزِّنى والفُجُور .
قال الشيخ الألباني رحمه الله : صحيح .
وګوره الأدب المُفرد ۲۳۱ مخ، حدیث شمېره (٦٦٣) اه ! .
[2] د حدیث شمېره یې دا ده : (۳٤۹۲) .

تناسلي آلې څخه پناه غوښتل سوې ده)[۱]، يعني : اې الله ! ما ته پناه راکړې له دې څخه چي زما تناسلي آله د شهوت د جُوش پر مهال شک و دريږي .

او فياض بن نجيح رحمه الله فرمايلي دي : کله چي د نارينه کاتال شک و دريږي ؛ نو درېيمه برخه عقل يې له مينځه ولاړ سي . او ځينو ويلي دي چي : درېيمه برخه دين يې ولاړ سي[۲].

مطلب دا چي انسان دي تل په الله تعالی سره له جوش څخه د خپل شهوت چي له امله يې تناسلي اندام شک دريږي ؛ پناه غواړي، ځکه له دې څخه د مرت، زنا او لواطت خطر پيدا کيږي او دغه وخت د انسان عقل او ديني پوهه بې کاره کيږي، لکه څرنګه چي دا يو معلوم حقيقت دی .

پينځمه نسخه : د آيت کرسي لوستل تر هر فرضي لمانځه وروسته هم يوه مجربه نسخه ده او په لوستلو کي يې غټ راز دا هم دی چي له سري به د دې ويونکي انسان وګناه ته شوق نه کيږي، لکه څرنګه چي ما ته يې خپله درک معلوم سوی او تجربه يې راته سوې ده .

له حضرت أنس رضي الله عنه څخه روايت دی چي : رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمايل : (څوک چي آيت کرسي تر هر فرضي لمانځه وروسته ولولي ؛ نو الله ﷻ به يې تر بل لمانځه پوري وژغوري،..)[۳]، يعني : له فتنو او مختلفو شرونو څخه به يې

---

[۱] إحياء علوم الدّين د امام غزالي رحمه الله، كتاب آداب النكاح، الباب الأول في الترغيب في النّكاح والترغيب عنه، ۲ توک، ۲۸ مخ . او په دې اثر کي چي کوم آيت ذکر دی ؛ نو هغه د سُورة الفلق درېيم شمېره دی .

همدا ډول ددې قول يادونه يې په (كتاب كسر الشّهوتين) په (القول في شهوة الفرج)، ۳ توک، ۹۹ مخ کي کړې ده .

[۲] تېره حواله .

[۳] دا حديث مُحدث بيهقي په کتاب شعب الإيمان ۴ توک، ۵۲ مخ کي روايت کړی دی، حديث شمېره (۲۱۷۵) او عبارت يې په لاندي ډول سره دی :

وساتي، لکه : د شهوت شر، د سترګو شر، د نس شر، د غوږونو شر، د زړه وسوسې او داسې نور .

او دلوستلو غوره طريقه يې دا ده چې : امام يې تر فرضو وروسته دستي ولولي او مقتدي دي يې تر سنتو وروسته ولولي، هو ! که د سهار او ماښګر لمنځونه ول : نو بيا دي يې مقتدي هم تر فرضو وروسته دستي لولي ؛ ځکه د سهار او ماښګر تر لمانځه وروسته سنت نسته، له همدې کبله دي يې مقتدي دستي لولي، لکه څرنګه چې زموږ د مذهب حنفي دغه پريکړه ده .

شپږمه نسخه : د دې آيت لوستل دي : ﴿إِنَّهُۥ عَلَىٰ رَجْعِهِۦ لَقَادِرٌ ۝﴾[1]، دغه آيت دي پر يوولسو برابرو کاغذانو نوشته کړي، ځانښتونه دي ځنې جوړ کړي او يوولس ورځې دي يې ځانښتونه وچيښي، هره ورځ دي سهار په نهاره يو ځانښت په پاکو اوبو کې چيښي او دا هم د شهوت قابو کولو لپاره کافي علاج دی او ښه نسخه ده .

اوومه نسخه : د الله تعالی په نهه نوي (۹۹) نومونو کې دي هر هغه نوم پر يو پاک کاغذه نوشته کړي چې په هغه کې ياء وي، لکه : (الرَّحِيْمُ، الكَرِيْمُ، العَظِيْمُ، الحَيُّ، القَيُّوْمُ، الحَسِيْبُ، المُجِيْبُ، اللَّطِيْفُ...) او داسې نور او دا نومونه تقريبا يو څلويښت دي[2]، کله چې يې دا ټوله په يوه کاغذه کې نوشته کړه : نو بيا دي يې يو جېک ته واچوي، دا و سهارو په اندازه پاکې اوبه دې پسې ورواچوي، بيا دي هر سهار چې اووه ورځې جوړيږي يو يو ګيلاس ځنې

عَنْ أَنَسٍ قَالَ : قَالَ رَسُوْلُ اللهِ ﷺ : (مَنْ قَرَأَ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ مَكْتُوبَةٍ آيَةَ الْكُرْسِيِّ حُفِظَ إِلَى الصَّلَاةِ الأُخْرَى، وَلَا يُحَافِظُ عَلَيْهَا إِلَّا نَبِيٌّ أَوْ صِدِّيْقٌ أَوْ شَهِيْدٌ) ؛ إنتهى .

[1] د الطارق سورت ۸ آيت، اخري سپاره .

[2] يادونه : د الله ﷻ دا نومونه له اعرابه، يعني زور، زير، پيښ او غږولدې سره نوشته کوي، يا نه : خو په تاثير کې پروا نه لري .

چيښي ؛ ځکه دا هم يوه مجربه نسخه ده. ما په خپله وشلو جره ځوانانو ته ازمويلې ده چي صحيح سوې ده او ټولو شفاء ورباندي موندلې ده. والحمدُ لله تعالىٰ.

اتمه نسخه : د شهوت قابو کولو لپاره د روژې نيول هم ښه دي، کوم کس چي د شهوت جوش، پر مهال درې ورځي روژې ونيسي ؛ نو شهوت به يې په خپله قابو سي او له حضرت ابن مسعود ﷺ څخه روايت دی چي : رسول الله ﷺ وفرمايل : (اې ځوانانو ! په تاسو کي که څوک مستي لري [يعني : واده کول يې په وس پوره وي او د ولور ادا کولو وس لري] ؛ نو واده دي وکړي ؛ ځکه د واده کول سترګي او فرج دواړه له فتنې څخه ژغوري او که څوک پر واده توان نه لري ؛ نو روژې دي ونيسي ؛ ځکه روژه نيول شهوت په قابو کي راولي)[1].

لکه څرنګه چي دا يوه مهمه روحاني اونبوي نسخه ده.

آخري نهمه نسخه دا ده : چي انسان کله واده وکړي ؛ نو شهوت به يې خپله په قابو کي راسي او د ژوند په خوند به پوه سي ؛ ځکه الله تبارک وتعالیٰ واده له تملو تناسلي ګناوو څخه د حفاظت ذريعه او لامل ګرځولی دی او تر ټولو نسخو همدا نسخه ښه مجربه ده.

دا ټولي هغه مهمي روحاني نسخې دي چي له مختلفو کتابو څخه راټولي سوي

[1] حديث امام بُخاري او امام مُسلم دواړو روايت کړی دی، يعني : مُتفق عليه دی او عبارت يې په داسي ډول دی:

(يَا مَعْشَرَ الشَّبَابِ مَنِ اسْتَطَاعَ مِنْكُمُ البَاءَةَ ، فَلْيَتَزَوَّجْ، وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ ، فَعَلَيْهِ بِالصَّوْمِ ، فَإِنَّهُ لَهُ وِجَاءٌ) ، إنتهى.

اللؤلؤ والمرجان في ما إتفق عليه الشّيخان ۸۹ مخ، حديث شمېره (۸۸۴) او امام غزالي رحمه الله تعالىٰ په إحياء عُلوم الدّين کي نقل کړی دی، ۲ ټوک، ۲۵ مخ.

دي[1] او دلته په دې کتاب کي د الله تعالی په توفیق سره یوځای سوي دي او ټولي په تجربه رسېدلي دي، که په هري یوې تجربه وسي ؛ نو ګټه به یې ژر تر ژره ومومي ؛ إن شاء الله ﷻ.

یادونه : دا خو د شهوت قابو کولو لپاره مهمي نسخې سوې او داسي د نن زماني انسانانو، په ځانګړې توګه بیا ټولو عوامو ته د دې پېژندل ضروري دي چي د سرعت انزال[2] احتلام او جریان[3] لپاره کومي کومي نسخې بنې دئ ؟ او څه علاج یې دئ ؟! ځکه دا هم زیاتي سوي دي ؛ نو د دې د پېژندلو لپاره به اوس مخ ته په سرلیک کي بیان وسي .

د سُرعت انزال، احتلام او جِریان لپاره رُوحاني نسخې

سُرعت انزال هغه ناروغي ده چي : د کوروالی پر وخت انسان خپل مَني نه سي قابو کولای، بلکي مَني یې ژر خارجیږي، خوند او لذت ډېر نه سي پر اخیستلای ؛ نو د دې ناروغی لپاره لوی څښتن تبارک وتعالی بېلابېلې نُسخې مونډلي دي چي هغه ځیني جسماني او ځیني رُوحاني دي، د جسماني نسخو

---

[1] مختلف کتابونه دا دي : اعمال قرآني د اشرف علي تهانوي رحمه الله ۱۰۱ مخ، إحیاء علوم الدّین ۲ ټوک، ۳۱ مخ، شفاء روحاني وجسماني ۷۹ مخ، خزینة الأسرار ۱۶۱ - ۱۶۲ مخونه، مجربات سنُوسي (پښتو) چي خپله ما ژباړلی دی، ۱۶ مخ او داسي نور.

[2] سرعت انزال : دا یوه ناروغي ده چي : د کوروالی پر وخت انسان خپل مَني نه سي قابو کولای، بلکي مَني یې ژر خارجیږي .

[3] احتلام : په خوب کي شیطان خطا ایستنه، یعني چي یو انسان په خوب کي شیطان خطا باسي او غُسل ورباندي واوري .

او جریان دې ته وایي چي : انسان کله تشي بولي وکړي ؛ نو تر بولو وروسته د مَذي، یا مَني څو څاڅکي راووځي، یا له بولو سره په خپله راوځي، مطلب دا دئ که مَذي وي ؛ بیر ته به اودس نوی کوي او که مَني وي ؛ نو غُسل به تازه کوي، یعني : په دې صُورت کي چي د مَني څاڅکي راووځي ؛ نو غُسل پر لوري او برابر خبره ده مني که په شهوت راووځي، یا ببله شهوته راووځي ؛ نو غسل پر انسان واجبیږي او پر لوري آدا .

لپاره دي له طبيباتو سره تماس ونيول سي او د روحاني نسخو لپاره دي دا عنوان وويل سي او عمل دي پر وکړل سي ؛ اوس به د لومړي ځل لپاره د سرعت انزال، دريم به د احتلام او دريم به د جريان نسخې بياني سي ؛ بالله التوفيق ويده ازِمّة التحقيق .

لومړۍ د سرعت انزال لپاره نسخه : کوم کس چي د سرعت انزال په ناروغي اخته وي او غواړي چي د ده مني امساک[1] وکړي، يعني : چي مني يې ژر نه وځي او په خپل قابو کي يې راولي ؛ نو داسي ځوک دي نارينه وي او که ښځينه چي په دې ناروغي مبتلا وي ؛ تر ټولو مخکي دي حکيم ته ورسي چي هغه يوناني طبيبوه دی ؛ ځکه معلومه خبره ده چي د سرعت انزال لپاره يوناني درمل (دواء) ډېره ښه ګټه کوي او بيا تر دې وروسته انګريزي درمل ګټه کوي .

هو ! که د چا وس نه وي چي يوناني درمل راتيسي، يا انګريزي درمل راتيسي ؛ نو هغه دي روحاني درمل وکاروي چي هغه عمليات، يعني : تعويذونه، ځانښتونه او ذکرونه دي .

نو په عملياتو کي دي کښته نقش نوشته کړي، که يې په خپله نه سي نوشته کولای ؛ نو د بل داسي چا په واسطه دي يې نوشته کړي چي خط يې زده وي او په وخت د حاجت کي دي يې تر ژبي کښته ايږدي، يا دي يې د توکره په يوه توټه کي ونيچي، بيا دي يې موم جامه کړي [يعني : په داسي توکره کي دي يې ونيچي او وګنډي چي اوبه نه جذبوي] او تر ملا دي يې وتړي او دا ډېر مجرب نقش دی ؛ ځکه کوم چا چي په وخت د حاجت کي تر ملا تړلی ؛ نو ګټه يې ورته کړې ده او هغه نقش په راتلونکي ډول دی .

او د سرعت انزال لپاره دا مجربه نسخه ده[2] او بله مجربه مي داسي نه ده موندلې ؛ نو بايد چي انسان بس په دا نسخه کفايت وکړي ؛ والحمدُ لله تعالیٰ .

---

[1] امساک : درونه، يعني : مني په قابو لوکنټرول کي راوستل .

[2] آينه عمليات ۲۶۸ مخ .

ص	ن	ن	و
ص	د	د	ما
ع	ي	و	س
ع	هـ	ن	م

دويم د احتلام لپاره نسخه : کوم کس چې نارينه وي، يا ښځينه او د احتلام په ناروغۍ اخته وي ؛ نو بايد لاندې آيتونه د خوب پرېوتلو پر وخت، يا مخکې تر خوب يې په ياد و ولولي. که خدای کول په دې شپه به له احتلام [يعنې : شيطان خطا ايستلو] څخه په امن سي.

﴿وَٱلسَّمَآءِ وَٱلطَّارِقِ۝١ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلطَّارِقُ۝٢ ٱلنَّجۡمُ ٱلثَّاقِبُ۝٣ إِن كُلُّ
نَفۡسٖ لَّمَّا عَلَيۡهَا حَافِظٞ۝٤ فَلۡيَنظُرِ ٱلۡإِنسَٰنُ مِمَّ خُلِقَ۝٥ خُلِقَ مِن مَّآءٖ
دَافِقٖ۝٦ يَخۡرُجُ مِنۢ بَيۡنِ ٱلصُّلۡبِ وَٱلتَّرَآئِبِ۝٧ إِنَّهُۥ عَلَىٰ رَجۡعِهِۦ لَقَادِرٞ۝٨
يَوۡمَ تُبۡلَى ٱلسَّرَآئِرُ۝٩ فَمَا لَهُۥ مِن قُوَّةٖ وَلَا نَاصِرٖ۝١٠﴾[۱].

که د دې لسو آيتونو ياد ول ودې کس ته ګران وي ؛ نو بيا دې لومړی درې آيتونه درې درې ځله ولولي چې له احتلام څخه يې الله تعالی وژغوري[۲].

بله رُوحاني نسخه د احتلام د دفعه کېدلو لپاره : د (سُورة النّوح) لوستل ډېر مُجرب دي، که څوک يې له خوب پرېوتلو څخه مخکې ولولي ؛ نو الله ﷻ به يې له احتلام څخه وژغوري[۳].

---

[۱] د الطارق سورت ۱ - ۱۰ آيتونه، آخري سپاره.

[۲] اعمال قرآني ۱۷۵ مخ.

[۳] شفاء رُوحاني وجسماني ۵۸ مخ.

بله رُوحاني نسخه یې دا ده : هغه انسان چې ډېر احتلام یې کېږي ؛ باید پر خپله سینه، یا تندي لفظ د (عُمر) نوښته کړي او بیا دې پسې بیده سي، کله چې راویښ سي او شیطان خطا ایستېدلو ته نژدې سي ؛ نو بیا دي لفظ د (عُمر) نوښته کړي او ځومره چې له خوبه شخه راپورته کیږي ؛ نو هغومره پلا دي یې نوښته کوي او ځوک چې دا عمل په دې ترتیب سره وکړي ؛ نو بیا به یې شیطان لعین هیڅ کله په خوب کې خطانه کړي[1] ؛ دا تجربه ده .

عجیبه نکته : حضرت عُمر ﷺ د اسلام دویم خلیفه دی او دا د ده د نامه دومره برکت دی چې کوم کس یې تر خوب پرېوتلو مخکې نوم پر سینه نوښته کړي ؛ نو له احتلام ځخه به یې الله تعالی وساتي او دا له دې کبله چې ده په خپله یو مهال وفرمایل : (زه اووه کاله پرلپسې شیطان په خوب کې نه یم خطا کړی : ځکه الله تعالی زما ځخه شیطان لعین پېرولی دی) ؛ نو له دې وجې ځخه الله ﷻ د ده په نامه کې تر قیامته دا برکت کښېښود، لکه ځرنګه چې یې په ده کې خپله دا برکت او سپېڅلی خوی ایښی وو چې شیطان به نه خطا ایستی او شیطان له ده ځخه ډېر زیات ېرېدی تر دې چې پر کومه لار به دی تللی وو ؛ پر هغه لار به شیطان نه تلی او دا د لفظ د (عُمر) ﷺ یو عجیب راز دی او بختوره ګڼه یې ده .

بله روحاني نسخه یې دا ده : چې انسان د پرېوتو پر مهال پر خپل راسته ورانه په خپلي ګوتي او ناورو سره لفظ د (آدم) او پر چپه ورانه لفظ د (حواء) نوښته کړي ؛ ځکه دی به له شیطان خطا ایستني ځخه وساتل سي او دا هم مجربه نسخه ده .

درېیم د جریان لپاره نسخه : ځوک چې د جریان په مصیبت اخته وي ؛ نو باید له طبیبانو او حکیمانو سره تماس ونیسي کوم چې یوناني دواوو والا وي ؛

---

[1] آینه عملیات ۲۶۷ او ۲۶۸ مخونه .

څکه یوناني دواء د جریان لپاره زیاتره وخت ګټوره خیږي او څوک چې په یوناني دواء کې اغیزمنده دواء غواړي ؛ نو هغه دې د سفوف جریان په نامه کپه راتیسي او پینځلس ورځې دې یې سهار په نهاره له اوبو سره یو یو ورغوی تېروي ؛ څکه څو ورځې وروسته به دې خپله د ځان په روغتیا پوه سې چې ګټه به یې ورته حاصله سي ؛ إن شاء الله تعالیٰ .

بله ښه نسخه یې دا ده : چې د ګرمۍ په موسم کې یوه کاچوغه بسه په یخو اوبو کې اچوي او سهار، یا ماښام دې یې چیښې .

بله آسانه نسخه یې دا ده : یا دې هر سهار په نهاره یو ګیلاس یخې اوبه چیښې.

بله مجربه نسخه یې دا ده : او که دا یې هم په وسه نه وي ؛ نو تر هر اوداسه وروسته دې درې غوړوږه د خپل اوداسه اوبه په خپل ورغوي کې چیښي ؛ څکه دا د جریان ناروغي لیرې کوي، سنت پر ځای کوي، مخ روښانه کوي، هضمیه برابروي، بدن غوړوي او داسې پټو ناروغیو ته ګټه رسوي، لکه څرنګه چې تر اوسه زما خپله له درېو کالو راهیسې دغه تجربه ده ! .

او رُوحاني نسخه یې دا ده : چې انسان دې دغه لاندې آیت شریف پر اوو کاغذانو نویشته کړي، هر سهار دې یو یو کاغذ په پاکو اوبو کې وچیښي چې تقریبا اووه سهاره جوړېږي ؛ څکه د الله تعالی په امر سره به شفاء ورته ورسوي :

﴿وَقِيلَ يَٰٓأَرۡضُ ٱبۡلَعِي مَآءَكِ وَيَٰسَمَآءُ أَقۡلِعِي وَغِيضَ ٱلۡمَآءُ وَقُضِيَ ٱلۡأَمۡرُ وَٱسۡتَوَتۡ عَلَى ٱلۡجُودِيِّۖ وَقِيلَ بُعۡدٗا لِّلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ٤٤﴾[1] .

او ما ډېر کوشش وکړ ! چې د جریان لپاره بله یوه ښه روحاني نسخه هم پیدا کړم ! مګر داسې مجربه رُوحاني نسخه مې پیدا نه کړله، لکه څرنګه چې دغه اوس

[1] د هود سورت، ۴۴ آیت .

ذکر سوه .
او پوه سه ! په دې چې دا ناروغي زیاتره وخت له موټ وهلو، لواطت او داسي نورو تناسلي ګناوو څخه پیدا کیږي ؛ مطلب دا کوم څوک چې په تېرو نسخو کي یوه استعمالوي ؛ نو هغه دي له استعمالېدو سره سره پرهېز هم کوي، یعني : که په موټ اخته وي ؛ باید په آینده کي یې وه نه وهي، که په لواطت یا زنا اخته وي ؛ باید دآینده لپاره په اخلاص توبه ځني وباسي او څوک چې پرهېز ورسره وکړي ؛ نو خامخا به شفاء هم ورته حاصله سي .
او یو چا ډېر ښه ویلي دي : "پرهېز تر علاج غوره دی" .
په دې خبره باید هر انسان، په ځانګړې توګه ناروغ دي ځان ښه په پوه کړي او عمل دي پر وکړي ؛ ځکه الله تعالی د روغتیا دپاینښت راز په پرهېز کي ایښی دی .
او د جریان ناروغي کله نا کله له کمزورۍ څخه هم پیدا کیږي او نن سبا په دې ناروغیو باندي په سلو کي نهه نوي (۹۹) فیصده ځوانان، بلکي عام انسانان په اخته دي او هر انسان څه جریان لري هغه نارینه وي او که ښځینه صرف هغه نه په پوهیږي چي زه جریان لرم او که یا ؟!
دا هغه مجربي نسخې دي چي په تجربو رسېدلي دي ؛ نو زه دا وایم ! چي : الله ﷻ دي یې د ټولو هغو کسانو لپاره چي استعمال یې کوي او په تېره د ټولو ځوانانو لپاره دنېکمرغۍ لامل وګرځوي ؛ آمین، یا ربّ العالمین ! .

یادونه : سرعت انزال، احتلام او جریان د ځوانانو ځانګړي ناروغیاني دي ؛ له دې کبله ما په دې کتاب کي درملنې یې هم ذکر کړې ! تر څو د استعمالوونکو او عامو ځوانانو لپاره نېکمرغه سي .

د غیر فطري عمل لواطت پرستۍ علاج

کوم کس چي په دې ناوړه کار عادت لري – که هغه فاعل وي، یا مفعول به ؛

ناربنه وي، يا ښځينه ؛لوی وي، يا وړوکی ؛ نو د هغه علاج په څو لاربنوونو سره کيږي او هغه ټوله په لاندې ډول دي :

لومړی : دغه کس بايد لومړی ځل دا کتاب په ښه توجُه سره مُطالعه کړي ؛ ځکه د خپل ربّ ﷻ ښوونې، نبوي پيغامونه، د لوی بزرګانو او مشايخو ويناوې په يکې ولولې چې الله تبارک وتعالی او د هغه پيغمبرانو او دوستانو له لواطت څخه څومره ممانعت کړی دی؟!.

دويم : دا کس بايد د حضرت لوط عَلَيْهِ السَّلَام دغه دُعاء د زړه په اخلاص د ضرورت پر مهال يو، يا درې، يا اووه، يا يوولس ځله ولولي : ﴿رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ﴾[1].

او د ضرورت مهال دا دی چې : د انسان زړه ولواطت ته وهڅيږي، يا پر داسې ځای ورسي چې هلته لوطيان وي او دی پر خپل ځان له لواطت کولو څخه وبيريږي او يا دا چې دی دغو لوطيانو ته د هدايت بلنه کوي او دوی يې نه مني او انکار ځنې کوي.

دا دعاء له لواطت، د لغړزنو له شوق او عشق څخه د ځان د ژغورنې لپاره ډېره مجربه ده او دا هغه دعاء ده چې کله حضرت لوط عَلَيْهِ السَّلَام خپل قوم ته د هدايت لاره ښودله چې لواطت مه کوئ ! نو دوی يه انکار ځنې کوی او کله چې به يې انکار کوی ؛ نو حضرت لوط عَلَيْهِ السَّلَام به دا دعاء کوله چې : اې ربه ! ما او زما کورنۍ له هغو عملو وساتې چې دوی يې کوي او دا په ډاګه ده چې د پيغمبر دعاء قبلېدونکې وي.

او بايد چې دا کس کوم چې د لواطت خطر پر ځان وينې ؛ دا دعاء او داسې نورې د حفاظت دعاوې دې همېشه کوي ؛ ځکه دُعاء د حفاظت سرچينه ده، بلکې د الله تعالی غوښتنه ده ؛ د رحمت کيلي ده ؛ د آسمانو رڼا ده ؛ د زړونو ځلا ده ؛ د

[1] د الشعراء سورت، ۱۶۹ آيت.

رنځور بنګلا ده ؛ د آخرت ذخیره ده ؛ د قدرت خزانه ده ؛ د حاجتونو پوره کوونکې ده ؛ دضمونو ایستوونکې ده ؛ د دِین ستنه ده او د امن بلنه ده .

دریېم : دا کس که پلار لري ؛ نو باید پلار یې سخت ووهي او په زړه پورې نصیحت دې ورته وکړي او که پلار یې دومره قدرت او وس نه درلود چې ویې وهي، یا نصیحت ورته وکړي ؛ نو بیا دې یې د بل کس په واسطه ووهي تر څو له ناوړې بدفعلۍ څخه توبه وباسي او که بیا یې د بل په واسطه هم نه سو وهلای ؛ نو بیا دې یې له کوره پسې واخلي او نه دې یې پرېږدي ؛ ځکه چې دژوند لپاره یې سنجونه سي او خپل په بد عمل باندې پوه سي او د ځینو علماوو په نېز د داسې کس پالنه کول ناروا ده .

څلورم : دا کس که په یوه ټولنه کې وي، یا په یو مدرسه کې وي، یا په یو جومات کې وي، یا په حُجره کې وي او یا داسې په بل ځای کې وي ؛ نو باید له هغه ځایه وایستل سي ؛ ځکه وداسې کس ته ځای ور کول او اوسول ناروا دي .
پېنځم : دا کس دي والله تعالی ته ژر تر ژره توبه وباسي او په اخلاص سره دې معافي ځني وغواړي .
شپږم : دا کس ؛ باید حد ورباندې جاري سي، حد نو دا دئ : که واده والا وو سنګسار دې سي او که واده والا نه وو ؛ نو بیا دې سل درې ور کول سي .
اووم آخري : دا کس که خپل ناوړه عمل روا ګڼي ؛ نو مرګ یې په اتفاق سره د علماوو روا دی ؛ ځکه یو اړخ ته ګناه کوي او بل اړخ ته یې روا ګڼي ؛ نو د داسې چا مرګ به ولې نه وي روا ؟! بلکې په شریعت کې یې اتّفاقا مرګ روا دی او کله چې یې د هغه ځای اوسېدونکې چې دا فاعل، یا مفعول پکې اوسېږي که یې مردار کړي ؛ نو خلګ به ټوله د هغه له بدفعلۍ څخه په امن سي او مرګ د هغه لپاره یو ستر علاج هم دی .
دغه اووه سره لاَربښووني د فاعل او مفعول به لپاره هره یوه جلا جلا ستره روحاني نسخه ده او جسماني نسخه یې له یوه طبیباتو سره میلاوېږي او کوم چې

روحاني نسخه يې ده ؛ نو دا ډېر ژر اغېزه کوي ؛ ځکه رُوحاني نسخه د خالق ده او جسماني د مخلوق ده او له دې سره سره چې د جسماني درملو تاثير هم د الله ربّ العزت په اجازې سره دی .

دَ څلورو برخو خاتمه : اوس هغه مُهمې خبري پای ته ورسېدلې کومې چې د اوسنيو ځوانانو سره اړوند وې او هغه لکه : بدنظري، موټ وهنه، زنا، لواطت او مساحقت .

د نن سبا پر حالاتو څرګندونه : مونږ او تاسي نن ډېر ښه سره خبر يو ! چې دا عملونه او بدفعلی څومره مخ ته تللي دي؟! ورځ په ورځ زياتيږي او کميږي نه ؛ نو د دې لپاره ما فيضون ډېره هڅه وکړه چې د دغو څلورو بدفعليو او د قوم لُوط د اعمالو په اړوند مهمې خبري راټولي کړم ! هغه هم الله تعالی ما ته داغسي توفيق راکړ چې کومې مې نوشته کړې او راټولي مې کړې ! او تر دې ټولو وروسته به د شرابو او داسي نور نشو په اړوند برخه پيل سي ؛ ځکه دا هم داغسي سختې او خپرې ګناوې دي چې نن يې مونږ وينو ! په دوکانو او بازارونو کي په پېخر او عامه توګه مختلف نشيېزه توکي خرڅيږي .

او داسي څوک نسته چې وخرڅوونکي ته يې ووايي : دا ولې خرڅوې؟! ورځ په ورځ فتنې زياتيږي او هيڅ فکر انسانان نه وهي چې مونږ به تر څو دا ګناهونه کوو ؟! مګر کامياب او بهرمند انسان هغه څوک دی چې بس توبه ژر وباسي، الله تبارک وتعالی دي زمونږ پر ايمانو فضل وکړي .

يادونه : تر دې ځايه له لواطت سره اړوند مهم بحثونه ټوله پای ته ورسېدل، هو ! د مسئلو بيان يې پاته دی چې هغه به اوس ټوله په راتلونکي سرليک کي بيان سي کوم چې د نتيجو يادونه پکي کيږي . او له لواطت سره اړوند د کيسو او د لواطت د تعبير ذِکر به د برخې په تتمه کي وسي ؛ بالله التّوفيق، وبيده أزمّة التّحقيق .

(په مکمله توګه)

د لواطت د مسئلو او د پاته نورو موضوعګانو مُهمې نتیجې

د لواطت په هکله چې کومې موضوعګانې، یا مسئلې، یا داسې نورې خبرې سوې دي او په مختلفو حنفي مذهب کتابو، رسالو، ورځپاڼو، مجلو، اسلامي انټرنیټي ویب پاڼو، اوونیزو او مقالو کې سره پاشل سوي دي او زما څخه یې په دې کتاب کې یادونه پاته سوې وې، که یې زه دلته راوړم؛ نو کتاب به ډېر اوږد سي او د مقصد له دایرې څخه به ووځي او پر لوستونکو به بوج سي؛ مګر ما له هغو ټولو څخه داسې نتیجې راوایستلې چې هغه ټولې دلته په څو خبرو کې حل سوي دي او هر لوستونکی کولای سي چې په پام کې یې ونیسي او د ضرورت پر مهال خپله ګټه ترې واخلي او هغه ټولې په لاندې ترتیب سره دي:

أ. لواطت کول لویه ګناه ده چې کوونکی یې په غټو ګناوو کې شاملېږي او بې له توبې یې معافېدل ناممکنه دي.

تنبیه: که یو انسان بالغه وي او له داسې چا سره لواطت وکړي، یا ځان وبل ته د دې لپاره تیار کړي چې لواطت ورسره وسي، حال دا چې هغه لوطي، یا ملوط نا بالغه وي؛ نو بالغ ګناهګار دی او نابالغه نه دئ ګناهګار او د دې ګناه ټوله وبال پر بالغ لوېږي او پر نابالغه هیڅ ګناه نسته، هو! که نا بالغه په ښه او بد سم پوهېدی؛ نو بیا دواړه ګناهګاران دي، لکه څرنګه چې د زیاترو علماؤ او فقهاؤ رحمهم الله علیهم دغه رأیه ده.

قایده: په دې باید مخکې پوه سئ! کوم انسان چې بالغ وي، هوښیار وي؛ خوا هغه نارینه وي، یا ښځینه که یوه ګناه ځنې وسي، د بیلګې په توګه لواطت ځنې وسي، یا زنا ځنې وسي، یا موت ځنې ووهل سي، یا بدنظري ځنې وسي، یا هسې داسې بله غټه ګناه ځنې وسي؛ نو هغه ګناهګار سو په غټې ګناه سره او که وړه ګناه ځنې وسي؛ نو ګناهګار سو په وړې ګناه سره او د الله ﷻ له طرفه پر هغې ګناه نیول کیږي او که یو

انسان نابالغه وي، د بيلګي په توګه په ښه او بد سم نه پوهيږي، يعني : د ښو او بدو تميز نه سي کولای او مړاندي نه وي وهلی ؛ خوا هغه ناريته وي، يا ښځينه، که يوه ګناه څني وسي ؛ غټه وي، يا وړه ؛ نو هغه نه ګناهګاره کيږي ؛ ځکه الله ﷻ له درو انسانانو څخه د عمل نامې قلم پورته کړی دی چي نه د معصيت (ګناه) عذاب او نه د عِبادت ثواب ورته نوشته کيږي او هغه لکه په صحيح حديث کي چي څرنګه راغلي دي : (له درو کسانو څخه قلم پورته سوی دی : له کوچني څخه تر څو چي مړاندي يې وهي، له لېوني څخه تر څو چي [هوښيار کيږي او] په هوښ کي راځي او له ويده څخه تر څو چي راويداره کيږي)[1]، هو ! که په ښه او بد پوهيږي، مړاندي وهلی وي، که يا ؛ نو د زياترو علماوو رحمهم الله په نيز د ګناه په کولو ګناهګاريږي .

ب. لواطت په ظاهري غټو ګناوو کي لومړی غټه ګناه ده. لکه څرنګه چي په باطني غټو ګناوو کي له الله تعالی سره د شريک نيول لومړی غټه ګناه ده. بيا وړپسې په ظاهري غټو ګناوو کي په ناحقه ديو چا وژنه. بيا غلا، بيا سود خوړنه، بيا غيبت او داسي درجه په درجه ګناهونه دي .

يادونه : نن سبا په لواطت پوري مربوط يو بل بد لواطت راوتلی او ايجاد سوی دی ؛ هغه دا چي تناسلي اندام د هلک په خوله کي کاروي او ځان انزالوي .

همدا ډول يو بل لواطت هم پيدا سوی چي تر ټولو بد لواطت دی او هغه دا چي يو سړی په نن وخت کي راولاړيږي او هلک دې ته اړ کړي چي

---

[1] لکه څرنګه چي له حضرت عايشې رضي الله عنها څخه روايت دی، وايي : نبي کريم صلی الله عليه وسلم وفرمايل : (رُفِعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ : الصَّبِيِّ حَتَّى يَحْتَلِمَ، وَعَنِ الْمَعْتُوهِ حَتَّى يُفِيقَ، وَعَنِ النَّائِمِ حَتَّى يَسْتَيْقِظَ)، حديث امام حاکم په خپل الْمُستدرک ۲ ټوک، ٥۹ مخ کي روايت کړی دي او ويلي يې دي : چي پر شرط د امام مُسلم صحيح دی او حافظ ذهبي په دې کي مُوافقه ورسره کړې ده. وګوره ! حديث شميره (۲۳٥۰) .

ځان ورته لوڅ کړي او له هغه څخه وديو ټپ کړي، بيا دا دمکي پسې ورکړي چې کله ته زما سره دا بدکار نه کوې؛ نو زه به ستا دا وډيو په انټرنېټ کې خپروم! اوس تاسي وګورئ! چې دا څومره له ظلمه ډک کار دئ؟!! څومره ناجايز عمل دئ؟!! شک نسته چې د داسي ډول لواطت سزا به په آخرت کي تر ټولو سخته هم وي او د الله ﷻ په خاطر عبرت ځني واخلئ! او دا بيان په فيسبوک او داسي نورو پاڼو کي درسره خپور کړئ! تر څو ناخبره وګړي وربانديې پوه سي.

ج. لواطت په هر ډول کي کرغېړن عمل دی که څه هم له خپلي مېرمني سره وي؛ نو فرق يې په بدوالي کي نسته او په دې وجه الله ربّ العزت په دُنيا او آخرت کي ناروا کړی دی.

يادونه: په دې بايد هر پلار او هر مشر پوه سي چې د معاشرې د اصلاح لپاره تر ټولو اوله ذريعه دا ده چې خپل کشر ته واده ورو کړي؛ ځکه د واده په شتون سره د لواطت، زنا او موټ وهلو خطرې له منځه ځي او په واده کي ډيري ګټې دي، لکه څرنګه چې ما مخکي بياني کړې آه!.

هو! که پلار، يا هغه مشر وس نه لري چې واده ورو کړي؛ نو بيا دي وهغه کشر ته داسي پيشه برابره کړي چې د هغې له لاري دومره ګټه تر لاسه کړي تر څو واده په وکړي.

او دا خبره ياد ساتئ! ځيني ځوانان داسي دي چې نه يې د پلرونو په وس وي چې واده ورته وکړي او نه خپله د دوی په وس وي چې واده وکړي؛ نو په دې حالت کي دوی نا اُميد سي او وايي: موږ ودونه نه کړو! يا راولاړ سي خپل ځانونه خسيان کړي، حال دا واده نه کول او هځه يې نه کول او يا ځان خسي کول؛ دواړه کارونه غټ ګناهونه دي، لکه څرنګه چې يادونه مي يې په خپل ټولنيز کتاب (موسوعة الذنوب) کي کړې ده.

او له حضرت عبد الله بن مسعود رضي الله عنه څخه روايت دی، وايي: موږ له

پیغمبر ﷺ غزا کوله چي موږ ښځي نه درلودلې ؛ نو موږ رسول الله ﷺ ته وویل : ایا موږ ته اجازه راکوې چي ځانونه خسیان کړو ؛ نو پیغمبر (علیه السلام) موږ منع کړو[1] .

له دې حدیث څخه په ډاګه معلومیږي چي د انسان لپاره د ځان خسي کول حرام دي او حرام کار په کبیره ګناه کي شامل دی .

او په دې کار کي دا هم شاملیږي چي انسان داسي دواء وخوري، یا داسي ګولۍ تیري کړي او یا داسي کار وکړي چي د هغه په لامل ځان وچ کړي او ځان له واده کولو څخه واچوي او له کورواله سره د کوروالۍ وس نه لري او دا ټوله صورتونه په خسي کېدلو کي راځي چي غټه ګناه ده آه! .

د. څرنګه چي زنا په خپل مینځ کي ډولونه درلودله ؛ دا ډول لواطت هم په خپل مینځ کي ډولونه لري، لکه : په شهوت سره لغړزنو ته کتل د سترګو لواطت دی ؛ شهوتا خبري یې اوریدل د غوږونو لواطت دی ؛ شهوتا لاس په لاس کي ورکول د لاسو لواطت دی ؛ شهوتا خبري ورسره کول د خولې لواطت دی ؛ شهوتا کور، یا ځای ته یې ورتلل د پښو لواطت دی ؛ شهوتا په زړه کي یې فکرونه کول د زړه لواطت دی ؛ تناسلي اندام سربېرن وربانديي استعمالول او په موږل، یا په لواطت کي ورسره استعمالول د تناسلي اندام لواطت دی .

ه. د کوم چا ومخ ته چي په تېرو عملونو کي یو عمل کیږي ؛ نو پر هغه لا زمه ده چي په لاس یې منع کړي، کنې په خوله دي یې منع کړي او کنې هغه ځای دي بدل کړي او په زړه کي دي له هغه څخه ؛ نارینه وي که ښځینه بد ځني وریسي او دا کمه درجه د ایمان ده چي انسان په زړه کي بد ځني وریسي .

و. د لواطت او مساحقت په دواړو صورتو کي، بلکي هر کله چي مني له

---

[1] دا یو اثر دی چي امام بخاري په خپل الجامع الصّحیح کي روایت کړی دی، وګوره ! کتاب النّکاح، باب : تزویج المُعسر الّذي معه القرآن والإسلام، حدیث شمېره (۵۰۷۱) .

تناسلي اندامه راووځي ؛ نو غسل مات سو، مطلب دا چې غسل پر واوښتي، غسل به له سره تازه کوي او له الهي درشل څخه به د بخښې غوښتنه کوي او کله چې مذي راووځي ؛ نو اودس مات سو، مطلب دا چې اودس به نوی کوي.

ز. په روژه کې که څوک لواطت وکړي ؛ نو روژه يې ماته سوه او د دې روژې قضا او کفاره به دواړه ورکوي، نور تفصيل د کفارې د زنا د موضوعګانو په سرټکو کې تېر سوی دی او په روژه کې که دوې ښځې نږدېکت سره وکړي، يعني : د مُساحقت عمل ترسره کړي ؛ نو روژې يې ماتې سوې، قضا وربانندي واجبه سوه، د دې روژې قضا به راوړي او کفاره يې وربانندي نسته، لکه زموږ د مذهب جمهورو علماوو چې دا مسئله بيان کړې ده[1].

ح. په حج کې لواطت کول د حج فساد راولي، هو ! که پر عرفات له درېدو وروسته وي ؛ نو دَم وربانندي واجبيږي او حج يې نه خرابيږي او که تر عرفات مخکې يې ترسره کړی وو ؛ نو حج يې فاسد سو، بيا به بل کال حج ادا کوي.

ط. د کليمه لا إله إلا الله ګواهي د لواطت کوونکي او ورسره کېدونکي او مساحقت کوونکي ښځې او مساحقت ورسره کېدونکي په حقّ کې نه قبليږي، يعني : که څه هم دی وايي : چې زه مسلمان يم او دغه کليمه وايم ! نو الله تعالی يې نه قبلوي تر څو چې توبه باسي او نه يې تر هغو د بل په حقّ کې ګواهي قبليږي تر څو چې توبه باسي.

ي. داسې لواطت کوونکي او ورسره کېدونکي ته چې لواطت روا ګڼي او توبه نه ځني باسي خپله لور، يا بله ښځه په نکاح ورکول، يا سلام پر اچول، يا د سلام ځواب ورکول او يا بل ډول تعلّق ورسره ساتل ناروادي.

يادونه : ځيني انسانان داسې ګومان کوي چې له خپلې ښځې سره لواطت

---

[1] الموسوعة الفقهية، شرعي مُصطلح (سحاق).

کول نکاح ماتوي او وايي چي : په دې سره مېرمنه طلاقيږي : نو دا محض وهم دی او بې اصله او بې دينه خبره ده ؛ ځکه چي د اسلام په هيڅ کتاب کي ما داسي نه دئ ليدلي چي له خپلي ښځي سره د لواطت کول نکاح ماتوي، هو ! له خپلي ښځي سره لواطت غټه گناه ده، لکه څرنگه چي په دې هکله په تېرو سرليکونو کي ښه بشپړ بيان تېر سوی دی او انسان به له دې گناه څخه په داسي توگه ځان خلاصوي چي دا گناه به ځای پر ځای پرېږدي او په اخلاص به والله تعالی ته توبه باسي آه ! .

ک. د لواطت کوونکي او ورسره کېدونکي ذبيحه حلاله ده، ذبيحه معنا : دا چي يو ښاروی، يا يو مرغه داختري، يا صدقې په نيت حلال کړي، هو ! دا هغه مهال يې ذبيحه د خوړولو وړ ده چي لواطت روا نه گڼي، د توبې ايستلو اُميد يې وي او په ناگه خپل عمل نه کوي، کنې ذبيحه يې له کراهته خالي نه ده، يعني : که داسي يې کول، بيا يې ذبيحه مکروه ده چي خوړونکی يې په ورو گناهونو کي شمارل کيږي .

ل. د لواطت کوونکي او ورسره کېدونکي پسخورده حلاله ده که څه هم خپل عمل روا گڼي ؛ خو سره له کراهته ؛ ځکه فقهاؤ رحمهم الله عليهم د کافر پسخورده هم حلاله گرځولې ده چي له سري کافر وي .

م. په لواطت کوونکي او ورسره کېدونکي پسي لمونځ کول روا (صحيح) دی ؛ دا په هغه صورت کي چي انسان نه وي په خبر چي ايا دا لوطي دئ، که ملوط ؟! او که په خبر وو : نو بيا له کراهته سره صحيح دی او راگرځول دا لمونځ نه غواړي .

ن. د لواطت کوونکي او ورسره کېدونکي د دووی دعوت، عبادت او عيادت د قبلېدو وړ نه دی تر څو چي په اخلاص يې توبه نه وي ايستلې، هو ! که توبه يې وايستله او خپل عمل يې پرېښوو ؛ نو بيا يې د دووی دعوت هم قبلېدلای سي، په الهي دربار کي يې عبادت هم نه رديږي او د ناروغۍ پوښتني ته يې هم انسان تللای سي .

س. د لواطت کوونکي او ورسره کېدونکي عمل که له کوچني سره وي، يا لېوني سره او يا له څاروي سره؛ خو حکم يې داسي دی د زياترو عُلماوو په نېز، لکه دروغ، بالغ او پر سد انسان سره چي يې کوي.

ع. کوم څوک چي له يو څاروي، يا درنده، يا مرغه سره د لواطت عمل تر سره کړي؛ نو هغه څاروي، يا درنده، يا مرغه د مردار حيوان، يعني: (ميتة) په حُکم کي وګرځېد، بيا د هغه غوښي خوړل او ګټه وربانده اخيستل له کراهته خالي نه ده، هغه به سم دستي حلالوي او سوځي به يې تر څو خلګ د هغه په غيبت اخته نه سي او نور درندګان يې غوښي وه نه خوري؛ ځکه د ملوط حيوان غوښي په بل حيوان خوړل خيانت دی او خيانت چي څرنګه له انسانه سره ناروا دی؛ نو له جيوانه سره هم ناروا دی.

ف. پر لغړزني، يا داسي بل نارينه نکاح تړل او د واده مُناسبات ورته کول غټه ګُناه ده چي پر کوونکي يې د خدای تعالی له لوري لعنت ووري او د تعزير (سزا) مُستحق ګرځي.

ص. پر لغړزني، يا مشر، يا پردی ښځي اشر جوړول، يا رقص (نڅا) ورسره کول، يا وداسي نڅا ته کتل، يا داسي مجلس او محفل ته نور خلګ راغوښتل د شريعت له نګاه څخه حرام دي چي د دې کوونکی هم په غټه ګناه کي شامليږي، د خدای تعالی د لعنت او د تعزير مستحق ګرځي.

ق. لغړزني ته سلام وراچول، يا يې د ډوډۍ دعوت قبلول، يا يې د يو مقتدي يا ډېرو امام ګرځول، يا غېږ ورسره ايستل، يا مسحه کول، يا په يوه خونه يا بستره کي شپه ورسره تېرول، يا په سنګر کي درول يا اوسول، يا يې د علم په طلب پسي استول، يا تلاوت او سبق ځني اورېدل، يا شی ځني راتيول او پر خرڅول، يا سر ورخريل او يا په خريل، يا د وفات په حالت کي غُسل ور کول؛ دا ټوله که د شهوت راپارېدو او لواطت خطره ورسره

وه ؛ نو هر يو جلا جلا په خپل ځای کي ناروا (حرام) عمل دی چي کوونکی يې په غټو ګناهونو کي شامليږي .

ر. داسي لغړزني هلک، يا نجلۍ چي ښايسته وي ؛ نو د هغه وتل د علم په طلب پسي، يا د جهاد لپاره وتل که څه هم فرض عين ګرځېدلی وي ؛ خو چي د فتنې خطره ورسره وي او انسانان په فتنه ځني اخته کيږي، يعني : د لواطت، يا زنا خطره سل په سله کي ځني پيښيږي ؛ نو ناروا دي ، د کومو خبرو زده کول چي هلک، يا نجلۍ وغواړي ؛ نو بايد خپله يې ورزده کړي او په پوه يې کړي، بل دي نه په ګناهګاره کوي چي په يو فتنه يې مبتلا کړي، لکه څرنګه چي دا زما خپله يو اجتهادي نظريه هم ده .

او مناسبه هم دا ده چي کله له هلک، يا نجلۍ څخه د فتنې خطره وي نو پلار، يا اُستاذ، يا داسي بل مشر او مسؤول کولای سي چي له جهاده، يا طالبۍ او يا داسي له هغې لاري يې راوګرځوي کوم چي پکي مشغوله وي او بايد تر هغه وخته يې ځني راوګرځوي چي سم دم بلوغ ته ورسيږي او د فتنې خطره ځني ايسته سي او دې خبري ته ؛ بايد هغه څوک ډېره توجُه وکړي او لِحاظ يې وساتي کوم چي د کشرانو ذِمه يې پر غاړه وي ؛ ځکه نن دور د فتنو دی چي د باران په ډول فتنې راووري او تقوا (پرهېز) ډېر په مشکله کيږي آه !.

ش. د کوچني هلک او کوچنۍ نجلۍ په مينځ کي که د زنا، يا لواطت عمل تر سي ؛ نو پلرونو او مشرانو لره دا واجب دي چي تعزير ور کړي – تعزير که په وهلو سره وي، يا په ترلو سره وي، يا په ډباو اچولو سره وي او يا داسي په بل سخت صُورت سره وي چي له هغه سره د زخمي کېدو، يا مرګ خطره نه وي او تر تعزير وروسته به سم دم نصيحت ورته کوي او دنياوي او اُخروي سزاوي به يې ورته بيانوي چي بيا داسي کار وه نه کړي .

یادونه : په دې نتیجه کې داوس زماتې هر مشر لره یو لوی پند دی چې خپل کشران راکنټرول کړي او له بدو انډیوالانو او همزولانو یې راوګرځوي.

او نن ډېر د فتنو وخت دی چې کشران هم په دې مصیبت او فتنې اخته سوي دي، یقیني که هغه کیسې چې ما خپله لیدلي، یا مې اورېدلي دي چې د کشرانو هلکوانو او نجونو تر مینځ څرنګه زناوي او لواطتونه سوي ؛ نو لوستونکي به په اریانتیا کې سي چې څنګه وخت سو؟! او څنګه زمانه سوه؟!

نو ښه او سنګینه خبره دا ده چې مسلمان به خپل کشران په خپل قابو (کنټرول) کې راولي ؛ څکه له فتنو به هم وژغورل سي او له ګناوو به هم.

ت. څوک چې پر بل یوه د لواطت تور ولګوي چې وایي : ته خو فاعل یې ! یا مفعول یې ! یا د قوم لوط عمل کوې ! حال دا چې هغه له دې عمله پاک وي ؛ نو په دې صورت کې که د وخت قاضي ته دوه سم ګواهان پېش سي – حد قذف وربانډي ثابت سو چې اتیا دُرې دی او وربانډي جاري کوي به یې.

ث. د لواطت کوونکي او ورسره کېدونکي سزا په شریعت کې د زاني په څېر ده. که واده والا وو ؛ نو سنګسار دي یې کړي او که واده والا نه وو ؛ نو سل درې دي ورکول سي او له هغه ځایه دي وشړل سي.

خ. او که یو انسان له پردی ښځي سره لواطت وکړي ؛ نو زموږ د مذهب امام ابو حنیفة رحمه الله په نېز حد نه وربانډي جاري کیږي، بلکي تعزیر دي ورکړي او د امام أبو یوسف او امام مُحمّد په نېز حد وربانډي جاري کیږي، نه تعزیر او که څوک له خپل مریي، یا مینځي، یا خپلي ښځي او یا له څاروي سره لواطت وکړي ؛ نو پر هغه په اتّفاق سره د احنافو حد ساقطیږي، یعني : حد نه ورکول کیږي، بلکي د وخت قاضي به که دوه عادلان ګواهان ورته پیش سول او د ده پر عمل د لواطت یې ګواهي ورکړه ؛ نو یوائحې تعزیر به ورکوي او تعزیر که په هر ډول وي ؛ خو فرق

نه لري، هو ! د زخمي کېدو، یا مرګ خطره به نه وي ورسره چي داسي تعزیر ورکړي چي یا زخمي سي او یا مړ سي .

ذ. او که څوک لواطت، یا مساحقت او یا زنا په وار وار وکړي، توبه نه ځني باسي ؛ نو هغه په مُفتی به قول باندي د احنافو وژل کیږي، لکه څرنګه چي دوی له دغه حدیثه په ډاګه کړې ده چي له حضرت عبدالله بن عبّاس ﷺ څخه روایت دی، وایي : رسول اکرم ﷺ وفرمایل :

(مَنْ وَجَدْتُمُوهُ يَعْمَلُ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ ؛ فَاقْتُلُوا الْفَاعِلَ وَالْمَفْعُولَ بِهِ)[1].

یعني : که تاسي یو څوک په داسي حال کي پیدا کړئ چي هغه د لوط (عَلَيْهِ السَّلَامُ) د قوم عمل کوي ؛ نو تاسي کوونکی او ورسره کېدونکی (دواړه) ووژنئ ! .

ض. که یو لوطي، یا ملوط د وخت قاضي ته څلور ځله اقرار وکړي او قاضي یې په هر ځل کي شړي، بیا هم د خپل عمل اقرار ورته کوي ؛ نو قاضي به بې له ګواهانو حد ورباندي جاري کوي ؛ دا په هغه صُورت کي چي واده والا نه وي او که واده والا وو ؛ نو بیا به یې سنګساروي .

غ. که یو څوک له مړې ښځي سره زنا، یا لواطت وکړي ؛ نو د وخت قاضي به تعزیر ورکوي ؛ البته حد ورباندي نسته .

ظ. لواطت کوونکی، یا ورسره کېدونکی، یا مُساحقت کوونکې ښځه او یا ورسره کېدونکې ښځه کومه چي توبه یې نه وي ایستلې، حال دا چي پر خپل دې پلیت عمل مړ سي او په خپل ژوند کي یې دا خپله بدفعلي په څرګنده توګه کول ؛ نو د میراث مال یې ورثه ؤ ته وېشل، یا غُسل ورکول، یا د جنازې لمونځ ورکول، یا دُعاء ورته کول، یا د مسلمانانو په

---

[1] حدیث امام حاکم رحمه الله تعالی په المُستدرک کي روایت کړی دی او صحیح یې بللی دی، لکه څرنګه چي امام ذهبي رحمه الله تعالی یې موافقت کړی ۴ توک، ۳۵۵ مخ او همدا ډول امام ترمذي رحمه الله تعالی په السّنن کي روایت کړی دی، وګوره ! ۳ توک، ۵۷ مخ .

هدیره کې ښخول ناروا دي ؛ ځکه په دا صورت کې چې خپل دا بد عمل روا ګڼي او پر داغه پسې مړ هم سي ؛ نو حُکم يې د کافر دی او د کافر نه مال تقسیمېدلای سي، نه غُسل ورکول کیږي، نه د جنازې لمونځ پسې کېدلای سي، نه دعاء ورته کېدلای سي او نه د مسلمانانو په هدیره کې ښخېدلای سي، بلکې په یو لیرې ځای کې به يې لاښه غورځوي، یا دي يې په یوه کنده کې وغورځوي او یا دي يې په غار، یا د مځکې په چاک کې وغورځوي، هو ! که خاوري سرېره وربانذي واچوي یا نه ؛ فرق نه لري.

دا هغه نتیجې وې چې د لواطت تولهٔ ګټور بحثونه، ښې مسئلې او مُهمې خبرې پکې حل سوي دي او شمېرېې اته ویشت ته رسیږي کوم چې د عربي الفبا پر شمېر برابر دي او دلته هغه حرفونه د ابجد پر حساب بیانْ سوي دي.

او په دې شمېر کې اشاره ده ودې ته، لکه : څرنګه چې د عربي یو حرف له ابجدي حرفونو څخه وتلی نه دی ؛ نو داسې له دغو نتیجو څخه د لواطت په باب یوه مُهمه خبره، یا مسئله هم نه ده وتلې ؛ ځکه د نتیجو په بغل کې يې عربي حرفونه تولهٔ یاد سوي دي ؛ والحمد لله تعالیٰ.

اوس به په کتاب کې پینځمه برخه پیل سي، چې د نښیبزه توکو د موضوع په هکله ده ؛ بالله التّوفیق، وبیده أزِمّة التّحقیق.

د څلورمې برخې پای

❀❀❀

پینځمه برخه

د شرابو او د عامو نشییزو توکو بدوالی

لکه : سګرېټ، بېړی، نسوار، چرس، اپین او داسې نور

الله ﷻ فرمایلي دي :

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّمَا ٱلْخَمْرُ وَٱلْمَيْسِرُ وَٱلْأَنصَابُ وَٱلْأَزْلَٰمُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ ٱلشَّيْطَٰنِ فَٱجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ۝﴾[1].

ژباړه : اې هغو کسانو چې ایمان مو راوړی دی [یعني : اې مومنانو ! نارینه ؤ او ښځینه ؤ] بېشکه هم دا خبره ده : چې شراب، قمار، بتان او غشي (د فال ؛ دا ځلور سره تول) بد دي د شیطان له کاره څخه دي ؛ نو ځانونه ځني وساتئ ! تاسي له دې څخه د دې لپاره چې خلاصون پیدا کړئ ! .

غورچاڼ : په تحقیق سره الله تعالی په دې آیت شریف کې شراب حرام ګرځولي دي، لکه څرنګه چې اوس په راتلونکو حدیثو کې به یې حراموالی هم په ډاګه سي .

او د شرابو تر څنګ ځیني عالمان صاحبان رحمهم الله نور نشییزه توکي هم شاملوي چې حرام دي ؛ ځکه کوم شی چې نشه راولي – بس هغه یو شیطاني کار دی او حراموالی یې په دې مذکوره قطعي دلیل ثابتیږي .

(۱) له حضرت عُثمان غني رضي الله عنه څخه روایت دی، وایي چې : رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل : (له شرابو څخه خپل ځانونه وساتئ ! ځکه دا د ټولو

[1] د المائدة سورت، ۹۰ آیت.

ګناهونو مور ده)[۲].

(۲) له حضرت ابن عُمر رضي الله عنهما څخه روایت دی، وایي چې: رسول الله ﷺ فرمایلي دي: (هر نشه راوستونکی شی شراب دي او هر [ډول] شراب حرام دي او چا چې په دنیا کې شراب وڅښل، بیا پسې مړ سو او توبه یې نه څخې ویستله؛ نو په آخرت کې به یې نه وڅښي)[۳].

(۳) او له حضرت جابر رضي الله عنهما څخه نقل سوي، وایي: بېشکه رسول الله ﷺ فرمایلي دي: (درې کسان دي چې نه یې لمونځ قبلیږي او نه یې آسمان ته یوه نیکي پورته کیږي: یو خو هغه مریی دی چې له مالکه څخه تښتېدلی وي تر څو چې بیرته ورته راشي، بل هغه مېرمنه ده چې خاوند څني ناراضه وي تر څو چې څني راضي کیږي او بل نشه [انسان] دی تر څو چې په هوښ کي راشي)[۴].

یعني: تر هغو پورې د دغو کسانو لمونځ نه قبلیږي او نه یې یوه نیکي وآسمان،

یعني: د قبلېدو ځای ته پورته کیږي تر څو چې الله تعالی ته په اِخلاص توبې

---

[۲] حدیث حاکم په المُستدرک کې او ابن حِبان په خپل الصّحیح کې روایت کړی دی، همدا ډول حافظ ذهبي په کِتاب الکبائر کې نقل کړی دی، وګوره! ۹۰ مخ او عِبارت یې په رتلونکی ډول دی:
قال النّبي ﷺ: (اِجْتَنِبُوا الخمر، فإنّها أمّ الخبائِث)؛ إنتهی.

[۳] حدیث امام مُسلم په خپل الصّحیح کې روایت کړی دی، لکه څرنګه چې په کتاب الکبائر کې ذِکر دي ۹۱ مخ او عِبارت یې په راتلونکي ډول دی:
وعن اِبن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله ﷺ: (كُلّ مُسكر خمر، وكُلّ خمر حرام، ومَن شَرِب الخَمْر في الدّنيا ومات ولم يتُبْ مِنْها، وهُو مُدْمِنها؛ لم يشربها في الآخِرة)؛ إنتهی.

[۴] حدیث ابن خُزیمة او ابن حِبان دواړو په خپلو صحیحینو کې روایت کړی دی او همدا ډول حافظ ذهبي په کِتاب الکبائر ۹۱- ۹۲ مخونو کې نقل کړی دی او عبارت یې په لاندې ډول دی:
رُوِي عن جابر بن عبد الله رضي الله عنه أنّ رسول الله ﷺ قال: (ثلاثة لا تُقْبَلُ لهم صَلاة، و لا تُرْفَع لهم حَسَنَة إلى السّماء: العبد الأبِق حتّى يرجع إلى مواليه فيضع يده في أيديهم، و المرأة السّاخط عليها زوجها حتّى يرضى عنها، والسّكران حتّى يصحُو)؛ إنتهی.

باسي او بخښنه ځني غواړي .
او تقريبا نور داسي څلور څلوېښت حديثونه له رسول الله ﷺ څخه نقل سوي چي شراب حرام دي او په هيڅ صورت کي روا نه دي ؛ مګر نه يوازي په هغه صُورت کي چي انسان له لوږي څخه مري، بل پر دنيا شي نه وي ؛ نو بيا به څو غوړپونه په داسي توګه ځني کوي چي له مرګه ځان په راوګرځوي او دا صُورت په اوس زمانه کي ډېر شاذ (نادر) دی چي په يو ځای کي به پېښېږي .
او د شرابي نه لمونځ قبليږي ؛ نه يې روژه قبليږي ؛ نه يې حج او زکات قبليږي ؛ نه يې دُعاء قبليږي او نه بل نېک عمل قبليږي تر څو چي يې خپل ربّ ﷻ ته په اخلاص توبه نه وي ايستلې او ځان يې ځني ژغورلی نه وي ؛ الله ﷻ دي مو په خپل فضل سره ځني وساتي ؛آمين .
غوږ ونيسه ! او په دې بايد هر مسلمان ځان خبر کړي ؛ هر هغه مواد که سګرېټ وي، يا بيړی وي، يا نسوار وي، يا چرس وي، يا هيرويين وي، يا د نشې ګولۍ وي چي قصدا د نشې لپاره استعماليږي او داسي نور کوم چي کوونکی نشه کوي او عقل يې پټوي ؛ دا ټوله هر يو په خپل ځای کي حرام دي، له حراموالي څخه خالي نه دي، خامخا ځيني لږ حرام او ځيني ډېر حرام دي .
د بيلګي په توګه نسوار چي دي دا لږ څه نشه لري، بيا داسي بيړی، بيا وروسته سګرېټ .
مطلب : دا چي لږ حرام وي ؛ هغه ته عُلماء صاحبان د (مکروه) نوم ورکوي چي هغه تحريمي مکروه دی او که ډېر حرام وي ؛ نو هغه ته بس داغه د (حرام) نوم ورکوي .

يادونه : د شرابو چي هر څومره بيان وسي ؛ نو آخر انسان وعلاج ته مجبوره کيږي، اوس به يې د علاج بيان په راتلونکی سرليک کي وسي .

د شرابو پرېښودلو لپاره يوه رُوحاني نسخه

د شرابو په هکله چي هر څومره بياتونه وسي او تحقيقات يې ذکر سي ؛ مګر آخر

مطلبي شی دا پاتېږي چي علاج به یې څه وي؟! او د شرابي به آخر علاج څه وي؟! لکه څرنګه چي لږ څه مخکي ماو دې خبرې ته اشاره وکړه.

نو د علاج په هکله حضرت حکيم الأمت اشرف علي تهانوي رحمه الله علیه فرمايلي دي: [هغه څوک چي خط یې زده وي، يا د شرابي علاج کوي او په خط پوهېږي] د المؤمنون سورت دي د شپې پر وخت پر سپین تو کره نويشته کړي او په اوبو کي دي یې واچوي، بيا دي دغه اوبه په شرابي وڅښي؛ نو که الله تعالى کول د شرابو عادت به ژر تر ژره پرېږدي[۵].

او دا نسخه تجربه سوې ده.

بله نسخه یې دا ده: چي په کوم کور کي شرابي وي؛ نو د هغه کور خلک دي د شپې لخوا په اخلاص سره دعاوي ورته وکړي؛ ځکه دا يې هم يوه ښه رُوحاني نسخه ده.

بله نسخه یې دا ده: چي په کوم کور، يا يو ځای کي شرابي وسېږي، حال دا چي هغه توبه نه باسي؛ نو د هغه ځای خلک دي دا شرابي پسي واخلي؛ ځکه چي عِبرت یې سي.

دا درې رُوحاني نسخې دي؛ الله تعالى دي موږ او تاسي ټول مسلمانان له دې پليتو او ګنده اوبو څخه وژغوري، بېشکه دی پر هر څه قادر دی؛ آمين، يا ربّ العالَمِين!.

يادونه: تر دې ځايه د شرابو په اړوند څو مهمي خبري او مباحث پای ته ورسېدل او که څه مهم مباحث یې پاته سوي وي، لکه تاوانونه او داسي نور؛ نو هغه به اوس ټوله په راتلونکي سرليکونو کي راسي چي هغه د علمو نشييزه شيانو دبدوالي په هکله دي.

---

[۵] اعمال قرآني د اشرف علي تهانوي رحمه الله علیه، ۱۳۶ مخ.

د عامو نشييزو توکو بدوالی

لکه : سګرټ، بيړۍ، نسوار، چرس، اپين او داسي نور

الله تعالی په قرآن شريف کي تهه ځايه اشاره کړې ده چي نشه آور شيان ټوله حرام دي، هغه لکه : اپين، مورفين، چرس، بنګي، تمباکو، سګرټ، بيړۍ، نشييزه ګولۍ، نشييزه پاتونه او شرابونه ؛ دا ټول په ټېر قرآني دليل سره حرام ګرځېدلي دي او تقريبا اوويشت حديثونه روايت سوي دي چي هر نشه راوستونکی شی حرام دی او دا ټول تقريبا يوولس صحيح آثار له اصحابانو، تابعينو او تبع تابعينو څخه په نقل راغلي چي نشه راوستونکی شی لږ وي، که ډېر ؛ خو حرام دي، لکه څرنګه چي په حاشيه کي يې د يو ښه جامع حديث عبارت هم بيان سوی دی[٦].

او بل دا چي د اسلام په هيڅ يو معتمد کتاب کي د نشې د يو شي د رواوالي حُکم نسته او که په دې کتاب کي زه ټوله هغه حديثونه، آثار او قولونه راوړم ! چي د نشه آورو شيانو په بدوالي او حراموالي کي ثابت دي ؛ نو کتاب به د مقصد له دايرې څخه ووځي او پر لوستونکو به ډېر اوږد سي، بيا هم که د هغو ټولو پېژندنه غواړئ ؟! نو زما بل کتاب (نخبةُ المُهِمّات في ذمّ الخمر والمُنشيات) ته مُراجعه وکړئ ! .

[٦]وفي الحديث أنّ النبيّ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ قال : (ما أسكرَ كثيرُه ؛ فقليلُه حرامٌ) .

دا حديث طبراني په خپل المُعجم الأوسط ۶ توک، ۲۹۱ مخ کي روايت کړی دی، وګوره ا حديث شميره (۶۲۴۶) .

او همدا ډول دا حديث په موسوعة أطراف الحديث کي نقل سوی، حديث شميره (۴/ ۲۵۳) او همدا ډول په موسوعة التخريج کي نقل سوی دی، حديث شميره (۲۵۵۷۳) .

يادونه : تر دغه حديث لاندي نسوار نه راځي ؛ ځکه چي دا يو داسي نشه نه لري چي انسان بيده کړي، يا بل تاوان ورته ورسوي او د نسوارو په اړه اختلاف دی چي ځيني يې حرام، ځيني يې مکروه تحريمي، ځيني يې مکروه تنزيهي، ځيني يې مباح او ځيني يې خِلاف الأولی بولي ؛ نو د زيات تفصيل لپاره زما کتاب (نخبة المُهِمّات) ته مراجعه وکړه ! .

او زه صرف هغه جوهري او مقصودي خبري په دې کتاب کې راوړم ! چې کومې اوس په دې زمانه کې د خواصو او عوامو لپاره ډېرې ضروري دي ؛ نو په هغو مقصودي خبرو کې د نشييزو توکو په هکله هغه بحث د دوی د تاوانونو هم دی او د هيروئينو، اپينو، چرسو، سګرټو، بيړيو، نسوارو او علمو نشييزه توکو تاوانونه ټوله په راتلونکي ډول دي :

۱. لوی څښتن تبارک وتعالی په نشه کولو ناراضه کيږي ؛ ځکه دا د ده نافرماني ده .

۲. د رحمت فرښتې ليري کوي .

۳. د آخرت يادونه هېروي .

۴. بدن ونارونځي ته وړاندې کوي .

۵. د سر درد پيدا کوي .

۶. په منيو کې د نسل د تخمونو د وژلو لامل ګرځي .

۷. د منيو وچېدلو لامل ګرځي .

۸. د ناڅاپه مرګ لپاره يو لامل ګرځي .

۹. د ټي بي (T,B) ناروغي پيدا کوي .

۱۰. د (استسقاء) ناروغي پيدا کوي .

۱۱. فکر ګډوډ کوي .

۱۲. حافظه او د ياد ځواک له منځه وړي، دبيلګې په توګه يو نشيي به څو مهمې خبرې له ځانه سره يادې کړې وي ؛ مګر هغه خبرې به يې څو ورځې وروسته هيرې سي، لکه څرنګه چې دا تاوان په يو معمولي نشې والاوو کې هم پيدا سوی کوم چې د نسوارو کوونکي دي ؛ فالى الله المشتكى .

۱۳. په انسان باندې رازونه ښکاره کوي، يعني : کوم انسان چې د نشې يو شی استعمالوي ؛ نو په هغه کې به دا يو خوی هم پيدا سي چې خپلې پټې خبرې به پېګانه ور ته ښکاره کوي او په اختيار کې به يې نه وي او دا وما ته خپله په نشيي کسانو کې معلومه سوې ده ! .

۱۴. عقل کمزوری کوي او خرابوي.
۱۵. په انسان بد او شریر کارونه خپروي.
۱۶. دبې شرمۍ ماده په انسان کي پیدا کوي.
۱۷. انسان بې گټو جګړو ته چمتو کوي.
۱۸. الهي مینه ختموي.
۱۹. د خپل ځان دعورت لوڅېدلو یو لامل جوړېږي.
۲۰. دغیرت ماده په انسان کي ختموي.
۲۱. په انسان کي دغلا کولو شوق پیدا کوي.
۲۲. انسان بې لمانځه جوړوي.
۲۳. انسان د ابلیس لعین ملګری او دوست جوړوي او کوم څوک چي په دنیا کي دابلیس لعین دوست وي؛ نو هغه به بیا په دوږخ کي هم ورسره وي.
۲۴. د پیس ناروغي پیدا کوي چي یو ډول سپین بدرنګه ټکي دي او پر بدن پیدا کیږي.
۲۵. د جذام ناروغي پیدا کري چي دا یوه داسي ناروغي ده چي د انسان پوست پکي رژیږي او نوکان یې پکي چاودل کیږي او دا مختلف ډولونه لري.
۲۶. دبدن رعشه، یعني: لرزېدل پیدا کوي.
۲۷. دسږي سوری کېدلو لامل ګرځي.
۲۸. دخولې بدبویي پیدا کوي.
۲۹. دویني کمېدلو او وچېدلو لامل جوړیږي.
۳۰. دبغلونو بدبویي پیدا کوي.
۳۱. دغاښونو ژړېدلو او رژېدلو لامل جوړیږي.
۳۲. دباڼو ګانو رژېدلو لامل جوړیږي.
۳۳. سترګي شب کوره کوي، یعني: چي انسان به د شپې شی سم نهویني او نظر به یې کمزوری سي.
۳۴. سستي پیدا کوي.

۳۵. د زړه روحي خوشالي ختموي .
۳۶. د زړه دوره پیدا کوي .
۳۷. د ځنګنو درد پیدا کوي .
۳۸. د ملا درد پیدا کوي .
۳۹. بداخلاقي پیدا کوي .
۴۰. د مغ بدرنګوالی او توروالی زیاتوي .
۴۱. د کاه او حساسیت ناروغي پیدا کوي .
۴۲. انسان بلوله کوي .
۴۳. له انسان څخه لېونی جوړوي .
۴۴. له عزتمند انسان څخه ذلیل جوړوي .
۴۵. که څه خوري ؛ نو مړېږي به نه .
۴۶. که څه ور کول سي ؛ نو په هغه به قناعت نه کوي، بلکي حارص ناکه به وي.
۴۷. که خبري ورسره وسي ؛ نو سم به یې نه اوري .
۴۸. له خولور او جراره انسان څخه ګونګی جوړوي .
۴۹. له شریف انسان څخه بې شرفه جوړوي .
۵۰. له انسان څخه لعنت ویونکی جوړوي .
۵۱. د معدې خراپېدلو لامل جوړېږي، لکه : د خوراک ژر نه هضمېدل ؛ نس غتېدل ؛ په معده کي پړغ وغ پیدا کېدل او د نس درد .
۵۲. کله نا کله د سرطان (Cancer)؛ یعني : د کینسر ناروغي پیدا کېدلو لامل جوړېږي .
۵۳. د سینې ناروغیاني پیدا کوي .
۵۴. بلغم پیدا کوي .
۵۵. توخی پیدا کوي .
۵۶. ساه لنډي پیدا کوي .
۵۷. بدبد فکرونه او وسوسې پیدا کوي .

۵۸. طبعي رُطوبات وچوي .
۵۹. د عام عبادت اراده کمزورې کوي .
۶۰. د ښو کارونو کولو د ضایع کېدلو او توفیق سلبېدلو لامل جوړیږي .
۶۱. انسان بې همته جوړوي او څوک چې بې همته وي ؛ نو دهغه ډېر کارونه به ناکامه وي او مخ ته به یې یو کار سم نه ځي، لکه څرنګه چې په تجربو په ډاګه سوې ده .
۶۲. د انسان د ټول بدن د کمزورۍ لامل جوړیږي .
۶۳. په انسان کې د بې حساسۍ (بې پروایی) او لاوبالۍ ماده پیدا کوي او څوک چې لاوبالي ډېره کوي ؛ نو د هغه د کارونو انجامونه به بد او ناخوالۍ وي چې دی به خپله په شرمیږي او وایي به چې : دا ما اوس څه وکړله ؟! ولې زما کار داسې سو ؟! دا افسوس به کوي ؛ مګر هیڅ فایده به نه ورته کوي .
۶۴. په دُنیا کې انسان د مُبارک ﷺ له دیداره څخه محروموي، یعني په خوب به یې نهویني او دا په تجربه رسېدلې ده .
۶۵. آخر انسان په دُنیا کې د مرګ پر وخت د شهادت له کلیمې څخه محروموي.
دا خو یې مکمله دنیاوي تاونونه سول او اخروي تاونونه یې په راتلونکي ډول سره دي :
۶۶. کله چې په قبر کې یېله تویې ایستلو پټ سي، حال دا چې سر یې اولا د قبلې په لوري کېښودل سي ؛ نو سر بې له قبلې څخه واوړي، لکه څنګه چې تجربه ده او نکیر او مُنکر به په سخته څوابونه څني پوښتي او دی به په دې سخت زهیرېږي .
۶۷. د نشې کولو په اعتبار سره چې څومره بده نشه یې کړې وي په دنیا کې او استغفار یې نه وي پر ویلی او نه یې توبه څني ایستلې وي ؛ نو د هغې نشې په اندازه به په قبر (برزخي ژوند) کې سزا ور کول کیږي .
۶۸. په ورځ د آخرت به له بې تویې نشیي سره داسې سخت حساب او کتاب

وسې څومره چي دی يې مُستحق وي .
۶۹. په آخرِت کي به له الهي ديدار، ټول ټول نعمتونو او جنت څخه به محرومه وي .
۷۰. او الله تبارک وتعالی به يې دآخِرت په آخري مرحله کي له ابليس سره دوږخ ته يو ځای ولېږدوي او له داغه لعينَ سره به يې هلته په دُوږخ کي استوګنه وي او هيڅ مرستيال به يې نه وي .
ما ته غوږ سه ! دا هغه دُنياوي او اُخروي تاوانونه، ناروغياني او سزاوي دي چي اُوی ربّ ﷻ د نشه کوونکو لپاره تياري کړي دي، هغه که هر نشه کوونکی وي، عادي نسواري وي چي پر ګناه يې نه ګڼي او همېشه يې کوي، سګرېټي وي، هيروني وي، چرسي وي او يا داسي بل ټول نشه کوونکی وي ؛ نو ودې ټولو ته دا مذکوره آفتونه، تاوانونه، ناخوالي، ناروغياني او سزاوي تياري سوي دي او خامخا به په آينده کي ورته جو تيږي که څه هم اوس نه وي په مبتلا ؛ ځکه الله ربّ العزت ډېر حليم ذات دی چي څوک ژر په خپلي نافرماني باندي په يو وار نه رانيسي، بلکي کرار په کراريې په خپل بد عمل آګاه کوي او په آينده کي يې په مبتلا کوي .
او اې ګرانه لوستونکې ! ته په خپل ګرېوان کي وګوره ! چي ايا رښتيا دا نشييزه توکي دا تاوانونه لري ؟! ما خو په حقيقت کي دا تاوانونه ټوله په نشه کوونکو کي ليدلي دي ! نو ستا څه خيال دئ ؟ او کومه رأيه دي ده ؟ او څه فکر کوئ ؟! که يو کس د دې تاوانونو پر پېژندلو سربېره نشه استعمالوي ؛ نو ايا دا کس به ناپوه او جاهل نه وئ ؟! بيشکه دا کس به ډېر ناپوه او جاهل وي که هغه هر څوک وي او هر څومره ښه سړی وي ؛ خو چي نشه کوي او په حرامو ځان مُلوث کوي، يعني : ککړوي ؛ نو هغه ناپوه دی او الله ربّ العِزت دي وداسي ناپوه ته په خپل فضل سره هِدايت وکړي ؛ آمين .

نکته : ځيني جاهلان وايي او په متل يې ثابتوي چي : "بې نشې سر کدو دی" ؛

نو زه وایم ! دا محض بې اصله او بې حقیقته خبره ده، یقیني دغسي خبرو زموږ اسلامي دِین یې راخراب کړی او بې علمو او ګناهګارانو داسي خُرافاتي د ځانو لپاره یو دلیل ګرځولی دی او بس په دغو دلیلو باندي ځانو ته نشه روا ګرځوي او نشه کول که هر ډول وي ؛ هغه خو جلا یو حرام کار دی او د قرآن او سنت له نظره ګناه کبیره ده او روا ګڼل یې په اتِّفاق سره د علماؤ بیا یو جلا عقیدوي کفر دی او افسوس دی په ارب چنده نن زموږ ښه خلګ په دغسي نشو او عقیدوي مکفراتو باندي اخته دي او بې علمه انسانان دلیل وړاندي نیسي او دا ځای ته نه ګوري چي دا ښه سړي دغه بد کار کوي ؛ نو زه یې ولې کوم ؟! او شیطان ملعون په خپلو جالونو کي نیولي دي، هیڅ شرم نه لري، که په نسوارو کي ورسره وږغیږې ! نو تر ځان بل پوه نه وینې او وایي : بس مباح دي او ښه کار دی، فلانکی ملا یې کوي او فلانکی شیخ یې کوي او په مکروهاتو دلیل نیسي، هیڅ حقایق ځان ته نه روښانه کوي او بس د هغه خپل جهالت په تیارو کي شپې او ورځي تېروي .
او الحمدُ لله دوی هم داغسي په جنجالونو او آفتونو کي راګیر دي چي په حقیقت کي دا د دوی د عمل تاثیرات دي ؛ په ځانګړې توګه بیا نشه چي هم یې کوي او هم یې روا ګڼي صرف دوی په پوهیږي نه په دغو آفتونو باندي او ښکه بالکُل یکې مُبتلا دي ؛ فإلی اللهِ المُشتکیٰ .

یادونه : د نسوارو او داسي د نورو نشییزه توکو او موادو د زیانات تفصیل لپاره زما بل کتاب (نخبة المهمّات في ذمّ الخمر والمنشیات) ته مراجعه وکړئ ! او که خدای کول په لږ وخت کي به په آینده کي چاپ سي ؛ والله وليّ التوفیق .
او تېر سوي مذکوره اویا تلوانونه، ناخوالي، ناروغیاوي او سزاوي دا هغه وي کومي چي له معقولاتو او منقولاتو څخه راټولي سوي دي او په معقولاتو او منقولاتو کي سره پاشلي وې ؛ نو بیا ما دا هڅه وکړه چي ټولي سره یو ځای کړم ! او کله چي مي ټولي سره یو ځای کړې ؛ نو شمېر یې برابر اویا ته ورسېد او

علامه مُلا علي قاري هِروي رحمه الله هم په خپله شرحه د (مشكاة) كي[۷] او ځينو داسي نورو معتبرو عُلماؤ كِرامو رحمهم الله فرمايلي دي چي: د نشه آورو شيانو تاوانونه او ضررونه اوريا دي.

الحمدُ لله؛ نو ما هم د لايزال ذات په فضل سره په دې كتاب كي اوريا سره ذِكر كړله! چي د كتونكو او مُطالعه كوونكو لپاره آسانتيا سي او په بشپړه له خپلي نشې څخه توبه وباسي.

وروسته به د نشه آورو توكو نړيوال زيانونه او ناخوالي بيان سي.

د نشييزو توكو نړيوالي ناخوالي او زيانونه

لاري وايټ (Lari wahite) چي د امريكا مشهور او يو وتلى نامتو طبيب دى، ده په كال ۱۹۹۳ عيسوي كي وويل: د دنيا په مختلفو سيمو كي په يوه كال كي له نشه آورو توكو څخه پينځه ويشت كروړه انسانان وژل كيږي او داسي كال په كال پر پينځه ويشت كروړه زر مړي نور زياتيږي[۸].

نو اې ځوانه! اې كتونكې! اوس چي كوم روان كال دى څو به له نشه آورو څخه مړه سوي وي؟! او څو به لا په آينده كي ځني مړه سي! ته خپله فكر وكړه! چي په ۱۹۹۳ كال كي دومره ځني مړه كېدل؛ نو اوس په روان كال كي به څومره ځني وژل كيږي؟!

د سعودي عرب يو مشهور او وتلى نامتو طبيب محمّد علي البار ويلي دي: له سګرېټو څخه يوازي په امريكا كي په ۱۹۸۸ عيسوي كال كي ۱۵۰,۰۰۰ كسان مړه سول.

او له هيروئينو څخه په امريكا كي په داغه ۱۹۸۸ عيسوي كي ۶,۰۰۰ كسان مړه سول.

---

[۷] مرقاة المفاتيح شرح مشكاة المصابيح ۲ توك، ۳ مخ او ځيني داسي نور.

[۸] مجلة المجمع الفقهي الإسلامي د ۱۴۱۴ هجري كال، موافق د ۱۹۹۳ عيسوي كال، ۱۲۲ مخ، په حواله د كتاب (تُجّار الموت) چي د لاري وايټ (Lari wahite) اثر دى.

او له شرابو څخه په امریکا کې په داغه ۱۹۸۸ عیسوي کې ۱۲۵,۰۰۰ کسان مړه سول .

او په برتانیا کې په ۱۹۸۷ عیسوي کال کې له سګرټو څخه ۱۰۰,۰۰۰ کسان مړه سول[۹] .

نو ګرانه لوستونکې ! راسه ته اوس فکر پر وکړه ! چې په امریکا او برتانیا کې دومره کسان له نشییزه توکو څخه مړه سول ؛ نو زموږ په افغانستان او پاکستان کې به څومره مسلمانان څښي مړه سوي وي ؟! ځکه د نشې له تاوانونو څخه دا هم وه چې په اتمه شمېره کې یې ذکر سوه : د نشأ په مرګ لپاره یو لامل ګرځي او داسي خو نه ده چې په هغه غربي هیوادو کې نشییزه توکي استعمالېږي ؛ نو دلته په افغانستان او پاکستان کې به نه استعمالېږي ! دا امکان نه لري، پر حق ولې سترګي پټي کړم ؟! دلته به هم تر هغو په زیاته کچه استعمالېږي او څښي کم به نه وي، هر هوښیار په دې حالا تو او کړو وړو ښه پوهیږي او ښه په خبر دی ؛ نور بحث اوږدولو ته ضرورت نسته .

او ګرانه لوستونکې ! ته فکر وکړه ! په دغه روان کال کې به له شرابو، سګرټو، بیړیو او داسي نسییزه توکو څخه څومره نارینه او ښځینه مړه سيږ او څومره به څښي ناروغه سيږ ؟! په دې خبرو کې هر نسواري، سګرېټي، چرسي، بنګي، هیروني او داسي بل نشیي ته یو لوی عبرت دی ؛ باید ژر تر ژره توبه څښي وباسي، که نه نو دی به هم الله تعالی په هغو اویا تاوانو مُبتلا کړي او آخر په داغه آفتونو کې به یې پسي مړ کړي چې دُنیا به یې جلا خراپه وي او هغه لوی بې پایانه جهان چې آخرت دی ؛ هغه به یې هم پسي خراپ سي ؛ ځکه سګرېټ،

---

[۹] مجلة المجمع الفقهي الإسلامي ۱۳۲ مخ او هل التبغ والتدخین من المُحرّمات ؟ د محمّدعلي البار ۲۱ - ۲۲ مخونه .

او دا ډول په نورو کتابو او ورځپاڼو کې هم دا بیانونه سته چې د نشییزو توکو عالمي تاوانونه یې یاد کړي وي، لکه : موسوعة البحوث والمقالات العلمیة، مبحث التّدخین، التّجارة الخاسرة د محمّد علي البار او المجلة الطّبیة البریطانیة BMG .

بيړي، نسوار، چرس، اپين او داسې نوري نشې دا ټوله هغه زهرجنې توکي او مواد دي چې يهودو او نصاراؤ د ابليس عليه اللعنة په امر او د هغه د شيطاني لښکر په مشوره د مسلمانانو د بربادولو لپاره جوړ کړي دي.

الله ﷻ دې دغو يهودو او نصاراؤ ته په اسلامي مملکتو کې ماتې ورکړي او د دوی ټول پلانونه کوم چې د الهي دين او محمدي شريعت د خراپولو لپاره يې تيار کړي دي؛ هغه دې ټول په خپل ازلي قهر سره تس نس کړي او د دوی ټولې دسيسې دې ورشنډې کړي، بېشکه دی خو پر دې قادر دی؛ آمين، يا رَبّ العالَمِين!.

د نشييزو توکو پرېښودلو لپاره مختلفي طريقې او نسخې

اوس دلته مقصودي خبره دا ده چې نسواري بايد نسوار څنګه پرېږدي؟! سګرټي بايد سګرټ څنګه پرېږدي؟! بيړي والا بايد بيړی څنګه پرېږدي؟! او داسې بلې نشې والا؛ بايد خپله نشه څنګه پرېږدي؟! يعني: مقصودي او مطلبي خبره د علاج ده، هر څومره چې د نشييزو توکو خبرې وسې؛ خو آخر انسان علاج او درملنې ته مجبوره کيږي.

او لکه څرنګه چې الله تعالی سګرټ، بيړی، نسوار او داسې نوري نشې پيدا کړي دي؛ نو داسې د پرېښودلو لپاره يې طريقې او نسخې هم پيدا کړي دي او هغه ټوله په راتلونکې ډول دي:

أ. هغه نشييزه توکي، لکه: اپين او چرس د دې علاج خو دا دئ چې په کوم يو کور، يا يو ځای کې هيروني، يا چرسي وي؛ نو د کور مالک دې دا هيروني، يا چرسي نه پرېږدي، بلکې پسې وادې يې خلې چې د ژوند لپاره يې عبرت سي او دا هم يوه لويه تجربه ده چې په کوم کور کې هيروني، يا چرسي دي او د کور مالک يې نه پرېږدي؛ نو دستي هيروني خپل اپين او چرسي خپل چرس پرېښې دي.

ب. تېره نسخه يې يوه مُشاورتي نسخه وه، بله نسخه يې دا ده چې سخت تعزير دې ورکړي، تعزير يعني: يوه سزا دې ورکړي کوم چې هغه مالک

او مشر ته آسانه وي او كه داسي وو چي په يو ځل سزا وركولو يې پند نه اخيستی ؛ نو بيا دي پرلپسې ډول ډول سزاوي ور كړي.

ج. او كه په تعزير هم پند نه اخلي، نه يې په يو ځل اخيستلو باندي اخلي او نه يې په ډېر ځله باندي اخلي او سره له دې چي خپله نشه روا هم ګڼي او توبه نه باسي ؛ نو بيا دي يې هغه مالک، يا مشر او يا بل داسي څوک چي واک لري قتل دي يې كړي ؛ ځكه قتل يې بيا په دې صُورت كي روا دی.

د. او هغه نشييزه شيان، لكه : نسوار، سګرېټ، بيړی او داسي بله سپكه نشه ؛ نو د ټولو يوه دا نسخه ده چي نسواري، يا سګرېټي، يا بيړی والا او يا بل داسي سپكي نشې والا تر هر څه مخكي دي دا اراده ټينګه كړي چي : زه بله پلا نسوار، يا سګرېټ، يا بيړی او يا داسي بله نشه په كومه چي اخته وي نه كوم ! كله چي يې ښه دا اراده له ځانه سره پخه كړه ؛ نو بيا دي ديوې اونۍ لپاره، يعني : داوو ورځو په اندازه بوره، هېل او خواږه ولني راواخلي او ښه دي يې په هاونګ كي سره ميده كړي او په يو ډولي، يا يوه پاكه چينبه او يا بل داسي شی كي واچوي، هر كله چي يې سګرېټو، يا نسوارو، يا بيړيو او يا داسي بلي نشې ته زړه وشكيږي او شوق يې ورته راولاړ سي ؛ نو يو سوغ قلر دي خولې ته ځني واچوي او ښه دي يې سره وژوېي، او به دي يې تيري كړي، كله چي يې دا عمل و كړ ؛ نو بيا دي په اخلاص سره خپل ربّ ﷻ ته توبه وباسي او كه نسواري، يا سګرېټي، يا بيړی څكوونكی او يا داسي بلي سپكي نشې والا دا نسخه استعمال كړه ؛ نو په يوه اونۍ (هفته) كي به دته خپل عادت پرېږدي ؛ ځكه دا نسخه داسي نشو والا په وار وار تجربه كړې ده او ډېره فايده يې ورته كړې ده او ما خپله په سترګو ليدلې ده او د پښتنو متل دی، وايي : "چي عيان وي، بيان ته څه ضرورت دی؟!".

ه. او د شرابو پرېښودلو لپاره څو رُوحاني نسخې لږ څه مخكي د شرابو په

بیان کې تیري سوې ؛ نو هلته یې وګوره ! او دلته یې مکررولو ته اړتیا نسته .

و. او کوم چې نشییزه ګولۍ او پاتونه دي د هغو طریقه د پرېښودلو او نسخه هم داسې ده، لکه کومه چې د چرسو او هېروینو پرېښودلو چې وه .

الحمد لله اوس هغه خبري پای ته ورسېدلې چې کومې ډېرې ضروري وې او که زه هر څومره د نشییزو توکو په هکله تفصیل وکړم ! نو آخر به مونږ وعلاج ته مجبوره سو ! چې دا نشییزه توکي څنګه پرېښودل کیږئ ؟! او څنګه له انسان څخه پاتیږئ ! نو لله الحمد ما یې علاجونه د الله ﷻ په توفیق سره هم ذکر کړله ! چې د لوستونکو او مطالعه کوونکو په تېره د هغو کسانو لپاره ناړینه وي، که بنځینه چې په یو نشه مُبتلا وي ؛ د آسانۍ، ګټې او نېکمرغۍ لامل وګرځیږي .
او نور نو له مهمو خبرو څخه داسې عنوانونه نه دي پاته سوي چې بیخي ضروري وي، صرف یو د عبرتناکه کیسو عنوان پاته دی ؛ هغه به هم د آخري اوومې برخې په عنوانو کې راسي ؛ إن شاء الله تعالیٰ .
الهي دغه عنوانه او مهمې خبري د لوستونکو لپاره ګټوري وګرځوې ! او عمل کوونکی یې پر وګرځوې، بېشکه ته خو پر دې ډېر زیات قادر یې ! آمین، یا إله العالَین ! .

یادونه : تر دې ځایه له نشییزو توکو سره اړوند مُهم بحثونه تول له پای ته ورسېدل، هو ! د مسئلو یادونه یې پاته ده چې هغه به اوس تول له په راتلونکي سرلیک کې بیان سي ؛ بالله التّوفیق، وبیده أزِمّة التّحقیق .

❁❁❁

(په مکمله توګه)

د نشييزو توکو د مسئلو او پاته نورو موضوعګانو مُهمي نتيجې

د نشييزه توکو په هکله چي کومي موضوعګانې، يا مسئلې، يا داسي نوري خبري سوي دي او په مختلفو حنفي مذهب کتابو، رسالو، ورځپاڼو، مجلو، اسلامي انټرنيټي وېب پاڼو، اونيزو او مقالو کي سره پاشل سوي دي او زما څخه يې په دې کتاب کي يادونه پاته سوې وي، که يې زه دلته راوړم ؛ نو کتاب به ډېر اوږد سي او د مقصد له دايرې څخه به ووځي او پر لوستونکو به بوج سي ؛ مګر ما له هغو ټولو څخه داسي سرټکي او نتيجې راوايستلې چي هغه ټولي دلته په څو خبرو کي حل سوي دي او هر لوستونکی کولای سي چي په پام کي يې ونيسي او د ضرورت پر مهال خپله ګټه تري واخلي او هغه ټولي په لاندي ترتيب سره دي :

أ. نشييزه توکي څکول او استعمالول د شيطان عمل دی چي کوونکی يې په غټو ګناوو کي شامليږي او د څښتن تعالی د لعنت او د ښه زورور تعزير موجب ګرځي .

ب. تر تناسلي ګناوو وروسته د انسان لپاره خطرناکه ګناه د نشې استعمالول دي، که څوک په اموخته سي ؛ نو دهغه لپاره يې پرېښودل ګران دي ؛ ځکه يوه عربي مقوله ده "ترك العادة أشدّ مِن ترك الفطامة"، يانې د عادت پرېښودل تر دې سخت دي چي کوچنی دي له تي څخه پرېکول سي، البته چي په خپل اراده د پرېښودلو پخه کړي ؛ نو اميد سته چي ځني پاته سي، هو ! د زړه له کومي به په آينده کي له ربه د پرېښودلو دعاوي هم کوي .

ج. د ځوان لپاره د نشې استعمالول بد دي او د سپين ږيري لپاره ډېر بد دي، لکه يو پوه چي وايي : " الذنبُ للشاب قبيحٌ وللشيخ أقبحُ "، يعني : ګناه د ځوان لپاره بده او د سپين ږيري لپاره ډېره بده ده .

د. نن سبا نشييزه توکي د ابليس لعين او د هغه د لښکر يوه ستره اسلحه

ګرځېدلې ده، چیرې چې نشې استعمالیږي ؛ نو هلته ابلیسي پالیسیانې په جوش او خروش رواني وي او په آسانۍ سره د فساد آلې کار کوي .

ه. انسان به د نشییزو توکو له لاملونو څخه په بشپړه توګه خپل ځان ژغوري چې هغه تول په څلورو ډولو وېشل کیږي : (۱) د نشییزه توکو لومړی لامل کرل دي . (۲) په دویمه مرتبه کې یې جوړول دي . (۳) په دریمه مرتبه کې یې د خرڅلاو په ځایونو کې ایښودل دي . (۴) په آخري څلورمه مرتبه کې یې پر خلکو خرڅول دي .

مطلب دا چې انسان به د نشییزو توکو له کرولو، جوړولو، د خرڅلاو په ځایونو کې له ایښودلو او خرڅولو څخه په بشپړه توګه ځان ژغوري ؛ ځکه څوک چې دغه څلور ډوله لاملونه پرېږدي ؛ نو هغه به له مطلقې نشې څخه ژغورلی وي .

و. هغه نشییزه توکي چې درنې وي، لکه : شراب، هیرویین، چرس، نشییزه ګولیانې او داسې نور ؛ نو د دې کرل، جوړول، خرڅول، راتیول، سودا کول، تجارت وربانډې کول، څکوونکي ته وروړل، پیسې وربانډې ګټل، د خرڅلاو په ځای کې ایښودل، یا پر سترخوان ایښودل او یا پر هغه سترخوان کښېنستل چې شراب یا داسې نورې درنې نشییزه توکي وربانډې پرتې وي، زړه په خوشاله کول، څکول، یا چیښل، مواد یې له شین ګیاوو څخه نشتېړل او تیارول، د درنو نشییزو توکو له ګټل سوې مال څخه زکات ایستل، حج په کول، یا بل ته ورکول، یا د غنیمت په مال کې وېشل، یا په میراثي مال کې پر بې وزلو وېشل ؛ دا ټول له حرام دي چې د هر یوه کوونکی جلا جلا په غټه ګناه کې شاملیږي او که یو انسان دا ټول کوي ؛ نو دغه انسان د څو غټو ګناوو کوونکی دی .

ز. هغه نشییزه توکي چې سپکې وي، لکه : سګرېټ، بیړی، نسوار او داسې نور ؛ نو د دې کرل، جوړول، خرڅول، راتیول، سودا کول، تجارت

وربانديې کول، څکوونکي ته ورورل، پيسې وربانديې ګټل، د خرڅلاو په ځاى کې اېښودل، زړه په خوشاله کول، څکول، يا چيښل، مواد يې له شين ګياو څخه نشتېړل او تيارول، د سپکو نشيېزو توکو له ګټل سوي مال څخه زکات ايستل، حج په کول، يا بل ته ورکول، يا د غنيمت په مال کې وېشل، يا په ميراثي مال کې پر بې ورزلو وېشل؛ دا ټوله مکروه دي چې د هريوه کوونکى جلا جلا په وړه ګناه کې شامليږي، هو! که اصرار، يعني: همېشتوب وربانديې وکړي؛ نو بيا دا هم په غټه ګناه کې شامليږي.

ح. کوم نشيې چې خپل عمل روا ګڼي، په ځاګه يې کوي او پر هيڅ ګناه يې نه ګڼي؛ خوا که هغه درنې نشې والا وي، يا سپکې نشې والا وي سره له دې چې پر خپلې نشې اصرار هم کوي؛ نو دا کس زموږ د احنافو په نېز، په تېره د جمهورو فقهاوو رحمهم الله عليهم په نېز کافر دى چې بې له عُذره سلام وربانديې اچول، يالمونځ پسې کول، يا ناسته او ولاړه ورسره کول، يا مينه ورسره کول، عيادت يې کول، دعوت يې قبلول يا ورته کول، خپله لور، يا خور، يا بله داسې ښځه په نکاح ورکول چې تر واک لاندې وي، مرسته يې کول يا ځنې غوښتل، ګواهي يې قبلول يا ځنې طلبول، د قوم مشر، يا د رعيت باچا، يا د وخت قاضي، يا د ښار او کلي مُفتي، يا د کار مزدور جوړول، په کاليو کې يې لمونځ کول، څاروى يا مُرغه په لاس ورکول چې حلال يې کړي، د وفات په حالت کې غُسل ورکول، د جنازې لمونځ پسې کول، دُعاء ورته کول او د مُسلمانانو په هديره کې ښخول؛ دا ټوله هريو جلا جلا حرام دي چې کوونکى يې په غټه ګناه کې شامليږي. هو! دا خبره په ياد لرئ! دا حُکمونه هغه مهال وربانديې اجرا کيږي چې عُذر نه وي او که عُذر وي؛ نو بيا په ټېرو عملونو کې که له انسان څخه يو عمل وسې پروا نه لري، بيا هم له الله تعالى څخه به پر عُذر سرېيره بخښنه غواړي.

ط. د نشييزو توکو په خراپولو او ماتولو کي چي د بل وي پر انسان ضمان نه لا زميږي، بلکي د الله تعالی په نېز خراپوونکی او ماتوونکی د ښه پوره ثواب مُستحق ګرځي، هو ! که د ذمي وي ؛ نو بيا زموږ د احنافو او مالکيانو په نېز ضمان لازميږي، د شافعيانو او حنبليانو په نېز نه لا زميږي.

يوه بله مهمه مسئله : په مسجد (جومات) کي توهکدان اېښودل چي نسوار، يا داسي نور نشييزه مواد پکي توهکل کيږي مکروه دی ؛ نو ښه دا دئ چي هغه انسان له جوماته دباندي نسوار، يا داسي نور څه توه کړي.

ي. داسي نشييزه توکي چي هغه بهېدونکي وي که پر يوفرش، يا ټالي، ياغالي، يا کميس او پرتوګ او هسي پر توکر توی سي ؛ نو هغه ځای دي انسان ښه پاکوي ؛ ځکه د فقهاؤ رحمهم الله تعالی په نېز يې حُکم د نجاست غليظه دی چي صفا کول يې شرط دي.

ک. د داسي نشيي فرضي عبادت چي خپله نشه په ځاګه کوي، توبه نه ځني باسي که يې وکړي ؛ نو غاړي يې خلاصيږي ؛ مګر ثواب يې نه ورته رسيږي او که خپله يوه نشه روا ګڼي ؛ نو بيا يې غاړي هم نه خلاصيږي.

ل. په روژه کي که انسان نشه استعمال کړي ؛ خوا هغه درنه نشه وي، يا سپکه ؛ خو روژه يې ماته سوه او د دې روژې قضا او کفاره پر واووښته.

م. د نشې په حالت کي د شهادت کليمه، لمونځ، زکات، روژه، حج، جهاد، طلاق، عتاق او داسي نور اعمال ؛ دا يو هم نه صحيح کيږي، بلکي په دې ټولو اعمالو کي د زړه او دماغ حاضري شرط ده چي انسان يې په کولو پوهيږي ؛ نو د نشيي کوم چي عقل (سول) او حواس (څرکبې) يې کار پرېږدي د زړه او دماغ حاضري او وينوالی له کومه وئ ؟! په دې وجه يې عبادت نه صحيح کيږي او نه ثواب ورباندي ورکول کيږي.

ن. که یو انسان په دښت کي را روان وي، یا په داسي ځای کي وي چي هلته پر ده لوږه، یا تنده دومره اغېزه وکړي چي مرګ ته نژدې سي او هلته شراب شتون ولري؛ نو دغهٔ مهال وده ته له شرابو څخه دومره غوړپونه روا دي چي دی له مرګه ځان په راوګرځوي، نه دا چي دومره وچيښي چي دی بلغي او مست کړي او د شهوت جوش وربانديي راولي او بل په دې صورت کي روا دي چي انسان د کافرانو، یا داسي د نورو له خوا څخه په زور وربانديي مجبوره سي، حال دا چي د مرګ دَمکي هم ورکړي که يې ونه چيښې؛ نو مړ کړو دي، یا دا چي سخت يې وهي کوم چي د زخمي کېدو (ژوبلېدلو) خطره ورسره وي او په دې دوو صورتو کي؛ څکه د شراب چيښل روا دي چي لومړی صورت د اضطرار دی او دوېم صورت د اکراه دی آه!.

س. هر هغه نشییزه مواد چي د ضرورت لپاره استعمال سي، لکه: د ناروغ په دواء کي د نشې استعمال؛ یا د آپرېشين ناروغ لره د تارياقو د نشې استعمال؛ یا د خوب لپاره د نشې د ګولیو استعمال؛ یا ناروغ څاروي او ناروغه مرغه ته د نشې استعمال؛ یا د زهرېله خزندو د وژني لپاره د نشې استعمال؛ یا د جنګ په ډګر کي کافر ته د هغه د وژلو لپاره د نشې استعمال او یا داسي د بل سخت ضرورت لپاره د نشې استعمال؛ نو دا بېله خلافه روا دي او کوونکی يې په هيڅ ګناه کي هم نه شامليږي، بلکي په دې صورتو کي د نشې کارول مُباح دي.

ع. د نشییزو توکو استعمال د پوزي، یا د تناسلي اندام او یا د دبري له لاري څخه د ضرورت لپاره پروا نه لري، ؛مګر له کراهته خالي عمل هم نه دی.

ف. په نشییزو توکو کي چي نن د نښې عمل ترسره کيږي؛ دا د جمهورو علماوو او فقهاوو رَحِمَهُمُ اللهُ عَلَيْهِم په نېز ناروا دی، البته د وخت په تقاضا بلندي مفتيانو د دې ضرورت لپاره چي انسان په بله طريقه داسي ژر پيسې نه سي پيدا کولای او نه حاجت په پوره کولای سي مباح کړی

دي ؛ مگر تر ټولو ښه به دا وي چي د مباح پر ځاى مُستحب عمل تر سره سي او هغه دا دئ چي انسان له ننداري ځخه پرته بل ښه کسب او روزگار ځان ته پيدا کړي او په هغه باندي خپله روزي او نفقه وګټي او ځان په وساتي او ورروزي .

او دا خبره دي روښانه وي : چي ننداري که ځينو مفتيانو مباح گرځولی دی ؛ خو دا ځيني ادبونه او شرطونه يې هم ورسره ايښي دي : (۱) کله چي ډېر سخت مجبوره سي ؛ نو ننداري وهلو ته به ځي، هسي د وخت عبث تېرولو لپاره به نه ځي . (۲) په ننداري کي به له سرخپل سره ونده نه معلوموي . (۳) بې ځايه باندارونه، خنداوي او بې هوده مجلسونه به نه کوي . (۴) لمونځونه به نه پکي قضا کوي . (۵) کومي پيسې چي د ننداري ده ته په لاس ورسي ؛ نو هغه به بې ځايه نه مصرفوي چي بس هسي کيمرې والا موبايل په راتيسي، يا بې ځايه محفلونه په جوړ کړي، يا د فخر او خيال لپاره لباس، يا سايکل او داسي نور مواد په راتيسي چي هغه د ده لپاره د فتنې او وبال لامل جوړېږي .

او ځوک چي دغه آداب او شرطونه د ننداري وهلو نه سي پر ځاى کولاى ؛ نو ننداري وهل ورته حرام دی .

ص. په نشييزو توکو کي د شرابي، هيروني، چرسي او داسي د بلي درنې نشې والا حد اتيا درې دی چي د وخت قاضي به يې له گواهانو تر گواهي ورروسته ورکوي .

دا هغه نتيجې وې چي د نشييزو توکو ټوله گټور بحثونه، ښې مسئلې او مهمي خبري پکي حل سوي دي او شمېرېې اتلسو ته رسيږي ؛ والحمد لله تعالىٰ .

اوس به په کتاب کي شپږمه برخه پيل سي، چي د حرام خوړلي د موضوع په هکله ده ؛ بالله التّوفيق، وبيدهِ أزمّة التّحقيق .

د پينځمي برخي پاى

شپږمه برخه

د حرام خوړلو بدوالى

مخکې په تېرو پينځو برخو کې د هغو ګناوو ذکر وسو چې هغه په عامه کچه په اوس وخت کې خپرې سوې وې، لکه : بدنظرې او د لغړزنو شوق، موټ وهنه، زنا، لواطت، مساحقت، شراب چيښه او د نشيېزه توکو استعمالول او خاص بيا دا ګناهونه په ځوانانو کې زياتې تر سترګو کيږي او داسې د دې ګناوو په ډول د حرامو خوړل هم دي چې هغه په سختو او غټو ګناوو کې شمېرل کيږي او دا تولې هغه ګناوې دي چې نن زياتې سوي هم دي، مطلب دا چې له هغو څخه د حرامو خوردنې هم ده .

حرام نن سبا په خوارا پېخر باندې خوړل کيږي، يقيني که زه يې د خوړونکو انسانانو تومان شمېرل وغواړم ! نو امکان نه لري چې زه يې سره راټول کړم ! او د حرام خوړل هغه سخته ګناه ده چې د انسان په ټول ژوند کې تياره خپروي، نفقه او اقتصادي ماليت ککړوي او داسې نور نور ناخوالې او تاوانونه پيدا کوي .

او د حرامو خوړلو په هکله الله تبارک وتعالى په خپل مقدس کتاب قرآن عظيم الشّان کې فرمايلي دي : ﴿وَلَا تَأْكُلُوٓا۟ أَمْوَٰلَكُم بَيْنَكُم بِٱلْبَٰطِلِ﴾[١٠] .

ژباړه : او اې [زما بندګانو !] تاسې په خپل مينځ کې مال په باطله لاره [حرامه طريقه او حرام کسب باندې] مه خورئ ! .

مطلب : دا چې په حلاله طريقه يې وګټئ ! بيا يې پسې وخورئ او د الله تعالى شکر ورباندې ادا کړئ ! .

او دا معلومه خبره ده څرنګه چې الله تعالى ته حرام ناخوښ دي ؛ نو په داغه ډول

---

[١٠] د البقرة سورت، ۱۸۸ آيت .

همدا ډول د النّساء په ۲۹ شمېره آيت کې هم دغسې عبارت ذکر دی چې الله تعالى وايي : حرام مه خورئ!.

حلال ورته خوښ دي او څرنګه چي پر حرامو خوړلو يې تلاوتونه مرتب کړي دي ؛ نو داغه ډول پر حلالو خوړلو يې ګټي مرتب کړي دي .

غورچاڼ : لويو او نامتو مفسرينو رَحِمَهُمُ اللهُ عَلَيْهِمْ د آيت په تفسير کي فرمايلي دي : يعني تاسي اې زما بندګانو ! مال او پيسې په داسي طريقه مه ګټئ ! چي هغه ما تاسو ته نه وي روا کړي او نه مي درته مشروع کړي وي، لکه : په غصب باندي مال حاصلول ؛ په ناکه او غلا باندي حاصلول ؛ د دروغو په ګواهۍ باندي حاصلول او داسي په نورو بدو کسبو باندي پيسې ګټل، لکه : په خمار، سود، د فحاشۍ او عريانۍ په طريقه باندي او داسي نور د خيانت کسبونه او طريقې، لکه نن چي په بازارونو کي تر سره کيږي[11] .
مطلب دا چي حرام خوړل په هره طريقه وي ؛ نو حرام ؛ خو حرام دي او چي الله تعالى او د هغه رسول صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حرام کړي وي ؛ بس هغه حرام دي او کوم چي يې حلال کړي وي ؛ بس هغه حلال دي او د حرام توری په عامه توګه هغه مال او پيسې ته شامليږي چي هغه په بده طريقه ګټل سوي وي، لکه څرنګه چي اوس يې مخکي په غورچاڼ کي څو مثالونه تېر سول .
مخکي خو يو آيت وو چي د حرامو خوړلو د ناروا والي په هکله ثابت وو او دا په ټول قرآن کريم کي هغه صريح آيت وو او څو داسي آياتونه سته چي هغه بيا په مفهوم او معنا باندي دا وضاحت کوي چي حرام خوړل ناروا دي که د سود په طريقه سره وي او يا داسي په بله طريقه سره وي ؛ نو فرق په ناروا والي کي نه لري او دا ډول په حديثو، آثارو او اقوالو کي هم د دې ثبوت راغلی دی چي حرام – حرام دي ؛ دېلګې په توګه به اوس مخ ته څو ذکر کړم ! :

(۱) په يو حديث شريف کي روايت سوی دی، چي مُبارک عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ فرمايي : (د هغو کسانو لپاره چي د الله [تعالى] په مال کي بې له حقه تصرف

---

[11] تفسير روح البيـ ـ ۱ ټوک، ۲۴۷ مخ لو داسي نور .

کوي ؛ نو دغو لپاره د قيامت په ورځ يقيني [د دوزخ] اور تيار سوی دی)[۱۲].
يعني : چې حرام خوري او پروانه په کوي .

(۲) په بل مُبارک حديث کي ذِکر دي چې مُبارک ﷺ فرمايي : (يو سړی به وي چې په سفر به تللی هم وي، سر به يې بير او سپيره وي او دی به خپل لاسونه د آسمان په لوري پورته کړي او وايي به : اې ربه ! اې ربه ! [يعني : دعاوي به کوي]، حال دا چې د ده د خوړلو [د ګټلو] طريقه به حرامه وي، د چيښلو ده به يې حرامه وي، د لباس ده يې حرامه وي او په حرامو به يې ځان موړ کړی وي [او روبه کړی وي] ؛ نو د دې لپاره به څيرئ دعاء قبوله سي ؟!)[۱۳].
مطلب دا چې په حرامه جامه، حرامه ګوله، حرامه طريقه او حرام بدن باندي دُعاء هيڅ کله نه قبليږي او د دُعاء د قبوليتيا يو غټ شرط دا دئ چې : حرام به دغه انسان نه خوري، کنې دُعاء يې نه قبليږي، که څه هم زر ګښته (واره) يې وکړي .

نن هم دغه وجه ده چې دا زمونږ دعاوي نه قبليږي ؛ ځکه چې پر حرامو خوړلو باک نه کړو او نه د حلالي نفقې کوشش کړو ! فإلى الله المُشتكىٰ .

(۳) په بل حديث مُبارک کي ذِکر دي : (څوک چې يوه جامه په لس درهمه رانيسي، حال دا چې په هغه کي يو درهم حرام وي ؛ نو تر هغو به يې لمونځ پکي

---

[۱۲] حديث امام بُخاري په خپل الجامع الصّحيح کي روايت کړی دی، کتاب الخُمس، باب قول الله تعالى : (فأنّ لله خُمُسَهُ وللرّسُولِ)، حديث شميره (۲۹۵۰) او عبارت يې په داسي دول دی :
عن خولة الأنصارية رضي الله عنها، قالت : سمِعْتُ النّبيّ ﷺ يقول : (إنّ رجالاً يتخوّضون في مال الله بغير حَقّ ؛ فلهُمُ النّار يوم القيامة) .

[۱۳] دا حديث امام مُسلم روايت کړی دی، کتاب الزّکاة باب : الحث على الصّدقة ولو بشِقّ تمرة، أو كلمة طيبة وأنّها حِجَاب مِن النّار، حديث شميره (۲۳۹۳) او عبارت يې په داسي دول دی :
عن أبي هُريرة رضي الله عنه، قال : حين ذَكَر النّبيّ ﷺ : (الرّجُلَ يُطيل السّفر أشعث أغبر يمد يده إلى السّماء يا ربِّ ! يا ربِّ ! و مطعمه حرام، و مشربه حرام، و ملبسه حرام، و غُذي بالحرام ؛ فأنّى يُستجاب لذلك ؟!) .

قبول نه سي تر څو چي په تن کي يې دا جامه وي)[۱۴].

او داسي په دې معنا څه آثار او اقوال هم راغلي دي د هغو يادونه د مفهوم له لحاظه په مکمله توګه د دې شپېمې برخي په نتيجو کي وګوره ! ځکه چي په آساني سره به وربانديپوه سې ! وفقك الله تعالىٰ.

ګرانه لوستونکې ! ډېر د فکر ځای دی چي يو درهم حرام وي، يوه روپۍ حرامه وي ؛ نو څومره وبال او عذاب يې دی !! او چي د انسان هر څه حرام وي ؛ نو دا به څرنګه وبال نه لري ؟! او څرنګه به عذاب نه ورباندي راځي ؟! او څرنګه به د خپلي يوې دعاء د قبولتيا اُميد کوئ ؟! بايد چي موږ ټوله د خپلو کسبونو د اصلاح کوشش وکړو ! او د حلالي نفقې کوشش وکړو !.

دا څو څو حديثونه ول چي د بيلګي په توګه مي په متن کي راوړل ! او نور هم راغلي دي چي د هغو يادونه به زه ټوله د دې برخي په نتيجو کي وکړم ! په داسي توګه چي ګران لوستونکی په آساني سره ورباندي پوه سي ؛ والحمدُ لله تعالىٰ.

يادونه : تر دې ځايه د حرامو په هکله په متن د دې کتاب کي څو مهمي خبري د يو آيت او څو حديثو په توګه ذکر سوې او نوري مهمي خبرې او نکتې ؛ دا به اوس ټولي په راتلونکي عنوان کي د نتيجو په توګه ذکر سي.

د حرامو په هکله څو مُهمي خبرې، لاربنووني او يادوني

أ. لومړی ؛ څو انسان بايد خپله نفقه حلاله کړي او يو ښه کسب دي ځان ته پيدا کړي، په ځانګړې توګه د لاس کسب، لکه : خياطي، بنّايي،

---

[۱۴] حديث امام احمد په خپل مسند کي روايت کړی دی، حديث شمېره (۵۷۳۲) او عبارت يې په داسي ډول دی:

عَنْ هَاشِمٍ، عَنْ ابْنِ عُمَرَ ﷺ، قَالَ : (مَنْ اشْتَرَى ثَوْبًا بِعَشَرَةِ دَرَاهِمَ وَفِي ثَمَنِهِ دِرْهَمٌ مِنْ حَرَامٍ ؛ لَمْ يَقْبَلِ اللهُ لَهُ صَلَاةً مَا دَامَ عَلَيْهِ)، قَالَ : ثُمَّ أَدْخَلَ أُصْبُعَيْهِ فِي أُذُنَيْهِ، ثُمَّ قَالَ : صُمَّتَا إِنْ لَمْ يَكُنِ النَّبِيُّ ﷺ سَمِعْتُهُ يَقُولُهُ.

کمپوزنګ (په کمپیوټر باندې لیکنه)، آهنګري، د نورو حلالو مصنوعي آلاتو مستریتوب، لکه : د موټرانو، سکوټرانو، سایکلانو او داسې نورو سامانو، بجلۍ ګرتوب او داسې نور حلال کسبونه چې د لاس وي او که داسې وو چې د لاس کسب یې نه سو کولای ؛ نو بیا دې هغه مال او دولت چې دې یې لري، هغه دې داسې چا ته په مضاربت او ګټه ورکړي چې هغه یې په حلالو کسبو بندوي او ده ته خپله نفقه وربانډې تیاروي ؛ ځکه د ده لپاره به په دې وخت او زمانه کې داسې کول او ګټل خیر وي.

یادونه : د کسبونو د پېژندنې لپاره ما په یو کتاب (د دنیا مینه) کې سل ۱۰۰ دوله کسبونه ښودلي چې تقریبا د نړۍ مکمله کسبونه پکې راوړل سوي دي ؛ نو د تفصیل لپاره مراجعه ورته وکړه !.

ب. دویم دې انسان د خپلو کسبو په وختونو کې د لمنځونو د ادا کولو ډېر لحاظ ساتي ؛ ځکه دا یوه داسې فریضه ده چې د شپې او ورځې مسلمان ورسره مخامخ کیږي او په څانګړې توګه باید په جماعت سره یې ادا کړي.

ج. دریم دې انسان کوم چې په داسې مجلسونو کې کېنیني چې هلته د حرامو صفت کیږي ؛ نو هلته دې دې د حرامو بد او ملمت بیانوي او که په وسه یې نه وو ؛ نو ډېره هڅه دې بیا دا کوي چې هلته له ناستې او ولاړې څخه ډډه او پرهېز وکړي.

د. څلورم دې انسان له حرام خوراک، څکاک او داسې له نورو حرامو شیانو څخه په بشپړه پرهېز کوي ؛ څومره چې د ده په وسه وي، هغه که د عقیدې په لحاظ حرام وي، لکه : د دنیا محبت کول ؛ تر الهي محبت یې مینه مخکې کول ؛ د دنیا د ډېرولو تصورات او فکرونه کول ؛ په دنیا پسې غم کول ؛ له دنیا پرستو سره مینه کول او داسې نور. یا داسې د وینا او قول په لحاظ حرام وي، لکه : بدې خبرې کول ؛ د حرامې دنیا صفت

کول ؛ د دنیا پرستو صفت کول او داسي نور او یا داسي د فعل په لحاظ حرام وي، لکه : حرام کسب کول ؛ حرامه گټه خوړل ؛ یا حرامي يو ډول اوبه چيښل ؛ په حرامو پسي سفر کول ؛ حرام په نورو باندي خوړل، یا چيښل ؛ د حرامو لپاره يو څوک راغوښتل، یا يو چا ته حرام ورلېږل او داسي نور.

یادونه : په دې باید هر څوک ځان پوه کړي چي حرام دومره زيات سوي دي او هيڅ څوک سم دم پرهېز نه سئ ځني کولای او غالبا دنیا اوس ټوله له حرامو ډکه سوې ده ؛ نو په دې صورت کي تيري خبري ؛ باید څنگه پر ځای سئ ؟! په ځانگړې توگه د گټلو، خوړلو او چيښلو په صورت کي به له اوسنيو نفقو، ډوډيانو او داسي نور څه څخه څنگه پرهېز کيږئ ؟! نو د دې لپاره په دې خبره ځان پوهېدل په کار دي چي په قدر د حاجت گټل، خوړل، چيښل او داسي نور هغه کارونه چي هيڅ چاره نه ځني کيږي ؛ دا ټول روا دي، ولیٔ که روا نه سي ؛ نو د انسان د ژوند نظام به هم ودرېږي او انتظام به يې هم ودرېږي، لکه د نن او تېر وخت معتبرو مفتيانو چي دا حکم کړی دی[۱۵].

---

[۱۵] كما سئل الإمام ابن حجر الهيتمي رحمه الله تعالى في فتاواه:

وسُئل نفع الله بعلومه : عن معنى قول الشيخ نجم الدين الكبير : إنّ الذكر يقطع لُقيمات الحرام ؟

فأجاب بقوله : هو محمولٌ على لُقيمات يسيرة كما أفاده التّصغير يأكلها الإنسان في وقت غلبة الحرام على أهل الدّنيا، كما في زماننا هذا ؛ فإن ذلك يُباح له شرعًا، وقد قال إبن عبد السّلام وغيره : لو عمّ الحرام الدّنيا ؛ جاز للمُسلم أنْ يأكل منه قدرَ القُوت، كما يُباح للمُضطرّ أكل الميتة، وفي معناه قيل : لو كانت الدّنيا دمًا عَبيطًا ؛ لكان قوت المؤمن منها حلالًا، ومع إباحته شرعًا لا يخلو عن إظلامه للقلب، فالذّكر بنوره يمحو تلك الظّلمة كما أنّ الدواء يذهب الأخلاط المتولدة من الغذاء المذموم ويقطعها : ﴿إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ﴾ [هود : ۱۱۴] ؛ إنتهى.

الفتاوى لإبن حجر الهيتمي ۱۱۸ او ۱۱۹ مخونه او داسي نور.

همدا ډول مي په خپلې بوې رسالې (د دنیامحبّت) کي په ۷۱ او ۷۲ مخونو کي دا خبره روښانه کړې ده أه ا.

ه. پینځم دي انسان هغو مجلسونو، ډوډیانو او محفلونو ته ځان نه حاضروي چي هلته د حرامو استعمال کیږي، یا حرام خوړل کیږي، یا ډوډۍ داسي چا کړې دي چي د هغه مال او نفقه حرامه وي او حلاله نه وي ؛ ځکه د داسي چا دعوت قبلول که په ډوډۍ کي وي، یا په ډوډۍ ور کولو کي دي ؛نو په دواړو صورتو کي حرام دي.

و. شپږم دي انسان کوم چي د یو شی، یا یو کار په هکله د حرامو حُکم واوري، یا د حلالو حُکم واوري ؛ نو باید د هغه سم تحقیق وکړي او بیا عمل په وکړي ؛ ځکه ډېر داسي انسانان ما لیدلي دي چي ځانو ته مسلمانان هم وایي : مګر کله چي د یو کار په باره کي د حلالو حُکم واوري، سره له دې چي هغه به په حقیقت کي حرام وي ؛ نو بس دی بې له تحقیقه عمل وربانديکوي او که د یو کار په باره کي د حرامو حُکم واوري، سره له دې چي هغه به په حقیقت کي حلال وي ؛ نو بس دی بې له تحقیقه پرهېز ځني کوي او په دې وجه یې شُبهې او وسوسې زیاتي سي چي له امله د دِماغ تکلیف ورولوېږي او بیا یې په علاج هم سترې وي، مطلب دا چي په داسي شیانو کي باید بنه تحقیق وسي، بنو علماؤ، فقهاؤ او معتمدو مفتیانو ته رجوع وسي ؛ ځکه دا سترِیاوي او تکلیف به بیا مخ ته نه راځي.

ز. اووم دا چي انسان دي د حرامو په هکله که څه واوري، یا یې ووېني ؛ نو باید په خپل ژوند، کور، ځای، چال او تول چلند کي له هغه حرامه ځان وژغوري او الله ربّ العزت ته دي دا خواستونه کوي چي : الهي ! ما له هر ډول حرامو څخه وساته ! که دوینا په لحاظ حرام وي، لکه : بدي خبري او داسي نور، یا د عقیدې په لحاظ حرام وي، لکه : د دنیا مینه، د دنیا شوق او عشق، له دنیا پرستو سره مینه او داسي نور او یا د فعل او کار په لحاظ حرام وي، لکه : حرام او ناروا کسب کول چي په هغو کي د تېریانو کاروبار، د فلمانو خرڅلاو، په بینګونو کي د سود په ذریعه نفقه ګټل او

داسي نور ؛ نو بس له ټولو څخه مي ستا په خپل فضل سره وساته !
داسي نيكي دعاوي او زاری، به ربّ العالمين ته كوي، انابت او رجوع به ورته كوي ؛ ځكه دعاء د عبادت مغز ده، لكه څرنګه چي په حديث كي راغلي دي[۱۶] ؛ نو ښه به دا وي چي ناغه نه ځني وكړي، بلكي پر دعاء دي دي همېشتوب وكړي .
او په دې باره كي دعاء قبلېدونكې هم وي ؛ إنْ شاء اللهُ تعالىٰ .

ح. اتم دا چي انسان دي تر ضرورت بالا دنيا او نفقه نه ګټي، بلكي پر رسېدلې دُنيا به قناعت كوي او ذخير اندوزي[۱۷] به نه كوي، لكه بني اسرايلو چي دا عمل كاوه او بس داغه عمل د دوی غټ لامل د هلاكت وګرځېد .
يادونه : او په دې لارښوونه كي د نن سبا وټولو انسانانو ته دا پيغام دی چي "پر لږ شي قناعت كول ډېر ښه عمل دی" آه ! .

ط. نهم دا چي انسان دي هغه نفقه او دنيا چي تر ضرورت بالا سي ؛ نو هغه دي د خپل وس مطابق د زړه په رضا او اخلاص سره پر غريبانو، مسكينانو او داسي نورو صدقه كوي ؛ ځكه صدقه ردِ (ايسته كوونكې د) بلا ده .

ي. او آخري لسم دا چي كه دی په دُنيا كي د نِصاب مالك وګرځېد، يعني : چي زكات وربانديي فرض سي ؛ نو بايد د لومړي ځل لپاره د زكات په مسئلو ځان پوه كړي او بل دا چي په خپل وخت كي دي يې ادا كوي ؛ ځكه دا هم د اسلام يوه غټه فريضه ده .

تيري سوي خبري، لارښووني او يادوني ټولي هغه وې چي د حرام له ټولو ارخونو سره اړوندي وې ؛ ګواكي ټوله بيانونه د حرامو په هكله په

---

[۱۶] قال النبي ﷺ : (الدعاء مخ العبادة)، رواه الترمذي في سننه .

[۱۷] ذخيره اندوزي : شی ذخيره كول او بيا له عذره يې تول د حرص له كبله چي بس ختم نه سي .

دې خبرو کې نغښتلي دي او څوک چې پر دې لاربنوونو عمل وکړي ؛ ګواکې لکه پر ټولو شرعي ديني احکامو چې يې عمل وکړ ؛ ځکه دا ټوله د خلاصې او خطاب په ډول ذکر سوي دي .

لوی ربّ العالمين ﷻ دې موږ ټولو عوامو او خواصو ته په خپل سپېڅلي دِين پوهاوي راپه برخه کړي، د مطلق حلال شوق، ذوق او پر هغه دې د عمل کولو توفيق راپه برخه کړي او داسې له مطلق حرام څخه دې د پرهېز فکر، تصور او توفيق راپه برخه کړي، بېشکه يواځې هم دی د نېکو هيلو پوره کوونکی دی ؛ آمين، يا رَبّ العالمين ! .

يادونه : تر دې ځايه د حلال او حرام په اړه مهمې خبرې، مقصودي نکتې، مُشاورتي لاربنوونې او په زړه پورې يادونې ټولې پای ته په آسانه ترتيب سره ورسېدلې او الحمد لله بل داسې مهم بيان د حرام په اړه پاته نه سو، بيا هم که لږ څه خبرې ورسره اړوندې وې ؛ نو هغه به هم د الله ﷻ په امر او خوښه په راتلونکي سرليک کې د نتيجو په ترتيب سره ذِکر سي .

او تر هغه وروسته به آخري اوومه برخه پيل سي او کوم څو مهم عنوانونه، يا خبرې چې له تېرو برخو او عنوانو څخه پاته سوي وې ؛ نو هغه به پکې ذِکر سي او وروسته به د کتاب تتمه وي، بيا به کتاب پای ته پسې ورسيږي ؛ بالله التّوفيق، وبيده أزِمّة التّحقيق .

(په مکمله توګه)

د حرام خوړلو د مسئلو او د پاته نورو موضوعګانو مهمې نتيجې

د حرامو خوړلو په هکله چې کومې موضوعګانې، يا مسئلې، يا داسې نورې خبرې سوې دي او په مختلفو حنفي مذهب کتابو، رسالو، ورځپاڼو، مجلو، اسلامي انټرنيټي ويب پاڼو، اونيزو او مقالو کې سره پاشل سوي دي او زما څخه يې په دې کتاب کې يادونه پاته سوې وي، که يې زه دلته راوړم؛ نو کتاب به ډېر اوږد سي او د مقصد له دايرې څخه به ووځي او پر لوستونکو به بوج سي؛ مګر ما له هغو ټولو څخه داسې نتيجې راوايستلې چې هغه ټولې دلته په څو خبرو کې حل سوي دي او هر لوستونکى کولاى سي چې په پام کې يې ونيسي او د ضرورت پر مهال خپله ګټه ځنې واخلي او هغه ټولې په لاندې ترتيب سره دي:

أ. حرام خوړل غټه ګناه ده چې خوړونکى يې په دنيا کې د لعنت او په آخرت کې د سختې سزا موجب ګرځي.

ب. کوم شيان چې الله تعالى، د هغه رسول ﷺ، صحابه وو رضي الله عنهم، تابعينو، تبع تابعينو، امامانو رحمهم الله او د وخت سترو علماوو، قاضيانو او مفتيانو رحمهم الله حرام ګرځولي وي؛ نو هغه بس حرام دي او کوم چې يې حلال ګرځولي وي؛ هغه حلال دي.

ج. د ځينو بزرګانو رحمهم الله له نظره دنيا ټوله پر درې ډوله ده: (۱) حلال چې پر هغه د قيامت په ورځ حساب کيږي. (۲) حرام چې پر هغه د قيامت په ورځ عذاب مرتب کيږي. (۳) او شبهه چې هغه په ورځ د قيامت عتاب جوړيږي.

عتاب معنا: پېغور، مطلب دا چې دنياوي ګټې او مالونه له دغو درو څخه وتلي نه دي!.

د. حرام خوړل په سر کې په دوو طريقو سره دي: (۱) يو ډول په داسې

طریقه خوړل دي چي انسان یې په ظلم وګټي او وریې خوري، لکه : په غصب کول، دزکات، یا دعُشر په نه ورکولو، په خیانت کولو، ټیکس اخیستلو، رشوت اخیستلو، سود کولو او پر سود خوړولو، یعني : د بل د سود پر خوړلو یې ګټه خوري، د یتیم د مال په اخیستلو، د دروغو د ګواهۍ پر مال اخیستلو، له یو چا څخه د یو شي خواست کول، ځني اخیستل او بیا هغه نه ورکول، په پیمانه کي کمبودي کول، شی له عیبه سره پر بل خرڅول او د هغه عیب پټول، آزاد انسان د مریي په بهانه خرڅول، پر زنا، لواطت او داسي پر بلي ګناه مال اخیستل او خوړل، یا غلا کول، یا ډاکه اچول، یا دلالي کولو چي انسان له خرڅوونکي او رانیوونکي څخه بې له اجازې مزدوري وخوري . (۲) دویم ډول حرام خوړل په داسي طریقه دي چي انسان یې په پسخند او بازیو وګټي او هغه ګټه یې وخوري، لکه : په خمار کولو، په انګور جوړولو، په پهلواني کولو، په جادوګري، نجوم ګري او کوډګري کولو او په بازیو کولو چي انسان یوه بازي کوي، په هغه بازي کي کامیابه سي، نورو ته فخر او خیال هم وکړي او د بازۍ مشر څه ورکړي او هغه وخوري .

ه. کوم بدن چي نارینه وي، که ښځینه په حرامو وپالل سي، که څه هم مسلمان وي ؛ نو د هغه وجنت ته تلل ناممکنه دي .

و. د حرام کسب ګټل، یا خوړل، چیښل، صفت یې کول، یو چا ته یې دعوت کول، د یو چا دعوت پکي قبلول، د حرامو جوړول، خرڅول، رانیول، سودا کول، تجارت وربانْدي کول، استعمالوونکي ته وروړل، پیسې وربانْدي ګټل، د خرڅلاو په ځای کي اېښودل، زړه په خوشاله کول، استعمالول، یا وبل ته وراستعمالول، مواد یې تیارول، له حرامو څخه زکات ایستل، حج په کول، یا سفر پسي کول، یا بل ته ورکول، یا دغنیمت په مال کي وېشل، یا په میراثي مال کي پر بې وزلو وېشل او یا داسي بل ډول له حرامو سره اړیکه درلودل او کول ؛ دا ټول له حرام دي چي د

هر یوه کار کوونکی جلا جلا په غټه ګناه کې شاملیږي.

ز. کوم د حرامو خوړلو والا چې خپل عمل روا ګڼي، په ځاګه یې کوي او پر هیڅ ګناه یې نه ګڼي؛ خوا که هغه ډیر حرام خوړلو والا وي، یا لږ، سره له دې چې پر حرام خوړلو اصرار هم کوي؛ نو دا کس زموږ د احنافو په نېز، په تېره د جمهورو فقهاوو په نېز کافر دی چې بېله عُذره سلام ورباندې اچول، یا لمونځ پسې کول، یا ناسته او ولاړه ورسره کول، یا مینه ورسره کول، عیادت یې کول، دعوت یې قبلول، یا ورته کول، خپله لور، یا خور، یا بله داسې ښځه په نکاح ورکول چې تر واک لاندې وي، مرسته یې کول یا ځنې غوښتل، ګواهي یې قبلول یا ځنې طلبول، د قوم مشر، یا د رعیت باچا، یا د وخت قاضي، یا د ښار او کلي مفتي، یا د کار مزدور جوړول، په کالیو کې یې لمونځ کول، څاروی یا مرغه په لاس ورکول چې حلال یې کړي، د وفات په حالت کې غسل ورکول، د جنازې لمونځ پسې کول، دُعاء ورته کول او د مسلمانانو په هدیره کې ښخول؛ دا ټول هر یو جلا جلا حرام دي چې کوونکی یې په غټه ګناه کې شاملیږي.

هو! دا خبره په یاد لرئ! دا حکمونه هغه مهال ورباندې اجرا کیږي چې عُذر نه وي او که عذر وي چې هیڅ چاره ځنې نه وي؛ نو بیا په تېرو عملونو کې که له انسان څخه یو عمل وسي – پروا نه لري، بیا هم له الله تعالی څخه په پر عذر سربېره بخښنه غواړي.

ح. کوم انسان ته چې الله تعالی مال ورکوي سربېره پر دې چې هغه په حرامو او ګناوو اخته هم وي؛ نو دا د دغه انسان لپاره استدراج دی، یعني: په خپله ګمراهي کې به نور هم مخ ته ولاړ سي چې په ورځ د قیامت به یې عذاب سخت وي او سزا به یې بېخ ډېله وي.

ط. که یو انسان په صحرا کې راروان وي، یا په داسې ځای کې وي چې هلته پر ده لوږه، یا تنده دومره اغېزه وکړي چې مرګ ته نږدې سي او هلته

مرداره، یا حرام شتون ولري ؛ نو دغه مهال وده ته له مرداري، یا حرامو شخه دومره خوړل روا دي چې دی له مرګه ځان په راوګرځوي، نه دا چې دومره وخوري چې دی باغي او مست کړي او د شهوت جوش ورباندي راولي او بل په دې صورت کي روا دي چې انسان د کافرانو، یا داسي د نورو له خوا په زور وربانديٰ مجبوره سي، حال دا چې د مرګ ګمکي هم ورکړي که یې ونه خوري ؛ نو مر کړو دي، یا دا چې سخت یې وهي، او په دې دوو صورتو کي ؛ ځکه د حرام خوړل روا دي چې لومړی صورت د اضطرار دی او دويم صورت د اکراه دی، لکه ځرنګه چې همدغـي دوول نتیجه د نشییزه توکو د نتیجو په ځانګه کي تېره سوه .

ي. د حرامو شیانو په خراپولو او ماتولو کي چې د بل وي پر انسان ضمان نه لازمیږي، لکه تې دي، ویش، کبېل او داسي نوري د فساد آلې، بلکي د الله تعالی په نېز د ښه پوره ثواب مستحق ګرځي، هو ! که د ذمي وي ؛ نو بیا زموږ د احنافو او مالکیانو په نېز ضمان لازمیږي، د شافعیانو او حنبلیانو په نېز ضمان نه لازمیږي .

ک. د حرام خوړلو نښه دا ده : چې انسان به پر حلال کار وس نه لري، لکه د حلال خوړلو نښه چې پر حرام کار د نه وس درلودل دي .

ل. د حرام خوړلو تاوانونه دا دئ چې : انسان به پر ښو کارو وس نه لري ؛ زړه به یې اطمینان نه سي کولای ؛ د رُوحاني شیانو ادراک به په زړه کي نه سي کولای، لکه : د آخرت ثوابونه، یا عذابونه، د مسئلو فایدې او نتیجې را ایستل، په استنباطي ډګر کي له معقولاتو او منقولاتو څخه مهمي خبري ثابتول او داسي نور او د حلال خوړلو ګټي دا دئ چې : انسان به پر ښو کارو وس لري : زړه به یې په اطمینان وي : د رُوحاني شیانو ادارک به کولای سي، لکه : د آخرت ثوابونه، یا عذابونه لیدل، د مسئلو فایدې او نتیجې را ایستل او داسي نور .

م. د ځمکې پر مخ چې د خوړلو څه شیان دي ؛ نو ټوله په سر کي درې ډوله

دي : (۱) معدنيات دي، لکه مالګه او داسي نور . (۲) نباتات دي، لکه غله، مېوې او داسي نور . (۳) او حيوانات دي، لکه د وچي د څارويانو او مرغانو غوښي، د درياب د څارويانو او مرغانو غوښي، مطلب دا چي انسان به په درې سره ؤ کي د حلالو طلب کوي .

ن. د دومره حلالو ګټلو طلب کول چي انسان خپل قوت په ودروي، ورځ او شپه په تېره کړي او پر هغه حلالو خوړلو خپل فرضيات ادا کړي ؛ فرض دي. لکه څرنګه چي د دومره عِلم زده کول فرض دي چي فرضيات په وپېژندل سي .

س. څوک چي دومره مال وګټي چي د ده ګزاره په وسي او هغومره مال خپلو بچيانو او عياله، يا خپلوانو ته ورکړي په دې نيت چي له حرامو څخه يې په راو کرځوي ؛ نو دا د ده لپاره غټ عبادت دی او څوک چي تر ګزارې بالا د شهو تونو د پوره کولو لپاره مال ګټي او په وېې خوري ؛ نو دا د ده لپاره غټه ګناه ده .

ع. د داسي حرامي انسان فرضي عبادت، لکه : لمونځ، زکات، روژه، حج او داسي نور چي خپل عمل د حرام خوردنې په باګه کوي. توبه نه څني باسي که يې وکړي ؛ نو غاړي يې خلاصيږي : مګر ثواب يې نه ورته رسيږي او که حرام خوړل روا ګڼي ؛ نو بيا يې غاړي هم نه خلاصيږي، دا ړول نفلي عبادت هم ګټه نه ورته کوي. لکه : خيرات، سوغات، نفلي لمنځونه او داسي نور او نه د عبادت مغز ګټه ورته کوي چي هغه دعاء ده، مطلب دا چي له حرامو خوړلو سره هيڅ عبادت ګټه نه کوي .

او دابليس لعين هم دا پاليسي ده چي کله دی يو ديندار بنده ويني ؛ نو خپل د فتنې لښکر ته امر وکړي : تاسي د دې انسان خوړنځای وګورئ ! که له حرامو څخه وو ؛ نو پر پېږدئ ! څکه ديندارې يې له حرامو خوړلو سره ګټه نه ورته کوي .

ف. له حرامو خوړلو سره که کوم عبادت وسي ؛ نو د هغه ثواب ابته کيږي ؛

ځکه په ورځ د آخرت به داسي مسلمان والله تعالى ته پیش سي چي لمنځونه به یې هم ادا کړي وي ؛ زکاتونه به یې هم ادا کړي وي ؛ روژې به یې هم نیولې وي ؛ حجونه به یې هم کړي وي او داسي نور عبادتونه به یې هم کړي وي چي ثوابونه به یې د غرو په شان وي ؛ مګر د حرامو خوړلو په وجه به هغه ثوابونه تس نس سي او د محشر مخلوقاتو ته به رسوا سي.

ص. په روژه کي که انسان حرام، یا حلال خوړل استعمال کړي، خوا هغه ډېر وي، یا لږ ؛ خو روژه یې ماته سوه او د دې روژې قضا او کفاره دواړه پر واوښته .

ق. په حرام مال باندي حج نه قبلیږي او کله چي د حج په مراسمو کي په حرامو باندي حج تلونکی و کعبې ته ودرېږي، یا په عرفات او داسي نورو ځایو کي ودرېږي او دی ووایي چي : (لبّیك!)، یعني : اې ربه حاضر یم ! نو یو فرېشته ور ته ووایي : تا لره دي نه (لبّیك!) وي او نه دي تا لره ښه راغلاست وي او پر تا دي ستا حج مردود وي .

او دا څومره د افسوس خبره ده چي فرېشته هم پیغور ور کوي ؛ إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ .

ر. که یو انسان خپلي ښځي ته ووایي چي : ته پر ما حرامه یې ! یا زه پر تا حرام یم ! نو په دې صورت کي د ده ونیت ته کتل کیږي، که د حرامېدلو نیت یې وو ؛ نو وربادي طلاقیږي، کنې طلاق نه واقع کیږي او که داسي وو چي د مُغلظ طلاق نیت یې پکي کړی وو، یعني : د درو طلاقو ؛ نو بیا یې ښځه مُغلظه ګرځي چي بیا دې نژدېکت نه سي ورسره کولای او نه ور ته روا کېږي تر هغو چي هغه ښځه به بل په نکاح کوي، هغه به کوروالی ورسره کوي، بیا به هغه طلاق ور کوي، کله چي یې طلاق ورکړ ؛ نو عِده به تېروي چي درې حیضه ده او تقریباً د درېو حیضو

وخت څلور میاشتي او لس شپې جوړیږي، کله تا کله تر دې زیات. یا کم وي. وروسته به دی نوې نکاح ورسره تړي.

ش. که یو سړي خپلي ښځي ته وویل چي: ته پر ما حرامه یې! حال دا چي په دې وینا کي دی د ظهار نیت وکړي، ظهار معنا دا چي: پر ځان یې داسي حرامه وګڼي، لکه د ده د خپلي مور شا؛ نو بیا په دې صورت کي به دی د ظهار کفاره ورکوي چي هغه د مریي آزادول دي، کنې دوې میاشتي پرلپسې روژې دې ونیسي. یا دي شپیتو مسکینانو ته د سهار او ماښام ډوډۍ ورکړي چي دوی په ماړه سي او په دې مینځ کي ودې ویونکی لره دا روا نسته چي خپلي ښځي ته ورنژدې سي، یا یې مسحه کړي، یا یې مچه کړي او یا له سري کوروالی ورسره وکړي او که تر کفارې ورکولو مخکي یې کوروالی ورسره وکړی: نو له الله تعالی څخه دې بخښنه وغواړي او بل شی له لومړي کفارې پر ته ورباندي نسته.

دا هغه نتیجې وې چي د حرام خوړلو. تږله ګټور بحثونه، ښې مسئلې او مهمې خبري یکې حل سوې دي او شمېرې یو ویشت ته رسیږي؛ والحمدُ لله تعالیٰ.

اوس به په کتاب کي آخري اوومه برخه پیل سي. چي د تېرو برخو د پاته خبرو د موضوع په هکله ده؛ بالله التوفیق، وبیده أزمة التحقیق.

د شپږمي برخي پای

❀❀❀

اوومه برخه

د کتاب د برخو تتمه

په کتاب کې چې کوم عنوانه پاته سوي ول او یا د تېرو برخو څو خبرې پاته سوي وې؛ نو هغه به تولداوس په راروانو سرلیکونو او عنوانو کې ذِکر سي؛ والله ولي التّوفیق، وبیده أزمّة التّحقیق.

عبرتناکه کیسې

لومړی: له لواطت سره اړوند عبرتناکې کیسې

(۱): په یو اثر کې نقل سوي دي: هغه دا چې (حضرت) عیسی (علیه السلام) الله تعالی دې پر ده او زموږ پر پیغمبر درُود او سلامتیا ولېږي په خپل سفر کې د یو بل سوي اور تر څنګ تېرېدی چې پر یو سړي بل وو. "په دې حال کې" (حضرت عیسی علیه السلام) اوبه راواخیستې د دې لپاره چې له سړي څخه اور مړ کړي؛ نو دستي اور یو هلک (لغړزنی) وګرځېد او سړی اور وګرځېد. دا وخت (حضرت) عیسی علیه السلام په اریانتیا کې سو او دا یې وویل: اې ربه! ته یې بېرته خپل هغه حالت ته واپس کړه کوم چې په دنیا کې وربانديي ول؛ څکه چې زه د دوی له حاله پوښتنه وکړم! نو الله تعالی ژوندي کړل؛ که ګوري هغه یو سړی سو او بل هلک سو. (حضرت) عیسی (علیه السلام) ورته وفرمایل الله (تعالی) دې پر ده او زموږ پر پیغمبر درود او سلامتیا ولېږي چې: ستاسي څه حال وو او څه کیسه وه؟! سړي وویل: اې روح الله! [یعني: اې د الله روحه! چې په تا کې یې پوهکلی دی] زه په دنیا کې د دغه هلک په مینه اخته وم! تر دې چې زه یې په شهوت کې واخیستلم او ما بدکاري (لواطت) ورسره وکړ او کله چې زه مړ سوم! او هلک پسې مړ سو: نو الله (تعالی) له هلک څخه اور جوړ کړ چې یو ځل [یعني: یوه پلا] ما سوځي او بله پلا له ما څخه اور جوړ

کړي چې دی سوځم ! دا زموږ عذاب دی تر ورځې د قیامته[۱۸] .

(۲) : امام ابن جوزي رحمه الله په خپل سند سره روایت کوي چې : (حضرت) أبي عبد الله ابن الجلاء رحمه الله وفرمایل : ما یو وخت نصراني هلک ته کتل چې ډېر ښایسته مخ یې وو ؛ نو په دې وخت کې زه أبو عبد الله بُلخي ولیدلم ! او راته ویې ویل : دغو هلکوانو ته مه ګوره ! قسم مې دې په خُدای (تعالی) وي چې تا ته به د دې ګناه وبال رسیږي ! (حضرت أبي عبد الله ابن الجلاء رحمه الله وایي : نو) زه تر دغې خبرې وروسته د دې وبال په لټون کې سوم ! (چې څنګه به ما ته د دې کتنې وبال رسیږي ؟!) تر څو چې څلوېښتم کال راغی ؛ زما څخه قرآن (شریف) ټوله هېر سو ! ځکه ما ته أبو عبد الله بُلخي دا ویلي وه چې : هلکوانو ته مه ګوره ! نو ما یو هلک ته (په شهوت سره) وکتل چې اوس مې دا دی قرآن (شریف) ټوله هېر سو ![۱۹] .

فایده : له دې کیسې څخه دا په ډاګه څرګنده سوه چې قرآن شریف د هغه حافظ په سینه کې قرار نه نیسي چې وهلکوانو ته په شهوت سره ګوري او شوق یې کوي ؛ نو باید چې حافظ د قرآن کریم هیڅ کله داسې عمل نه وکړي چې له سینې څخه یې د خدای کلام پورته سي او یو دم یې د یو ګناه په وجه هېر سي .

(۳) : همدا رول ابن جوزي رحمه الله په خپل سند سره روایت کوي چې : (حضرت) موازیني رحمه الله وفرمایل : ما ته یو حاجي دا کیسه وکړه، وایي : زه د قوم لوط له ځایه سره تېرېدم او ما یوه هغه ډبره راواخیسته کومه چې دوی په ویشتل سوي وه او بیا مې په کڅوړه کې کېښودله، بیا وښار ته راغلم ! نو یو کور ته له میانځنیو کورو څخه ورغلم او هلته د سرای په پای کې یو لغړزنی وو

[۱۸] د دې کیسې حواله مخکې په څلورمې برخې کې تېره سوې ده، اوس یې مُکرروولو ته اړتیا نسته .

[۱۹] ذمّ الهوی ۱۱۰ مخ، تلبیس ابلیس ۲۶۴ مخ او مخکې هم د لومړۍ برخې په یوه فراخه حاشیه کې د دې کیسې عبارت تېر سوی دی ؛ د تفصیل لپاره رجوع ورته وکړه !.

؛ نو ما وېره له خپلي كشوري راوايستله او د دې كور د بام په دريچه كي مي كښېښوله ! نو هغه لغړزني دا وېره د يو كوچني لپاره وغوښته كوم چي له ده سره په كور كي وو او له ده سره يو ځاى سوى وو [يعني : لواطت يې ورسره كړى وو]، كله چي ده را اخيستله ؛ نو وېره له دريچې شخه پر ده را ايله سوه او دى مړ سو[۲۰] .

فايده : له دې كيسې څخه دا په ډاګه كيږي چي د لواطت د عمل دومره وبال او سزا ده. كه يې يو لغړزنى تر سره كړي، سره له دې چي پوخ عقل يې هم نه وي ؛ نو دى به يې په سخت كړاو كي راګير سي او كله چي دا د كشر لپاره بدكار دى ؛ نو د مشر لپاره ډېر بدعمل دى .

(۴) : او همدا ډول ابن جوزي رحمه الله په خپل سند سره روايت كوي چي : (حضرت) يونس بن عبد الأعلى رحمه الله وفرمايل : زه د حج په نيت مكې (مكرمې) ته راووتم ! كله چي د عرفات شپه سوه ؛ يو امام دغه شپه كوم چي زموږ سره په دې حج كي راسره وو خوب يې وليد او كله چي بيا موږ تر حج پوره كېدو وروسته مكې ته ولاړو ! نو موږ له يو آواز كوونكي شخه دا واورېده چي پر يو ډېره ولاړ وو او دا يې ويل : چوپ سئ اې حاجيانو ! نو خلك ټول چوپ سول او دا يې وويل : اې حاجيانو ! بيشكه ستاسو امام دا خوب وليد : الله

[۲۰] دا كيسه هم ابن جوزي رحمه الله په ذمّ الهوى كي روايت كړې ده. سند او عبارت يې په لاندي ډول دى :

وحُكي أبو الفرج إبن الجوزيّ قال : أخبرتنا شهدة بنت أحمد، قالت : أخبرنا جعفر بن أحمد السّراج، قال : أخبرنا عبد العزيز بن عليّ، قال : أخبرنا عليّ بن جعفر الصّوفي، قال : سمعت الدوازيني، يقول : قال لي رجُل مِن الحاجّ : مرَرْتُ بدار قوم لوط، وأخذتُ حجرا مما رجموا به، فطرحته في مخلاة، ودخلْتُ مصر ! فنزلْتُ في بعض الدور في الطبقة الوُسطى، وكان في سفل الدار حدثٌ ، فأخرجْتُ الحجر مِن خرجي ووضعته في روزنة في البيت ! فدعا الحدث الّذي كان في البيت صبيّاً إلى عنده، واجتمع معه ؛ فسقط الحجر على الحدث مِن الرّوْزنة، فقتله .

ذمّ الهوى ۲۰۵ - ۲۰۶ مخونه .

ﷻ د سږ کال ټولو حاجیانو ته بخښنه وکړه ؛ مګر نه یوازې هغه چا ته چې له لغړزنې سره یې لواطت کړی دی[۲۱].

فایده : له دې کیسې څخه هم دا په ډاګه کیږي چې د لواطت عمل کول په هر ځای کې وبال ګرځي ؛ په زیاته بیا په هغه ځای کې ډېر ژر وبال ګرځي چې هغه پاک ځای وي او د عبادت مهال وي، الله تعالی دې مو په خپل فضل سره ځنې وژغوري : آمین.

یادونه : د ابن جوزي صاحب دغه دوې کیسې حضرت نویري رحمه الله هم ذکر کړي دي او وروسته یې ویلي دي : ما ته ډېرو خلکو دا بیان کړی دی چې [پخوا] دوه انسانان له یو تالاب سره تېرېدل کوم چې د قوم لوط په تالاب یې شهرت درلودی او هغه د کرک (ښار) په کښته اړخ کې وو او د هغه پر شنده څو مځکې وې چې (صافیه) او (لاخیه) یې بللې او دا کیسه د دې ښار د خلکو تر منځ مشهوره ده چې اورېدونکی یې پر ویونکي انکار نه کوي.

بیا یې دا ویلي دي : [او لیرې به نه وي چې عذاب ور کول سي هغه چا ته چې د الله (ﷻ) نافرماني په ډاګه کوي [یعني : د لواطت عمل کوي] او نسبت یې

---

[۲۱] دا هم ابن جوزي رحمه الله روایت کړې ده، سند او عبارت یې په دااسې ډول دی:

وقال أيضا : أخبرتنا شهدة، قالت : أخبرنا جعفر بن أحمد، قال : أخبرنا أبو الحسين محمد بن عثمان بن مكيّ، قال : أخبرني جدي أبو الحسن أحمد بن عبد الله بن أحمد، قال : أخبرنا أبو العباس أحمد بن عيسى الوشا المقري، قال : سمعت أبا عبد الله محمد بن عبد الله بن عبد الحكم يقول : سمعت يونس بن عبد الأعلى يقول : خرجت حاجا إلى مكة ! فلمّا كانت ليلة عرفات، رأى الإمام الّذي حجّ بنا تلك الليلة منامًا، فلما صرنا إلى مكّة بعد إنقضاء الحج ، سمعنا مُناديًا يُنادي فوق الحجر : أنصتُوا يا معشر الحجيج ! فأنصت الخلق، فقال : يا معشر الحجيج ! إنّ إمامكم رأى أنّ الله عزّ وجلّ قد غفر لكلّ مَن وافى البيت العام ، إلا رجُلا واحداً فإنّه فسق بغلام ، إنتهى.

ذمّ الهوى، تېره حواله او دا دواړې کیسې نویري رحمه الله په خپل لوی کتاب نهاية الأرب في فنون الأدب کې د ابن الجوزي په حواله ذکر کړې دي، وګوره ! ۲ ټوک، ۲۱۹ - ۲۲۰ مخونه.

او څېله یې هم یوه کیسه ذکر کړې ده چې هغه په متن کې بیانه سوې ده.

کیږي هغه چا ته کوم چې له الله (ﷻ) څخه انکار کوي او د رسول تکذیب یې کوي دا چې الله (ﷻ) داسې عذاب ورکړي، لکه څرنګه چې هغو [قوم لوط] ته یې ورکړ او ورویې رساوه او په دې [خبرو] کې هغه چا لره عبرت دی چې پند ځنې اخلي[۲۲].

(۵) : أبو طالب مکي رحمه الله له منصور فقیه څخه روایت کوي چې ده وفرمایل : زما یو ډېر دیندار ملګری وو چې أبو عبد الله سکري نومېده، کله چې وفات سو، په خوب مې ولیدی او ورته ومې ویل : چې الله (تعالی) څنګه حساب درسره وکړئ ؟! سکري راته وویل : چې الله (تعالی) زه په خولو کې په داسې ډول غرق کړم ! چې د مخ بارخوګان مې (له شرمه) راولوېدله ! نو ما ورته وویل : الله (تعالی) ولې داسې سخت حساب درسره وکړئ ؟! سکري راته وویل : ما یوه ورځ د لغړزني هلک شا ومخ ته [په شهوت سره] وکتل ؛ نو ځکه الله (تعالی) داسې حساب راسره وکړ ![۲۳].

فایده : اې ځوانه ! اې کتونکې ! چې الله تعالی له خپل دیندار بنده سره صرف پر کتلو داسې سخت حساب کوي ؛ نو له بې دینه بنده سره به څنګه حساب نه کوي ؟! ته خپله فکر وکړه !.

الله تبارک وتعالی دې زموږ د معاشرې اصلاح وکړي او زموږ عملونه دې په خپل فضل سره راسم کړي : آمین، یا ربّ العالمین !.

دا خو د لواطت په اړوند عبرتناکه کیسې وې چې په کتابو کې یې ذکر سوی دی او کومې چې اوس په مختلفو ځایو کې پېښې سوي دي ؛ نو د هغو ذکر کول دلته مناسب نه دي ؛ ځکه هغه ټولې که بیانې هم سي ؛ مګر د لواطت د تاوان

[۲۲] نهایة الأرب في فنون الأدب د نویري رحمه الله، تېره حواله.

[۲۳] قوت القلوب د أبو طالب مکي ۱ ټوک، ۳۱۲ مخ، ذمّ الهوی ۱۱۱ مخ او د دې کیسې عبارت هم مخکې تېر سوی دی، د تفصیل لپاره "د اسلامو او بزرګانو د اقوالو په رڼا کې د لواطت بدوالی" سرلیک ته رجوع وکړه ؛ وفقک الله تعالی.

نتیجه ځني راوځي، کوم چې د هغه او داسې د نورو تاوانو بیان یې تر ټوله په خپل ځای کې تېر سوی دی؛ نو ښه به دا وي چې تکرار را نه ولم! او بس د کتابو په مستندو کیسو بسنه وکړم!.

او وروسته به له زنا سره اړوند یوه عبرتناکه کیسه بیانه سي؛ بالله التّوفیق، وبیده أزِمّة التّحقیق.

دویم: له زنا سره اړوند یوه عبرتناکه نبوي کیسه

(۶): په صحیح البُخاري کې په یو اوږد روایت کې له حضرت سُمرة بن جُندُب ﷜ ځخه روایت سوی دی چې: رسول الله ﷺ وفرمایل: (ما ته په خوب کې دوه خلک راغلل [چې یو حضرت جبرایل ﵇ وو او بل حضرت میکایل ﵇ وو]... او ما ته یې یو داسې تنور رابښکاره کړی چې د سر خوا یې تنګه وه او د پای خوا یې فراخه وه؛ نو په دې تنور کې [ډېرې سختې] چیغې او بغارې وې، کله چې مې په تنور کې وکتل؛ نو لوڅ پوڅ نارینه او ښځینه پکې وو او دوی ته له لاندې خوا ځخه د اور شغلې راوتلې او چې کله به د اور شغلې پر لګېدلې؛ نو سختې بغارې به یې وهلې [دا حالت چې مې ولیدی!]؛ نو جبرایل ﵇ ته مې وویل: دا [چې په داسې سخت عذاب کې مبتلا دي] کوم کسان دي؟! ده وویل: زناکاران او زناکارانې دي)[۲۴].

فایده: اې ځوانه! اې کټونکې! ښه دې کیسه ولوستله چې د زناکارانو او زناکارو ښځو ځای تر مرګ وروسته هغه سور تنور دی کوم چې زموږ ګران پیغمبر ﷺ په خوب کې لیدلی وو او د پیغمبر خوب خو خالص وحي

---

[۲۴] حدیث امام بُخاري په خپل الجامع الصّحیح کې، حدیث شمېره (۶۶۴۰)، امام مُسلم په خپل الصّحیح کې، حدیث شمېره (۵۸۹۶) او ترمذي په خپل السنن کې، حدیث شمېره (۲۲۹۴) روایت کړی دی او دا ډول جلال الدّین سُیوطي په شرح الصّدور کې نقل کړی دی، شمېره (۷۳۴)، ۱۵۱ مخ او حدیث ډېر اوږد دی چې دلته مې صرف خپل مقصد ځني رانقل کړی دی!.

وي، هيڅ شک پکې نسته، لکه څنګه چې د اهل السنت والجماعت والا دا رأيه ده او کوم زناکار نارينه او ښځې چې بېله توبې له دنيا څخه رخصت سي ؛ نو د دوی ځای هم دغه د اور سور تنور دی کوم چې زموږ ګران پيغمبر ﷺ ليدلی وو او د زناکارانو ځای په تنور کې تر قيامته دوام لري ؛ نو بايد چې هر زناکار او زناکاره له دې څخه په بشپړه عبرت واخلي .

يادونه : په تېر حديث کې د نورو ګناهګارانو ذکر هم سوی دی ؛ مګر ما په متن د کتاب کې صرف د هغه خپل مقصود بيان کړی دی .

درېيم : له شرابو سره اړوند دوې عبرتناکې کيسې

(۷) : امام اصبهاني رحمه الله په خپل کتاب الترغيب والترهيب کې روايت کوي چې : (حضرت) عوام بن حوشب رحمه الله وفرمايل : ما په هديره کې يو قبر وليدی چې يو سړی څنې راووت، سر يې د خره وو او بدن يې د انسان وو، بيا يې درې ځله د خره په ډول وړيل او بېرته په قبر ننه سو، ما چې کله دغه حالت وليد ؛ نو دستي مې له خلکو څخه پوښتنه وکړه چې : دا سړی ولې په داسې عذاب اخته وو او د دې څه عمل وو ؟! نو خلکو راته وويل : دې سړي شراب چيښل او مور يې ډيري زاري ورته کولې چې زويه ! شراب مه چيښه ! نو ده به ورته ويل : څه ولاړه سه خرې خود يې چيښم ! نو اوس هم الله (تعالی) دی د خره په څېر وګرځاوه، هر ماځيګر له قبره راوځي او د خره په ډول رپا کوي[۳۵] .

(۸) : امام حافظ ذهبي رحمه الله په خپل سند سره روايت کوي چې : عبد الملک بن مروان رحمه الله وفرمايل : ما ته يو ځوان راغی چې ډېر سخت يې ژړل ؛ نو ما پوښتنه څني وکړل چې ته ولې ژاړې ؟! ده راته وويل : چې ما يو وخت قبر

---

[۳۵] دا کيسه امام سيوطي په شرح الصدور کې په حواله د اصبهاني رحمه الله ۱۵۷ مخ کې او ابن الجوزي په عيون الحکايات ۲۹۲ مخ کې نقل کړې ده .

کیندی او هلته مي یو داسي سړی ولید چي بنه یې د سرکوزي وه او په زولنو باندي تر غاړي تړل سوی وو، کله چي زما دغه هیبتناکه حالت تر سترګو سو؛ نو ډېر سخت وېرېدم ! او ځني را روان سوم ! که ګورم د شا له خوا یو کس راپسي نعاره کړل او ویل یې چي : اې ځوانه ! چیري روان سوې ؟! راسه له دې سړي څخه پوښتنه وکړه چي ته ولې په دې عذاب مبتلا یې ؟! کله چي مي دا ږغ واورېد ؛ نو بېرته د قبر په لوري [یعني : طرف] راروان سوم او له سړي څخه مي پوښتنه وکړه چي ته ولې په دې عذاب مبتلا یې ؟! دې سړي راته وویل چي: ما په دنیا کي شراب چیښل او توبه مي نه ځني ایستل ! اوس دا دئ الله ﷻ په دې سخت او دردناک عذاب اخته کړی یم ! [چي دغه مي حال دی !!](۳۶).

فایده : ګرانه لوستونکې ! الله ﷻ شرابي ته په قبر کي داسي دردناک عذاب ورکوي کوم چي دې په کیسه کي ولوست ؛ نو باید ته هم د شرابو چیښلو تصور نه وکړې او نوم یې په شوق او بنه نامه وا نه خلې ! هسي خو له مطلق شرابو څخه به ستا هر وخت توبه وي.

یادونه : تر دې ځایه څو عبرتناکه کیسې پای ته ورسېدلې کوم چي تر لواطت، زنا او شرابو چیښلو تړاو درلود او داسي د موټ وهني او حرامو خوړلو په هکله هم نقل سوي دي ؛ مګر د ټولو دا خلاصه ده چي موټ وهنه او حرام خوړل بد عواقب(۳۷) لري او هیڅ خیر پکي نسته او تیري هغه عبرتناکي کیسې وې کوم چي د معتبرو کتابو مؤلفینو (لیکوالانو) راوړي وې او که هغه ټولي کیسې په دې کتاب کي ذکر کړم ! کومي چي په اوس زمانه کي پیښي سوي دي، یا په مخکي زمانه کي پیښي سوي دي ؛ نو کتاب به ډېر اوږد سي او پر لوستونکو به یو ډول تکلیف سي ؛ نو له دې کبله ما هم صرف څو داسي معتبري کیسې ذکر

(۳۶) دا کیسه امام ذهبي ډېره اوږده نقل کړي ده ، مګر دلته ما فیضون څه په اختصار سره ذکر کړله ! او مقصودي خبره مي ځني نقل کړله ! کتاب الکبائر د ذهبي ۹۸ - ۹۹ مخونه.

(۳۷) عواقب : نتیجې.

کړي ! چې هيڅ شک يې په ريشتياوالي کې نسته او بل اړخ ته د عربو يوه مشهوره مقوله ده چې وايي : (العَاقِلُ تَكفِيهِ الْاِشَارَةُ "وَالجَاهِلُ تَكفِيهِ الإِبَانَةُ")، يعني : د هوښيار لپاره صرف اشاره کافي ده "او د ناپوه لپاره تفصيل کافي دی" ؛ نو په دې عبرتناکو کيسو کې هم دغه لږ هوښيارانو لره کافي دي ؛ ځکه عاقل او پوه انسان تل په لږ شي باندې قناعت کوي او په لږ نصيحت باندې پند او عبرت اخلي .

د کيسو غرض او مطلب

د کيسو غرض او مطلب دا دئ چې : لوستونکی يې کله ولولي : نو بايد تر مرګه يې ځان ته سنجونه (عبرت) وګرځوي چې داسې نه وي که دا عمل وکړم ! نو پر ما به هم دا عذاب راشي، لکه کوم چې پر دې سړي، يا ښځې راغلی وو او له ځانه سره دې دا فکر پوخ کړي چې هله ژر کوه او تلوار کوه ! توبه وباسه ! سبا په ورځ د قيامت به دې زړه خوشاله وي او جنت ته به دې تلل وي ؛ ځکه لويه کاميابي هم هغه ده .

بله خبره دا ده : که يو انسان فکر وکړي چې علماؤ کرامو رحمهم الله دومره هڅه کړې ده، لکه دوی چې داسې د محمدي امت لپاره په زړه پورې کتابونه وليکل او داسې مواد يې تيار کړل چې د دين د هرې خبرې حل پکې کېدلای سي ؛ نو بايد زه هم داسې هڅه وکړم ! چې کوم دوی حضراتو په خپلو کتابونو کې نوشته کړي دي ؛ نو زه به پر هغو عمل کوم ! چې د دوی هم آخرت ښايسته سي د دوی د کتابو په برکت سره او زما هم آخرت ښايسته سي د عمل په برکت سره او بس دا د کيسو لوی غرض دی او هم دا يې مطلب دی .

د لواطت تعبير

له تيرې شلورمې برخې څخه دا يو سرليک پاته سوی وو چې په خوب کې د لواطت تعبير څه دئ ؟! نو د دې لپاره په دې سرليک کې د دې پوښتنې ځواب

کېږي ؛ د لواطت تعبير ډېر بد دی، کومو خلکو چې په خوب کې ليدلی دی ؛ هغو په غمونو کې برخه اخيستې ده او که يوه مېرمنه په خوب کې حضرت لوط عَلَيْهِ السَّلَامُ وويني ؛ نو دا ښځه به د خپل مېړه فرمانبرداري نه کوي او د خپل مېړه په حال کې به فساد خپروي او داسې نور تعبيرونه يې هم سوي دي، د تفصيل لپاره لاندې حاشيه ولوله ؛[۲۸] .

---

[۲۸] او هغه نور تعبيرونه يې توله په لاندې عبارت کې ذکر دي:
لوط عَلَيْهِ السَّلَامُ رؤيته في المنام تدلّ على الأنكاد والهموم مِن قومه وزوجته، وربُما إنتصر الرّائي على أعدائه، ورأى فيهم المقت مِن الله تعالى . وتدلّ رؤيته على الطّمس والخسف والهلاک . وإن رأت امرأة لوط في المنام خرجت عن طاعة زوجها، وسعت في فساد حاله، وربما تهلک . وإن رآها النّاس كافّة ظهر الفساد في النّساء في تلک المنطقة . ومَن رأى لوطا عَلَيْهِ السَّلَامُ فإنه إنذار له على عمله عمل قوم لوط ؛ إنتهى .
تعطير الأنام في تعبيرالمنام ۴۲۱ او ۴۲۲ مخونه .
الملک مَن رأى في المنام أنه يمضغ علكا؛ فإنّهٔ يأتي فاحشة، وإن ذلک مِن عمل قوم لوط ؛ إنتهى .
تعطير الأنام في تعبير المنام ۲۱۷ مخ .
والمُسابقة بالحمام دليل على اللّواط بالذكور، أو الميل إلى عشرتهم ؛ لأنّ ذلک كان مِن فعل قوم لوط ؛ إنتهى .
تعطير الأنام في تعبير المنام ۲۳۵ مخ .
ومَن رأى أنه مضغ العلک ؛ فإنّهٔ يُصيب مالا فيه كلام، ويزداد حتى يصير منازعة وشكاية، ويكون أصله طمعُا، وربما لاط ؛ لأنّ مضغ العلک كان مِن فعل قوم لوط، وكُلّ ما يمضغ مِن غير أكل ؛ فإنّهٔ تزداد الكلام بقدر ذلک المضغ، وكذلک قصب السّكّر إلا أنّهٔ كلام يستحلى ترداده ؛ إنتهى .
تعطير الأنام في تعبير المنام ۲۳۸ مخ .
ومَن رأى أنه يطوف على النّساء ويمصّ ثديهنّ فلا يجري إليه اللّبن ؛ فإنه رجل يُحبّ اللّواط، ويعتاد الصّبيان ؛ إنتهى .
ومَن رأى أنه وجد خاتما بفصين موافقا أحدهما للآخر ؛ فإنّهٔ يدلّ على حصول شرف ونفاذ أمر وحُصُول مال ونعمة، وإن لم يكونا موافقين ؛ فإنّهٔ يدل على اللّواطة والزّناء وإنْ رأى أنّ أحدهما وقع وبقي الآخر ؛ فإنّهٔ يتوب مِن أحدهما ؛ إنتهى .
وقال بعض المعبرين : مَن رأى أنه يلعب بالحمام وكان من أهل الفساد ؛ فإنّهٔ يؤول بأنّهٔ لوطي ؛ لأنّ ذلک كان مِن شعائر قوم لوط، والآن كثير مَن ينوي ذلک الفن بلعب الحمام ؛ فليتق الله تعالى ؛ إنتهى .

مګر مطلب له دې سرلیک څخه دا دئ چې: انسان دې په خوب کې هم له دې عمله په الله تعالی پناه غواړي او تر خوب مخکې دې د پرېوتلو دعاګانې وايي[۲۹] چې په خوب کې بد کارونه او بد حالتونه نه ویني؛ ځکه دا به د ده لپاره خیر وي چې خوب په هوسايي سره وکړي او ښه خوبونه وويني.

او بل غټ مطلب له دې عنوان څخه دا دئ: لکه څرنګه چې د لواطت عمل په ظاهري توګه بدرنګه او بدنمايه دی؛ نو داسې د خوب تعبیرېې هم بد دی؛ دا دوه غټ مطلبونه د دې عنوان دي.

یادونه: د نورو ګناوو تعبیرونه، لکه: د زنا، موټ وهنې، شرابو، حرامو خوړلو دا هم پر دې قیاسېږي چې بس بد او بدرنګه دي؛ باید چې مسلمان په خوب کې د ټولو ګناوو له لیدنې څخه او د شیطان له خطا ایستنې څخه په خپل ربّ العالمین پناه وغواړي؛ ځکه چې په لیدنې کې یې زیان رامنځته کېږي.

بله یادونه: تر دې ځایه د تېرو برخو اړوند مهمې خبرې او سرلیکونه پای ته ورسېدل، وروسته به نورې پاتې خبرې پېل سي لکه: د ځوانۍ ارزښت، د ځوانانو لپاره خوږې خبرې او داسې نور؛ بالله التّوفیق، وبیده أزِمّةُ التّحقیق.

الإشارات في علم العبارات ۹۱، ۱۷۶ او ۲۲۰ مخ.

دا د لواطت په اړوند توله تعبیرونه ول چې خینې شیخ علامه نابلسي رحمه الله تعالی په تعطیر الأنام في تعبیر المنام کې او خینې علامه ابن شاهین رحمه الله تعالی په الإشارات في علم العبارات کې بیان کړي ول او توله یې بس هم دغه بیان کړي ول، لکه دلته چې ما ځنې رانقل کړي او د تولو معناوې صحیح ختلې دي.

[۲۹] د خوب پرېوتلو دعاګانې دا دي: (اللّهُمّ قِنِي عَذابَكَ يَوْمَ تَبْعَثُ عِبادَكَ)، (أَعُوذُ بِكَلِماتِ اللهِ التّامّةِ مِنْ غَضَبِهِ وَعِقَابِهِ، وَمِنْ شَرِّ عِبادِهِ، وَمِنْ هَمَزاتِ الشّياطِينِ وَأَنْ يَحْضُرُونِ).

او دا دول آیت کُرسي، سورة الفاتحة، سورة الإخلاص او معوذتین به هم ورسره لولې یعني: سورة الفلق او سورة النّاس؛ ځکه چې بیا به ښه خوب وکړي، د ګناوو له عواقبو اولیدنې څخه او د شیطان له شره به خلاص وي او لزدې ده چې ښه خوب هم وویني.

د ځوانۍ ارزښت

د ځوان د ځوانۍ پيل، يا ابتدا د زياترو عُلماؤ کرامو رحمهم الله تعالى په اند له پينځلسو کالو څخه پيليږي او د پيغلي پېغلتوب بيا له دوولسو کالسو څخه پيليږي ؛ نو د ځوان د ځوانۍ نښې دا دي چي : ځوان ته احتلام راځي او له ښځي سره چي کله کوروالى وکړي ؛ هغه حمل نيسي او يا د شهوت له پورته کېدو سره مني، يا مذي ورته راځي، يعني : داسي سپيني اوبه رواځي چي په وتلو سره يې لږ څه خوند راځي او د پيغلي د پېغلتوب نښې دا دي چي : حيض ورته راځي، يا احتلام ورته راځي، يا د يو چا له کوروالى سره حمل نيسي او يا په يو شهوت راپورته کېدو سره مني، يا مذي راځي او دا ټولي نښې د بلوغ (مراندي) دي .

او که د مراندي نښې پر ځوان، يا پيغلي ښکاره نه سي ؛ نو بس د ځوان له پينځلسو کالو څخه او د پيغلي له دوولسو کالو څخه دوى بالغان شمارل کيږي او د ځوان ځواني چي له پينځلسو، يا څوارلسو کالو څخه پيل سي ؛ نو بيا تر درو ديرش کالو دوام کوي .

او انسان چي کله بالغ سي ؛ ګويا هغه نارينه وي، که ښځينه بس دوى دواړه په شريعت مُطهره کي پر احکامو د عمل کولو مکلف دي او د قيامت په ورځ به خامخا له ځوانه څخه د ځوانۍ او له پيغلي څخه د پېغلتانه پوښتنه کيږي چي اې ځوانه ! دا خپله ځواني او اې پيغلي تا خپله پېغلتانه چيري او څرنګه استعمال کړه ؟! او دغه مهال دا تلس زره قومه په مخ کي په داسي سخت ورځ کي د داسي پوښتني ځواب ورکول ډېر ګران وي ! .

مطلب دا چي د نارينه لپاره ځواني او د پيغلي لپاره پېغلتوب يو ستر نعمت دى، د ځوانۍ قدر او ارزښت او د پيغلي قدر او ارزښت هغو ته معلوم سوى دى چي پر راغلي وي، کومو نارينه وو چي ځوانۍ تباه کړې ده او يا کومو پيغلو چي خپله پېغلتانه تباه کړې ده ؛ نو هغو ته د دې سم ارزښت ورمعلوم سوى دى او تر اوسه افسوس ورياندي کوي . او د ځوانۍ د ارزښت په اړه په حديثو کي ښه

تفصیل سوی او هغه حدیثونه په راتلونکي سرلیک کې ولوله ! .

د ځوانۍ عبادت سره زر دي

ځیني پوهان وایي : "د ځوانۍ عبادت سره زر دي" ، یعني : چې په ځوانۍ کې کوم عبادت انسان ښه په آرمتیا او شوق سره کولای سي ؛ نو هغه په سپین ږیرتوب کې نه سي کولای او څومره چې په عبادت کې د انسان شوق او ذوق زیات وي، هغومره د اخلاص څپې د زړه په جوش کې راځي ؛ نو دا خبره یقیني ده چې وایي : د ځوانۍ عبادت سره زر دي او دا په پښتنو کې یو متل هم دی او دا ډول په ځینو حدیثو کې هم د دې بیان سوی چې د ځوانۍ عبادت ارزښتناکه دی او اوس به مخ ته په یوه فراخه حاشیه کې د هغو ټولو حدیثونو ذکر وسي ؛ إن شاء الله تعالیٰ .

او لکه څرنګه چې عبادت د ځوانۍ ارزښتناکه دی ؛ نو داسي د ځوانۍ توبه هم ارزښتناکه ده، لکه په یو حدیث کې چې راځي، رسول الله ﷺ فرمایي : (أَحَبُّ التَّوْبَةِ إِلَى اللهِ تَوْبَةُ الشَّابِ)، وفي رواية : (إِنَّ اللهَ تَعَالَىٰ يُحِبُّ الشَّابَّ التَّائِبَ)[۳۰] .

ژباړه : هغه بهترینه توبه د ځوان توبه ده او په بل روایت کې راځي چې : الله تعالی د ځوان توبه (ایستل) خوښوي .

او دا ځکه د ځوان توبه والله ربّ العالمین ته خوښه ده چې ځوان په مستۍ او جره توب کې وي، شیطان یې زورور وي ؛ نو وده ته توبه ایستل دا مهال ډېره سخته وي او څومره چې انسان ښه په سختۍ کې عبادت کولای سي او توبه په خواري ایستلای سي ؛ نو هغومره په الهي درشل کې ارزښت پیدا کوي او ثواب یې زیاتیږي ؛ ځکه په یو روایت کې راځي : (أَفْضَلُ الأَعْمَالِ أَحْمَزُهَا)، یعني :

---

[۳۰] حدیث أبو الشیخ په ثواب الأعمال کې روایت کړی دی .

بهترین د عبادتونو هغه سخت دی ؛ نو په ځوانۍ کې هم توبه ایستل ځکه سخته وي .

نکته : لکه څرنګه چې په حدیثو کې د ځوان د عبادت او توبې ارزښت بیان سوی دی، همداسې پر دې قیاس هغه پېغله ښځه چې توبه ژر وباسي او خپل ربّ العالمین ته ښه متوجه سي، عابده او پرهېزګاره جوړه سي ؛ دا هم پکې شاملېږي .

یادونه : د ځوانۍ د ارزښت او د ځوان د توبې او عبادت د ارزښت په هکله مختلف حدیثونه راغلي دي او هغه حدیثونه ټوله په لاندې حاشیه کې ولوله ![۳۱] .

---

[۳۱] هغه حدیثونه ټوله علامه مُتقي هندي په کنز العُمال کې په بېلابېلو ځایونو کې ذکر کړي دي او هغه سره له ځېلو د حدیث شمېرو په راتلونکي ډول سره دي :

(۴۳۰۵۷) إنّ الله تعالى يباهي بالشاب العابد الملائكة، يقول : أنظروا إلى عبدي ! ترک شهوته من أجلي . "إبن السّنّي، فر عن طلحة" .

(۴۳۰۵۸) خير شبابكم مَن تشبّه بكهولكم، وشرّ كهولكم مَن تشبّه بشبابكم . "ع، طب عن واثلة، هب عن أنس وعن إبن عبّاس، عد عن إبن مسعود" .

(۴۳۰۵۹) فضل الشّاب العابد الّذي تعبد في صباه على الشيخ الّذي تعبد بعد ما كبرت سنه كفضل المُرسلين على سائر النّاس . "أبو محمد التكريتي في معرفة النّفس، فر عن أنس" .

(۴۳۰۶۰) إنّ الله تعالى يُحب الشّاب الّذي يفني شبابه في طاعة الله تعالى . "حل عن إبن عمر" .

(۴۳۱۰۲) إنّ أحبّ الخلائق إلى الله عزّ وجلّ شاب حدث السّن في صُورة حسنة ؛ جعل شبابه وجماله لله وفي طاعته، ذلک الّذي يُباهي به الرّحمن ملائكته يقول : هذا عبدي حقّاً . "إبن عساكر عن ابن مسعود، وفيه إبراهيم الهجري ضعيف" .

(۴۳۱۰۴) أيما ناشٍ نشأ في عبادة الله حتّى يموت أعطاه الله أجر تسعة وتسعين صديقاً . "طب عن أبي أمامة" .

(۴۳۱۰۵) ما من شاب يدع لذّة الدّنيا ولهوها، ويستقبل بشبابه طاعة الله إلا أعطاه الله أجر تسعة وتسعين صديقاً . "طب عن أبي أمامة" .

(۴۳۱۰۶) ما من شاب يدع لذة الدّنيا ولهوها، ويستقبل بشبابه طاعة الله إلا أعطاه الله أجر إثنين وسبعين صديقًا، ثم يقول الله : أيها الشّاب التارك شهوته فيّ ! المبتذل شبابه، أنت عندي كبعض ملائكتي . "الحسن بن سفيان، حل. عن شريح، قال : حدثني البدريون منهم عُمَر".

(۴۳۱۰۷) يقول الله عزّ وجلّ : الشّاب المؤمن بقدري، الرّاضي بكتابي، القانع برزقي، التارك لشهوته من أجلي، هو عندي كبعض ملائكتي . "الدّيلمي عن عمر".

(۴۳۱۰۸) ما من شيء أحبّ إلى الله من الشّاب التائب . "الدّيلمي عن أنس".

(۴۳۱۰۹) خير شبابكم من تشبّه بكهولكم، وشرّ كهولكم من تشبّه بشبابكم، ولو يعلم المتخلفون عن هاتين الصّلاتين ، لأتوهما ولو حبْوًا [أي : صلاة الفجر، وصلاة العصر]، ولا تقبل صدقة من غلول، ولا صلاة بغير طهور . "إبن النّجار عن أنس".

(۱۰۲۳۳) ما من شيء أحبّ إلى الله تعالى من شاب تائب، وما من شيء أبغض إلى الله تعالى من شيخ مُقيم على معاصيه، وما في الحسنات حسنة أحبّ إلى الله تعالى من حسنة تعمل في ليلة جمعة، أو يوم جمعة، وما من الذّنوب ذنب أبغض إلى الله تعالى من ذنب يعمل في ليلة الجمعة، أو يوم الجمعة . "أبو المظفر السّمعاني في أماليه عن سلمان".

(۱۶۰۶۱) شاب سخي حسن الخُلق أحبّ إلى الله تعالى من شيخ بخيل عابد سيّئ الخُلق . "ك في تاريخه، فر عن إبن عبّاس".

(۴۴۴۴۱) أيما شاب تزوّج في حداثة سنه [إلا] عجّ شيطانه [يقول] : يا ويله عصم مني دينه . "ع عن جابر" ؛ إنتهى .

ما فيضون ويلي دي : او په كتاب (أنيس الواعظين) كې ځينې داسي حديثونه ذِكر دي، له هغو ځخه دا دي چې رسول الله ﷺ فرمايي :

(طوبى للشّاب التائب ثمّ طوبى) . وقال أيضًا : (إنّ للشّاب التّائب عِندَ الله أجرا عظيما) . وقال أيضًا في حقّ الشّاب : (إرحَمُوا ! فإنّهُ شابٌ لمْ يَمَلّ عُمرَهُ) . وقال أيضًا : (توبةُ شابٍ واحدٍ أحبّ إلى الله تعالى مِنْ توبة ألفَ شيخٍ) . وقال أيضًا : (إنّ اللهَ يُبغِضُ الشّابَ الفارغ) . وفي رواية : (إنّ الله يُبغِضُ الرّجلَ الفارغَ) .

دغه حديثونه حضرت جعفر أسترآبادي په أنيس الواعظين كې نقل كړي دي او ما يې اصل نه دئ پيدا كړى ! .

او په يو روايت كې راځي : (أشدّ النّاس يَوْمَ القيامَةِ حِسابًا المتَصِحّحُ الفارغُ) .

دا حديث په دغه لفظ ابن مُبارک په كتاب الزّهد والرّقائق كې روايت كړى دى، ۴۶۷ مخ، حديث شمېره (۱۳۲۶) .

او په بل روايت كې داسي راغلي دي : (أشدّ النّاس عَذابًا يومَ القيامةِ المكفيُّ الفارغ) .

فایده : له هغو حدیثو څخه کوم چې په حاشیه ذکر سول دا هم معلومیږي چې (۱) : ځوان دې اولا عابد او پرهیزګار جوړ سي . (۲) بیا دې که وس یې وو ؛ واده دې ژر وکړي . (۳) سخي دې جوړ سي . (۴) له سپین ږیرو سره دې په سادګۍ کې مشابه جوړ سي . (۵) او فارغه دې نه کښیني، بلکې په یو عبادت به ځان اخته کوي .

دا پېنځه خبرې له ټولو ټېرو حدیثو څخه په ښه کېږي او داسې دا مبارک خطابونه پیغلې ښځې ته هم متوجه کېږي چې (۱) : پېغله دې اولا عابده او پرهېزګاره جوړه سي . (۲) بیا دې که وس یې وو ؛ واده دې ژر وکړي، یعني : خاوند دې ژر وکړي . (۳) سخاوت ناکه دې جوړه سي . (۴) له سپین سرو سره دې مشابه جوړه سي، ډېر پېشین او هوس دې نه کوي، لکه : بې کماله او بې تهذیبه ښځې چې بل کار نه لري، بلکې سادګي به خوښوي . (۵) او فارغه دې نه کښیني، بلکې په یو عبادت به ځان اخته کوي، لکه : د قرآن شریف تلاوت کول ؛ د حیض، نفاس، غسل، لمانځه، روژې او داسې د نورو مهمو شیانو مسئلې زده کول ؛ د مور او پلار په قول کول ؛ د کور صفایي کول ؛ له غیبت، بُغض، دروغ، بُهتان، بې کاره مجلس، بې ځایه بانډار او داسې ټولو بې هوده کارونو او ګناوو څخه ځان ساتل .

یادونه : تر دې ځایه د ځوانۍ او پیغلتوب د ارزښت په اړه چې کومې خبرې وې ؛ هغه زیاتره بیانې سوې، وروسته به د ځوانۍ او پیغلتانه د ساتنې بیان وسي چې ځوان ؛ باید څنګه د خپلې ځوانۍ او پېغله به څنګه د خپل پیغلتوب ساتنه کوي؟ او دې سرلیک ته ؛ باید هر ځوان او پېغله ښه توجه ورایله کړي او ځان دې ورباندې پوه کړي ؛ څکه د کتاب مقصد او هدف هم داغه دی ؛ بالله التوفیق، وبیده أزِمَّةُ التحقیق .

دا حدیث دیلمي په خپل مسند الفردوس کې روایت کړی دی، ۱ ټوک، ۳۶۱ مخ، حدیث شمیره (۱۴۵۹) .

د ځوانی، یا پېغلتانه ساتنه

هر هغه ځوان چې د خپلي ځواني ساتنه غواړي، یا هره هغه پېغله چې د خپل پېغلتانه ساتنه غواړي ؛ نو هغه دي لاندي آداب، هدایات، لارښووني او مشورې پر ځای کړي :

أ. لومړی : د مور او پلار لپاره، یا د هغه چا لپاره چې د یو هلک، یا یوې نجلی مشري یې پر غاړه وي ؛ نو هغه دي د لومړي ځل لپاره که هلک، یا نجلی مراندي ته ورسېدل ؛ نو په مینځ کې دي یې بیسترې سره جلا کړي، که څه هم سره وروڼه او وروڼه وي، یا ورور او خور وي او یا داسي نور قرابت سره لري .

ب. دویم : ځوان او پېغله ؛ باید د دیني کتابو مطالعه پیل کړي او ځوان به هغه کتابونه لولي چې د ځواني د ساتني په هکله جوړ سوي وي او پېغله به هم هغه کتابونه مطالعه کوي چې د پېغلتانه د ساتني په هکله وي، لکه همدا کتاب (د ځواني ساتنه)، یا (بهشتي زېور)، یا (د مباشرت آداب) او داسي نور او په ځانگړې توگه بیا هغه کتابونه او رسالې به هم ښه په آرامه اودقت سره لولي چې د حیض، نفاس، غُسل، د لمانځه شرایط او داسي نورو مسئلو بیان پکي سوی وي .

ج. دریم : په تنهایي (یواځې والي) کي به نه کښیني په داسي صُورت چې هیڅ دیني، یا دُنیاوي کار نه پکي کوي ؛ ځکه له دې څخه د موټ وهني خطره پیدا کیږي او په تېره حاشیه کي ځیني څو داسي حدیثونه ذکر سول چې مُبارک ﷺ فرمایي : (الله [تعالی] فارغ انسان تَه په غضب کیږي) او ځینو پوهانو هم ویلي دي : "بې کاري داسي بلا ده ؛ هم د دِین هم دنُنیا ده" او ځینو ویلي دي : "بې کاري بدترینه مشغله ده". بلکي انسان به خامخا په یو دیني، یا دنیاوي کار ځان اخته کوي .

د. څلورم : له بدو انډیوالانو څخه دي ځان په بشپړه توگه ساتي که ځوان وي، یا پېغله ؛ خو دا عمل به پر ځای کوي .

ه. پينځم : دا چول له بدو تصويري (انځوريزه) کتابو، رسالو، ورځپاڼو، اونيزو او داسي نورو شيانو څخه به په بشپړه خپل ځان ساتي د کومو په کتلو چي اسلامي عقيدې ته خطره پيدا کيږي، يا شهوت راپاريږي او يا بل ديني، يا دنياوي تاوان کتونکي ته پکي پيښيږي .

و. شپږم : همدا چول له عشقي مجلو، ناولو، نظمونو، کيسو او فلمانو څخه به خپل ځان په بشپړه ساتي .

ز. اووم : همدا چول له سينما، سرود او رېډيو، شوقي انټرنيټي پټو، نامحرمو او داسي ټولو هغو شيانو څخه به په بشپړه ځان ساتي چي شهوت راپاروي او د بدنظري صورت پکي راځي .

ح. اتم : څومره چي د ځوان وس وي ؛ له هغسي بدو خلکو، انډيوالانو، امزولانو او دوستانو سره به ملګرتيا کوي او داسي پېغله به له بدو ښځو او پېغلو نصيحت کوونکو سپين سرو سره به ملګرتيا کوي .

ط. نهم : ځوان انسان، يا پېغله چي هر کار کوي ؛ نو تر هغه مخکي به د هغه فکر وهي چي ايا دا د کولو دئ او که يا؟ بيا به هغه کار کوي، کنې له هغه کار څخه به په بشپړه خپل ځان ساتي .

ي. لسم : ځوان، يا پېغلي ته که داسي فکر وروللړ سو چي په هغه کي د موټ وهلو خطره وي، يا د زنا کولو، يا د لواطت کولو او يا داسي د بلي تناسلي ګناه تر سره کولو خطره وي ؛ نو (۱) بايد دوه رکعاته د (صلاة التوبة)، يعني : د توبې په نيت ادا کړي . (۲) يا دي دوه رکعاته د (صلاة الحاجة) په نيت باندي ادا کړي . (۳) يا دي کليمه طيبه، يعني : (لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ الله) په داسي چول ووايي چي د لا إله ويلو پر وخت به دا تصور کوي چي له سري هيڅ حقيقي شی نسته او إلا الله ؛ مګر يواځي الله ﷻ دی، کوم چي د اهل تصوفو په اصطلاح نفي او اثبات ورته وايي . (۴) که دا عمل هم نه سي کولای ؛ نو درې سوه ځله دي

(الله، الله) ووايي . (۵) يا دا ذکر د (الله، الله) دي صرف سل ځله ووايي په داسي ډول چي د ويلو پر وخت دا فکر له ځانه سره وهي چي زما له ويلو سره شاوخوا آسمان، ځمکه، ونې، ډبرې، دريابونه، مرغان او داسي شاوخوا ټولې ذرې دا کليمه د (الله، الله) وايي ؛ ځکه په دې فکر سره به د دې مبارک نوم حقيقت د ده په زړه کي ښکاره سي چي په نتيجه کې به يې د الله ﷻ له نافرمانۍ څخه زړه واوړي . (۶) يا دي د دې يو آيت د تورتې مراقبه له ځانه سره وکړي چي الله ﷻ فرمايي : ﴿أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَىٰ﴾[۳۲] . يعني : ايا ته نه پوهېږې ! چي الله (تعالی) هر څه ويني، مطلب دا چي دا آيت دي په زړه کي په داسي ډول وايي چي دا فکر به پکې کوي : الله ربُ العزت دا وينا ما ته کوي او دا راته وايي : چي زه خو تا وينم ؛ نو زما نافرماني مه کوه ! . (۷) يا دا چي د خپل مرګ فکر دي له ځانه سره وکړي چي زه خو هم مرګ لرم ! دا ګناه نو زه ولې وکړم؟! زه هم تور قبر ته ځم ! کوم چي د قبر او مرګ مراقبه ورته وايي . (۸) يا دي د حشر او نشر مراقبه وکړي . (۹) يا دي د جهنم د عذاب مراقبه وکړي . (۱۰) يا دي د الهي نعمتونو مراقبه وکړي . (۱۱) يا دي دا مراقبه وکړي چي دا حُسن او جمال د فلانکي، يا فلانکۍ دا ؛ خو فنا کېږي او دا فکر دي له ځانه سره وکړي چي الله ربُ العزت به ما ته د دې ګناه په پرېښودلو کي د آخرت باقي حُسن او جمال په برخه راکوي . (۱۲) . يا دا چي لږ ؛ خو دي دا خپل نظر په کنټرول کي راولي . (۱۳) يا دا چي د دې ګناه د تاوان په عواقبو کي دي فکر ووهي چي فلانی تاوان لري او فلانی تاوان لري . (۱۴) يا دا چي په عين هغه وخت کي دي چي د تناسلي ګناه، يا هسي د مطلقي ګناه يو فکر ورولاړ سي، يا يې د کولو يوه خطره پيدا سي

[۳۲] د العلق سورت، ۱۴ آيت .

؛ نو هغه ځای دې بدل کړي، بيا اودس دې تازه کړي او خپل رب ته دې متوجه سي. (۱۵) او بل دا چې حوقله، يعني : (لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ) کليمه دې په زياتوالي سره وايي او دا دعاوې دې ډېرې وايي : (اللّٰهُمَّ إِنِّيْ أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ)، (اللّٰهُمَّ طَهِّرْ قَلْبِيْ عَنْ غَيْرِكَ، وَنَوِّرْ قَلْبِيْ بِنُورِ مَعرِفَتِكَ أَبَدًا)، (اللّٰهُمَّ أَصلِحْ لِي شَأنِيْ) ؛ آمين.

ک. يوولسم : ځوان، يا پېغله به يو داسې کسب ځان ته پيدا کوي چې هغه دلاس وي او هغه به په دې نيت کوي چې له حرامې نفقې څخه په راوګرځيږي او حلاله نفقه په وګټل سي ؛ ځکه دلاس کسب ډېر مبارک وي، لکه څرنګه چې مخکې په شپږمه برخه کې ددې تفصيل تېر سو.

ل. آخرې دوولسم دا چې که يو ځوان، يا پېغلې ته د عاشقۍ فکر ورولاړ سو، يا خدا نخواسته په عاشقۍ اخته سوی وي او يا يې په آينده کې ورته اراده وي ؛ نو لومړی دې له هغه معشوق، يا معشوقې څخه تعلق وشکوي، کنې ددې لپاره دې يو وخت جګړه ورسره وکړي چې دده زړه له هغه څخه او د هغه زړه له ده څخه وشکيږي، يا دا چې په هيڅ ډول دې دهغه تصور نه کوي، هو ! که فکرېې بې اختياره ورولاړ سو ؛ نو د چيې اووې خوا ته دې مخ واړوي او درې ځله دې پر تو ه کړي ؛ ځکه په دې سره د شيطان زور او وسوسې ختميږي، يا دا چې د دنيا د عاشقۍ پای او بې وفايي ته دې فکر ورايله کړي چې دا فلانکی، يا فلانکۍ څومره بې وفا ده ؟! او ريشتيا هم په مجازي عشق کې وفا نه راځي ؛ ځکه وفا د حقيقي عشق په صورت کې راځي او له دې سره سره دې د ټولو بنېګڼو پر ځای کولو او له ټولو شکنجو څخه دې د ځان ساتلو هڅه کوي او په دې ترتيب سره به نه پوره ساتنه د ځوان د ځوانۍ او د پېغلې د پېغلتنه راځي، همدا ډول د ځان، مال، حالاتو او کارونو ساتنه به راځي ؛ وَاللهُ عَلَىٰ مَا أَقُولُ وَكِيلٌ، وَهُوَ حَسبِي وَنِعْمَ الوَكِيلُ.

دا ټوله هغه آداب، هدايات (لارښوونې) او مشورې وې چې د ژوند له ټولو غټو اړخونو سره اړوند دي او په پر ځای کولو سره يې ټول ژوند روښانه کيږي او د ټولو ساتنه پکې کيږي او دا په ډېر فکر سره رايو ځای سوي دي؛ نو بايد هر ځوان او پېغله د دې پوره په بشپړه لحاظ وساتي.

د ځوانانو لپاره خوږې خبرې

اې ځوانه! د خپلې ځوانۍ په قدر خولې فکر وکړه! ايا دا دې نه دي اورېدلي؟! چې وايي: "د ځوانۍ عبادت سره زر دي". که اوس د خپلې ځوانۍ په قدر فکر وه نه کړې! نو بيا خوږې به سپين ږيرتابه کې هم قدر نه سې کولای!.

اې ځوانه! تر څه وخته به غافل ګرځې! که د خپلې ځوانۍ قدرداني وکړې؛ نو ټل عمر به دې خپلې سترګې له ناروا کارونو څخه وساتې! بېشکه ټوله ګناهونه له دغو سترګو څخه پيښيږي؛ نو هله ژر کوه! له غفلته څخه دې خپل ځان راوبښ کړه! او واتلونکو ملغلرېيزو خبرو ته غېږ سه اوغوړسه!.

اې ځوانه! خپل نيت دې د ربّ العالمين ﷻ په عبادت کې صفا کړه! او له رياء څخه په خپل عمل او قول کې ځان وژغوره! ځکه که داسې وکړې؛ نو نيکي دعاوې به دې ټل قبليږي! کومې چې د قطع رحمۍ، يا د يوې ګناه غوښتنې لپاره نه وي.

اې ځوانه! د خپل ګران پيغمبر ﷺ پر سنتو عمل وکړه! ځکه که داسې وکړې؛ نو پر خپل خدای ﷻ به ټل قدرمن يې! او کله چې پر قدرمن او ګران سوې؛ نو ګويا لکه پر هر شي چې قدرمن سوې!.

اې ځوانه! د الله تعالی له عذابه هر وخت وېرېږه! او د رحمت يې هر وخت اميد کوه! ځکه د ايمان دوه وزرونه دي چې يو وزر يې د الهي رحمت اميد کول دي او بل وزر يې له الهي عذابه بېرېدل دي؛ نو کله چې يو مومن بې اميده سي: هغه به

تل په نفس تنګيو کي وي او کله چي بېره نه لري، يعني : د الله تعالى له عذابه نه بيرېږي ؛ نو هغه به تل د الله تعالى په نافرمانيو او خپلو خواهشاتو کي ژوند تېروي .

اې ځوانه ! کوم ګناهونه چي دي کړي دي له هغو څخه اوس توبه وباسه ! څکه که توبه نه ځني وباسې ! نو زړه به دي کرار کرار تور تکي پيدا کوي، آخر به تک تور سي چي بيا به توبه هم نه سې ايستلای او نه به يې هيڅ وس دا يستلو لرې ! .

اې ځوانه ! ستا لپاره په ګناوو کي تر بدنظرۍ، د لغړزنو تر شوق، موټ وهني، زنا، لواطت، نشييزو توکو او تر حرام خوړلو منحوسې ګناوي نسته ؛ نو دغه ګناهونه په بشپړه توګه پرېږده او د آينده لپاره د پرېښودلو اراده پخه کړه ! .

اې ځوانه او ګرانه ! تل تر تله به ستا دا فکر وي چي زما سره الله تعالى په خپل علم او قدرت وجود لري، ايا دغه آيت شريف دي نه دئ لوستلی : ﴿ وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنتُمْ ﴾[۳۳] .

ژباړه : بېشکه [دغه الله تبارک وتعالى] ستاسو سره دی [په علم او قدرت باندي] چيري چي تاسي ياست ! .

او محمد رسول الله ﷺ فرمايلي دي : (إِنَّ أَفْضَلَ الإِيمَانِ أَنْ تَعْلَمَ أَنَّ اللهَ مَعَكَ حَيْثُمَا كُنْتَ)[۳۴] .

---

[۳۳] د الحديد سورت، ۴ آيت او باى يې داسي دى : (وَاللهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ) .

[۳۴] حديث طبراني په المعجم الأوسط ۸ توک، ۳۳۸ مخ کي حديث شمېره (۸۷۹۶) او دا دول يې په مسند الشاميين ۱ توک، ۳۰۶ مخ کي حديث شمېره (۵۳۵) او أبو نعيم په الحلية ۶ توک، ۱۲۴ مخ کي

ژباړه : بېشکه بهترين ايمان دا دئ چي ته په دې پوه سې ! الله (تعالی) ستا سره هر ځای (علما او قدرتا) وجود لري . او که دې ايمان داغسې جوړ سي ؛ نو بيا به ته تل تر تله کاميابه يې ! .

اې ځوانه ! له کوم کار ځخه چي الله تعالی منع کړی يې ؛ هغه مه کوه ! او پر کوم چي يې امر کړی يې ! نو بس هغه کوه ! .

اې ځوانه ! آخري خبره دا ده : دا وس زمانې چي څه خوندونه او خواهشات دي ؛ وټولو ته په داسې نظر وګوره ! لکه کوم چي زموږ او ستاسو ربّ العالمين ورته کتلي دي .
او ربّ العالمين ؛ خو په داسې نظر هم نه دي ورته کتلي، لکه د غوماشې د وزر په اندازه او له حضرت عبد الله ابن عُمر رضي الله عنه ځخه روايت دی چي : رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمايل : (که دې دنيا دالله [تعالی] په وړاندې د غوماشې د وزر په اندازه قدر درلودلای ؛ نو کافر به يو غوړپ اوبه هم نه وای ځنې چيښلای) [۳۵] ؛
سُبحان الله ! نو دنيا د خالق په وړاندې ځومره بې قدره ده .
مطلب دا چي د دنيا څه خواهشات دي دا د ربّ ﷻ په نېز د يوې غوماشې د وزر په اندازه قدر او اهميت نه لري ؛ نو بايد ګرانه ووروره ! د دنيا خواهشات ټوله ستا په نظر کي هم دغه ډول وي ؛ ځکه بيا به ته تل خوشاله او قناعت لرونکی يې او له ټولو ګناوو ځخه به په امن يې ! .

روايت کړی دی او دا ډول جلال الدين سيوطي په الجامع الصّغير ۱ توک، ۴۱ مخ کي له طبراني او أبو نعيم ځخه نقل کړی دی، لکه ځرنګه چي اوس دلته د دوارو د توک او مخ يادونه وسوه .

[۳۵] حديث امام ترمذي په خپل جامع السّنن ۴ توک، ۵۶۰ مخ کي روايت کړی دی، حديث شمېره (۲۳۲۰)، لکه ځرنګه چي سيوطي رحمه الله تعالی په خپل جامع الصّغير ۲ توک، ۱۳۱ مخ کي ځنې نقل کړی دی او دا ډول ابن أبي الدّنيا رحمه الله تعالی يې يوه ټوټه په خپل کتاب ذمّ الدّنيا ۱۱ مخ کي روايت کړې ده، حديث شمېره (۱) او عبارت يې په داسې ډول دی :
(لَوْ كَانَتِ الدّنْيَا تَعْدِلُ عِنْدَ اللهِ جَنَاحَ بَعُوضَةٍ ، مَا سَقَى كَافِراً مِنْهَا شَرْبَةَ مَاءٍ) . إنتهی .

اې ځوانه ! او اې ګرانه لوستونکې ! تا ته دي لوی ربّ العرش العظيم په دغو اوو سپېڅلو وېناوو او خبرو د عمل کولو توفيق درکړي ! چې دنيا او آخرت دي دواړه په خوشالۍ او راحت کې سي او د آخري زمانې له ټولو فتنو څخه په امن سې !.

او پوه سه ! دغه خطابونه چې څرنګه وځوان ته ما وکړه ! نو دا ټول زما هرې خور پېغلې ته مې کړي دي ؛ ځکه ځوان چې څرنګه پر شرعي کارونو مُکلف دی ؛ نو پېغله هم مکلفه ده ؛ وصلّى الله علىٰ سيّدنا محمّد ؛ سيّد الأوّلين والآخِرين، وعلىٰ جميع النّبيّين والمُرسَلين .

❀❀❀

(مل پاڼه)

د کتورو خبرو سوغات، یا غوره ویناوي

ځیني خلک وایي: کتابونه ورځ په ورځ زیاتیږي او کته یې نسته

په اوس زمانه کې ما ځیني داسې خلک ولیدل چې دا به یې ویل: نن خو کتابونه ورځ په ورځ زیاتیږي، عمل څوک نه وړاندې کوي او داسې دي، داسې دي.
نو د دغو خلکو جامع ځواب دا دئ چې موږ او تاسو ته د اسلام او ایمان ارکان او حکمونه په کوم لامل سره راغلي دئ؟! ایا دا فکر دوی نه کوي چې اسلام او ایمان اولا په دعوت سره راغلی، بیا په توره سره راغلی دی؛ نو که دا کتابونه وای، تا به د اسلام او ایمان رکنونه او د دِین سپېڅلي وېناوې په څه شی پېژندلای؟! باید انسان پر هیڅ یو اسلامي او دِیني کِتاب وه نه لګیږي؛ ځکه ده ته د اسلام او ایمان رکنونه او اسلامي احکام ټوله له دغو کتابونو څخه راغلي دي او بل د عربو مشهوره مقوله ده چې وایي: "وخيرُ الجليس في الزّمان كِتابٌ"، یعني: په زمانه کې غوره ملګری کِتاب دی او الحمدُ لله ما په کِتاب کتلو کې لاندې ګټې تولي لیدلي دي!:

۱. څوک چې یو کِتاب، یا یوه رساله مطالعه کوي، که څه هم عمل نه وړاندې کوي؛ نو د خلکو لَه غیبت کولو څخه به محفوظ وي.

۲. زړه به یې خوشاله وي.

۳. له ګپو او ملنډو څخه به ژغورلی وي.

۴. الله تعالی به ځني راضي وي .

۵. ثوابونه به یې نوشته کیږي ؛ ځکه د یو حدیث شریف مفهوم دی چې پیغمبر عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ فرمایي : څوک چې د علم یو باب زده کړي ؛ نو دا به هغه لره تر دُنیا او څه چې په دُنیا کې دي غوره وي . او په یو حدیث شریف کې نقل سوي دي : (د دین یوه مسئله زده کول تر زرو رکعاتو [نفلي] المنځونو غوره دي، که څه هم عمل ورباندي وکړي او که یې نه وریاندي وکړي)[۳۶] ؛ سُبحانَ الله دا څومره لوی ثواب دی ! د کتاب د یوې مسئلې، یا د یوې اسلامي او دیني خبري زده کوونکي لره !! .

۶. پټه خوله به ناست وي او پټه خوله کښېنستل عبادت دي .

۷. او دآخري زمانې له ټولو فتنو څخه به خلاص وي او ځني ژغورلی به وي ؛ ځکه نن سبا که یو انسان په یو مجلس کې کښېني ؛ نو له دروغو او غیبتو څخه به مجلس والا خلاص نه وي، یا به د دنیا له مینې او د دنیا پرستو له صفته خلاص نه وي او که د ځینو ځوانانو سره کښېني ؛ نو د نجونو او هلکوانو له بحثونو څخه به خلاص نه وي . دغه راز که له هر ډول خلکو سره انسان کښېني ؛ نو له ګناوو څخه به خلاص نه وي ؛ مګر نه هغه چې د الله تعالی خوښه وي .

نو اوس وخت د انسان لپاره ښه او غوره دوست کتاب دی، کتاب که انسان ګوري ؛ نو له ټولو ګناهونو څخه به خلاص وي او هیڅ کله یو انسان ته دا په کار نه ده چې وایي : کتابونه ورځ په ورځ زیاتیږي او یا په کتابو ؛ خو کتب خانې او ګودامونه ډک دي او عمل ؛ خو څوک نه وریاندي کوي او داسي دي ؛ نو داسي دی ؛ ځکه داسي خبري کول د شریعت مُحمّدي له رویه ګناه ده او دا تیري خبري داسي خلکو لره کافي ځواب دی .

[۳۶] د دي حدیث حواله د کتاب د سر په مخکنو کې تېره سوې ده ؛ لهذا اوس یې مکررولو ته اړتیا نسته .

ځيني خلک فقير او مسکين ته شی نه ورکوي

دويم ډول په اوس وخت کې داسې خلک هم شته چې کله يو فقير او مسکين د سوال کولو لپاره ورته راسي ؛ نو ښکنځل ورته کوي، پيسې نه ورکوي او پسې وايې خلي او مسکين هم پر پيسو سربېره داسې په نرمي سوال او خواست ځني کوي چې : اې سړيه ! د خدای د رضا لپاره مرسته راسره وکړه ! او دا څوک پر پيسو سربېره، يعني : روپۍ هم ورسره وي او مسکين ته يې نه ورکوي ؛ نو پر دې خبره د رسول اکرم ﷺ د فرمان دا مفهوم راغلی دی : څوک چې د خدای د رضا په وجه يو شی ترځخه وغواړي ؛ نو ورېې کړئ ! او څوک چې د خدای د رضا په وجه له يو شي څخه پناه ترځخه وغواړي ؛ نو پناه ورکړئ ! .

مطلب دا کوم څوک چې پر پيسو سربېره سايل او مسکين ته پيسې نه ورکوي، بلکې يوه روپۍ چې هم نه ورکوي ؛ نو دا به ډېر سخت ګناهکار وي او الله تبارک وتعالی خپل ګران پيغمبر ﷺ ته فرمايي : ﴿وَأَمَّا ٱلسَّآئِلَ فَلَا تَنْهَرْ ۝﴾[۳۷] .

ژباړه : او کوم چې سوالګر دی ؛ نو هغه مه ترټه ! .

يعني : څه شی چې وي ؛ ورېې کړه ! يا يې په ښه خوشاله ځواب سره رد کړه ! د بېلګې په توګه ورته ووايه : معاف کړه ! يا خدای دې پرده وکړه ! يا خدای دې عزت وکړه ! يا خدای دې يې درکړي ! مطلب دا چې خپل نبي ته د الله تعالی دا خطاب دی ؛ نو ما او تا ته به يې ولې دا خطاب نه وي ؟! هو ! که يو فقير او يو مسکين يو دوکاندار او يا داسې بل سړي ته ښې تينګي کړي او په رډو سترګو ورته ودرېږي او د چا خبرې ته غوږ نه بدي – بس پيسې، يا يو شی خامخا غواړي ؛ نو بيا يې ترټل په دې صورت کې روا دي، لکه امام آلوسي او داسې نورو معتمدو علماؤ کرامو رحمهم الله چې دا خبره کړې ده .

---

[۳۷] د الضحی سورت ۱۰ آيت، آخري پاره .

ځيني خلګ له الهي بيري محرومه دي او په خپلو نېکيو مغروره دي

دريېم ډول داسي خلګ هم سته چي دوی په خپلو عملونو دوکه سوي دي، ښه نېک عملونه کوي او بيا هم د الله تعالی بيره په زړه کي نه لري او الله ﷻ په خپل قرآن مجيد کي صريح دا فرمايي : ﴿أَفَأَمِنُوا۟ مَكْرَ ٱللَّهِ ۚ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْقَوْمُ ٱلْخَٰسِرُونَ﴾[۳۸] .

ژباړه : نه په امن کيږي له ناڅاپه نيولو څخه د الله [تعالی] ؛ مګر داسي قوم د الله [تعالی] له ناڅاپه نيولو [او عذابه] څخه په امن کيږي چي تاوانيان [او ګناهګاران] دي .

او بل دا چي د ايمان دوه وزرونه دي، يعني : دوه غټ ښاخونه يې دي چي يو غټ ښاخ يې له الله تعالی څخه د اميد درلودل دي او بل غټ ښاخ يې له الله تعالی څخه بيره په زړه کي نيول دي. لکه مخکي چي هم پر دې څه بيان وسو او بل دا چي د الله تعالی له ناڅاپه نيولو او عذابه څخه په امن کېدل کبيره (غټه) ګناه ده. لکه د اُمت معتبرو علماؤ چي پر دې خبره ټينګار کړی دی .

او که يو مسلمان ګناهونه کوي او دا وايي چي : الله تعالی ؛ خو غفور رحيم دی، پروا نه لري، خدای به مي وبخښي او نور نو په زړه کي له خپل غفور رحيم څخه بيره نه لري ؛ ځکه که بيره يې له خپل ربّ څخه درلودلای ؛ نو ګناهونه به يې هم نه کولای او بيشکه ګناهونه ټوله د الله تعالی نافرمانيانې دي او دغه مسلمان د خپل رب تعالی هغه نوم هېر کړی دی چي (قهار) دی ؛ ځکه که بخښونکی دی ؛ نو عذاب ورکوونکی او قهر کوونکی هم دی .

بايد چي مسلمان نارينه وي او که ښځينه له الله تعالی څخه د رحمت اميد هم کوي او له عذابه او ناڅاپه نيولو څخه دې هم بيريږي، بيشکه د الله تعالی له عذابه

[۳۸] د الأعراف سورت، ۹۹ آيت .

ځځه نه په امن کيږي ؛ مګر زيان کاران او ګناهکاران او دا هغه کسان دي چي د ايمانو يو وزر لري چي هغه د الهي رحمت امېد کول دي، کوم چي په عربي ژبه کي (الرّجاء لرحمة الله) ورته وايي، يعني د الله د رحمت امېد ساتل او بل وزر نه لري چي هغه له الهي عذابه او ناڅاپه نيولو ځخه بېرېدل دي، کوم چي په عربي کي (خوف مِن الله تعالىٰ) ورته وايي، يعني : له الله تعالى ځخه بېرېدل .

ځيني خلک ببله تحقيقه حُکم کوي

ځلورم ډول داسي خلک هم سته چي کله دوی ته نور خلک، يا يو سړی ورته ووايي چي : موږ داسي ښه شيان وليدل ! يا مو داسي ښه خلک وليدل ! يا مو داسي ښه سړی وليد او يا داسي يو شی مو وليد ! نو دوی دستي دا ورته وايي چي : دا شيان ؛ خو بد دي ! يا دا خلک ؛ خو بد دي ! يا دا فلانی سړی او شی ؛ خو بد دی ! ليدلي يې هم نه وي او د بدوالي حکم پر کوي، يا ؛ خو يو شی بد وي او دوی د ښه والي حکم پر کوي ؛ نو داسي په نه ليدلو او نه تحقيق کولو کي پر يو شی حکم د بدوالي، يا ښووالي کول ناروا دي او بل دا چي زموږ پيغمبر ﷺ فرمايلي دي : (لَيْسَ الْخَبَرُ كَالْمُعَايِنَةِ)[۳۹]، يعني : خبره داسي (ريشتونې) نه ده لکه کوم چي ليدل دي .

مطلب دا چي انسان کله يو شوک يې ليدلی نه وي ؛ نو هيڅ کله دي د کافر، يا منافق، يا بد حکم نه پر لګوي، يا يې يو شی ليدلی نه وي ؛ نو بايد هيڅ کله د بدوالي حکم نه پر ولګوي، هو ! چي کله يې يو شی ښه وليد، ځېړنه يې وکړه چي دا بد دی ؛ نو بيا ورته روا ده چي حکم د بدوالي پر وکړي، يا يې يو انسان ښه وليدی چي دا بد دی، ښه معلومات او تحقيق يې وکړ ؛ نو بيا ورته روا ده چي

---

[۳۹] حديث امام أحمد په المُسند کي، طبراني په المُعجم الأوسط کي، حاکم په المُستدرک کي او خطيب بَغدادي په خپل تاريخ کي روايت کړی دی، لکه څرنګه چي سيوطي په الجامع الصّغير ۲ توک، ۱۳۵ مخ کي وېلي دي .

حکم د بدوالي پر وکړي او که يې ليدلی نه وي ؛ نو تر هغه وخته ورته روا نه دي چي حکم د بدوالی پر وکړي، يا غيبت پسي وکړي، يا درواغ پسي وايي ؛ ځکه دا ټول ناروا کارونه دي او سخته ګناه لري او هر يو کار له دغو کارونو څخه په خپل ځای کي غټه ګناه ده آه ! .

پر لاره، يا سړک او يا داسي بل ځای سپين کاغذ غورځول بې ادبي ده

پينځم دا چي کله يو انسان پر يو لاره، يا کوڅه، يا سړک او يا داسي بل ځای روان وي او يو داسي کاغذ يې تر سترګو سي چي په هغه کي د الله تعالی نوم وي، يا د نبي، يا د فرښتې او يا د بنه سړي نوم وي، يا داسي وي چي شرعي يوه مسئله، يا يو حديث، يا يو آيت شريف او يا داسي بل مُبارک شی پکې وي ؛ نو بايد هغه راپورته کړي او په جيب کي يې واچوي، يا دي يې په يو پاک ځای کي ښخ کړي او يا دي يې په ښو عطرو ولړي او بيا دي يې ښخ کړي ؛ ځکه داسي کول د انسان دُنيا او آخِرت سموي او داسي نه کول، يعني : د دې سپين کاغذه بې حُرمتي کول، کوم چي يو مبارک شی پکې نوشته سوی وي ؛ نو د انسان دُنيا او آخِرت بربادوي، لکه څنګه چي په يوه معتبره کيسه کي نقل سوي دي او هغه دا ده چي : يو بزرګ حضرت بِشر الحافي رحمه الله فرمايلي دي : (زه يوه ورځ په لاره کي راروان وم ! چي يو کاغذ مي تر سترګو سو ؛ کاغذ چي مي کله راپورته کړ د "بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ" کليمه پکې نوشته وه ؛ نو دستي مي له ګرزو څخه صفا کړی او دوه درهمه راسره وه، عطاري ته ولاړم ! ښه عطر مي په راتيول ! بيا مي دا کاغذ په عطرو ولړی ! او د شپې بيده سوم، کله چي بيده سوم يو ويونکی دغه آواز راته وکړ چي : اې بشر حافي ! تا زما نوم له لاري څخه پورته کړی او ښه عطر دي پر ولګول ؛ نو زه به هم ستا نوم په دُنيا او آخِرت کي عطرمند

کړم !)[۴۰].

سُبحانَ الله ! دا څومره لوی ثواب دی چي کله يو انسان د الله تعالی د نامه قدر وکړي ؛ نو الله ربّ العزت به يې هم دغسي قدر وکړي چي کوم دي په کيسه کي ولوستله ! او بايد چي هر مسلمان او مسلمانه له دې شخصه په بشپړه عبرت واخلي ؛ څکه دا به د ده لپاره په دُنيا او آخِرت کي خير وي.

د ماخوستن تر لمانځه وروسته مجلس کول

شپېږم دا چي نن سبا زياتره مجلسونه د ماخوستن تر لمانځه وروسته کيږي او په عربي ژبه کي دې ته (سَمَر) وايي ؛ نو په يو حديث شريف کي د دې ممانعت راغلی دی پر ته له دريو مجلسونو څخه چي د هغوی ممانعت نه دئ راغلی : ۱. يو له خپلي مېرمني سره د ماخوستن تر لمانځه وروسته مجلس کول روا دي . ۲. بل له مېلمه سره د ماخوستن تر لمانځه وروسته مجلس روا دی چي د پرهېزګارۍ خبري کوي او انسان عبادت ته چمتو کوي . ۳. او بل هغه مجلس کول د شپې د ماخوستن تر لمانځه وروسته روا دی بيا تر سهاره چي د علم او دِين خبري پکي کيږي او يا ديني ليکنه پکي کيږي او نور له دې څخه پر ته

---

[۴۰] دا کيسه ابن عساکر په خپل لوی کتاب تاريخ مدينة دمشق ۱۰ ټوک، ۱۸۱ مخ کي، ابن الجوزي په صفة الصفوة ۲ ټوک، ۳۲۵ مخ کي، ابن المُلقن په طبقات الأولياء ۱ ټوک، ۱۷ مخ کي او ابن خلکان په وفيات الأعيان ۱ ټوک، ۲۷۵ مخ کي نقل کړې ده او دا ډول په دُمُوع الصالحين ۱۳ مخ کي ذکر ده او عبارت د کيسي په لاندي ډول دی :

وسبب توبته [أي: توبة بشر بن الحارث الحافي رَحِمَهُ اللهُ] أنه أصاب في الطريق رقعة فيها إسم الله، وقد وطئتها الأقدام ، فأخذها واشترى بدرهم كان معه غالية، فطيبها وجعلها في شقّ حائط ، فرأى في المنام كأنّ قائلا يقول: "يا بشر! طيّبت اسمي ، لأطيبنّ اسمك في الدّنيا والآخرة!".

ورُوي أنّه ذهب به إلى النّهر فغسله، وكان لا يملك إلا درهمًا ، فاشترى به مِسكًا وماء ورد، وجعل يتتبع اسم الله ويطيبه، ورجع إلى منزله فنام ، فأتاه آت، وقال : "يا بشر ! كما طيّبت اسمي ، لأطيبنّ ذكرك ! وكما طهرته ، لأطهرنّ قلبك !" إنتهى.

مجلــونه ټوله مکروه، یا ناروا دي[۴۱].

[۴۱] لکه څنګه چي أبي الليث سمرقندي په بُستان العارفين ۴۱۳ مخ کي د دې مختصر بيان کړی دی او سيوطي هم پر دې څه بيان په خپل کتاب شرح سُنن ابن ماجه کي کړی دی او عبارت يې په لاندي ډول دی؛

قوله (لا سمر بعدها) هذا على سبيل الغالب، وأمّا أحياناً، فكان يسمر لبعض حوائج المسلمين مع أبي بكر وعُمر كما في رواية التّرمذي. وعلّة المنع أنّ السّمر أوائل اللّيل يمنع الرّجل من صلاة التّهجد، لأنّ الإنسان ربّما يتكلم مليا، فيمنع عن صلاة اللّيل بغلبة النّوم، وأيضاً إنّ هذا الوقت تخلو عن الشّواغل، فكان الإهتمام بذِكْر الله أولى، إنتهى.

شرح سنن ابن ماجه د سيوطي، باب: الإستبراء بعد البول..، ۱ ټوک، ۱۵۱ مخ.

او دا ډول په مُحيط البرهاني کي هم ښه بيان پر سوی دی او عبارت يې په لاندي ډول دی:

ومما يتّصل بهذا الفصل: ويكره الكلام بعد إنشقاق الفجر إلى أن يصلي الفجر إلا بخير، لأثر عمر وإبن مسعود، وعن إبراهيم النّخعي أنّهم كانوا يكرهون الكلام بعد طلوع الفجر إلا بخير، وقوله: هم كناية عن الصّحابة، فإذا صلى الفجر، فلا بأس بأنْ يتكلم في حاجته، ويمشي في حاجته المعتادة ومعاشه، والمراد من هذا الكلام: الكلام المباح. أمّا الفاحش، فحرام في جميع الأوقات. وقال بعض النّاس: يكره الكلام بعد صلاة الفجر أيضاً إلى طلوع الشّمس، وقال بعضهم: إلى أن ترتفع الشّمس.

وعن الحسن بن علي: أنه كان لا يتكلم إلى أن ترتفع الشّمس. وذكر الفقيه أبو الليث رحمه الله في كتاب (البستان) أنّ السمر بعد العشاء مكروهٌ عند البعض، قال: وهو الكلام لأجل المؤانسة. وفي شرح كتاب الصّلاة لبعض المشايخ ذكر الكراهة، ولم ينسبه إلى البعض. ورُوي عن رسول الله عليه السلام أنّه قال: (لا سَمَرَ بَعْدَ العِشَاءِ)، والله أعلم، إنتهى.

مُحيط البُرهاني في الفقه النّعماني ۱ ټوک، ۳۸۹ مخ.

او دا ډول په ردّ المُحتار کي هم ښه بيان پر سوی دی او عبارت يې ټول په دالسي ډول دی:

(تنبيه) أشرنا إلى أنّ علة إستحباب التّأخير في العشاء، هي قطع السمر المنهي عنه، وهو الكلام بعدها. قال في البرهان: ويكره النّوم قبلها، والحديث بعدها، لنهي النّبيّ عنهما إلا حديثاً في خير لقوله (لا سَمَرَ بَعْدَ الصَّلاةِ)، يعني: العشاء الأخيرة (إلا لأحد رَجُلَيْن مُصَلٍ، أوْ مُسافِرٍ)، وفي رواية (أو عرسٍ) أه!.

وقال الطّحاوي: إنّما كره النّوم قبلها لمَن خشي عليه فوت وقتها، أو فوت الجماعة فيها. أمّا مَن وكّل نفسه إلى مَنْ يُوقظه، فيباح له النّوم أه!.

وقال الزيلعي: وإنّما كره الحديث بعدها، لأنّهُ ربّما يؤدي إلى اللّغو، أو إلى تفويت الصّبح، أو قيام اللّيل لِمَن له عادة به، وإذا كان لحاجة مُهمّة، فلا بأس، وكذا قراءة القرآن والذِّكْر وحِكايات الصّالحين والفقه

ځکه په خپله دا مُشاهده وکړه ! چې کوم مجلسونه د ماخوستن تر لمانځه وروسته کیږي ؛ نو هغه به له فلم او ټې وي کتلو، یا فیسبوک (facebook) او بې ځایه انټرنېټ کارولو، یا بې ځایه راډیو اورېدلو، یا بې ځایه بانډارو، یا غیبتو، یا خندا قهقه او مسخرو، یا ګپو او ملنډو څخه خالي نه وي ؛ الله تبارک وتعالی دې مو په خپل فضل سره اصلاح وکړي ؛ آمین یا إلهَ العالمین ! .

د ځوانانو لپاره یو جامع او ګټور نصیحت

اووم دا چې سبا چې یو ځوان، یا یو عام انسان په کوڅه، یا یو سړک، یا یوه لاره کې روان وي ؛ خامخا یې تر سترګو هلک، یا نجلۍ راځي ؛ نو دغه ځوان او انسان که دلیدلو پر وخت صبر وکړي او په شهوت سره نه ورته وګوري او خپلې سترګې ځنې واړوي ؛ دا به ده لره ډېر غوره وي ؛ ځکه په فتنه به نه اخته کیږي چې د موت وړ دي، یا د زنا او یا د لواطت کول دي، یا د ښځو لپاره د مساحقت کول دي او ډېر ثواب به یې په آخرت کې هم وي او له حضرت حُذیفة ابن الیمان ﷺ څخه روایت دی چې : رسول اکرم ﷺ وفرمایل : (وېښځي [یا یو لغړزني هلک] ته [په شهوت او خوند سره] کتل د ابلیس [لعین] په زهرو لړلی غشی دی او چې د الله [تعالی] له بیرې څخه [وېکانه ښځې، یا لغړزني ته کتل]

والحدیث مع الضّعِیف أه ؛ والمعنی فیه أنْ یکُون إختتام الصّحیفة بالعبادة کما جعل إبتداؤها بها ؛ لیمحی ما بینهما من الزّلات، ولذا کُرِه الکلام قبل صلاة الفجر - وتمامه في الإمداد .

ویُؤخذ من کلام الزّیلعي : أنّهُ لو کان لحاجة ؛ لا یکرہ، وإن خشي فوات الصّبح ؛ لأنّهُ لیس في النّوم تفریط، وإنّما التّفریط علی مَن أخرج الصّلاة عن وقتها کما في حدیث مُسلم . نعم ! لو غلب علی ظنّه تفویت الصّبح لا یحلّ ؛ لأنه یکون تفریطًا ، تأمّل ! .

إنتهی ما في ردُ المُحتار، مطلب في طلوع من مغربها ۱ ټوک، ۳۶۸ مخ .

او تر دې ځایه د سمر، یعني : د شپې تر لمانځه وروسته د مجلس بیان تېر شو، او نور یې په راتلونکو کتابونو کې ... ول چې زما په نیز به تولو کتابو کې دنه قوي او مُفصل بحثونه دي ؛ والحمدُ لله تبارک وتعالی کمایلیقُ لجلال وجهه، وعظیم سُلطانه .

پرېږدي ؛ نو الله [تعالی] به په زړه کي دايمان خوند ورو څکي)[۴۲] .

سُبحانَ الله ! دا څومره لوی ثواب دی ! او په ځينو آثارو کي نقل سوي دي چي : يو جنتي به په جنت کي روان وي او ناڅاپه به يې په لاسو کي يو انار ولوېږي، کله چي يې د خوړلو لپاره مات کړي ؛ نو يوه دانه به پر مځکه ځني شوه سي او يو دَم به يوه ښايسته حوره ځني جوړه سي !! جنتي چي کله دا ننداره وکړي ؛ نو ډېر به په ارياتتيا کي سي او حوري ته به ووايي چي : ته کومه حوره يې ؟! حوره به په ځواب کي ورته ووايي : زه هغه حوره يم ! چي کله تا په دنيا کي بېګانه ښځي [يا لغړزني هلک] ته [په شهوت سره] وکتل ؛ نو تا د خدای ﷻ لپاره سترګي ځني واړولې او زه هم الله [تعالی] له هغې ورځي څخه په دې انار کي پټه کړم ! چي همدا اوس يې له اناره څخه درته راوېستمه ![۴۳] .

اې ګرانه لوستونکې ! چي په يو وار سترګو اړولو سره چي د الله تعالی د رضا لپاره يې ځني واړوي ؛ نو انسان ته دومره ثواب رسيږي ؛ بايد انسان هم داغسي عمل وکړي چي کوم دي يې اوس ثواب ولوست او دا هم لېري نه ده چي کومه

---

[۴۲] حديث ابن الجوزي په ذمّ الهوی ۱۱۸ مخ کي او قُضاعي په مسند الشِّهاب ۱ ټوک، ۱۹۶ مخ کي روايت کړی دی، حديث شمېره (۲۹۲) او عبارت يې په داسي ډول دی :

عن حُذيفة قال : قال رسول الله ﷺ : (النظرة سهمٌ من سِهام إبليس، مَن ترَكَها خوفًا مِن الله ؛ آتاهُ الله إيمانًا يجد حَلاوَتَهُ فِي قَلبِه) .

او بل يې تر دې وروسته په دې معنا هم روايت کړی دی، حديث شمېره (۲۹۳) او هغه په لاندي ډول دی :

عن ابن عُمَر قال : قال رسول الله ﷺ : (النظرة سهمٌ مسمومٌ من سِهام الشيطان، فمَن تركها مخافتي، أبْدَلته عليها إيمانًا يجد طَعْمَهُ فِي قَلبِه) إنتهی .

[۴۳] دغه اثر ما په خپله اوريدلی دی او قُرطبي په خپل تفسير ۱۷ ټوک، ۱۲۳ مخ کي مُختصر نقل کړی دی او عبارت يې توله په داسي ډول دی :

وقال خالد بن الوليد : سمعتُ النبيّ ﷺ يقول : (إنّ الرّجل مِن أهلِ الجنّة لَيُمسِك التّفاحة مِن تُفّاح الجنّة، فتنفلق فِي يَدِه فتخرج مِنها حَوْراء، لو نَظرت للشّمس، لأخجلت الشّمس مِن حُسنِها مِن غير أن يَنقص مِن التّفاحة)، فقال له رَجلٌ : يا أبا سُلَيمان إنّ هذا لعجيب، ولا ينقص مِن التّفاحة ؟! قال : (نعم ! كالسّراج الذي يُوقَد مِنه سراج آخر وسرج ولا ينقص، والله على ما يشاء قدير) إنتهی .

ښځه له بل ځوان او نامحرم کس څخه د الله تعالی د رضا لپاره سترګې واړوي ؛ نو هغې ته به هم د دې په خپل اُخروي جنت کې په یو انار کې داسې دانه پټه کړي چې کله یې په آخرت کې یوه ورځ هغه انار مات کړي ؛ نو له هغه څخه به د الله ربّ العالمین په امر باندې یو داسې غلمان راووځي چې د دې خِلمت به کوي .

یادونه : او یوه سه ! په دې چې دا خبره پر هغه تېر اثر قیاسیږي آه ! .

مطلب دا چې نن سبا که ځوانان له فتنو څخه خپل ځانونه ساتل غواړي، له مختلفو فتنو څخه بچاوېدل غواړي او خپل ربّ تبارک وتعالی راضي کول غواړي ؛ نو هلک، یا نجلۍ ته دې په شهوت سره هیڅ کله نه ګوري ؛ ځکه که انسان دا خبره عملي کړي ؛ نو د موټ وهنې، زنا او لواطت کولو له خطرې څخه به ژغورلی وي او د آخري زمانې له ټولو فتنو څخه به خلاص وي ؛ ځکه ټولې خوارۍ او د تناسلي ګناوو فتنې په کتلو پورې اړوند دي. لکه څرنګه چې مخکې یې بیان ذِکر سو او دیو اوږد حدیث په پای کې له حضرت ابن بُجیر رضي الله عنه څخه روایت دی چې : رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل : (وَرُبَّ شَهْوَةِ سَاعَةٍ أَوْرَثَتْ حُزْنًا طَوِيلًا)[1] . یعني : ډېر ځله به یو ګړی اندازه خوند وي چې اوږد غم

---

[1] حدیث بیهقي په شعب الإیمان ۳ ټوک، ۵۷ مخ کې روایت کړی دی، حدیث شمېره (۱۳۸۸) او ابن الجوزي په ذمّ الهوی ۴۹ مخ کې روایت کړی دی او دا ټول سیوطي په الجامع الصغیر ۱ ټوک، ۲۵۱ مخ کې بیا نقل کړی دی او د حدیث ټول عبارت په لاندې ډول دی :

(الا ! یا رُبّ نفسٍ طاعمةٍ ناعمةٍ في الدّنیا ، جائعةٍ عاریةٍ یومَ القیامةِ. ألا ! یا رُبّ نفسٍ جائعةٍ عاریةٍ في الدنیا ، طاعمةٍ ناعمةٍ یومَ القیامةِ. الا ! یا رُبّ مُکرِمٍ لنفسِه، وهُو لها مُهینٌ. الا ! یا رُبّ مُهینٍ لنفسه، وهُو لها مُکرِمٌ. الا ! یا رُبّ مُتخوِّضٍ ومُتنعِّمٍ فیما أفاء الله علی رسُوله ما لهٗ عند الله مِنْ خلاقٍ. الا ! وإنّ عملَ أهلِ الجنّةِ حزنةٌ بِربْوةٍ. الا ! وإنّ عملَ النّارِ سهلةٌ بِسهْوةٍ. الا ! یا رُبّ شهْوةِ ساعةٍ أورثتْ حزنا طویلا) ، إنتهی .

او په دې معنا ابن عطاء الله اسکندري رحمه الله هم ویلي دي :

(رُبّ معصیةٍ أورثت ذُلا وافتقارا ، خیرٌ من طاعةٍ أورثت عِزا واستکبارا)، یعنې : ډېر ځله به یوه ګناه وي چې ذلالت او نشتوالی به پیدا کړي ، نو دا تر هغه عبادت غوره ده چې لویي او کبر پیدا کوي او په دې خبره کې ډېر غت راز پټ دی ، ا.ه انتهی .

غم به پیدا کړي.
او په حقیقت کې چې وګورو! خونلونه هم یو ګړی وي، بیا ورپسې غم وي، د بیلګې په توګه یو انسان چې کله زنا، یا لواطت وکړي: نو ورپسې یې زړه غمجن سي او مختلفو ناروغیو ته چمتو سي؛ ځکه دا د نبي کریم ﷺ د هغې خبرې مصداق دی چې وایي: "دېر ځله به یو ګړی قلدري خوند وي: نو اوږد غم به پیدا کړي". له اوږد غم څخه مراد مختلف مصیبتونه او سزاوي دي، کومې چې د تناسلي ګناوو په تاوانو کې یې یادونه وسوه او زموږ د ګران پیغمبر حضرت محمد ﷺ هرې خبرې مصداق پیدا کړی دی.
لوی ربّ ﷻ دې موږ، ته د خپل قرآن عظیم الشّان؛ د نبي د مبارکو سنتو او د علماؤ د وینااو قدر راپه برخه کړي، بېشکه یوازې هم دی پر دې قادر دی او د قبلولو خاوند یې دی؛ آمین، یا رَبَّ العالَمِین!.
تر دې ځایه د دې کتاب (مل پانه) پای ته ورسېدله، کومه چې پر ګټورو خبرو او ښورو وینااو مشتمله وه، وروسته به زما وصیت نامه پیل سي، کومه چې ما ټن سبا د حضرت مُحمّد ﷺ وهر اُمتي ته کړې ده او الله ربّ العِزت دې یې زما په ژوند او تر شهادته وروسته معموله وګرځوي او په آخِرت کې دې یې ذخیره راته وګرځوي؛ آمین.

څلوېښت ملغلري په ډول د وصیت نامې

لاندې سپېڅلې وصیت نامه له اصولو اربعه ؤ، یعني : قرآن، حدیث، اجماع د امت او قیاس څخه غوره سوې ده ؛ نو که انسان د دُنیا او آخرت کامیابي غواړي او داوسني دَور له ټولو غمونو او فتنو څخه خپل ځان ژغورل غواړي ؛ هغه دې په زړاونو څلوېښتو خلاصییزو او ملغلریزو وېناؤ او وصیتو عمل وکړي :

۱. لومړی پر خپل حقیقي محبوب پالونکي ﷻ چې د ټولو جهانو ربّ دی تل تر تله ایمان لرونکي سه ! .

۲. دویم د آخرت پر ورځ ایمان لرونکی سه ! .

۳. درېیم پر فرښتو ایمان لرونکی سه ! .

۴. څلورم پر ټولو آسماني صحیفو او کتابو ایمان لرونکی سه ! .

۵. پینځم پر ټولو پیغمبرانو ایمان لرونکی سه ! .

۶. شپږم تر مرګ وروسته پر دوباره ژوند ایمان لرونکی سه ! چې همېشه بدن او روح تلپاتی ژوند دی، یعني : د انسان بدن او روح به دواړه پکې ژوندي وي .

۷. اووم ایمان او عقیده به دې دا وي چې د خیر او شر تقدیر (یعني: اندازه) ټوله دلوی څښتن ﷻ له لوري ده .

۸. اتم تل تر تله به دې دا عقیده وي چې له الله تعالی څخه پرته بل خدای او پر حق معبود نسته ! او حضرت محمّد ﷺ د الله تعالی پیغمبر او استازی دی ! .

۹. نهم په ښه پوره اودسه او په خپل وخت کې په جماعت سره لمونځ ادا کوه ! .

۱۰. لسم له خپل مال څخه په اخلاص زکات باسه ! .

۱۱. یوولسم د رمضان المُبارک د میاشتې روژې هر کال نیسه ! .

۱۲. دوولسم د بیت الله شریفي حج وکړه ! که یې د ور تلو اندازه مال او دولت لرې

!.

۱۳. دیارلسم په شپه او ورځ کې د دولسو رکعاتو (سنتو) پابندي کوه! چې دوه رکعاته د سهار تر فرضو مخکې ادا کیږي؛ څلور رکعاته د ماپښین تر فرضو مخکې ادا کیږي؛ دوه یې وروسته ادا کیږي؛ دوه رکعاته د ماښام تر فرضو وروسته ادا کیږي او دوه رکعاته بیا د ماخوستن تر فرضو وروسته ادا کیږي؛ نو دا ټوله سنت مؤکده (یعني: ټینګ سنت) دي او د دغو ټینګو سنتو لمنځونو چې زموږ ګران پیغمبر حضرت مُحمّد ﷺ به هر وخت کول - ښه پوره اهتمام کوه!.

۱۴. څوارلسم د وترو لمونځ مه پرېږده! بلکې هر ماخوستن یې کوه!.

۱۵. پنځلسم له خپل ربّ ﷻ سره په هیڅ شي کې شریک مه نیسه!.

۱۶. شپاړلسم د مور او پلار هیڅ کله نافرماني مه کوه!.

۱۷. اوولسم د خپل خدای ﷻ په لاره کې هڅه کوه!.

۱۸. اتلسم خلک ښو نیکیو او ښو کارونو ته رابوله! او له بدو څخه یې منع کوه!.

۱۹. نولسم پر خپل ربّ ﷻ یقین (یعني: د زړه باور) مضبوط کړه!.

۲۰. شلم تل تر تله رښتیا وایه! او دروغ هیڅ کله مه وایه!.

۲۱. یوویشتم کِبر هیڅ کله مه کوه! ځکه کبر او لویي یواځې له حقیقي خدای او څښتن ﷻ سره ښایي چې حال او احوال، ازل او ابد، عزت او ذلت، باچهي او ګدایي، مځکې او آسمانونه، وچې او دریابونه، مکان او زمان، عرش او کُرسي، خلاء او فضاء او داسې ټوله جهانونه یې پیدا کړي دي او یواځې همدی د لویې (کبریاء) او جلال خاوند او څښتن دی؛ لا إله إلا هُو سُبحانه وتعالیٰ عمّا یُشرکُونَ.

۲۲. دوویشتم غیبت مه کوه! او بهتان (تور) پر چا مه تړه!.

۲۳. درویشتم په خپل پوره واک او وس سره د حلالې روزۍ او ښه کسب هڅه کوه! او له حرامو څخه تل خپل ځان، مال او اولاد ساته!.

۲۴. څلورویشتم په امانت کې هیڅ کله خیانت مه کوه! او په ښه نېک کار کې

تل له مسلمانانو سره وعده پوره کوه ! .
۲۵ . پینځه ویشتم له بدنظرۍ ځخه په بشپړه ځان ساته ! ځکه دا د ټولو تناسلي ګناو سرچینه ده.
۲۶ .شپږویشتم له تناسلي ګناو ځخه په بشپړ ځان ساته ! لکه : موټ وهنه. زنا، لواطت او مساحقت .
۲۷ .اوویشتم او داسي له ټولو لوطي اعمالو ځخه ځان ساته ! کوم چي ټول په دې کتاب کي په ترتیب سره مخکي ذکر سول .
۲۸ .اته ویشم د نیکو کارو خلکو په مجلسو کي کښېنه ! او له بدو مجلسو ځخه پرهېز کوه ! .
۲۹ .نهه ویشتم د الله ﷻ د هر نعمت شکر ادا کوه ! .
۳۰ . دېرشم پر هر مصیبت او غم تر خپله وسه صبر کوه ! او که یو داسي مصیبت در ورسیږي چي صبر وربانديي کول ګران وي : نو دستي الله تعالی ته وژاړه ! بیا که ژړا هم درته ګرانه وي ؛ نو یو ولس ځله لاندي کلیمې وایه ! ځکه په دې سره به دي غم او مصیبت پورته سي او زړه به دي خوشاله سي ! :
أ. اَللّٰهُ رَبِّيْ لَا شَرِيْكَ لَهٗ .
ب. إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُوْنَ .
ج. لَا إِلٰهَ إِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَسُوْلُ اللّٰهِ .
۳۱ .یو دېرشم په هر حال کي د خپل رب ﷻ ذکر کوه ! .
۳۲ .دو دېرشم پر خپلو خطاوو، کوتاهیانو او ګناوو له الله تعالی ځخه بخښنه او معافي غواړه ! او د راتلونکي وخت لپاره تل توبه ځني وباسه ! .
۳۳ .درو دېرشم پر خپلو قریبانو او دوستانو صله رحمي او پوښتنه کوه ! .
۳۴ .څلور دېرشم پر یتیمانو او بې وزلو تل رحم او شفقت کوه ! .
۳۵ . پینځه دېرشم خلکو ته ښه وررسوه ! او بد هیڅ کله مه وررسوه ! .
۳۶ .شپږ دېرشم له نشیزو توکو ځخه تل خپل ځان ساته ! .

۳۷.اوره دېرشم له عبث کوونکو خلکو څخه تل خپل ځان ساته ! او د خپل وخت قدر کوه چې ضایع یې نه کړې ! .
۳۸.اته دېرشم هر وخت د خپل حقیقي ربّ ﷻ د رحمت امید کوه ! .
۳۹.نهه دېرشم تل د خپل حقیقي ربّ ﷻ له عذابه او ناڅاپه نیولو څخه بېرېږه!. په زړه کې یې یېره ساته!
۴۰.آخري ځلوېښتم او څه چې کوې د الله تعالی د رضا لپاره یې کوه ! ځکه د دنیا او آخرت ټولې ښېګڼې او کامیابۍ د الله تعالی تر رضا اړوند دي، لکه څرنګه چې ټوله تاوانونه او ناخوالې د الله تعالی تر ناراضتیا اړوند دي ؛ والله وليّ التوفیق .

وصلّى الله على سيّدنا محمّد، وعلى آله وأصحابه أجمعين . إلهي ! أختِمْ لي بحُسن الخاتمة والبشارة بالإيمان واليقين .

﴿سُبۡحَٰنَ رَبِّكَ رَبِّ ٱلۡعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ۝ وَسَلَٰمٌ عَلَى ٱلۡمُرۡسَلِينَ۝ وَٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ۝﴾[1].

لاس لپه کوم!

الهي! په دغه کتاب کې که زما څخه هر ډول غلطي سوې وي ؛ نو ته یې را سمه کړې او زما خطا راوبخښې.
الهي ! د دغه کتاب لوستونکي او خپروونکي ته بې شمېره نعمتونه ورکړې او د هر ځوان او لوستونکي لپاره یې د ګټې او ښکمرغۍ لامل وګرځوې، بېشکه ته ؛ خو پر دې قادر یې او د قبلېدو اهل یې ! .
الهي ! ستا د لارې د خدمت کوونکو نصرت وکړې.
الهي ! زه ستا له فقیرو او ګناهګارو بندګانو څخه یو بنده یم ! که ما له خپله رحمته وترټې ؛ نو پر ما به څوک رحم وکړي؟! .
الهي ! ته مې سوالونه قبول کړې.

---

[1] د الصافات سورت، ۱۸۰ - ۱۸۲ آیاتونه .

الهي ! ته د ټولو ماتو او زهيرو زړونو دعاوي قبولي کړې .

الهي ! ته موږ، ټولو مسلمانانو ته ستا د دين قدر راپه برخه کړې .

الهي ! موږ ناپوه يو ؛ نو ته مو پوه کړې .

الهي ! موږ ته ستا له عذابه په زړونو کي ېږه راپه برخه کړې .

الهي ! موږ ستا له رحمته هيڅ کله مانااميده کوې .

الهي ! پر بې وزلو ځوانانو او پېغلو ورحميږې .

الهي ! د دوى په زړونو کي ګناهونه بد وايسوې چي هغه ستا نافرمانيلي دي .

الهي ! د دوى په زړونو کي عبادتونه ښه وايسوې چي هغه ستا فرمانبرداريانې دي .

الهي ! پر کومو عملونو چي ته راضي کيږې ؛ نو پر هغو توفيق راکړې .

الهي ! پر کومو چي ناراضه کيږې ؛ نو پر هغو هيڅ کله توفيق مه راکوې .

الهي ! موږ په ايمان باندي ښايسته کړې او زموږ په زړونو کي کفر او خوبونه يې بد وايسوې .

الهي ! کوم عبادتونه چي موږ کړي دي ، هغه راڅخه قبول کړې .

الهي ! موږ د قبر له خواريو څخه وژغورې .

الهي ! له قبرونو څخه مو په خوشالي راپورته کړې .

الهي ! موږ ستا په حضور کي مه شرموې .

الهي ! موږ ته عملنامې په ښي لاسونو کي راکړې .

الهي ! موږ پر پولي صراط په آساني سره تېر کړې .

الهي ! ستا رضا مو په نصيب کړې ؛ آمين ثم آمين ، يا إلهٔ العالمين ! .

سُبْحانَكَ اللّهُمَّ وبِحمدِكَ أشهدُ أنْ لا إلهَ إلّا أنتَ أستغفرُكَ وأتوبُ إليكَ

حوالې او مراجع

۱ـ قرآن شريف .
۲ ـ بُخاري شريف، چاپ : دار السّلام/ سعودي عربستان .
۳ ـ مُسلم شريف مع شرحه المنهاج، چاپ : دار المعرفة/ بيروت لُبنان .
۴ ـ سُنن ترمذي مع شرحه تُحفة الأحوذي، چاپ : دار إحياء التراث العربي/ بيروت.
۵ ـ سُنن أبي داود مع شرحه منهاج السنن للخطابي، چاپ : دار الكتب العلمية/ بيروت .
۶ ـ سُنن ابن ماجه، چاپ : شركة المحدودة/ رياض .
۷ ـ سُنن نسائي، (كر).
يادونه : "كر" دا لفظ عربي دى او دا مخفف له كمپيوټر څخه دى، يعني : د دې كتاب اخيستنه د كمپيوټر له مكتبې څخه سوې ده !.
۸ ـ صحيح ابن حبان، (كر).
۹ ـ صحيح ابن خُزيمة، (كر).
۱۰ ـ المسند لابن حنبل، (كر).
۱۱ ـ المُستدرک على الصّحيحين، (كر).
۱۲ ـ مرقاة المفاتيح شرح مشكاة المصابيح مع تحقيق العلامة ناصر الدين الألباني، چاپ : المكتب الإسلامي/ بيروت .
۱۳ ـ مرقاة شرح المشكاة لمُلا علي قاري، چاپ : مكتبه إمداديه/ مُلتان .
۱۴ ـ المُعجم الكبير للطبراني، (كر).
۱۵ ـ المُعجم الأوسط للطبراني، (كر).
۱۶ ـ المُعجم الصّغير للطبراني، (كر).
۱۷ ـ مجمعُ الزّوائد، ومنبعُ الفوائد للهيثمي، (كر).
۱۸ ـ مسند الفردوس للديلمي، (كر).
۱۹ ـ حلية الأولياء للحافظ أبي نُعيم، (كر).
۲۰ ـ كنزُ العُمّال للمُتّقي الهندي، (كر).
۲۱ـ الجامعُ الصّغير للسّيوطي، چاپ : دار الكُتب العلمية/ بيروت .

۲۲ - شُعب الإيمان للبيهقي، چاپ : دار الرّشد رياض، (كر) .
۲۳ - السّنن الكُبرى للبيهقي، (كر) .
۲۴ - الأدب المفرد للبُخاري، چاپ : مكتبة نزار مُصطفى الباز / مكّة المكرمة .
۲۵ - اللآلئ المصنوعة للسيوطي، (كر) .
۲٦ - مسند الشّهاب للقضاعي، (كر) .
۲۷ - اللّؤلؤيات للمكحول النّسفي په حواله د قرطبي .
۲۸ - تفسير القرطبي، چاپ : دار الكتب العلمية / بيروت .
۲۹ - تفسير ابن كثير، چاپ : دار الفكر / بيروت .
۳۰ - تفسير ابن جرير، (كر) .
۳۱ - تفسير ابن المُنذر، (كر) .
۳۲ - تفسير ابن أبي حاتم، (كر) .
۳۳ - تفسير دُرّ المنثور للسيوطي، (كر) .
۳۴ - تفسير المنار للعلامة رشيد رضا، چاپ : بيروت .
۳۵ - تفسير المُنير لوهبة الزّحيلي، چاپ : مكتبه رشيديه / كوټه .
۳٦ - تفسير الجلالين للسيوطي والمحلي، چاپ : مكتبه رشيديه / كوټه .
۳۷ - تفسير المُعين للواعظين والمتّعظين للهُويدي، چاپ : ايران .
۳۸ - تفسير بحر العُلوم لأبي الليث السّمرقندي، چاپ : دار الكتب العلمية / بيروت .
۳۹ - تفسير خازن لعلاء الدّين خازن، چاپ : دار الكتب الشرعية / پېښور .
۴۰ - تفسير رُوح البيان للمُفسر حقي آفندي، چاپ : مكتبة دار القُدس / كوټه، (او كر) .
۴۱ - تفسير ثعلبي - مشهور په الكشف والبيان في تفسير القرآن، (كر) .
۴۲ - تفسير السّمعاني، (كر) .
۴۳ - تفسير رُوح المعاني للآلوسي، (كر) .
۴۴ - تفسير النّيسابوري، (كر) .
۴۵ - تفسير السّراج المُنير، (كر) .
۴٦ - تفسير ابن عادل، (كر) .
۴۷ - او تفسير كابلي، چاپ : سعودي عربستان .

۴۸ـ المعجم المفهرس لألفاظ القرآن الكريم، چاپ : دار الحديث/ قاهره .
۴۹ـ الفهرس الموضوعي لآيات القرآن الكريم، چاپ : إدارة القرآن/ كراچي .
۵۰ـ موسوعة التّخريج، (كر) .
۵۱ـ موسوعة أطراف الحديث، (كر) .
۵۲ـ سفر التّكوين په حواله د تفسير المنار د رشيد رضا رحمه الله .
۵۳ـ تاريخ بغداد للخطيب البغدادي، (كر) .
۵۴ـ مُحرمات إستهان بها النّاس للشّيخ المنجد، (كر) .
۵۵ـ المنهيات الشّرعية دا هم د شيخ المنجد، (كر) .
۵۶ـ دُرُوس للشيخ سعيد بن مسفر، (كر) .
۵۷ـ فتاوى الشّبكة الإسلامية، (كر) .
۵۸ـ مجلة المنار، (كر) .
۵۹ـ جامع الأحاديث للسيوطي، (كر) .
۶۰ـ كشفُ الخفاء للعجلوني، (كر) .
۶۱ـ جُزء ابن أبي عرفة، (كر) .
۶۲ـ موسوعة الشّهاب للمؤلف فيضون، [خلور توكه او مخطوط (چتل نويسه) دى] .
۶۳ـ الصّراحة بذمّ اللواطة دا هم د ليكوال فيضون، [نرى توک، چتل نويس] .
۶۴ـ قوت القُلُوب لأبي طالب المكي، (كر) .
۶۵ـ حكمة التّشريع وفلسفته للجرجاوي، چاپ : وحيدي كُتب خانه/ پېښور .
۶۶ـ بدائع الزّهور في وقائع الدّهور لإبن أبي إياس، چاپ : پېښور .
۶۷ـ نهاية الأرب في فنُون الأدب للنويري، (كر) .
۶۸ـ إحياء علوم الدين للغزالي، چاپ : دار الكتب العلمية/ بيروت .
۶۹ـ مُكاشفة القلوب دا هم د غزالي، چاپ : دار إحياء التراث العربي/ بيروت .
۷۰ـ قصص الأنبياء لإبن كثير، چاپ : مكتبه عثمانيه/ كوټه .
۷۱ـ قصص الأنبياء لعبد الوهاب النّجار، (نټ) .

يادونه : "نټ" دا لفظ مُخفف له انټرنېټ څخه دى، يعني : د دې كتاب حوالې د انټرنېټ له يوې وېب پاڼې څخه راخيستل شوې دي .

۷۲ـ ذمّ الهوى لإبن الجوزي، چاپ : پېښور (او كر) .

۷۳ـ عُيُون الحكايات دا هم د ابن الجوزي، چاپ : مكتبه علوم اسلاميه/ چمن .
۷۴ـ تذكرة الواعظين للقريشي الحنفي، چاپ : پېښور .
۷۵ـ موسوعة الآخرة للماهر أحمد الصوفي، (نټ) .
۷۶ـ تلبيس إبليس لإبن الجوزي، چاپ : پېښور (او كر) .
۷۷ـ التذكرة للقرطبي، چاپ : دار الحديث/ قاهره .
۷۸ـ جامع العُلُوم والحِكم [چې تقريبا د پنځوسو حديثونو په شرح كې جوړ سوی دی] للعلامة ابن رجب، چاپ : مكتبة العُلُوم والحكم/ المدينة المنورة (او كر) .
۷۹ـ المجالس الإرشادية للآفندي، چاپ : مكتبه حقانيه/ كوټه .
۸۰ـ الوسائل في معرفة الأوائل للسيوطي،چاپ : مكتبة العجائب/زاخر العلوم كوټه .
۸۱ـ انسائيكلوپيډيا برټانيكا،(نټ) .
۸۲ـ موسوعة البحوث والمقالات العلمية،(كر) .
۸۳ـ تُجّار الموت دلاري وايټ (Lari wahite) په حواله دموسوعة البحوث .
۸۴ـ المجلة البريطانية BMG دا هم په حواله دموسوعة البحوث .
۸۵ـ مبحث التّدخين داهم په حواله دموسوعة البحوث .
۸۶ـ التّجارة الخاسرة دمحمّد علي البار دا هم په حواله دموسوعة البحوث .
۸۷ـ ذم الملاهي لإبن أبي الدّنيا،(كر) .
۸۸ـ جهان ديده للمُفتي تقي عُثماني،چاپ : دار المعارف كراچي .
۸۹ـ آكام المرجان في أحكام الجان للعلامة الشّبلي،چاپ : سعيديه كتب خانه پېښور.
۹۰ـ تنبيه الغافلين لأبي الليث السمرقندي،چاپ : دا هم سعيديه كتب خانه پېښور.
۹۱ـ تنبيه الغافلين عن أعمال الجاهلين لإبن نُحاس،چاپ : دار الكتب العلمية بيروت.
۹۲ـ الزواجر عن إقتراف الكبائر للحافظ الذهبي،چاپ : پېښور .
۹۳ـ كتاب العُقُوبات لابن أبي الدّنيا، (كر) .
۹۴ـ الموسوعة الفقهية لهيئة كِبار عُلماء الإسلام، چاپ : مكتبه حقانيه/ كوټه .
۹۵ـ بحار الأنور الجامع لدُرر البِحار مِن كلام أئمّة الأطهار للعلامة المجلسي، (نټ) .
۹۶ـ ذمّ اللواط للآجُري، (كر) .
۹۷ـ سلوة الأحزان عن مُجالسة الأحداث والنّسوان للعلامة المشتولي، (كر) .
۹۸ـ تحريم الفواحش للطرطوشي په حواله د شبلي .

يادونه : د (سلوة الأحزان) ليکوال، يعني : علامه مشتولي دا کتاب په خپله يوه حواله کي په (تحريم اللواط) سره ياد کړی دی؛ مګر صحيح (تحريم الفواحش) دی؛ ځکه د علامه طرطوشي په تصنيفاتو کي په دا (تحريم اللّواط) نامه سره کتاب نسته آه!.
۹۹ ـ مجمعُ الأمثال للميداني، (کر).
۱۰۰ ـ مسند الشّاميين للطبراني، (کر).
۱۰۱ ـ اللّؤلؤ المصنوع لمُلا علي قاري، (کر).
۱۰۲ ـ اللآلئ المصنوعة دا هم د ملا علي قاري، (کر).
۱۰۳ ـ الأسرار المرفوعة دا هم د ملا علي قاري، چاپ : دار السّلام/ پيښور.
۱۰۴ ـ حاشية ابن عابدين ـ مشهور په ردّ المُحتار، چاپ : مکتبه رشيديه/ کوټه (او کر).
۱۰۵ ـ مجمعُ الأنهُر شرح مُلتقی الأبحُر. (کر).
۱۰٦ ـ شرح فتح القدير لإبن الهُمام، چاپ : دار الفکر/ بيروت (او کر).
۱۰۷ ـ الفقه على المذاهب الأربعة للجزري، چاپ : سعودي عربستان (او کر).
۱۰۸ ـ غمز عُيُون البصائر شرح الأشباه والنّظائر للحموي، (کر).
۱۰۹ ـ قرّة العُيُون ومُفرح قلب کُلّ محزون لأبي الليث السّمرقندي الحنفي، چاپ : مصر.
۱۱۰ ـ بُستان العارفين لأبي الليث السّمرقندي په پای کي يې (تنبيه الغافلين) راوړل سوی دی چي دا هم د أبي الليث سمرقندي صاحب تصنيف دی.
۱۱۱ ـ دمُوع الصّالحين للشيخ محمّد عزت، چاپ : سعودي عربستان.
۱۱۲ ـ جامع بيان العلم وفضله لإبن عبد البر، (کر).
۱۱۳ ـ شرح الصّدور بشرح حال الموتى والقبور للسيوطي، چاپ : مکتبه سعيديه/ پيښور.
۱۱۴ ـ مجلة المجمع الفقهي الإسلامي، چاپ : سعودي عربستان.
۱۱۵ ـ هل التبغ التّدخين مِن المُحرمات ؟ د مُحمّد علي البار، چاپ : سعودي عربستان.
۱۱٦ ـ التّرغيب والتّرهيب للمُنذري، چاپ : مکتبة الحرمين/ کوټه.

۱۱۷ ـ كتاب الكبائر للذهبي .

۱۱۸ ـ خزينة الأسرار للنازلي، چاپ : مكتبه سعيديه / پېښور .

۱۱۹ ـ اعمال قرآني للشيخ أشرف علي تهانوي، چاپ : مکتبه حبيبه / کوټه .

۱۲۰ ـ شِفاء رُوحاني وجسماني للشيخ صندلي بابا، چاپ : مكتبه حقانيه / چمن .

۱۲۱ ـ آينه عمليات للصُوفي عزيز الرّحمان، چاپ : مذهبي كتب خانه / كندهار .

۱۲۲ ـ شمس المعارف الكُبرى للصُوفي البُوني، (نت) .

۱۲۳ ـ پښتو متلونه د محمّد دِين زواک ، چاپ : صديقي كتب خانه / كوټه .

۱۲۴ ـ جواني ضائع كرنے كى نُقصانات د محمّد ارسلان، چاپ : مكتبه ارسلان / كراچي .

۱۲۵ ـ هم جِنس برستي (فِعل قوم لُوط) كى نُقصانات دا هم د مُحمّد ارسلان، چاپ : مكتبه ارسلان / كراچي .

۱۲۶ ـ بد نظري وعِشق مجازي كى تباه كاريان (رساله) د مولانا شيخ العرب والعجم مد حكيم محمد اختر صاحب، چاپ : كُتُب خانه مظهري / كراچي .

۱۲۷ ـ د مجازي عِشق حقيقت (رساله) د محمّدعليم بسمل، چاپ : اسد دانش مطبعه كابل .

۱۲۸ ـ فكري پوهنه د مولوي عبد الهادي، چاپ : پاكستان .

۱۲۹ ـ فكري روزنه د نجم الرحمان پكتياوال، چاپ : پېښور .

۱۳۰ ـ مجربات ديربي (پښتو) د زيارن فضل الرحمٰن "فيضون" صاحب، كوم چې د دې اثر ليكوال دى، چاپ : مكتبه محمديه / چمن .

۱۳۱ ـ مجربات سنوسي (پښتو) دا هم د زيارن "فيضون" صاحب، چاپ : دا هم مكتبه محمديه / چمن .

۱۳۲ ـ د دنيا محبت دا هم د "فيضون" صاحب، چاپ : مكتبه عزيزيه / كوټه .

۱۳۳ ـ كتاب الزنا (أردو) د مولانا محمّد عابد قريشي، چاپ : دار الإشاعت / كراچي .

۱۳۴ ـ بشارة الشباب بما جاء في غضّ البصر مِن الثّواب (رساله) د أبي الحسنات دمشقي، (كر) .

۱۳۵ ـ ولاتقربوا الفواحش (رساله) د شيخ أبو محمّد جمال، (كر) .

۱۳۶ ـ صفة الصفوة د ابن جوزي صاحب، (كر) .

۱۳۷ـ طبقاتُ الأولياء د ابن المُلقن، (کر) .

۱۳۸ـ وفيات الأعيان د ابن خلکان، (کر) .

۱۳۹ـ تاريخ مدينة دمشق د ابن عساکر، (کر) .

۱۴۰ـ أنيس الواعظين د جعفر استرآبادي، (نت) .

۱۴۱ ـ يتيمة الدهر د أبو منصور الثعالبي، (کر) .

او مختلفې د انټرنېټ (internat) وېب پاڼې .

د دريم چاپ سمون

دوشنبه (دونی)، ۶/لړم/ ۱۳۹۸ هـ ش

وَالحَمْدُ للهِ أزلاً وأبَدًا

څو سپارښتنې!

(۱) محترمو لوستونکو! دا کتاب دهغو کسانو (پښتنو ورونو) په غوښتنه pdf پي ډي اف سو، چې په خارج (بهرني) هېوادونو کې مېشت دي او دې کتاب ته یې هیڅ لاس رسی نه کېدئ، ممکنه همدا نسخه دوی ته په ښه ورسي او له دیني فایدې بې برخمند سي.

(۲) یام به مو وي! چې pdf پي ډي اف کتابونه دومره برکت او فایده نه لري، لکه څومره چې فزیکي (کاغذي) کتاب برکت او فایدې لري؛ نو کوشش وکړئ چې په کاغذي بڼه یې رانیسئ او ولولئ!

مګر له دې سره سره دطبي څېړنو له مخې پي ډي اف کتاب کتل دسترګو دید کمزوری کوي؛ دماغ کمزوری کوي؛ ځېل مطلب له یامه غورځوي؛ له یاده مطلبي ټکي هېروي او داسي ګڼ شمېر تاوانونه لري؛ خو بر عکس فزیکي کتاب فایدې لري، لکه: دسترګو نظر ته تاوان نه رسوي؛ دماغ نه کمزوری کوي: مطالب له یامه غورځوي، له یاده مطلبي ټکي نه هېروي او داسي نوري فایدې لري.

(۳) دا نسخه چې په چاپ ورا کې (دریم چاپ) ورسره لیکلی دئ؛ په اصل کې د 2022 ل کال مطابق دیادي (صداقت) څېړندویې ټولنې لخوا ۱۱ یوولسم وار چاپ سوی دئ، له همدې دریم چاپ سره دیادي ټولني لخوا وار په وار پر همدې نسخې چاپیږي او په بازار کې پلورل کیږي.

(٤) لوستونکي باید کوشش وکړي! کتاب باید په فارغ (وزګار) وخت کې وګوري، لکه: د شپې چې بیدیږي، یا چې کله له کاره فارغه سي، یا هم داسي بل وخت.

(٥) ټول لوستونکي دې خبر وي چې کتاب په آډیو audio بڼه په همدې (دځواني ساتنه) په نامه په واټساپ WhatsApp کې خپور سوی دئ او دویډیو video بڼه یې په همدې (دځواني ساتنه) په نامه په یوټیوب YouTube کې خپور سوی دئ؛ فَـلِلّٰهِ الْحَمْدُ وَالْمِنَّةُ.

(٦) کوشش وکړئ! چې کتاب یوازې دساتیري په موخه نه، بلکي دعملي کولو په موخه یې ولولئ!

(۷) او په پای کې له ګرانو لوستونکو څخه هیله کیږي چې لیکوال دې یې په خپلو نیکو دعاوو کې نه هېروي؛ ځکه د کتاب د تیارولو په لړ ټولې خواری او ستړیاوې پر هم ده تېري سوي دي؛ وَفَّقَكُمُ اللهُ لِمَا يُحِبُّهُ وَيَرْضَاهُ.

Dzwani Sataneh

Writing & Investigation

i.j Fazal Ulrehman Faydoun

صداقت کتب خانه - کندهار